431 11

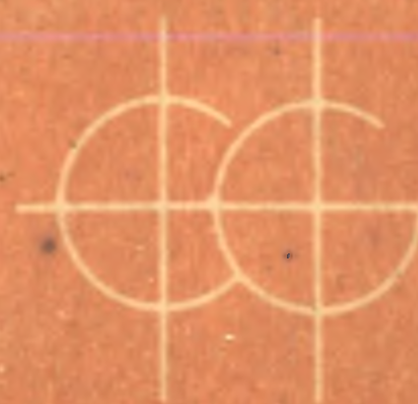
Daphne du Maurier

Hanul Jamaica

După un debut neînsemnat, cu schiţe şi articole, scriitoarea engleză Daphne du Maurier (n. 1907) se face cunoscută cu romanul „Hanul Jamaica" şi dobîndeşte faima cu romane ca „Rebecca", „Golful francezului", „Verişoara mea Rachel". Plin de mister şi suspans, „Hanul Jamaica" este o poveste de dragoste, proiectată pe fundalul mentalităţilor şi obiceiurilor caracteristice secolului al XIX-lea, intr-o regiune din sudul Angliei.

EDITURA UNIVERS

GLOBUS

Lei 14.50

Daphne du Maurier

Hanul Jamaica

1986

Daphne du

MAURIER

Hanul Jamaica

Colecţia GLOBUS / Editura Univers

COPERTA COLECȚIEI DE ION STATE
Grafica : Nicolae Sîrbu. Ilustrația : Dana Șobel-Roman

A ma meilleure amie - Adriana Pleșteanu, Avec tout m'amitié, Irène Cartas

DAPHNE DU MAURIER
JAMAICA INN

GLOBUS

Daphne du Maurier

Hanul Jamaica

În
ROMÂNEȘTE
DE
GHERASIM TIC

EDITURA UNIVERS

București
1986

NOTĂ

HANUL JAMAICA, *un local al cumpătării, al ospitalității și bunăvoinței se găsește în zilele noastre pe șoseaua lungă de douăzeci de mile dintre Bodmin și Launceston.*

În relatarea ce urmează l-am zugrăvit cum ar fi putut fi acum o sută douăzeci și ceva de ani ; și, cu toate că numele unor locuri din povestire există și astăzi, personajele și evenimentele descrise sînt cu totul imaginare.

DAPHNE DU MAURIER

Bodinnick-by-Fowey
Octombrie 1935

CAPITOLUL 1

ERA O ZI RECE și cenușie spre sfîrșitul lui noiembrie. Vremea se schimbase peste noapte, cînd un vînt dinspre nord adusese un cer de granit și o ploaie măruntă. Deși abia trecuse de ora două după-amiază, părea că o seară de iarnă coborîse peste dealuri, învăluindu-le în pîclă. Pe la patru o să se întunece de-a binelea. Aerul era rece, umed și, în ciuda ferestrelor bine închise, pătrundea în interiorul poștalionului. Banchetele capitonate cu piele erau umede și, probabil, se făcuse o mică spărtură în acoperiș, pentru că, din cînd în cînd, cădeau picături de ploaie înăuntru, murdărind pielea și lăsînd niște pete albastre ca cerneala. Vîntul sufla vijelios, zguduind poștalionul la curbe, iar pe alocuri, în cîmp deschis, era atît de puternic, că întreg poștalionul se zgîlțîia din toate încheieturile și se legăna pe roțile înalte, ca un om beat.

Vizitiul, înfofolit în șubă pînă la urechi, se făcuse covrig, încercînd zadarnic să-și găsească adăpost între propriii săi umeri, în timp ce bieții cai înaintau greoi, prea biciuiți de

vînt și ploaie ca să le mai pese de biciul care pocnea cînd și cînd deasupra capetelor lor.

Roțile poștalionului scîrțîiau și gemeau, afundîndu-se în făgașurile drumului, iar uneori ferestrele erau împroșcate cu noroi, împiedicîndu-i pe cei dinăuntru să mai vadă cît de cît priveliștea din jur.

Cei cîțiva pasageri se strînseseră unul într-altul, ca să se încălzească, scoțînd exclamații în cor cînd poștalionul se afunda în vreun făgaș mai adînc, iar un bărbat mai în vîrstă, care se văicărea întruna de cînd se urcase în poștalion, la Truro, se ridică furios de pe banchetă și, bîjbîind la fereastră, reuși s-o deschidă cu un trosnet, după care un jet de ploaie se năpusti peste el și peste ceilalți. Își scoase capul afară și începu să-l blesteme pe vizitiu, făcîndu-l tîlhar și criminal și strigîndu-i, cu o voce stridentă, plină de iritare, că n-o să mai ajungă nici unul dintre ei viu la Bodmin, dacă o să gonească așa nebunește, că nici caii nu mai au pic de vlagă în ei și că el, unul, n-o să mai pună piciorul în vreun poștalion cît o fi și-o trăi.

Dacă vizitiul îl auzise sau nu, nu era sigur ; părea mai degrabă că torentul de reproșuri se pierduse în vînt, pentru că omul, după ce aștepta o clipă și răci interiorul poștalionului bine de tot, închise fereastra și se așeză în colțul lui, înfășurîndu-și genunchii în pătură și bombănind ceva.

Vecina lui, o femeie veselă cu obraji roșii, îmbrăcată într-o pelerină albastră, oftă plină de

înțelegere, apoi, făcînd semn cu ochiul spre ceilalți călători și cu capul spre bătrîn, repetă pentru cel puțin a douăzecea oară că noaptea aceea era cea mai urîtă din cîte-și putea ea aminti și, slavă domnului, cunoscuse cîteva în viața ei, că nu mai era nici o îndoială că vara trecuse. Scotocind apoi într-un coș mare și adînc, scoase la iveală o bucată mare de cozonac și tăbărî asupra-i cu dinții ei albi și puternici.

Mary Yellan ședea în colțul opus, unde picăturile de ploaie se prelingeau prin spărtura din acoperiș și, cînd uneori cîte un strop de ploaie rece îi cădea pe umăr, îl ștergea cu degetele în grabă.

Ședea cu bărbia sprijinită în mîini, cu privirea îndreptată spre fereastra împroșcată de noroi și de ploaie, sperînd, cu disperare, că vreo rază de lumină va străpunge norii și că măcar o rămășiță efemeră din soarele care învăluise ieri Helford-ul, va străluci, ca un vestitor al norocului.

Cu toate că nu se depărtase nici măcar patruzeci de mile de ceea ce-i fusese cămin timp de douăzeci și trei de ani, speranța îi pierise, iar curajul, care făcea parte din ființa ei și care o susținuse în tot timpul îndelungatei boli a mamei sale, era acum zdruncinat de această primă ploaie de toamnă și de vîntul dezlănțuit.

Meleagurile acestea îi erau străine, ceea ce era deja o înfrîngere. Lumea pe care o vedea prin geamul încețoșat al poștalionului se deosebea de aceea pe care o lăsase în urmă cu o zi.

Cît de îndepărtate și de inaccesibile, poate pentru totdeauna, erau apele strălucitoare ale Helford-ului, dealurile verzi, văile povîrnite și căsuțele albe de pe marginea apei ! La Helford ploaia cădea domol, o ploaie ce răpăia în frunzele nenumăraților copaci și se pierdea în iarba bogată, forma pîraie și pîrîiașe ce se vărsau în rîul cel mare, intra în pămîntul generos care, drept răsplată, naștea flori.

Aceasta era o ploaie aspră, nemiloasă, ce lovea ferestrele poștalionului și intra într-un pămînt tare și neroditor. Nu existau copaci ; numai unul, doi, ce-și întindeau ramurile despuiate spre cele patru vînturi, încovoiați și strîmbați de furtuni de-a lungul anilor și atît de înnegriți de timp și de vijelii, încît, dacă primăvara ar adia peste asemenea locuri, nici un mugur nu s-ar încumeta să dea în floare, de teamă că un ger întîrziat l-ar ucide. Era un ținut plin de arbuști chirciți, fără tufișuri sau pajiști ; doar pietre, iarbă neagră și grozamă pipernicită.

Aici nu va fi niciodată un anotimp blînd, gîndea Mary ; fie iarnă aspră, cum era cea din ziua aceea, fie căldură dogoritoare ca-n miez de vară, fără văi umbroase unde să te adăpostești, doar iarbă care ajunge galbenă-cafenie înainte de sfîrșitul lunii mai. Locurile se posomorîseră odată cu vremea. Chiar și oamenii de prin partea locului se schimbaseră după mediul în care trăiau. La Helston, unde luase poștalionul, călcase pe pămînt cunoscut. De Helston o legau multe amintiri din copilărie.

Drumul săptămînal la piață împreună cu taică-său, iar după moartea acestuia, curajul cu care mama sa îl înlocuise, făcînd aceleași drumuri, iarna și vara, la fel ca el, cu găinile, ouăle și untul la spate în căruță, în timp ce alături de ea ședea Mary, ținînd în brațe un coș cît ea de mare și cu bărbia ei mică sprijinită de toartă. În Helston, oamenii erau prietenoși ; numele Yellan era cunoscut și respectat în oraș, pentru că văduva se luptase din greu cu viața, după ce-i murise soțul ; nu multe femei ar fi trăit singure, ca ea, cu un copil și o fermă de care să aibă grijă, fără să le treacă prin gînd să se recăsătorească. Era un fermier la Manaccan care ar fi vrut s-o ceară de nevastă, însă nu îndrăznea și un altul în sus pe rîu, la Gweek, dar amîndoi îi citeau în ochi că nu-i voia pe nici unul și că aparținea cu trup și suflet bărbatului care se stinsese din viață. În cele din urmă, munca grea de la fermă a doborît-o. Timp de șaptesprezece ani de văduvie și-a epuizat într-atîta energia, că, atunci, cînd a fost pusă la o ultimă încercare, inima i-a cedat. Erau vremuri grele ; averea i se împuținase, prețurile ajunseseră o nimica toată, n-avea de unde face rost de bani. În partea centrală a țării situația era aceeași. Nu peste mult timp s-a abătut foametea asupra fermelor. Apoi a izbucnit o molimă care a atacat pămîntul și a ucis vitele de prin satele din jurul Helford-ului. Nimeni nu știa cum se numește și nici cum putea fi vindecată. Era o boală care dădea peste orice, distrugînd tot atît de mult ca un

ger întîrziat ce vine odată cu luna nouă și-apoi dispare, lăsînd în urma lui plantele moarte. Pentru Mary Yellan și mama ei a fost o perioadă grea și plină de griji. Amîndouă vedeau cum puii de găină și bobocii de rață, pe care ele îi crescuseră, se îmbolnăveau și mureau ; vițelușul s-a prăbușit pe pajiștea unde păștea. Cea mai mare nenorocire a fost cînd a murit iapa cea bătrînă, care le slujise timp de douăzeci de ani și pe al cărei spate lat și puternic Mary învățase să călărească. S-a stins într-o dimineață, în grajd, cu capul în poala lui Mary. După ce au îngropat-o sub mărul din livadă, mama lui Mary s-a întors spre ea și a zis :

— Odată cu sărmana Nell s-a dus în groapă și ceva din mine, Mary. Nu știu dacă e credința mea sau altceva, dar mă simt obosită și nu mai pot.

A intrat apoi în bucătărie și s-a așezat pe un scaun ; era palidă ca ceara și îmbătrînită cu zece ani. Cînd Mary i-a zis că vrea să-l aducă pe doctor, a ridicat nepăsătoare din umeri :

— E prea tîrziu, copila mea, cu șaptesprezece ani prea tîrziu. Și ea, care nu plînsese niciodată, a început să plîngă domol.

Mary s-a dus după bătrînul doctor, care locuia la Mawgan și o ajutase pe maică-sa la nașterea ei. În drum spre casă, în cabrioletă, doctorul i-a zis, clătinînd din cap :

— Eu îți spun despre ce e vorba, Mary. De la moartea tatălui tău, maică-ta nu și-a crutat nici sufletul nici trupul și, în cele din urmă,

s-a prăbușit. Nu-mi place treaba asta, vine într-un moment nepotrivit.

Cînd au ajuns la poartă, i-a întîmpinat o vecină, grăbită să le spună vestea cea tristă :

— Maică-ta se simte mai rău. A ieșit adineaori din casă ; avea o privire de stafie și tremura toată ; a căzut pe potecă. S-au dus la ea doamna Hoblyn și Will Searle ; au ridicat-o și au dus-o înăuntru, sărmana de ea. Ei zic că are ochii închiși.

Doctorul a dat la o parte mulțimea de gură-cască din fața ușii. Împreună cu Searle au ridicat-o de pe podea și au dus-o sus în dormitor.

— E inima, a zis doctorul, dar respiră ; pulsul îi este egal. De asta mi-a fost mereu teamă... de un atac neașteptat. De ce-o fi survenit tocmai acuma, după atîția ani, numai Dumnezeu și ea știu. A sosit clipa, Mary, să dovedești că ești copilul părinților tăi și s-o ajuți pe mama ta. Tu ești singura care o poți face.

Timp de șase luni și mai bine, Mary a îngrijit-o pe maică-sa în această primă și ultimă boală, dar, cu toată grija pe care i-o arătau ea și doctorul, femeii îi lipsea voința de-a mai trăi. Nu mai avea nici o dorință de a lupta pentru propria-i viață.

Năzuia parcă din tot sufletul la o eliberare și se ruga în tăcere să vină cît mai repede. I-a zis lui Mary :

— Nu vreau ca tu să te zbați cît m-am zbătut eu. Îți ruinezi și trupul și sufletul. N-are

nici un sens să mai rămîi în Helford după moartea mea. Cel mai bun lucru pentru tine ar fi să mergi la mătușa ta Patience, la Bodmin.

N-avea nici un rost să-i spună mamei că nu va muri. Ideea aceasta îi intrase în cap și nu se putea lupta cu ea.

— Nu vreau să părăsesc ferma, a răspuns Mary. Toți din familia noastră ne-am născut aici și sîntem legați de acest loc. Nu mi-e teamă nici de sărăcie, nici de pierderea fermei. Tu ai lucrat aici singură timp de șaptesprezece ani, așa că de ce n-aș face-o și eu? Sînt puternică; pot să lucrez cît un bărbat, o știi doar.

— Asta nu-i viață pentru o fată, a continuat maică-sa. Eu am muncit toți acești ani pentru taică-tău și pentru tine. Cînd o femeie muncește pentru cineva se simte liniștită și mulțumită, dar e cu totul altceva să muncești doar pentru tine. N-ai nici o tragere de inimă.

— Nu mi-aș găsi nici un rost la oraș, i-a răspuns Mary. Nu cunosc decît viața de aici și nici nu mă interesează alta. Mi-e de ajuns să merg la Helston. Aici mă simt minunat, cu cele cîteva găini care ne-au mai rămas, cu legumele din grădină, cu porcul cel bătrîn și cu bărcuța pe rîu. Ce-aș putea face la Bodmin, la mătușa Patience?

— O fată nu poate trăi singură, Mary, fie se scrîntește la cap, fie se-nrăiește. Ori una ori alta. Ai uitat-o pe sărmana Sue, care umbla prin cimitir la miezul nopții, cînd era lună plină, chemîndu-și iubitul pe care nu-l avusese

niciodată? Și a mai fost o fată, înainte să te fi născut tu, a rămas orfană la șaisprezece ani. A fugit la Falmouth și s-a înhăitat cu marinarii. N-o să avem liniște în mormînt, nici eu nici taică-tău dacă nu te știm în siguranță. O s-o îndrăgești pe mătușa Patience. Era grozavă la jocuri și distracții, avea o inimă largă cît lumea. Îți amintești cînd a venit la noi, acum doisprezece ani? Avea panglicuțe la bonetă și jupon de mătase. Pusese ochii pe ea un băiat care lucra la Trelowarren, dar ea se socotea prea bună pentru el.

Da, Mary își amintea de mătușa Patience cu buclele care-i acopereau fruntea și ochii ei mari, albaștri. Își amintea de felul în care rîdea și sporovăia, cum își ridica fustele și mergea în vîrful picioarelor prin noroiul din curte. Era frumoasă ca o zînă.

— Ce fel de om e unchiul tău Joshua, nu-ți pot spune pentru că nu l-am văzut niciodată și nici nu cunosc pe cineva care să-l fi văzut. Dar, cînd mătușă-ta s-a măritat cu el, acum zece ani, de Sf. Mihail, ne-a scris o grămadă de aiureli, pe care te-ai fi așteptat să le scrie o fată, nu o femeie trecută de treizeci de ani.

— O să mă considere o necioplită, a zis Mary încet. N-am maniere alese, cum s-ar putea aștepta ei. N-am prea avea ce să ne spunem.

— O să te iubească pentru ceea ce ești și nu pentru aere și mofturi. Vreau să-mi promiți, copila mea, că după ce mor, îi vei scrie mătușii Patience și-i vei spune că ultima și

cea mai scumpă dorință a mea a fost să mergi la ea.

— Îți promit, a zis Mary, dar inima îi era abătută și tristă la gîndul unui viitor nesigur și cu totul diferit de ceea ce cunoștea și iubea, lipsită pînă și de mîngîierea pămîntului pe care călca și-i era cunoscut și care putea s-o ajute în zilele grele, cînd acestea vor veni.

Maică-sa slăbea cu fiecare zi ce trecea ; zilnic, viața se scurgea din ea. A mai dus-o pînă la seceriș, apoi pînă la culesul fructelor și la căderea primelor frunze. Dar, cînd au început diminețile neguroase și s-a lăsat gerul, iar rîul învolburat se-ndrepta năvalnic spre marea furtunoasă, și valurile se spărgeau, tunînd, pe micile plăji ale Helford-ului, ea se zvîrcolea în pat, strîngînd în mîini cearșaful. O striga pe Mary pe numele soțului mort, vorbea despre lucruri de demult și despre oameni pe care Mary nu-i cunoștea. Timp de trei zile a trăit într-o lume a ei proprie, iar într-a patra zi a murit.

Mary a văzut cum lucrurile pe care le îndrăgise au ajuns unul cîte unul în mîinile altora. Vitele au fost duse la tîrgul din Helston. Mobila a fost cumpărată piesă cu piesă de către vecini. Unuia din Coverak i-a plăcut casa și a cumpărat-o. Cu pipa în gură se plimba țanțoș prin curte vorbind despre schimbările pe care le va face, despre copacii pe care o să-i taie, ca să aibă vedere. Mary îl urmărea, de la fereastră, plină de o silă mută, în timp ce-și

împacheta lucrușoarele în geamantanul tatălui ei.

Străinul acela din Coverak o făcuse să se simtă străină în propria ei casă ; înțelegea din privirile lui că voia s-o vadă plecată ; ea însăși nu dorea decît să plece cît mai repede, să scape de toate și pentru totdeauna. A mai citit o dată scrisoarea de la mătușă-sa, scrisă pe o hîrtie simplă de o mînă lipsită de vlagă. Scria cum a uluit-o lovitura ce se abătuse asupra nepoatei ei ; cum că nu știuse că soră-sa era bolnavă și că trecuseră mulți ani de cînd fusese ea la Helford. Și continua : „S-au schimbat multe lucruri de cînd nu ne-am văzut. Nu mai locuiesc la Bodmin, ci la vreo douăsprezece mile depărtare, pe drumul spre Launceston. E un loc pustiu și ferit de lume și, dacă ar fi să vii la noi, eu aș fi bucuroasă, pentru că mi-ai ține de urît în timpul iernii. L-am întrebat pe unchiul tău și n-are nimic împotrivă, zice el, dacă știi să-ți ții gura și să dai o mînă de ajutor cînd e nevoie. Nu poate să te plătească și să-ți dea mîncare pe degeaba, o să pricepi tu. Așteaptă din partea ta să-l ajuți la bar, în schimbul locuinței și mîncării. Știi, unchiul tău este proprietarul Hanului Jamaica".

Mary a împăturit scrisoarea și a pus-o în geamantan. I se părea un mesaj ciudat din partea surîzătoarei mătuși Patience, așa cum și-o amintea ea.

O scrisoare rece, seacă, fără un cuvînt de consolare sau mărturisire, în afară de faptul că nepoată-sa nu trebuia să ceară bani. Mătușa Patience, cu juponul ei de mătase și manierele

alese, nevasta unui hangiu! Mary și-a dat seama că maică-sa nu știuse nimic despre toate acestea. Scrisoarea se deosebea întru totul de cea pe care o scrisese o mireasă fericită cu zece ani în urmă.

Totuși, Mary promisese și nu mai putea da înapoi. Casa îi era vîndută; nu mai avea ce căuta aici. Indiferent de cum va fi primită, mătușă-sa era sora mamei ei și acest lucru nu trebuia uitat. Vechea existență aparținea trecutului... ferma ei dragă și apele sclipitoare ale Helfordului. Viitorul o aștepta și... Hanul Jamaica.

Și astfel, Mary Yellan se îndrepta acum spre nord, în diligența ce scîrțîia și se legăna prin orașul Truro, cu multele lui acoperișuri și turnuri, cu străzile largi pietruite, cu cerul albastru, care mai amintea de sud și cu oamenii veseli care, din cadrul ușilor, făceau semne cu mîna celor din poștalionul ce trecea huruind. Dar, cînd Truro rămase în urmă, în vale, cerul se acoperi cu nori; pămîntul se-ntindea pietros și necultivat de o parte și de alta a drumului. Satele erau răzlețe, rare, chipurile zîmbitoare în pragurile caselor. Copaci puțini, nici un gard viu. Apoi începu să sufle vîntul și odată cu el veni și ploaia. Așa intră poștalionul în Bodmin, oraș cenușiu și respingător, ca și dealurile între care se găsea. Unul cîte unul, pasagerii își strînseră lucrurile și se pregătiră să coboare, toți, în afară de Mary, care ședea liniștită în colțul ei. Vizitiul, cu fața șiroind de ploaie, privi înăuntru.

— Dumneata mergi la Launceston? întrebă el. E primejdios să treci noaptea prin regiunea mlaștinilor. Poți rămîne la Bodmin și-ți continui drumul dimineață. În afară de dumneata nu mai rămîne nimeni în poștalion.

— Mă așteaptă prietenii mei, răspunse Mary. Nu mă tem de drum. Și nu merg la Launceston; te rog să mă lași la Hanul Jamaica.

Bărbatul o privi curios și zise:

— Hanul Jamaica? Ce să faci dumneata la Hanul Jamaica? Ăsta nu-i un loc potrivit pentru o fată. Precis e o greșeală.

Se uită la ea fix, aspru, nevenindu-i s-o creadă.

— Oh, am auzit că-i un loc destul de izolat, răspunse Mary, dar nici eu nu sînt orășeancă. Pe malul rîului Helford — de unde sînt — e liniște și iarna și vara, dar niciodată nu m-am simțit singură.

— Eu n-am zis nimic de singurătate, răspunse bărbatul. Poate nu înțelegi, fiind străină pe aici. Nu mă gîndesc la cele peste douăzeci de mile de mlaștină, deși asta ar speria pe majoritatea femeilor. Așteaptă nițeluș.

Se adresă peste umăr unei femei care stătea în pragul ușii la Royal și aprindea lampa de la intrarea în local, pentru că se întunecase deja.

— Jupîneasă, zise el, vino încoace și vorbește cu tînăra aceasta. Mie mi s-a spus că merge la Launceston, dar dînsa m-a rugat s-o las la Jamaica.

Femeia coborî treptele și se uită în poștalion.

— Acolo e un loc sălbatic, necivilizat, zise ea, iar dacă vrei să capeți de lucru, n-o să găsești la ferme. Celor din regiunea mlaștinilor nu le plac străinii. Ai face mai bine să cobori la Bodmin.

Mary îi zîmbi.

— O să fie bine, zise ea. Mă duc la rude. Unchiul meu e proprietarul Hanului Jamaica.

Se făcu liniște. Prin lumina cenușie din poștalion, Mary observă că femeia și bărbatul o priveau plini de mirare. Dintr-o dată se înfioră și o cuprinse neliniștea ; aștepta un cuvînt de îmbărbătare din partea femeii, dar nu venea. Atunci femeia se-ndepărtă de fereastră și zise încetișor :

— Te rog să mă ierți. Nu-i treaba mea, desigur. Noapte bună.

Vizitiul începu să fluiere, roșu la față, ca un ins care vrea să scape dintr-o situație jenantă. Mary se aplecă înainte iritată și-i atinse brațul.

— Nu vrei dumneata să-mi spui ? întrebă ea. N-o să mă supăr, indiferent ce-ar fi. Nu se bucură de simpatie unchiul meu ? Ce se întîmplă acolo ?

Omul părea foarte stînjenit.

— Hanul Jamaica are o faimă proastă, răspunse el supărat, circulă povești ciudate pe seama lui ; știi dumneata cum e lumea. Dar eu nu vreau să supăr pe nimeni. Poate nu sînt adevărate.

— Ce fel de povești ? întrebă Mary. Vrei să spui că se bea mult acolo ? Că unchiul meu dă nas bădăranilor ?

Bărbatul nu-i răspunse la întrebări.

— Nu vreau să supăr pe nimeni, repetă el, și nu știu nimic decît ceea ce vorbește lumea. Oamenii onorabili nu mai dau pe la Hanul Jamaica. Asta-i tot ce știu. Pe vremuri adăpau caii acolo și le dădeau de mîncare. Intram și noi în han pentru o îmbucătură și un pahar de băutură. Acum nu ne mai oprim acolo. Dăm bice cailor cînd trecem și ne oprim doar la Five Lanes *, dar nici acolo nu zăbovim prea mult.

— De ce nu merg oamenii la han ? Care-i motivul ? stărui Mary.

Bărbatul ezită ; parcă-și căuta cuvintele.

— Se tem, zise el în cele din urmă și apoi dădu din cap.

Nu mai scoase nici o vorbă. Probabil își dădea seama că fusese cam aspru și-i părea rău de ea, căci o clipă mai tîrziu privi din nou în poștalion și-i zise :

— Nu vrei să bei o ceașcă de ceai înainte de a porni ? Te-așteaptă un drum lung și printre mlaștini e frig.

Mary dădu din cap că nu bea. Îi trecuse orice poftă de mîncare și, deși ceaiul ar fi încălzit-o, nu mai voia să coboare din poștalion și să intre la Royal, unde femeia aceea s-ar fi holbat la ea, iar oamenii ar fi murmurat. În afară de asta, mai era în ea o ființă lașă care-i șoptea : „Rămîi în Bodmin, rămîi în Bodmin“ și după cîte-și dădea seama, ar fi putut ceda șoaptei odată intrată în Royal. Dar

* Cele cinci cîmpuri.

îi promisese maică-sii că va merge la mătuşa Patience şi nu putea fi vorbă să renunţe.

— Atunci mai bine să plecăm, zise vizitiul. În seara asta dumneata eşti singurul călător pe şosea. Poftim încă o pătură pentru genunchi. O să dau bice cailor după ce trecem dealul de lîngă Bodmin, pentru că şoseaua se vede noaptea. N-o să am linişte pînă nu mă văd în pat, la Launceston. Nu multor vizitii le place să traverseze mlaştinile pe timp de iarnă, mai ales cînd e vreme urîtă. Trînti uşa şi urcă pe capră.

Poştalionul se-ndepărtă huruind pe lîngă casele trainice şi odihnitoare, pe lîngă luminile pîlpîinde ale felinarelor şi oamenii care înfruntau vîntul şi ploaia, grăbindu-se spre căminele lor, unde-i aştepta cina. Printre jaluzelele ferestrelor, Mary zărea frînturi de lumină prietenoasă de la lumînări. În cămin ardea focul, pe masă era întinsă faţa de masă, femeia şi copiii se aşezau ca să mănînce, în timp ce bărbatul îşi încălzea mîinile la flacăra veselă. Îi veni în minte ţăranca aceea zîmbitoare cu care călătorise şi se-ntreba dacă şi ea se aşeza acum la masă împreună cu copiii. Cum era de mulţumită, cu obrajii îmbujoraţi, cu mîinile aspre, bătătorite ! Cîtă siguranţă în vocea ei ! Şi Mary îşi imagină cum ar fi putut s-o însoţească de la poştalion, s-o roage să-i ţină tovărăşie şi să-i ceară adăpost. Era sigură că n-ar fi refuzat-o. I-ar fi zîmbit, i-ar fi întins mîna şi i-ar fi oferit un pat. I-ar fi slujit femeii, ar fi ajuns s-o îndrăgească, i-ar fi împărtăşit cîte ceva din viaţa ei şi i-ar fi cunoscut familia.

Caii urcau dealul abrupt de la ieşirea din Bodmin. Privind prin fereastra de la spatele poştalionului, Mary vedea cum dispar, una cîte una, luminile din Bodmin, pînă cînd ultima licărire se pierdu în noapte. Era singură acum cu vîntul şi ploaia şi cu douăsprezece mile de mlaştini sterpe între ea şi locul de destinaţie.

Se-ntreba dacă o corabie care părăseşte siguranţa unui port se simte la fel ca ea. Nici o corabie nu s-ar putea simţi mai nefericită decît ea, chiar dacă vîntul ar vui în velatura ei şi valurile mării i-ar spăla puntea.

În poştalion era întuneric acum, pentru că flacăra torţei era bicisnică, iar curentul de aer, care pătrundea prin crăpătura din acoperiş, o purta încoace şi-ncolo, punînd în pericol îmbrăcămintea de piele, aşa că Mary se hotărîse s-o stingă. Şedea ghemuită în colţul ei, legănîndu-se dintr-o parte în alta, odată cu poştalionul. I se părea că nu ştiuse pînă acum că singurătatea putea fi atît de pizmaşă. Chiar şi poştalionul care o legănase toată ziua, avea ceva ameninţător în scîrţîitul şi gemetele lui. Vîntul zguduia acoperişul, iar rafalele de ploaie, mai violente, în cîmp deschis, izbeau ferestrele în duşmănie. De o parte şi de alta a şoselei, se-ntindea şesul nesfîrşit. Nici un copac sau drumeag, nici un pîlc de case sau vreun cătun, doar mile întregi de mlaştină fără vegetaţie, neagră şi necălcată de piciorul omului se-ntindeau ca o ţară pustie spre un orizont nevăzut. Pe acest pămînt sterp, gîndea Mary, nici o fiinţă omenească n-ar putea trăi şi rămîne la fel ca ceilalţi oameni. Copiii s-ar naşte diformi,

ca tufele negre de grozamă, încovoiate de puterea vîntului neîntrerupt, ce suflă din toate colțurile pămîntului. Și mințile le-ar fi diforme, gîndurile rele, trăind printre mlaștini și granit, iarbă neagră și piatră măcinată de vreme.

Asemenea copii s-ar naște dintr-un neam ciudat de oameni, care și-a ales acest pămînt drept leagăn, sub acest cer întunecat. Ar avea ceva diabolic în ei. Drumul șerpuia printr-un ținut întunecos și tăcut, nu licărea nici măcar o lumină, ca un mesaj al speranței pentru călătorul din poștalion. Poate nu exista nici o așezare omenească de-a lungul celor douăzeci și una de mile dintre Bodmin și Launceston ; poate nu se găsea nici măcar coliba vreunui sărman păstor pe acest drum pustiu : nimic, în afară de sinistrul punct de reper care era Hanul Jamaica.

Mary pierduse noțiunea timpului și spațiului ; nu-și putea da seama dacă parcursese cîteva mile sau zeci, dacă mai era seară sau trecuse de miezul nopții. Începu să se agațe de siguranța ce i-o oferea poștalionul ; cel puțin el îi părea oarecum familiar. Îl știa din zori și asta însemna de multă vreme. Oricît de îngrozitoare i se părea această nesfîrșită călătorie, existau cel puțin cei patru pereți închiși care o proteguiau, acoperișul spart prin care picura apă și, la un pas de ea, prezența liniștitoare a vizitiului. Într-un tîrziu, i se păru că vizitiul mîna caii din ce în ce mai repede. Îl auzea strigînd la ei ; strigătele purtate de vînt treceau pe lîngă fereastra ei și se pierdeau în noapte.

Deschise fereastra și privi afară. O întîmpină o rafală de vînt și ploaie, care o orbi pentru o clipă. După ce-și scutură părul și-l trase de pe ochi, își dădu seama că poștalionul urca pieptiș un deal, într-o goană nebună, iar de o parte și de alta a drumului, se-ntindea ținutul mlăștinos, care prin pîclă și ploaie apărea negru ca cerneala.

În fața ei, pe o culme, în stînga, se vedea o clădire departe de drum. Abia i se zăreau coșurile înalte în întuneric. În jur nu mai exista nici o altă casă. Dacă acesta era Hanul Jamaica, el se-nălța în toată splendoarea lui, neclintit, înfruntînd vînturile. Mary își strînse pelerina și-i încheie catarama. Caii se opriseră și stăteau asudați în ploaie, învăluiți în norii de aburi care ieșeau din ei.

Vizitiul coborî de pe capră, trăgînd odată cu el și geamantanul lui Mary. Pășea grăbit și arunca mereu priviri peste umăr spre casă.

— Ai ajuns, zise el. Traversezi curtea și ești acolo. Dacă bați la ușă o să-ți dea drumul înăuntru. Eu trebuie să plec, altfel nu mai ajung la Launceston în noaptea asta.

Cît ai bate din palme fu sus pe capră, cu hățurile în mînă. Cuprins de teamă, începu să strige la cai și să-i lovească cu biciul. Peste o clipă, poștalionul era departe de drum, înghițit de întuneric, de parcă n-ar fi trecut niciodată pe-acolo.

Mary stătea singură, cu geamantanul la picioare. Auzi sunet de zăvoare trase, în casa întunecată din spatele ei și ușa se deschise.

O siluetă uriașă păși în curte, legănînd un felinar dintr-o parte în alta.

— Cine e ? se auzi o voce. Ce cauți aici ?

Mary înaintă cîțiva pași și privi în față.

Nu putea vedea nimic din pricina luminii. Bărbatul plimba felinarul încoace și-ncolo prin fața ei, apoi deodată, izbucni în rîs, o apucă de braț și o trase brutal spre intrare.

— Deci, tu ești, nu-i așa ? zise el. Ai venit în cele din urmă. Eu sînt unchiul tău, Joss Merlyn și-ți urez bun venit la Hanul Jamaica.

O împinse după aceea în casă, rîzînd iarăși și închise ușa ; puse felinarul pe masa din coridor. Se priviră unul pe celălalt drept în față.

CAPITOLUL 2

JOSS MERLYN era o namilă de om, înalt de vreo doi metri, cu o frunte întunecată, brăzdată și pielea ca de țigan. Părul negru și des îi cădea peste ochi și urechi. Cu umerii imenși și puternici, cu brațele lungi, care ajungeau pînă mai jos de genunchi și cu pumnii mari cît două jamboane, părea să aibă forța unui cal. Față de conformația sa fizică atît de mare, capul părea mic de tot, vîrît între umeri. Adus de spate, cu sprîncenele negre și claia de păr de pe cap, dădea impresia unei gorile uriașe. Dar, cu toată alungimea membrelor, a constituției sale puternice, nu avea nimic de maimuță în trăsături ; nasul era coroiat, gura acum scofîlcită și căzută, fusese cîndva, probabil, perfectă. În ciuda ridurilor, a pungilor și petelor din jurul ochilor, mai rămăsese ceva frumos în ochii lui mari, negri.

Dinții îi rămăseseră frumoși, erau încă sănătoși și foarte albi, iar cînd zîmbea, albul lor contrasta cu cafeniul feței, dîndu-i oarecum înfățișarea unui lup flămînd. Firesc, ar trebui să fie o mare deosebire între zîmbetul unui

om și colții dezgoliți ai unui lup, dar la Joss Merlyn nu era absolut nici una.

— Așadar, tu ești Mary Yellan, zise el după o vreme, aplecat asupra ei ca s-o vadă mai bine și ai făcut atîta drum ca să ai grijă de unchiul tău Joss. Foarte frumos din partea ta.

Rîse din nou, tachinînd-o. Rîsul răsuna prin toată casa ca un răget, avînd asupra nervilor încordați ai lui Mary efectul unor lovituri de bici.

— Unde este mătușa Patience? întrebă ea privind în jurul ei, la coridorul slab luminat, pardosit cu dale de piatră reci, întunecate și la scara îngustă și șubredă. Nu mă așteaptă?

— Unde-i mătușa Patience? o imită el. Unde-i scumpa mea mătușică să mă sărute și să mă mîngîie? Vrei să fugi numaidecît la ea? Pentru unchiul tău Joss nu ai nici un sărut?

Mary se trase înapoi. La gîndul de a-l săruta o cuprinse revolta. Omul ăsta era ori nebun ori beat. Poate și una și alta. Totuși nu vroia să-l supere; prea era speriată ca să mai facă și asta.

Joss ghici ce-i trecea fetei prin cap și rîse din nou.

— Oh, nu, zise el. N-am de gînd să mă leg de tine, poți fi sigură de asta. Nu mi-au plăcut brunetele niciodată, draga mea, și-apoi am eu lucruri mai bune de făcut decît să joc foarfeca * împreună cu nepoată-mea.

---

* *Cat's cradle* — foarfeca (joc de copii, în care se fac diferite figuri prin împletirea unei sfori).

Vorbi cu ea pe un ton batjocoritor și plin de dispreț, socotind-o o neghioabă, pînă se plictisi de propriile-i glume, apoi își ridică privirea spre scări.

— Patience, răcni el, ce naiba faci acolo? A sosit fata și scîncește după tine. De mine i s-a și făcut lehamite.

Se auzi o ușoară mișcare în capul scărilor și tîrșiit de picioare. Se zări apoi licărirea unei lumînări însoțite de o exclamație și pe scara îngustă coborî o femeie ferindu-și ochii de lumină. Purta pe cap o scufie murdară, iar părul sur, rar și încîlcit îi cădea pe umeri. Încercase să-și onduleze părul, dar în zadar, buclele se desfăcuseră. Fața i se vestejise, pielea de pe pomeți era întinsă. Ochii erau mari, privirea fixă, ca și cum ar fi pus mereu întrebări; gura avea un tic nervos: se contracta și se relaxa întruna. Purta o fustă în dungi, decolorată, de culoarea cireșei cîndva, acum un roz șters, iar pe umeri își aruncase un șal cîrpit de nenumărate ori. Își legase o fundă nouă la scufie, cu intenția de a da oarecare vioiciune rochiei, dar făcea notă discordantă: funda era de un roșu intens și producea un contrast îngrozitor cu paloarea feței. Mary o privi mirată fără să rostească un cuvînt, înmărmurită de durere. Oare această biată creatură în zdrențe, șleampătă și îmbătrînită cu douăzeci de ani, era încîntătoarea mătușă Patience din visele ei?

Femeia coborî scările și intră în sală; îi luă mîinile lui Mary într-ale ei și o privi atentă.

— Chiar ai venit? zise ea în șoaptă. Ești nepoata mea, Mary Yellan, nu-i așa? Fiica surorii mele moarte?

Mary încuviință din cap, mulțumind lui Dumnezeu că maică-sa n-o mai putea vedea.

— Mătușă scumpă, zise ea cu blîndețe, mă bucur că te revăd. Sînt atît de mulți ani de cînd n-ai mai fost la noi la Helford.

Femeia nu-și mai lua mîinile de pe ea, îi mîngîia îmbrăcămintea, o pipăia, apoi deodată se lipi de ea, își puse capul pe umărul ei și izbucni într-un hohot de plîns, sfîșietor, cu suspine.

— Hei, încetează odată, bombăni soțul ei. Ce fel de primire mai e și asta? Ce motiv îi fi avînd să te smiorcăi, proasta naibii? Nu vezi că fata vrea să mănînce? Du-o la bucătărie și dă-i niște slănină și ceva de băut.

Se aplecă și ridică pe umăr geamantanul lui Mary, de parcă ar fi ridicat un pachet de hîrtie.

— O să-l duc în camera ei, zise el și dacă n-ai pus mîncarea pe masă pînă mă-ntorc, o să-ți dau eu ție ca să ai pentru ce plînge; și ție dacă vrei, adăugă el, vîrîndu-și fața într-a lui Mary și punîndu-i un deget uriaș pe gură. Te-ai îmblînzit sau mai muști?

Rîse din nou de se cutremură tavanul, apoi începu să urce zgomotos scările, cu geamantanul legănîndu-i-se pe umăr.

Mătușa Patience își reveni. Făcu un efort extraordinar și zîmbi, aranjîndu-și părul rar cu un gest pe care Mary și-l amintea oarecum,

apoi, clipind nervos și cu gura contractîndu-i-se din cauza ticului porni printr-un coridor și mai întunecat și ajunse în bucătărie, unde ardeau trei lumînări, în timp ce în cămin mocnea un foc de turbă.

— Nu trebuie să-l bagi în seamă pe unchiul tău Joss, zise ea, schimbîndu-și brusc atitudinea, aproape gudurîndu-se, ca un cîine adus la ascultare oarbă prin cruzime și care, în ciuda loviturilor și înjurăturilor, își apără stăpînul, ca un tigru. Știi, unchiului tău trebuie să-i cînți în strună; are un fel de a fi pe care străinii nu-l înțeleg la început. E un soț foarte bun, e așa din ziua nunții noastre.

Sporovăia întruna, mecanic, foindu-se încoace și-ncolo prin bucătăria pardosită cu dale, în timp ce punea pe masă pîine, brînză și untură pentru cină; Mary stătea ghemuită lîngă foc, încercînd zadarnic să-și încălzească degetele înghețate.

Bucătăria era plină de fum. Pătrunsese în toate colțurile camerei, plutea în aer ca un nor albastru. Mary îl simțea în ochi, în nări și pe limbă.

— O să-l îndrăgești pe unchiul tău Joss în curînd și o să te obișnuiești cu felul lui de a fi, continuă mătușă-sa. E un bărbat destoinic și curajos. Se bucură de o reputație bună în ținut și e foarte respectat. Nimeni n-ar zice o vorbă împotriva lui Joss Merlyn. Uneori vine multă lume pe aici. Nu e mereu liniște ca acum. Să știi că drumul ăsta e foarte umblat. Poștalioanele trec în fiecare zi, iar oamenii mai

de vază sînt foarte politicoși cu noi, foarte politicoși. Chiar ieri a trecut pe aici un vecin și i-am făcut o cafea ca s-o ia acasă. „Doamnă Merlyn, mi-a zis omul, dumneata ești singura femeie din Cornwall care știe să coacă o prăjitură." Astea i-au fost cuvintele. Chiar și proprietarul de aici, moșierul Bassat, din North Hill ; al lui e tot pămîntul de prin împrejurimi... a trecut deunăzi pe drum pe lîngă mine... Marți a fost și și-a scos pălăria. „Bună dimineața, doamnă" mi-a zis și s-a înclinat spre mine din șa. Se zice că i-au plăcut grozav de mult femeile în tinerețe. Tocmai atunci a ieșit Joss din grajd, unde repara roata cabrioletei. „Cum mai e viața, domnule Bassat ?" a întrebat unchiul tău. „Cît dumneata de mare", a răspuns moșierul și s-au pus amîndoi pe rîs.

Mary murmură ceva, drept răspuns, la cele auzite, dar era mîhnită și îngrijorată, văzînd-o pe mătușa Patience că-i evita privirea, cînd vorbea ; chiar ușurința cu care vorbea i se părea suspectă. Vorbea ca o fetiță care-și spune sieși povești și are talent la născociri. O durea sufletul văzînd-o că joacă acest rol și dorea să termine, să tacă, deoarece cuvintele ei i se păreau mai înspăimîntătoare decît fuseseră lacrimile. Se auzi zgomot de pași la ușă și Mary înțelese, cu strîngere de inimă, că Joss Merlyn coborîse și foarte probabil că ascultase cele spuse de soția sa.

Mătușa Patience îl auzise și ea, pentru că deveni palidă, iar gura începu să i se contracte. El intră în cameră și se uită la amîndouă pe rînd.

— Așadar, găinile s-au și pus pe cotcodăcit ? zise el.

Zîmbetul și rîsul îi pieriseră, ochii i se micșoraseră.

— Ți s-au oprit lacrimile dacă poți vorbi. Te-am auzit trăncănind, nebuno ; glu, glu, glu, ca o curcă. Îți închipui că scumpa ta nepoată crede vreo vorbuliță din ce spui ? N-ai putea păcăli un copil, darmite o grămadă de fuste ca ea.

Trase un scaun lîngă perete și-l izbi de masă. Se așeză jos, greoi, scaunul scîrțîind sub el, și se-ntinse după pîine. Își tăie o bucată mare și o unse cu untură. O îndesă în gură, untura curgîndu-i pe bărbie și-i făcu semn lui Mary să se așeze la masă.

— Ai nevoie de mîncare, văd bine, zise el și se apucă să taie o felie subțire de pîine, pe care o împărți în patru bucăți și o unse cu unt pentru ea. Modul în care pregătise pîinea cu unt pentru Mary era atît de delicat și de diferit de cel în care se servise el, încît pe Mary o îngrozi această transformare de la grosolănie la grijă exagerată. Era parcă o forță latentă în degetele lui, pe care le transformase din ciomege în servitori îndemînatici și rafinați. N-ar fi deranjat-o atît de mult, dacă pur și simplu i-ar fi tăiat o bucată de pîine și i-ar fi azvîrlit-o ; ar fi fost în concordanță cu ceea ce văzuse pînă atunci la el. Dar această bruscă gentilețe, această mișcare a mîinilor, plină de îndemînare și delicatețe, era o descoperire neașteptată și întrucîtva sinistră ; sinistră pentru că era neașteptată și nepotrivită pentru un

asemenea om. Îi mulțumi cu sobrietate și începu să mănînce.

Mătușă-sa, care nu mai scoase o vorbă de cînd intrase bărbatu-său în cameră, prăjea slănină deasupra focului. Tăceau toți. Mary își dădea seama că Joss Merlyn se uita la ea peste masă, iar în spatele ei o auzea pe mătușă-sa umblînd cu tigaia. Nu trecu un minut și o auzi scoțînd un țipăt slab de necaz ; scăpase tigaia din mînă. Mary se ridică s-o ajute, dar Joss țipă la ea să stea jos.

— E de-ajuns o nebună, nu e nevoie de două ! strigă el. Așază-te și las-o pe mătușă-ta să curețe mizeria de pe jos. Nu e prima oară că face așa ceva.

Se lăsă pe spate și începu să-și curețe dinții cu unghiile.

— Ce vrei să bei ? Coniac, vin sau bere ? Aici poți muri de foame, dar nu de sete. La Jamaica nu ni se usucă gîtul niciodată.

După asta rîse, îi făcu semn cu ochiul și scoase limba.

— Aș vrea o ceașcă de ceai, dacă se poate, răspunse Mary. Nu-s obișnuită să beau băuturi alcoolice, nici măcar vin.

— Nu ? Paguba-i a ta, aș zice. În seara asta o să bei ceai, dar, pe legea mea, peste o lună, două o să vrei coniac.

Se întinse peste masă și-i luă mîna.

— Ai o mînă destul de frumoasă pentru o fată care a lucrat la fermă, zise el. Mă temeam că va fi aspră și roșie. Clienților nu le place berea turnată de o mînă murdară. Nu fiindcă clienții mei ar fi nemaipomenit de pretențioși, dar n-am avut pînă acum nici o chelneriță la Hanul Jamaica. Făcu o plecăciune în bătaie de joc și-i dădu drumul mîinii.

— Patience, draga mea, poftim cheia. Du-te și adu-mi o sticlă de coniac, pentru numele lui Dumnezeu. Am o sete în mine că toate apele din Dozmary nu mi-ar putea-o potoli.

La vorbele lui, nevastă-sa traversă în grabă camera și dispăru pe coridor. El începu să-și curețe iarăși dinții, fluierînd cînd și cînd, în timp ce Mary își mînca pîinea cu unt și bea ceaiul pe care el i-l așezase înainte. Începuse s-o doară foarte rău capul și era gata să se prăbușească. Din cauza fumului îi lăcrimau ochii. Dar nu era atît de obosită ca să nu-l poată urmări pe unchiu-său, pentru că deja i se transmisese ceva din starea de agitație a mătușă-sii Patience și într-o oarecare măsură simțea că amîndouă erau prinse precum șoarecii într-o capcană, incapabile să scape, Joss jucîndu-se cu ele ca o pisică monstruoasă.

După cîteva minute, nevastă-sa se întoarse cu coniacul și i-l puse dinainte, apoi, pe cînd ea termina de fript slănina și o servea pe Mary și pe ea însăși, el se apucă de băut, privind abătut drept înainte și lovind cu bocancul piciorul mesei. Deodată izbi cu pumnul în masă, făcînd să zăngăne farfuriile și cănile ; un platou căzu pe podea și se sparse.

— Ascultă, Mary Yellan, strigă el. Eu sînt stăpînul în această casă și-o s-o simți pe pielea ta. Vei face ce-ți voi spune eu, vei ajuta în gospodărie și vei servi clienții, iar eu nu te voi atinge nici măcar cu un deget. Dar, pe

Dumnezeul meu, dacă nu-ți ții gura și trăn-cănești, te rup în bătaie pînă o să-mi mănînci din palmă, la fel ca mătușă-ta.

Mary îl privi peste masă. Mîinile și le ținea în poală ca să nu i le vadă cum tremură.

— Te înțeleg, zise ea. Nu sînt curioasă din fire și n-am bîrfit niciodată, în viața mea. Nu mă interesează ce faci dumneata în han și nici ce oameni vin. Voi face treabă în casă și nu vei avea motive să te plîngi. Dar dacă îi vei face vreun rău mătușii Patience, ți-o spun... voi părăsi Hanul Jamaica imediat, îl voi găsi pe judecător și-l voi aduce aici și te voi da pe mîna legii ; și-apoi numai să încerci să mă rupi în bătaie !

Devenise foarte palidă, își dădea seama că, dacă va răcni la ea în momentul acela, va fi înfrîntă și va izbucni în plîns, iar el o va domina pentru totdeauna. Torentul de vorbe care-i scăpase fără voie și pe care nu-l putea controla, se datora în parte milei pentru sărmana mătușă-sa. Dar, fără să-și dea seama, reușise să se salveze, pentru că această neînsemnată manifestare a curajului ei îl impresionase pe Joss, care se lăsă pe spate în scaun și se domoli.

— Asta-i foarte drăguț, zise el, foarte drăguț spus, într-adevăr. Acum știu pe cine avem în casă. Cum o zgîrii își și arată ghearele. Foarte bine, draga mea, noi doi semănăm mai mult decît îmi închipuiam. Dacă va fi să facem vreodată o afacere, atunci o s-o facem împreună. Poate cîndva o să am de lucru pentru tine, la Jamaica, ceva ce n-ai mai făcut pînă acum.

Treabă pentru bărbați, Mary Yellan, unde te joci cu viața și moartea.

Mary o auzi pe mătușa Patience suspinînd încetișor lîngă ea.

— Oh, Joss, șopti ea. Oh, Joss, te rog !

Era atîta insistență în vocea ei, că Mary o privi mirată. O văzu pe mătușă-sa că se apleacă și-i face semn bărbatului să tacă. Încordarea de pe chipul ei și suferința din ochi o înspăimîntară pe Mary mai mult decît tot ceea ce se-ntîmplase în noaptea aceea. Deodată avu o senzație stranie, o trecură fiori și i se făcu greață. De ce intrase în panică mătușa Patience ? Ce intenționase Joss Merlyn să zică ? Mary fu cuprinsă de o nestăpînită curiozitate. Unchiul său făcu nerăbdător un semn cu mîna.

— Du-te sus și te culcă, Patience, zise el. M-am săturat de moaca ta în seara aceasta. Fata asta și cu mine ne-nțelegem unul pe celălalt.

Femeia se ridică degrabă și porni spre ușă, aruncînd o privire disperată, fără efect, peste umăr. Îi auziră pașii mărunți pe scară. Joss Merlyn și Mary rămaseră singuri. El împinse din fața lui paharul gol de coniac și își puse mîinile pe masă.

— În viața mea am o slăbiciune și-o să ți-o spun, zise el. Băutura. E un blestem și-mi dau seama. Nu mă pot opri. Asta o să-mi aducă sfîrșitul într-o zi și mie și situației mele. Trec uneori zile în șir cînd abia gust o picătură, ca în seara asta. Apoi simt cum mă apucă setea și încep să beau peste măsură. Beau ore întregi. Pînă ce totul se contopește : putere, glo-

rie, femei și împărăția lui Dumnezeu. Mă simt rege atunci, Mary. Simt că țin frîiele lumii între degete. E un fel de paradis și infern. Atunci vorbesc, vorbesc pînă cînd toate blestemățiile pe care le-am făcut se duc pe pustii. Mă închid în cameră și-mi strig secretele în pernă. Mătușă-ta mă închide și, cînd mă trezesc, bat la ușă și-mi dă drumul. Nimeni nu știe despre acest lucru în afară de mătușă-ta și de mine, iar acum ți-am spus și ție. Ți-am spus pentru că sînt cam amețit și nu-mi pot ține gura. Dar nu sînt atît de beat încît să-mi pierd capul. Nu sînt de-ajuns de beat ca să-ți spun de ce locuiesc în acest loc uitat de Dumnezeu și de ce sînt proprietarul Hanului Jamaica.

Răgușise ; vorbea aproape în șoaptă. Focul din cămin abia mai pîlpîia, iar pe pereți umbre negre întindeau degete lungi. Lumînările, aproape sfîrșite, proiectau pe tavan o umbră monstruoasă, a lui Joss Merlyn. Îi zîmbi lui Mary și cu un gest neghiob, de bețiv, își puse degetul pe nas.

— Asta nu ți-am spus-o Mary Yellan : oh, nu, mi-a mai rămas ceva minte și șiretenie. Dacă vrei să afli mai multe o poți întreba pe mătușă-ta. O să-ți povestească năzdrăvănii. Am auzit-o trăncănind în seara asta. Îți spunea că vine lume bună la noi, că moșierul își scoate pălăria cînd o întîlnește. Sînt minciuni, toate sînt numai minciuni. Am să-ți spun eu totul, căci oricum vei afla. Moșierul Bassat e prea speriat ca să-și vîre nasul aici. Dacă m-ar vedea

pe drum și-ar face semnul crucii și ar da pinteni calului ; așa ar face toți cei de rangul lui. Poștalioanele nu mai opresc aici, și nici poșta. Dar nu mă sinchisesc ; am clienți de-ajuns. Cu cît mă ocolesc mai mult nobilii ăștia mărunți, cu atît sînt mai încîntat. Oho, se găsește băutură cîtă vrei. Sînt unii care vin la Hanul Jamaica sîmbătă noaptea, și alții care-și încuie ușa și dorm cu degetele în urechi. Există nopți cînd toate căsuțele din ținutul mlăștinos sînt întunecate și liniștite, singurele lumini care se văd la distanță de mile sînt cele de la Hanul Jamaica. Se zice că se aud strigătele și cîntecele de aici pînă la fermele de lîngă Roughtor. O să fii la bar în asemenea nopți, dacă o să-ți placă, și-o să vezi atunci ce lume vine aici.

Mary ședea nemișcată, cu mîinile încleștate pe marginea scaunului. Nu îndrăznea să se miște de teamă ca nu cumva să se producă vreo schimbare bruscă în dispoziția lui, așa cum observase deja și, de la acest ton intim, confidențial să ajungă la brutalitate sălbatică.

— Toți se tem de mine, continuă el. Absolut toți. Da, se tem de mine, dar eu nu mă tem de nici un om. Dacă aș fi primit educație, dacă aș fi învățat, aș fi umblat prin toată Anglia, alături de regele George, zău așa. Băutura e dușmanul meu, băutura și sîngele meu iute. Acesta-i blestemul celor din neamul meu. Nici un Merlyn n-a murit în patul lui de moarte bună. Tatăl meu a fost spînzurat la Exeter... s-a încăierat cu un tip și l-a omorît. Bunicului i-au tăiat urechile pentru furt ; a fost trimis într-o colonie de deținuți, la tropice, unde a și

murit din cauza unei mușcături de șarpe. Eu sînt cel mai vîrstnic dintre trei frați și toți ne-am născut în umbra Kilmar-ului, dincolo de Twelve Men's Moor. Dacă tai East Moor de aici și ajungi la Rushyford o să vezi un pisc de granit, ca o mînă de diavol, înălțîndu-se spre cer. Acela e Kilmar-ul. Dacă te-ai fi născut în umbra lui, te-ai apuca de băut ca și mine. Fratele meu Matthew s-a înecat în mlaștina Trewartha. Noi credeam că intrase în marină, n-aveam nici o știre de la el. În vara aceea a fost o secetă mare, n-a căzut un strop de ploaie șapte luni și l-am găsit pe Matthew ieșit din mlaștină, cu mîinile deasupra capului și plăierii zburînd în jurul lui. Fratele meu Jem, lua-l-ar naiba, era un țînc pe-atunci. Se ținea de fustele mamei, cînd Matt și cu mine eram oameni în toată firea. Nu m-am înțeles niciodată cu Jem. E prea șmecher și are limba prea ascuțită. Eh, o să-l prindă și pe el la timpul potrivit și-o să-l spînzure, cum l-au spînzurat și pe tata.

O clipă tăcu, privind la paharul gol. Îl ridică și-l puse din nou jos.

— Nu, zise el. Am vorbit de-ajuns. Destul pentru seara asta. Du-te și te culcă, Mary, înainte să-ți frîng gîtul. Poftim lumînarea. Camera ta e sus, deasupra intrării, o s-o găsești.

Mary luă sfeșnicul, fără să scoată o vorbă și cînd să treacă pe lîngă el, o apucă de umeri și o întoarse.

— Vor fi nopți, cîteodată, cînd o s-auzi căruțe pe drum, zise el, dar n-o să treacă de

Hanul Jamaica, o să oprească în fața lui. O să auzi pași în curte și voci sub fereastra ta. Cînd se va întîmpla asta, tu să rămîi în pat, Mary Yellan, și să-ți tragi pătura peste cap. Înțelegi ?

— Da, unchiule.

— Foarte bine. Acum ieși și dacă vreodată o să-mi pui vreo întrebare, te fac fărîme.

Mary ieși din cameră prin coridorul întunecos, se ciocni de banca din hol, urcă scările și merse pe pipăite, orientîndu-se după poziția scărilor. După spusele lui Joss, camera ei se afla deasupra intrării, așa că traversă cu greu palierul, prin întuneric, trecu pe lîngă două uși de-o parte și de alta — camere de închiriat, gîndi ea, care așteaptă călători ce nu mai vin să ceară adăpost sub acoperișul Hanului Jamaica — și apoi dădu peste o altă ușă și apăsă pe clanță. Văzu, la flacăra pîlpîindă a lumînării geamantanul așezat pe podea ; înțelese că aceea era camera ei. Pereții erau nefinisați, fără tapet, iar pe dușumea nici o carpetă. O cutie răsturnată cu o oglindă spartă deasupra servea drept masă de toaletă. Nu exista nici o cană sau lighean ; presupuse că se va spăla în bucătărie. Patul scîrțîi cînd se așeză pe el, iar cele două pături erau umede. Se hotărî să nu se dezbrace, ci să se întindă îmbrăcată cum era, în hainele de călătorie, pline de praf și înfășurată în pelerină. Se duse la fereastră și privi afară. Vîntul se potolise, dar mai ploua o ploaie măruntă, deprimantă, ce se prelingea pe geam murdărindu-l.

Se auzi un zgomot în curte, un fel de geamăt ciudat scos parcă de un animal bolnav. Era prea întuneric ca să vadă clar, dar reuși să deslușească o formă neagră ce se legăna ușor dintr-o parte într-alta. Speriată și cu imaginația aprinsă de poveștile spuse de Joss Merlyn, crezu că era un om mort ce atîrna în spînzurătoare. Își dădu apoi seama că era firma hanului, care într-un fel sau altul, din neglijență, se desprinsese din cuie și la cea mai slabă adiere de vînt se legăna încoace și-ncolo. Doar o biată scîndură veche, care cunoscuse, cînd fusese prima oară înălțată, zile mai bune, dar acum, literele albe erau șterse, cenușii, iar mesajul lor era la discreția celor patru vînturi — Hanul Jamaica — Hanul Jamaica. Mary trase oblonul și se duse în pat. Dinții îi clănțăneau, picioarele și mîinile îi amorțiră. Rămase multă vreme ghemuită pe pat, pradă disperării. Se-ntreba dacă era cu putință să fugă din casă și să parcurgă cele douăsprezece mile pînă la Bodmin. Se întreba dacă nu era prea obosită și dacă nu cumva se va prăbuși la marginea drumului și va adormi acolo, iar dimineața, cînd se va trezi, îl va vedea pe Joss Merlyn aplecat deasupra ei.

Închise ochii și îndată îl văzu zîmbindu-i, zîmbetul se schimbă apoi în schimonoseală, schimonoseala într-o mie de riduri, în timp ce tremura de furie. Îi văzu claia de păr negru, nasul coroiat și degetele puternice, de o eleganță înspăimîntătoare.

Se simțea prinsă acolo ca o pasăre într-un laț și, oricît s-ar zbate nu va scăpa niciodată.

Dacă vroia să fie liberă, trebuia să plece acum, să se lase jos pe fereastră și să fugă nebunește pe drumul alb, care se-ntindea ca un șarpe peste ținutul mlăștinos. Mîine va fi prea tîrziu.

Așteptă pînă auzi pași pe scară. Îl auzi pe Joss bombănind și spre ușurarea ei o apucă pe celălalt cordior, din stînga scărilor. Auzi o ușă închizîndu-se, apoi se făcu liniște. Se hotărî să nu mai aștepte. Dacă va mai rămîne sub acest acoperiș, chiar și o noapte, curajul o va părăsi și va fi pierdută. Pierdută, înnebunită și distrusă ca mătușa Patience. Deschise ușa și se furișă în coridor. Merse în vîrful picioarelor pînă la capul scărilor. Se opri și ascultă. Era cu mîna pe balustradă și cu piciorul pe scară, cînd auzi un zgomot venind din celălalt coridor. Cineva plîngea. Cineva care încerca să-și înăbușe suspinele în pernă. Era mătușa Patience. Mary așteptă un moment, apoi se întoarse iarăși în camera ei ; se aruncă pe pat și închise ochii. Indiferent de ce va avea de înfruntat și oricît va fi de speriată, nu va părăsi Hanul Jamaica acum. Trebuia să rămînă cu mătușa Patience. Era nevoie de ea aici. Ar putea fi o mîngîiere pentru mătușa Patience, vor ajunge să se înțeleagă și în vreun fel la care, acum, era prea obosită ca să se mai gîndească, o va ocroti pe mătușa Patience și va sta între ea și Joss Merlyn. Maică-sa trăise și muncise singură timp de șaptesprezece ani și cunoscuse greutăți mult mai mari decît va cunoaște vreodată ea. Maică-sa n-ar fi dat bir cu fugiții din cauza unui om pe jumătate nebun. Ea nu s-ar fi temut de o casă ce duhnea

a păcat, oricît de izolată ar fi, pe o colină bătută de vînturi ; o piatră de hotar solitară ce sfidează oamenii și furtunile. Mama ei ar fi avut curajul să se lupte cu dușmanii. Da, și pînă la urmă să-i învingă. N-ar fi cedat pentru nimic în lume.

Așa zăcea Mary pe patul tare, cu capul plin de gînduri, în timp ce chema somnul. Fiecare sunet era ca o lovitură de pumnal pentru nervii ei, de la zgrepţănatul unui șoarece în peretele din spatele ei, pînă la scîrțîitul firmei din curte. Număra minutele și orele uuei nopți nesfîrșite și cînd primul cocoș cîntă pe cîmpul din spatele casei, încetă să mai numere, doar oftă și adormi buștean.

CAPITOLUL 3

CÎND MARY SE TREZI, sufla un vînt puternic dinspre vest, iar soarele strălucea slab, șters. O deșteptă zăngănitul ferestrei de la camera ei și, cum aprecia ea, după lumina zilei, dormise mult ; era trecut de ora opt. Privi în curte și observă că ușa grajdului era deschisă și prin noroi se vedeau urme proaspete de copite. Înțelese cu un sentiment de ușurare că, probabil, hangiul plecase de acasă și că va fi doar cu mătușa Patience, măcar pentru puțină vreme.

Își scoase în grabă lucrurile din geamantan, se îmbrăcă în fusta cea groasă, șorțul colorat și își puse bocancii pe care-i purta la fermă. Zece minute mai tîrziu, era jos în bucătărie și se spăla.

Mătușa Patience veni din curtea păsărilor cu cîteva ouă proaspete în poală, pe care le scoase cu un zîmbet misterios.

— M-am gîndit c-o să-ți placă unul pentru micul dejun, zise ea. Aseară păreai prea obosită ca să mai mănînci. Ți-am păstrat și un strop de smîntînă ca să-ți pui pe pîine.

Se purta acum destul de normal și, în ciuda cearcănelor din jurul ochilor, mărturie că avusese o noapte agitată, se străduia să fie veselă. Mary deduse că numai în prezența soțului ei se pierdea cu firea, ca un copil speriat, dar, cînd el nu era acasă, uita totul, la fel ca un copil și se bucura de orice lucru mărunt, cum era, de pildă, pregătirea micului dejun pentru ea și fierberea unui ou.

Amîndouă se feriră să facă vreo aluzie la noaptea trecută și nici una nu pomeni numele lui Joss. Mary nu întrebă și, de fapt, nici n-o interesa unde plecase și pentru ce ; se simțea ușurată că scăpase de el. Înțelese că mătușă-sa era dornică să vorbească de lucruri care n-aveau legătură cu viața ei actuală ; părea că se teme de orice întrebare, așa că o cruță, lansîndu-se într-o descriere a ultimilor ani la Helford.

Dacă mătușa Patience asculta ori nu, nu-și putea da seama ; încuviința din cap din cînd în cînd, își țuguia buzele, scotea cîte o exclamație. Lui Mary i se părea că anii de teamă și agitație o făcuseră să-și piardă puterea de a se concentra și că o groază ascunsă o împiedica să participe cu tot interesul la o conversație.

În timpul dimineții, se îndeletnici cu treburile obișnuite într-o gospodărie și reuși să exploreze hanul în amănunțime.

Era un loc sumbru, cu coridoare lungi și camere la care nu te așteptai. Barul avea o intrare separată și, cu toate că în încăpere nu se găsea nimic acum, era ceva apăsător în atmosfera care amintea de ultima dată cînd

fusese plină : un gust persistent de tutun vechi, miros acru de băutură și o senzație de trupuri încinse, soioase, înghesuite unele într-altele pe băncile negre și murdare.

Cu toată impresia neplăcută ce ți-o sugera, aceasta era singura încăpere din han plină de vitalitate, restul era mohorît și trist. Camerele celelalte păreau neglijate și nefolosite ; chiar și salonul de la intrare avea un aer sumbru, de parcă trecuseră luni de zile de cînd un călător onorabil îi călcase pragul și își încălzise spatele la focul dogoritor. Camerele de închiriat de la etaj erau într-o stare și mai de plîns. Într-una se găseau tot felul de boarfe, cutii strivite lîngă perete, pături vechi pentru cai, uzate și roase de șobolani. În camera de vizavi, pe un pat rupt, fuseseră depozitați cartofi și napi.

Mary bănuia că și cămăruța ei fusese în aceeași situație și că, dacă acum era cît de cît mobilată, asta se datora mătușii ei. În camera celor doi, pe culoarul următor, nu se încumetă să intre. Sub ea, pe un coridor care mergea paralel cu cel de deasupra și în sens opus bucătăriei, se găsea o altă cameră, cu ușa încuiată. Mary ieși în curte ca să privească prin geam, dar nu se putea vedea înăuntru, pentru că fereastra era bătută în scînduri.

Casa și clădirile exterioare formau trei laturi ale unei curți pătrate, în centrul căreia se aflau o fîșie de iarbă și un jgheab pentru adăpat vitele. Pe partea cealaltă era drumul : o panglică subțire, albă, ce se întindea în dreapta și stînga, pînă la orizont, avînd de ambele părți

mlaștini cafenii, îmbibate de apa ploilor. Mary ieși în drum și privi în jur. Cît vedea cu ochii nu erau decît dealuri posomorîte și mlaștini. Deși respingător și nelocuit, cum părea, hanul cenușiu, ca ardezia, era singura așezare omenească în acest peisaj. La apus de Jamaica se înălțau șiruri de dealuri ; unele erau întinse ca șesurile și iarba de pe ele avea o strălucire gălbuie în lumina sărăcăcioasă a soarelui de iarnă ; altele erau însă sinistre și întunecate cu vîrfurile încununate de granit și lespezi de stîncă uriașe. Cînd și cînd soarele se ascundea în nori ; atunci umbrele năvăleau peste mlaștini, ca niște degete. Culorile apăreau în crîmpeie ; dealurile deveneau purpurii, de culoarea cernelii sau bălțate, ca apoi o rază de soare firavă să iasă dintr-o fărîmă de nor, transformînd un deal în cafeniu auriu, pe cînd un altul de lîngă el, mai rămînea încă întunecat. Peisajul nu era niciodată același ; partea dinspre răsărit avea o strălucire de amiază, cu mlaștinile nemișcate ca nisipul deșertului ; departe, spre apus, se întindea peste dealuri o iarnă polară, adusă de un nor zdrențuit, ca pelerina unui tîlhar de drumul mare, ce acoperea dealurile de granit cu grindină și zăpadă. Aerul era tare și înmiresmat, rece ca aerul de munte și foarte curat. Toate acestea erau o surpriză pentru Mary, care se obișnuise cu clima caldă și blîndă de la Helford, cu gardurile vii înalte și pomii ocrotitori. Nici chiar vîntul dinspre răsărit nu era puternic, pentru că promontoriul forma un fel de scut împotriva lui ; doar rîul curgea

tumultuos și tulbure cu crestele valurilor albe de spumă.

Cu toată asprimea și vrăjmășia acestui ținut, sterp și necultivat, cu Hanul ce se înălța singur pe deal, ca un tampon opus celor patru vînturi, Mary Yellan simțea în aer un fel de chemare ce o îndemna la aventură. O înviora, îi îmbujora obrajii și-i aducea strălucire în ochi ; se zbenguia în părul ei, suflîndu-i-l în față. Cînd inspira profund, simțea aerul prin nări, pînă în plămîni, mai liniștitor și mai plăcut decît o înghițitură de cidru. Se duse la jgheabul vitelor și își vîrî mîinile sub jetul de apă. Era limpede și rece. Bău puțină ; se deosebea de orice apă pe care o băuse pînă atunci ; era amară, neobișnuită, cu un gust stătut de turbă, ca fumul focului din bucătărie.

Era totuși bună, pentru că îi potoli setea. Își simțea trupul puternic și sufletul îndrăzneț. Se întoarse în casă ca s-o găsească pe mătușa Patience ; avea o poftă de mîncare grozavă și spera că masa era gata. Se apucă să mănînce cu poftă tocana de oaie cu napi și pentru prima oară după douăzeci și patru de ore se simți sătulă. Îi reveni curajul și se pregăti să o ia la întrebări pe mătușă-sa, indiferent de urmări.

— Mătușă Patience, începu ea, de ce unchiul meu este proprietarul Hanului Jamaica ?

Atacul direct și neașteptat o surprinse pe femeie și pentru o clipă o privi mirată pe Mary, fără să răspundă. Se îmbujoră apoi la față și gura începu să i se contracte convulsiv.

— Păi, îngăimă ea, pentru că... pentru că e un loc important aici. Poţi să-ţi dai seama şi tu. Acesta e drumul principal dinspre sud. Poştalioanele trec pe-aici de două ori pe săptămînă. Vin de la Truro şi Bodmin pînă la Launceston. Aşa cum ai venit şi tu ieri. Totdeauna sînt oameni pe drum. Călători de tot felul şi uneori marinari de la Falmouth.

— Da, mătuşă Patience. Dar de ce nu se opresc la Jamaica ?

— Ba se opresc. Adesea cer cîte ceva de băut la bar. Avem clientelă bună.

— Cum poţi spune aşa ceva, cînd salonul nu este folosit niciodată, iar odăile de închiriat sînt pline de vechituri şi boarfe, bune doar pentru şobolani şi şoareci ? Le-am văzut eu cu ochii mei. Am mai fost şi eu prin hanuri mult mai mici. Era unul în sat la noi. Hangiul ne era prieten. Mama şi cu mine am băut de multe ori ceai în salon, iar la etaj, deşi n-avea decît două camere, erau mobilate pentru călători.

Mătuşă-sa tăcu o clipă. Gura i se contractă, degetele i se contorsionară în poală.

— Unchiul tău Joss nu încurajează oamenii să rămînă, zise ea în cele din urmă. Zice că nu ştii niciodată pe cine primeşti. Păi, într-un loc izolat ca acesta, am putea fi omorîţi în pat. Tot soiul de oameni se perindă pe un drum ca acesta. N-am fi în siguranţă.

— Mătuşă Patience, dumneata vorbeşti prostii. Ce rost are un han care nu-i poate oferi unui călător cinstit un pat pentru o noapte ?

Pentru care alt scop a fost construit ? Şi din ce trăiţi dacă nu aveţi clientelă ?

— Avem clientelă, i-o întoarse femeia supărată. Ţi-am spus doar. Vin oameni de la ferme şi din locuri îndepărtate. Pe distanţă de mile în jur, în acest ţinut mlăştinos sînt răsfirate ferme şi locuinţe şi vin oamenii de acolo. Sînt seri cînd barul se umple cu ei.

— Vizitiul poştalionului de ieri mi-a spus că oamenii onorabili nu mai calcă la Jamaica. Zicea că se tem.

Mătuşa Patience se schimbă la faţă. Era palidă acum, iar privirile îi rătăceau dintr-o parte în alta. Înghiţi şi îşi trecu limba peste buze.

— Unchiul Joss are o fire aspră, zise ea. Ai văzut şi singură. Se irită uşor. Nu-i plac oamenii care-şi bagă nasul în treburile lui.

— Mătuşă Patience, de ce s-ar amesteca cineva în treburile unui hangiu dacă el ar fi corect ? Firea unui om, oricît ar fi de aprinsă, nu-i sperie într-atîta pe ceilalţi ca să-l ocolească. Aceasta nu-i o scuză.

Mătuşă-sa tăcea. Ajunsese la capătul puterilor şi şedea încăpăţînată ca un catîr. Nu se lăsa antrenată. Mary încercă o altă întrebare.

— În primul rînd, de ce-ai venit aici ? Mama nu ştia nimic despre asta ; noi credeam că eşti la Bodmin, ne-ai scris de acolo cînd te-ai căsătorit.

— La Bodmin l-am cunoscut pe unchiul tău, dar n-am locuit acolo niciodată, răspunse mătuşa Patience încet. Am stat o vreme la Padstow, apoi am venit aici. Unchiul tău a cum-

părat hanul de la domnul Bassat. Cred că fusese închis cîţiva ani, dar unchiul tău a socotit că i-ar conveni. Voia să se stabilească aici. În tinereţea lui călătorise foarte mult. A fost în atîtea locuri, că nu mai ţin minte. Cred că a fost şi în America o dată.

— Pare un lucru ciudat să te stabileşti în acest loc, zise Mary. N-ar fi putut alege un loc mai nepotrivit, nu-i aşa ?

— E aproape de locul lui natal. Unchiul tău s-a născut la numai cîteva mile de aici, dincolo de Twelve Men's Moor. Fratele său, Jem, locuieşte acolo într-o cocioabă, cînd nu hoinăreşte prin ţară. Vine uneori pe aici, dar unchiul tău Joss nu-l prea are la suflet.

— Domnul Bassat vine vreodată pe la han ?

— Nu.

— De ce nu, dacă el i l-a vîndut unchiului ?

Mătuşa Patience îşi mişca degetele nervoasă, gura i se contracta convulsiv.

— A fost o oarecare neînţelegere, replică ea. Unchiul tău l-a cumpărat printr-un prieten. Domnul Bassat n-a ştiut cine e unchiul Joss pînă ne-am mutat aici şi n-a fost prea mulţumit.

— Ce avea împotrivă ?

— Nu-l mai văzuse pe unchiul tău de cînd era tînăr şi locuise la Trewartha. Ca flăcău, unchiul tău era nebun şi nestăpînit ; îi mersese vestea din cauza violenţei. Nu era vina lui, Mary, ci a soartei. Toţi din familia Merlyn au fost nişte apucaţi. Frate-său Jem e mai rău decît a fost el. Dar domnul Bassat a ascultat numai de minciunile spuse pe seama unchiului

Joss şi s-a supărat foarte rău cînd a descoperit că-i vînduse lui Jamaica. Asta-i tot.

Se lăsă pe spate în scaun, epuizată din pricina interogatoriului. Era palidă şi trasă la faţă iar ochii o implorau pe Mary să o scutească de alte întrebări. Mary vedea că suferise de-ajuns, dar cu o oarecare îndrăzneală nemiloasă, caracteristică tinereţii, se încumetă să-i mai pună o întrebare.

— Mătuşă Patience, zise ea, vreau să te uiţi în ochii mei şi să-mi răspunzi la o întrebare, după care n-o să te mai necăjesc. Ce legătură este între camera zăvorîtă de la capătul coridorului şi roţile care se opresc în faţa Hanului Jamaica în timpul nopţii ?

Nici nu termină de vorbit că-i şi păru rău şi, ca mulţi alţii înaintea ei, care vorbiseră prea pripit şi prea devreme, regreta cuvintele rostite. Dar, acum era prea tîrziu. Răul fusese făcut.

O expresie stranie apăru pe chipul femeii şi ochii ei mari, înfundaţi în orbite, priveau încremeniţi de groază peste masă. Gura îi tremura, mîna îi rătăcea pe gîtlej. Părea îngrozită, obsedată.

Mary îşi împinsese scaunul înapoi şi îngenunche lîngă ea. O cuprinse cu braţele, o ţinu aproape de ea şi-i sărută părul.

— Îmi pare rău, zise ea. Nu fi supărată pe mine ; sînt obraznică şi impertinentă. Nu e treaba mea şi n-am nici un drept să-ţi pun întrebări ; mi-e ruşine. Te rog, te rog să uiţi ce ţi-am spus.

Mătuşă-sa îşi acoperi faţa cu mîinile. Stătea neclintită, fără să fie atentă la nepoată-sa. Cîteva minute rămaseră tăcute, doar Mary îi mîngîia umerii şi-i săruta mîinile.

După aceea, mătuşa Patience îşi descoperi faţa şi se uită la ea. Îi dispăruse teama din ochi şi era liniştită. Luă mîinile lui Mary într-ale sale şi o privi fix în ochi.

— Mary, zise ea, şi vocea îi scăzu pînă ajunse aproape şoaptă. Mary, nu pot să răspund la întrebările tale, pentru că sînt multe cărora nu le găsesc răspunsul eu însămi. Dar pentru că eşti nepoata mea, copilul propriei mele surori, trebuie să te avertizez.

Aruncă o privire peste umăr, de parcă s-ar fi temut că Joss stătea ascuns după uşă.

— Se petrec lucruri la Jamaica, Mary, despre care n-am îndrăznit niciodată să suflu o vorbă. Lucruri grave. Lucruri primejdioase pe care nu ţi le pot spune. Nu mi le pot spune nici măcar mie. Cu timpul o să ajungi să afli unele. Nu le poţi evita dacă trăieşti aici. Unchiul Joss se înhăitează cu oameni ciudaţi care fac un comerţ straniu. Uneori vin noaptea şi de la fereastra ta deasupra intrării le auzi paşii şi vocile şi bătăile în uşă. Unchiul tău le deschide şi îi duce prin coridorul acela la camera cu uşa zăvorîtă. Intră înăuntru şi din dormitorul meu le aud sporovăiala ore în şir. Pleacă înainte de revărsatul zorilor şi nu lasă nici un semn în urma lor. Cînd vin, Mary, să nu-mi zici nimic mie nici unchiului Joss. Să stai în pat şi să-ţi înfunzi degetele în urechi. Să nu-mi pui întrebări nici mie, nici lui şi nimănui altcuiva, căci, dacă ai ajunge să bănuieşti numai jumătate din cîte ştiu eu, ţi-ar albi părul, Mary, ca al meu, şi ai tremura cînd vorbeşti şi ai plînge noaptea, şi toată tinereţea ta minunată şi fără griji ar apune, aşa cum a apus a mea.

Apoi se ridică de la masă şi împinse scaunul la o parte. Mary o auzi urcînd scările cu paşi greoi, şovăitori, mergînd pe palier spre camera ei şi închizînd uşa.

Mary rămase pe podea lîngă scaunul gol şi observă prin fereastra bucătăriei că soarele dispăruse după cel mai îndepărtat deal; peste puţin timp, amurgul cenuşiu şi sumbru de noiembrie va coborî din nou peste Jamaica.

CAPITOLUL 4

JOSS MERLYN lipsi de-acasă aproape o săptămînă și, în acest răstimp, Mary ajunsese să cunoască întrucîtva împrejurimile.

Cum nu era nevoie de ea în local, după ce o ajuta pe mătușă-sa la gospodărie și în bucătărie, era liberă să hoinărească pe unde-i plăcea. Mătușa Patience nu era amatoare de plimbări ; n-o atrăgea nimic dincolo de ograda găinilor, din spatele hanului și n-avea nici un simț al orientării. Avea doar o vagă idee despre numele dealurilor, pentru că îl auzise pe bărbatu-său pomenindu-le, dar unde erau și cum se ajungea la ele, habar n-avea. Așa că Mary pornea singură la amiază, cu soarele drept călăuză și cu un anumit simț înnăscut, moștenirea naturală a unei țărănci.

Mlaștinile erau chiar mai sălbatice decît bănuise ea la început. Se întindeau de la est la vest, ca un imens deșert, cu poteci ici și colo peste șesuri și cu dealuri înalte ce-ntrerupeau linia orizontului. Unde se terminau, nu-și putea da seama, doar o singură dată, departe spre vest, după ce urcase spre cel mai înalt vîrf

din spatele hanului, zărise sclipirea argintie a mării. Era o regiune liniștită și pustie, vastă și neatinsă de mîna omului. Pe piscurile înalte, lespezile de piatră se răzimau una de alta în forme ciudate, santinele uriașe ce stăteau acolo, de cînd mîna lui Dumnezeu le dăduse chip.

Unele aveau forme de mobilă colosală cu scaune monstruoase și mese strîmbe. Pe alocuri, pietrele mai mici zăceau pe vîrful unui deal, el însuși un uriaș, întunecînd cu forma-i gigantică cîmpia stearpă și smocurile de iarbă aspră. Unele pietre lungi stăteau drept în sus, legănîndu-se într-un mod miraculos, de parcă se sprijineau de vînt. Mai erau apoi pietrele plane ale altarelor, ale căror suprafețe netede, șlefuite priveau spre cer, așteptînd un sacrificiu care nu venea.

Pe dealurile înalte hălăduiau oi sălbatice. Se mai aflau corbi și ulii șorecari ; dealurile erau căminele ființelor singuratice.

Pe cîmpiile de la poalele dealurilor pășteau vite negre ce pășeau cu grijă pe pămîntul tare, evitînd instinctiv smocurile de iarbă ademenitoare, care nu era deloc iarbă, ci teren mlăștinos ce ofta și murmura. Cînd sufla vîntul peste dealuri, fluiera trist printre crăpăturile de granit și cîteodată tremura ca un om bolnav.

Suflau vînturi stranii din senin ; se furișau pe suprafața ierbii și iarba se înfiora ; adiau peste bălțile formate de ploaie în scobiturile pietrelor, vălurindu-le. Uneori vîntul striga și țipa ; din crăpături răspundea ecoul ; gemea și-apoi amuțea din nou. Liniștea de pe dealuri aparținea altei ere ; o eră apusă, dispărută de

parcă nici n-ar fi fost vreodată, o epocă în care omul nu exista, în care doar pași păgîni umblau pe dealuri. Și era o liniște în aer și o pace mai stranie și mai veche, care nu era pacea lui Dumnezeu.

Pe cînd Mary Yellan umbla printre mlaștini și se cățăra pe dealuri și se odihnea lîngă izvoare și pîraie, se gîndea la Joss Merlyn și la cum fusese probabil copilăria sa și la cum crescuse anapoda, ca grozama pipernicită, cu floarea spulberată de vîntul din nord.

Într-o zi traversă East Moor, în direcția arătată de el în prima seară; și după ce parcursese o bucată de drum și stătea singură pe creasta unui deal, înconjurată din toate părțile de cîmpie stearpă, observă că pămîntul cobora spre o mlaștină adîncă și înșelătoare, prin care un pîrîu făcea bășici și murmura. Dincolo de mlaștină, departe, îndreptîndu-și degetele uriașe spre cer, se înălța un țanc, ca o mînă despicată ce se ridica vertical din mlaștină, cu partea exterioară parcă modelată din granit, de către un sculptor, cu panta de un cenușiu ca veninul.

Deci, acesta era Kilmar Tor și, undeva printre stîncile acelea masive, unde crestele ascund soarele, se născuse Joss Merlyn, iar fratele său trăia astăzi acolo. Mai jos de ea, în mlaștină, se înecase Matthew Merlyn. În închipuirea ei îl vedea umblînd pe dealuri, fluierînd un cîntec, cu murmurul pîrîului în urechi. Deodată, fără ca el să-și dea seama, se lăsă noaptea și pașii săi șovăie cînd să se întoarcă acasă pe unde venise. În închipuirea ei îl vedea cum se

oprește o clipă și chibzuiește, cum înjură încet și apoi ridicînd din umeri, pornește în jos prin ceață, plin de încredere. Dar, nu face nici cinci pași, cînd simte pămîntul că se lasă sub picioarele lui. Se poticnește și cade, apoi deodată se trezește în buruieni și nămol pînă deasupra genunchilor. Se întinde să apuce un smoc de iarbă, dar smocul se scufundă sub greutatea lui. Dă din picioare, dar ele nu-l ascultă. Mai dă o dată și un picior se eliberează, dar, cum înaintează imprudent și cuprins de panică, intră într-o apă și mai adîncă, zbătîndu-se neputincios și bătînd buruienile cu mîinile. Țipă îngrozit; un plăier se ridică din mlaștină în fața lui, dînd din aripi și fluierîndu-și țipătul trist. După ce plăierul dispare dincolo de o creastă de pămînt, mlaștina se liniștește din nou, doar cîteva fire de iarbă tremură la adierea vîntului și peste tot se așterne tăcerea.

Mary întoarse spatele spre Kilmar și începu să alerge peste mlaștină, împiedicîndu-se printre iarba neagră și pietre. Nu se opri pînă cînd nu mai văzu nici mlaștina nici dealul. Venise mai departe decît avusese de gînd și pînă acasă mai era mult. I se păru o veșnicie pînă lăsă în urma ei ultimul deal și văzu coșurile Hanului Jamaica înălțîndu-se deasupra șoselei șerpuite. Cînd traversă curtea, observă, cu strîngere de inimă, că ușa grajdului era deschisă și poneiul înăuntru. Joss Merlyn se reîntorsese. Deschise ușa cît putu de încet, dar ea se frecă de dalele de piatră și scîrțîi în semn de pro-

test. Zgomotul răsună pe coridorul liniștit și peste un minut apăru hangiul, aplecîndu-și capul sub grindă. Își suflecase mînecile cămășii pînă mai sus de coate, iar în mîini ținea un pahar și o față de masă. Părea foarte bine dispus, pentru că strigă la Mary plin de veselie, legănînd încoace și-ncolo paharul.

— Hei, răcni el, nu face mutra asta cînd mă vezi. Nu te bucuri că am venit? Ți-a fost tare dor de mine?

Mary se strădui să zîmbească și-l întrebă dacă a avut o călătorie plăcută.

— Plăcută, pe naiba, răspunse el. Au ieșit bani din ea și asta-i tot ce mă interesează. N-am fost la palatul regal, dacă la asta te referi.

Rîse zgomotos de propria-i glumă și nevastă-sa apăru în spatele lui, zîmbind ca să-i fie pe plac.

De îndată ce i se stinse rîsul, dispăru și zîmbetul de pe fața mătușii Patience și expresia aceea de încordare și suferință apăru din nou; privirea aceea fixă, aproape idioată pe care o avea în prezența soțului ei.

Mary înțelese imediat că puțina lipsă de griji de care mătușă-sa se bucurase în ultima săptămînă dispăruse și devenise din nou ființa aceea slabă, lipsită de personalitate de mai înainte.

Mary se întoarse ca să urce în camera ei, cînd Joss o strigă:

— Ascultă, zise el, în seara asta n-o să tragi chiulul. O să fie de lucru pentru tine în local, alături de unchi-tău. Nu știi ce zi este astăzi?

Mary se opri ca să se gîndească. Pierduse noțiunea timpului. Oare luase poștalionul de luni? Atunci era sîmbătă. Sîmbătă seara. Înțelese imediat aluzia lui Joss Merlyn. În seara aceasta va fi lume la Hanul Jamaica.

Veniră unul cîte unul, oamenii mlaștinilor, traversînd curtea tăcuți și în grabă, de parcă n-ar fi vrut să fie văzuți. În lumina slabă păreau imateriali, niște umbre ce se furișau pe lîngă zid și treceau pe sub adăpostul de la intrare, ca apoi să bată la ușa barului și să fie lăsați înăuntru. Unii aveau felinare ale căror lumină intermitentă părea să-i deranjeze, pentru că încercau să o acopere cu hainele. Vreo doi intrară în curte, călare pe ponei, ale căror copite sunau strident pe pietre și straniu în liniștea nopții; după aceea se auzi scîrțîitul ușii de la grajd și murmurul vocilor celor care-i conduceau spre boxe. Alții veniră și mai pe furiș, fără torță sau felinar, traversînd curtea cu pălăriile trase pe ochi și înfofoliți în haine pînă la bărbie, trădînd în felul acesta dorința lor de a rămîne necunoscuți. Taina aceasta nu avea nici un rost, întrucît orice călător pe șosea putea vedea că în seara aceasta Hanul Jamaica oferea ospitalitate. Lumina răzbătea prin ferestrele de obicei cu obloanele trase și zăvorîte și, pe măsură ce întunericul se întețea și orele treceau, sunetul vocilor se înălța în aer. Se auzeau chiar și cîntece și strigăte, hohote de rîs, toate demonstrînd că musafirii hanului care veniseră atît de tainic, de parcă le-ar fi fost rușine, pierduseră orice

teamă odată ajunşi la adăpostul casei şi înghesuiţi unul în altul în local. Cu pipele aprinse şi paharele pline, uitaseră de orice prudenţă.

Grupaţi în jurul lui Joss Merlyn, în local, oamenii aceştia formau o adunătură ciudată. În siguranţă, dincolo de tejghea, şi oarecum protejată de o barieră de sticle şi pahare, Mary îi putea cuprinde cu privirea pe toţi, fără să fie observată. Şedeau călare pe scaune şi întinşi pe bănci ; se răzimau de perete ; stăteau cocîrjaţi lîngă mese, iar vreo doi, care aveau capul şi stomacul mai slabe decît ale celorlalţi, zăceau deja pe podea cît erau de lungi. Cei mai mulţi erau murdari, zdrenţăroşi, neîngrijiţi, cu părul vîlvoi şi cu unghiile rupte. Haimanale, vagabonzi, braconieri, pungaşi, hoţi de vite şi ţigani. Se găsea printre ei un fermier care îşi pierduse ferma din cauza proastei gospodării şi lipsei de omenie ; un cioban care dăduse foc clăii de paie a stăpînului ; un geambaş de cai, care fusese alungat din Devon. Unul era cîrpaci în Launceston şi sub masca meseriei lui făcea comerţ cu bunuri furate ; cel care zăcea mort pe podea fusese cîndva ofiţer pe o goeletă, pe care o izbise de ţărm. Omuleţul care şedea într-un colţ, rozîndu-şi unghiile, era un pescar din Port Isaac şi se zvonea că are aur înfăşurat într-un ciorap şi că-l ţine ascuns în coşul casei... dar nimeni nu ştia de unde avea aurul.

Erau bărbaţi care locuiau în împrejurimi, crescuţi în umbra dealurilor, care nu cunoscuseră alte locuri în afară de mlaştini şi granit ; unul venise pe jos fără felinar de la Crowdy

Marsh, dincolo de Roughtor, peste Brown Willy ; un altul venise din Cheese Wring şi şedea cu faţa vîrîtă într-o halbă de bere, cu bocancii pe masă alături de un biet ins sărac cu duhul, care abia venise pe poteca de la Dozmary. Acesta avea un semn din naştere, care se întindea cît era faţa, purpuriu la culoare, pe care îl zgîrma încontinuu, întinzîndu-şi obrazul, încît lui Mary, care stătea în aceeaşi linie cu el, în ciuda sticlelor care-i despărţeau, i se făcu rău şi era cît pe-aci să leşine văzîndu-l ; şi ba cu mirosul de băutură trezită, ba cu duhoarea de tutun şi atmosfera urît mirositoare de trupuri nespălate, îngrămădite laolaltă, simţi cum creşte în ea dezgustul şi îşi dădu seama că, dacă mai rămîne mult acolo, se va prăbuşi. Din fericire, nu trebuia să umble printre ei ; datoria ei era să stea în spatele tejghelei, cît putea de ascunsă, să spele şi să curețe paharele şi să le umple de la cană sau din sticlă, în timp ce Joss Merlyn le oferea clienţilor sau ridica uşa tejghelei şi intra în bar, rîzînd de unul, aruncînd un cuvînt grosolan altuia, bătînd prieteneşte pe altul pe umăr, făcînd semn cu capul altuia. După ce musafirii izbucniră în rîs şi o priviră plini de curiozitate sau ridicară din umeri şi chicotiră, o lăsară în pace. O acceptară drept nepoata hangiului, un fel de slujnică a soţiei lui Merlyn, aşa cum le fusese prezentată şi, deşi vreo doi bărbaţi mai tineri ar fi vroit să-i vorbească şi s-o tachineze, se fereau de ochii hangiului, temîndu-se că, orice necuviinţă din partea lor ar putea să-l

supere, pentru că, pesemne, o adusese la han ca să se distreze el însuși cu ea. Așa că, spre marea ușurare a lui Mary, fu lăsată în pace, deși, dacă ar fi știut motivul reținerii lor, ar fi părăsit barul rușinată și scîrbită.

Mătușa Patience nu se arătă oaspeților, deși Mary își dădea pe deplin seama că uneori se găsea în spatele ușii sau pe coridor, iar o dată îi zări ochii speriați iscodind prin crăpătura din ușă. Seara părea nesfîrșită și ardea de nerăbdare să scape cît mai curînd. Aerul era atît de îmbîcsit de fum și duhoare, că de-abia vedea prin bar și ochilor ei obosiți, pe jumătate închiși, chipurile oamenilor păreau diforme, schimonosite, părul și dinții, gurile mult prea mari în raport cu trupurile. Cei care băuseră prea mult și nu mai rezistau, zăceau pe bănci sau pe podea, ca niște morți, cu fețele ascunse în palme.

Cei care rămăseseră destul de treji, ca să poată sta pe picioare, se strînseseră în jurul unui escroc din Redruth, care făcea pe spiritualul. Înainte lucrase într-o mină, ce fusese părăsită, iar acum colinda pe drumuri ca spoitor de cazane, negustor ambulant, comis-voiajor. Reușise să învețe o serie de cîntece scîrboase, adunate, probabil, din măruntaiele pămîntului negru, unde cîndva se-ngropase și cu perlele astea distra pe cei din Hanul Jamaica.

Rîsul cu care erau întîmpinate glumele comis-voiajorului făcea să se zguduie acoperișul, cel mai puternic, bineînțeles, fiind mugetul hangiului. Lui Mary i se părea că în acest rîs strident, urît, era ceva înspăimîntător și, lucru

ciudat, în loc să conțină o notă de veselie, răsuna prin coridoarele de piatră întunecoase și în camerele goale, ca vocea unei ființe torturate. Comis-voiajorul nu-l lăsa în pace pe nenorocitul de idiot din Dozmary, care, înnebunit de băutură, își pierduse stăpînirea de sine și nu se mai putea ridica de pe podea, unde stătea ghemuit ca un animal. Îl ridicară pe o masă și comis-voiajorul îl făcu să repete cuvintele cîntecelor lui, însoțite de mișcări, în mijlocul rîsului delirant al celor de față. Sărmanul dobitoc întărîtat de aplauze țopăia pe masă, necheza de fericire, rîcîind întruna semnul purpuriu de pe obraz cu o unghie ruptă. Mary nu mai putea suporta. Îl atinse pe unchiul său pe umăr și el se-ntoarse spre ea; fața plină de pete din cauza căldurii din cameră șiroia de transpirație.

— Eu nu mai pot suporta, zise ea. Va trebui să te ocupi singur de prietenii dumitale. Urc la mine în cameră.

Își șterse sudoarea de pe frunte cu mîneca de la cămașă și o privi fix. Ea rămase surprinsă, pentru că, deși băuse toată seara, era treaz, și, chiar dacă el era căpetenia acestei gloate gălăgioase și înnebunite, știa ce face.

— Te-ai săturat, nu-i așa? Te crezi prea bună pentru de-alde noi. Ascultă la mine, Mary. În spatele tejghelei ți-e tare ușor și-ar trebui să-mi cazi în genunchi și să-mi mulțumești pentru asta. Te-am lăsat în pace pentru că ești nepoata mea, drăguțo, dar dacă n-ai fi avut această onoare... pe Dumnezeul meu, nu știu ce s-ar fi ales de tine acum!

Rîse puternic și o ciupi de obraz încît o duru.

— Atunci pleacă. Oricum e aproape miezul nopții și nu mai am nevoie de tine. Mary, încuie-ți ușa la noapte și trage oblonul. Mătușa ta e de o oră în pat cu pătura trasă peste cap.

Coborî vocea. Se aplecă spre urechea ei și, apucînd-o de încheietura mîinii, i-o răsuci la spate pînă cînd ea țipă de durere.

— E în ordine, zise el. Asta-i ca un fel de avans al pedepsei și tu știi la ce să te aștepți. Taci din gură și-o să te tratez ca pe un mielușel. Nu e bine să fii curios la Hanul Jamaica și să-ți amintesc de asta.

Acum nu mai rîdea, o privea fix, încruntat, de parcă i-ar fi citit gîndurile.

— Tu nu ești o proastă, ca mătușă-ta, zise el încet. Acesta e blestemul. Ai o față de maimuțică isteață și o minte de maimuță iscoditoare și nu te sperii ușor. Dar, bagă de seamă, Mary Yellan : o să-ți distrug mintea dacă o lași s-o ia razna și-o să-ți zdrobesc oscioarele și trupul. Acum du-te la culcare și să nu mai aud de tine în noaptea asta.

Întoarse fetei spatele și, încruntat încă, apucă un pahar de pe tejghea și, întorcîndu-l în toate părțile, îl șterse cu o cîrpă. Probabil disprețul din ochii ei îl iritase, pentru că îi dispăruse buna dispoziție într-o clipită ; azvîrli paharul într-un acces de furie făcîndu-l fărîme.

— Dezbrăcați idiotul ăsta de haine, tună el și trimiteți-l gol la maică-sa. Poate aerul de noiembrie o să-i răcorească fața și-o să-l vindece de toate porcăriile. M-am săturat de el la Jamaica.

Comis-voiajorul și toți ceilalți urlară de bucurie. Îl întoarseră pe spate pe bietul idiot și începură să tragă de pe el haina și pantalonii, în timp ce el, zăpăcit, se apăra neputincios cu mîinile și behăia ca o oaie.

Mary fugi din bar, trîntind ușa în urma ei și, pe cînd urca scările șubrede, cu mîinile vîrîte în urechi, nu putea scăpa de hohotele de rîs și de cîntecul smintit ce răsunau pe coridor, urmărind-o pînă în camera ei, pătrunzînd peste tot prin crăpăturile din podea.

I se făcuse rău și se aruncă pe pat, cu capul în mîini. În curte era o adevărată babilonie, strigăte și rîsete, în timp ce un fascicul de lumină, de la un felinar ce se mișca încoace și-ncolo, se opri pe fereastra ei. Se ridică de pe pat și trase oblonul, nu însă înainte de a vedea o siluetă alergînd în salturi mari prin curte, ca un iepure, gol pușcă, urmărit de un grup de oameni care-l huiduia și-l batjocorea, avînd în frunte pe uriașul Joss Merlyn, care pocnea dintr-un bici.

În momentul acela, Mary făcu ceea ce îi spusese unchiul ei. Se dezbrăcă în grabă și se strecură în pat, trăgîndu-și pătura pînă peste cap și vîrîndu-și degetele în urechi, singurul ei gînd fiind să nu mai audă nimic din îngrozitoarea petrecere de jos ; dar chiar cu ochii închiși și fața vîrîtă în pernă vedea fața purpurie a bietului idiot, îndreptată spre urmăritori. Auzi apoi ecoul stins al țipătului său cînd se împiedică și căzu în șanț.

Zăcea în acea stare de semiconștiență, pe punctul de a adormi, cînd evenimentele zilei trecute dau buluc în minte și creează o adevărată harababură. Îi dansau în față tot felul de imagini și capete de oameni necunoscuți și, deși uneori i se părea că hoinărește printre mlaștini și vede marele pisc al Kilmar-ului dominînd dealurile din jur, era conștientă că luna arunca o dîră de lumină pe podeaua dormitorului ei și auzea zgomotul făcut de oblonul de la fereastră. Mai înainte se auziseră voci, dar acum nu se mai auzeau ; undeva, departe, pe șosea galopase un cal și huruiseră roți, dar acum totul era liniștit. Dormea ; apoi, pe neașteptate, ceva îi tulbură liniștea care-i învăluise mintea și se trezi. Se ridică în pat și ascultă. Razele lunii îi mîngîiau obrazul.

La început nu auzi decît bătăile propriei sale inimi, dar după cîteva minute auzi un zgomot sub camera ei de data aceasta... zgomot de lucruri grele tîrîte pe dalele de piatră din coridorul de la parter și izbite de pereți.

Coborî din pat, se duse la fereastră și trase oblonul puțin la o parte. În curte se aflau cinci căruțe. Trei erau cu coviltir, fiecare trasă de doi cai, celelalte două erau descoperite. Una dintre cele cu coviltir stătea chiar în fața intrării hanului și din cai ieșeau aburi. În jurul căruțelor stăteau cîțiva dintre bărbații care băuseră în salon seara trecută ; cîrpaciul din Launceston stătea sub fereastra ei și vorbea cu un geambaș de cai ; marinarul din Padstow își venise în fire și mîngîia capul unui cal ; comis-voiajorul, care-l chinuise pe sărmanul idiot se urcase într-una din căruțele fără coviltir și ridica ceva. Erau și cîțiva străini în curte, pe care Mary nu-i mai văzuse. Le vedea chipurile foarte bine datorită luminii lunii, a cărei strălucire părea să-i deranjeze, pentru că unul ridică mîna în sus și dădu din cap ; tovarășul său ridică din umeri. Un alt bărbat cu un aer autoritar își mișcă brațul nerăbdător, parcă îndemnîndu-i să se grăbească. Toți trei se întoarseră imediat și intrară în han. Între timp, zgomotul făcut de lucruri grele tîrîte continua și Mary putea deduce ușor direcția de unde venea. Duceau ceva de-a lungul coridorului la camera din fund, cea cu ferestrele zăvorîte și ușa încuiată.

Începea să înțeleagă. Pachetele erau aduse cu căruțele și descărcate la Hanul Jamaica. Erau depozitate în camera încuiată. Din cai ieșeau aburi de sudoare pentru că veniseră de la mare depărtare — poate de pe coasta mării — și de îndată ce căruțele erau descărcate, plecau, dispărînd în noapte la fel de repede și fără zgomot, așa cum veniseră.

Bărbații din curte lucrau grăbiți. Conținutul unei căruțe cu coviltir nu fu băgat în han, ci transferat la una din căruțele descoperite, trase lîngă fîntîna din curte. Pachetele păreau diferite ca mărime și formă ; unele erau mari, altele mici, iar altele baloturi lungi ambalate în paie și hîrtie. Cînd căruța se umplu, birjarul — Mary nu-l cunoștea — se urcă pe capră și porni.

Restul căruțelor fu descărcat pe rînd, iar pachetele puse fie în căruțele fără coviltir și

duse afară din curte, fie cărate de către bărbați în casă. Totul se făcea în liniște. Bărbații aceia care strigaseră și cîntaseră mai devreme erau acum liniștiți și tăcuți, concentrați asupra muncii lor. Chiar și caii păreau să înțeleagă nevoia de liniște, pentru că stăteau neclintiți.

Joss Merlyn ieși din han cu comis-voiajorul alături. Cu toate că era frig, nici unul nu purta haină sau pălărie ; amîndoi aveau mînecile sumese pînă la coate.

— Asta-i tot ? întrebă hangiul încet și birjarul ultimei căruțe încuviință din cap și ridică mîna. Bărbații începură să urce în căruțe. Cîțiva dintre ei, care veniseră pe jos la han, se întorceau în căruțe ca să mai cîștige cîteva mile de drum. Nici unul nu pleca nerăsplătit ; fiecare căra cîte ceva : cutii legate în spate, legături sub brațe, iar cîrpaciul din Launceston și încărcase poneiul cu desagi de plesneau, așa erau de umflați și își legase în jurul mijlocului atîtea lucruri, că era mai gros de cîteva ori decît atunci cînd venise.

Așa plecară căruțele de la Jamaica, scîrțîind, una după alta, într-o procesiune funerară stranie, unele luînd-o spre nord și altele spre sud, cînd ajunseră la drumul principal. În curte nu mai rămăseseră decît un bărbat pe care Mary nu-l văzuse mai înainte, comis-voiajorul și proprietarul Hanului Jamaica.

Intrară și ei în casă și curtea rămase goală. Îi auzi trecînd pe coridor spre bar, apoi zgomotul pașilor se stinse și o ușă se închise cu zgomot.

Nu se mai auzea nimic, în afară de ticăitul înăbușit al ceasornicului din hol și bîzîitul brusc premergător bătăii orei. Bătu ora — ora trei — și apoi tic-tacul continuă, înăbușindu-se și gîfîind ca un muribund ce nu-și poate recăpăta răsuflarea.

Mary plecă de la fereastră și se așeză pe pat. Simți aerul rece la umeri și o apucă frigul ; se întinse după șal.

De somn nici vorbă ; era prea trează, cu nervii prea încordați și, deși dezgustul și teama de unchiul ei erau la fel ca pînă atunci, o cuprinse interesul și curiozitatea. Acum știa ceva despre afacerile lui. Ceea ce văzuse în seara aceea era contrabandă, pe scară mare. Fără îndoială Hanul Jamaica avea o poziție ideală pentru acest scop și probabil îl cumpărase doar pentru acest motiv. Toată povestea cu reîntoarcerea în locurile unde copilărise era vorbărie goală. Hanul se găsea singur pe șoseaua principală, care ducea de la nord spre sud și Mary își putea da seama că oricui, înzestrat cu spirit de organizare, i-ar fi destul de ușor să aducă un convoi de căruțe de la coastă pînă pe malul Tamar-ului, avînd hanul drept loc de popas și depozit.

Ca afacerile să meargă bine erau necesari informatori în toată zona. De aici, marinarul din Padstow, cîrpaciul din Launceston, țiganii și vagabonzii, mîrșavul de comis-voiajor.

Și totuși, ținînd seama de personalitatea, de energia, de teama pe care o producea probabil în sufletele tovarășilor săi, prin puterea sa fizică neobișnuită, avea oare Joss Merlyn mintea

și subtilitatea necesare pentru a conduce o astfel de afacere ? Pregătea el fiecare mișcare și plecare, pregătise el operațiunea din seara aceea în timpul săptămînii trecute, cînd lipsise de acasă ?

Probabil așa era. Mary nu putea întrezări o altă alternativă și, deși sila față de hangiu creștea, nu putea să nu admită că nutrea un respect dușmănos pentru iscusința sa.

Întreaga afacere trebuia controlată și agenții recrutați indiferent de bădărănia sau înfățișarea lor primitivă, altfel n-ar fi putut scăpa atîta timp de rigorile legii. Un magistrat care ar fi bănuit că e vorba de contrabandă ar fi suspectat de mult hanul, dacă n-ar fi fost el însuși agent. Mary încruntă din sprîncene, așa cum stătea cu bărbia în palmă. Dacă n-ar fi mătușa Patience, ar părăsi hanul numaidecît, ar găsi drumul spre cel mai apropiat oraș și l-ar denunța pe Joss Merlyn. Ar fi în pușcărie curînd, împreună cu ceilalți tîlhari și s-ar termina cu tot acest comerț ilicit. Nu o putea ignora pe mătușa Patience, oricum, și faptul că ea avea față de soțul ei un devotament de cîine îngreuna situația, făcînd-o de-a dreptul imposibilă în acel moment.

Mary întorcea chestiunea pe toate fețele în mintea ei și nu era încă mulțumită de concluzia la care ajunsese. Hanul Jamaica era un cuib de hoți și contrabandiști, care, avînd pe unchiul său drept conducător, după cîte se părea, făcea contrabandă între coastă și Devon. Pînă aici, lucrurile erau clare. Dar văzuse ea oare doar o parte din ceea ce se întîmpla și

mai erau și altele de aflat ? Își aminti de groaza din ochii mătușii Patience și cuvintele acelea rostite tainic în prima după-amiază, cînd umbrele amurgului se furișau pe podeaua bucătăriei : „se petrec lucruri la Jamaica, Mary, despre care n-am îndrăznit niciodată să suflu o vorbă. Lucruri grave. Lucruri primejdioase. Nu îndrăznesc să mi le spun nici măcar mie !“ După aceea urcase scările spre camera ei, obsedată de un gînd și palidă, tîrîndu-și picioarele ca o ființă îmbătrînită și obosită.

Contrabanda era periculoasă, dezonorantă și strict interzisă de legile țării, dar era oare un lucru rău ? Mary nu putea trage nici o concluzie. Avea nevoie de sfaturi și nu știa pe nimeni de la care să le poată cere. Era singură într-o lume nemiloasă, detestabilă fără prea multe șanse de a se schimba în mai bine. Dacă ar fi fost bărbat, ar fi coborît la parter și l-ar fi provocat pe Joss Merlyn și pe prietenii lui. Da, și s-ar fi luptat cu ei și i-ar fi bătut măr, dacă ar fi avut noroc. Apoi ar fi fugit călare pe un cal din grajd, cu mătușa Patience în spatele ei, spre sud, spre țărmul prietenos al Helford-ului, unde și-ar fi făcut o fermă la Mawgan sau Gweek, iar mătușă-sa s-ar fi ocupat de gospodărie.

Ei bine, n-avea nici un rost să viseze : situația prezentă trebuia înfruntată cu curaj, dacă era să se-ntîmple ceva bun.

Aici, pe pat, ședea o fată de douăzeci și trei de ani, în fustă și șal, fără nici o altă armă decît creierul ca să se împotrivească unui in-

divid încă o dată mai bătrîn ca ea și de opt ori mai puternic, care, dacă ar ști că ea văzuse de la fereastră ceea ce se întîmplase în curte, i-ar cuprinde gîtul cu mîinile și ar apăsa ușor cu degetele, punînd astfel capăt întrebărilor ei.

După asta Mary înjură; un lucru pe care îl mai făcuse o singură dată în viața ei, cînd fusese pusă pe fugă de către un taur la Manaccan și o făcuse pentru același motiv ca și acum — să-și dea curaj și să pară vitează.

„N-o să-mi fie teamă nici de Joss Merlyn nici de alt om", își zise ea, „și ca s-o dovedesc, voi coborî la parter, în coridorul întunecos ca să-i privesc în bar, iar dacă o să mă omoare nu va fi decît vina mea."

Se îmbrăcă în grabă, își trase ciorapii, fără să se încalțe și apoi deschise ușa. Ascultă un moment, dar nu auzi decît tic-tacul rar și monoton al ceasului din hol.

Se strecură în gang și ajunse la scări. Știa că a treia treaptă de sus în jos și ultima scîrțîiau. Călcă ușor, cu o mînă ținîndu-se de balustradă, cu cealaltă sprijinindu-se de perete, ca să fie mai ușoară. Ajunse în holul întunecos de lîngă ușa de la intrare, unde se găsea doar un scaun șubred și ceasul cu pendulă al cărui ticăit înăbușit îl auzea ca pe răsuflarea unei ființe vii. În hol era întuneric beznă și, deși știa că nu se mai afla nimeni acolo, singurătatea i se părea amenințătoare, iar ușa închisă de la salonul nefolosit ascundea în spatele ei neprevăzutul.

Aerul era stătut și apăsător, într-un contrast ciudat cu răceala dalelor de piatră, care îi înghețau picioarele. Pe cînd ezita, făcîndu-și curaj ca să meargă mai departe, văzu o dîră de lumină trecînd prin coridor spre hol și auzi voci. Probabil deschisese cineva ușa barului și ieșise, pentru că auzi pași intrînd în bucătărie și reîntorcîndu-se după cîteva minute, fără să închidă de tot ușa de la bar, încît murmurul vocilor continua și dîra de lumină se mai vedea încă. Era ispitită să urce scările din nou, în camera ei și să caute liniște în somn, dar, în același timp sălășluia în ea un demon al curiozității care nu-i dădea pace și o purta prin coridor și-o făcea să stea ghemuită lîngă perete, la numai cîțiva pași de ușa barului. Mîinile și fruntea îi erau umede de transpirație și, la început, nu putu auzi decît bătăile puternice ale inimii ei. Ușa era deschisă suficient ca să vadă tejgheaua pe care se aflau sticle și pahare, iar direct în față se vedea o fîșie îngustă de podea. Cioburile paharului pe care unchiul ei îl spărsese zăceau unde căzuseră și lîngă ele se vedea o pată cafenie de bere, vărsată probabil de o mînă nesigură. Bărbații ședeau, poate, pe băncile de lîngă peretele opus, pentru că nu-i putea vedea. Tăcuseră, dar deodată vocea nesigură și stridentă a unui bărbat — un necunoscut — întrerupse liniștea.

— Nu și nu, zise el. Vă spun pentru ultima oară că nu voi fi complice la asta. O rup cu voi acum, pentru totdeauna, pun capăt vieții noastre. Dumneata, donmule Merlyn, vrei să

mă faci să comit o crimă ; nu există alt nume pentru așa ceva... e crimă ordinară.

Vocea era foarte ridicată, tremurătoare la ultimele cuvinte, ca și cum cel ce vorbea se lăsase dus de forța propriilor sale sentimente și nu-și mai stăpînea limba. Cineva — desigur hangiul — răspunse pe un ton scăzut, dar Mary nu-i putu prinde cuvintele, șirul vorbelor fu întrerupt de chicotitul comis-voiajorului, pe care Mary îl recunoscu ; era un rîs insultător și vulgar.

Probabil făcuse vreo aluzie pentru că străinul vorbi din nou apărîndu-se.

— Să mă spînzurați, da ? Am riscat să fiu spînzurat de multe ori pînă acum, așa că nu mă tem de gîtul meu. Nu. Mă gîndesc la conștiința mea și la atotputernicul Dumnezeu. Sînt gata să înfrunt orice bărbat în luptă cinstită și să suport pedeapsa, dacă e nevoie, dar cînd e vorba să ucizi oameni nevinovați, poate femei și copii printre ei, asta înseamnă să mergi direct în iad, Joss Merlyn, și dumneata o știi la fel de bine ca mine.

Mary auzi hîrșîitul unui scaun și pe bărbat ridicîndu-se în picioare, dar, în același timp, cineva izbi masa cu pumnul și înjură, iar unchiul ei ridică vocea pentru prima oară.

— Mai încet amice, zise el, n-o lua așa repede. Ești vîrît în afacerea asta pînă la gît, așa că mai du-te naibii cu conștiința ta. Acum nu mai poți da înapoi, să știi ; e prea tîrziu ; prea tîrziu și pentru tine și pentru noi toți. De la bun început m-am cam îndoit de tine,

tu cu aerele tale de nobil și cu manșete curate și pe Dumnezeul meu că, uite, am dreptate. Harry, zăvorăște ușa și pune bara peste ea.

Se auzi o încăierare scurtă și un țipăt, apoi zgomotul făcut de cineva care cade. În același timp masa se prăbuși pe podea, iar ușa dinspre curte fu trîntită zgomotos.

Comis-voiajorul mai rîse o dată, un rîs odios și obscen, apoi începu să fluiere unul din cîntecele sale.

— Să-l gîdilăm ca pe Sam Prostănacul ? întrebă el, întrerupîndu-și cîntecul. Fără frumoasele lui haine n-ar fi nimic de capul lui. Eu m-aș mulțumi cu ceasul și lanțul. Oamenii sărmani, fără casă, ca mine, n-au bani să cumpere ceasuri. Gîdilă-l cu biciul, Joss, să vedem cum i se face pielea.

— Ține-ți gura, Harry, și fă ce ți-am spus, răspunse hangiul. Rămîi unde ești, lîngă ușă și înțeapă-l cu cuțitul dacă încearcă să treacă pe lîngă tine. Și acum, ascultă aici, domnule avocat și conțopist, orice îi fi în orașul Truro, te-ai făcut de rîs în seara asta, dar n-o să-ți bați joc și de mine. Ai vrea să ieși pe ușa aceea, nu-i așa, să urci pe cal și să pleci la Bodmin ? Da, și pînă la ora nouă să aduci la Hanul Jamaica pe toți magistrații din țară și un regiment de soldați pe deasupra. Asta-i ideea ta grozavă, nu ?

Mary îl auzea pe străin respirînd greu și probabil fusese rănit în încăierare, pentru că atunci cînd vorbea vocea îi era sacadată și scăzută, de parcă suferea.

— Faceți-vă treaba diavolească, dacă trebuie, bîigui el. Nu vă pot opri, și vă dau cuvîntul meu că n-o să vă denunț. Dar nu mai vreau să am de-a face cu voi și acesta e ultimul meu cuvînt.

Se făcu liniște, apoi Joss Merlyn vorbi din nou.

— Bagă de seamă, zise el încet. Am mai auzit odată pe unul vorbind la fel și după cinci minute bătea aerul cu picioarele. Era la capătul unei funii, amice, și degetul mare de la picior era deasupra podelei cu o jumătate de țol. L-am întrebat dacă-i place să fie așa aproape de pămînt, dar nu mi-a răspuns. Funia i-a scos limba din gură și el și-a mușcat-o exact în două. Mi s-a spus după aceea că i-au trebuit șapte minute și trei sferturi ca să moară.

Pe coridor, Mary își simțea gîtul și fruntea reci, din cauza transpirației, iar brațele și picioarele i se îngreunaseră, de parcă aveau plumb în ele. Puncte mici și negre licăreau înaintea ochilor și cu un sentiment crescînd de groază își dădea seama că probabil va leșina.

Avea în minte un singur gînd : să se întoarcă în holul gol și să ajungă pînă la ceas ; orice s-ar fi întîmplat nu trebuia să cadă jos acolo și să fie descoperită. Se trase înapoi din raza de lumină și o luă pe lîngă perete pe pipăite. Genunchii îi tremurau și se temea că ar putea s-o lase din clipă în clipă. Un val de slăbiciune se ridica în ea, iar capul îi vîjîia.

Auzi vocea unchiului ei venind de foarte departe, de parcă vorbea ținîndu-și mîinile la gură.

— Lasă-mă singur cu el, Harry. Nu mai am nevoie de tine în seara asta. Ia calul lui și pleacă ; abandonează-l dincolo de Camelford. Problema asta o rezolv singur.

Mary reuși să găsească drumul spre hol și de-abia conștientă de ceea ce făcea, apăsă pe mînerul ușii salonului și se prăbuși înăuntru. Se chirci apoi pe podea cu capul între genunchi.

Zăcuse în nesimțire probabil timp de vreo două minute, pentru că punctele dinaintea ochilor se grupară într-un întreg îngrozitor și totul deveni negru. Poziția în care căzuse o ajută să-și revină foarte curînd și după cîteva clipe stătea în capul oaselor, proptită într-un cot, ascultînd la tropăitul calului în curtea exterioară. Auzi o voce înjurînd animalul că nu stătea liniștit — era Harry, comis-voiajorul — și, după ce urcase, probabil, și-l lovise cu picioarele în coaste, plecase, pentru că sunetul copitelor se îndepărta și se pierdea în josul șoselei, dincolo de deal. Unchiul ei era acum în bar doar cu victima și Mary se-ntreba dacă avea cumva vreo posibilitate să găsească cea mai apropiată așezare omenească pe șoseaua spre Dozmary, ca să ceară ajutor. Asta însemna un drum de două-trei mile pe jos, pe o potecă printre mlaștini, înainte de a ajunge la prima colibă a vreunui cioban. Undeva, pe aceeași potecă, fugise la începutul serii bietul idiot care și acum, aștepta probabil și se schimonosea lîngă șanț.

Nu știa nimic despre locuitorii colibei ; poate făceau parte din societatea unchiului ei și atunci ar fugi direct în capcană. Mătușa Patience, sus în pat, nu-i era de nici un folos, mai degrabă o povară. Era o situație disperată și se părea că nu există nici o cale de a-l salva pe străin, indiferent cine era, decît dacă el reușea să ajungă la o înțelegere cu Joss Merlyn. Dacă era isteț, putea să-l păcălească pe unchiul ei ; acum cînd comis-voiajorul plecase, erau egali ca număr, deși puterea fizică a unchiului înclina mult în favoarea sa. Pe Mary începu să o cuprindă disperarea. De-ar găsi măcar o pușcă undeva sau un cuțit, poate ar reuși să-l rănească pe unchiu-său sau cel puțin să-l dezarmeze, timp în care nenorocitul din bar ar putea să scape.

N-o mai interesa acum propria-i persoană ; era doar o chestiune de timp pînă să fie descoperită, așa că nu mai avea prea mult rost să stea ghemuită în salonul gol. Leșinul fusese o problemă de moment și se disprețuia pe sine că fusese atît de slabă. Se ridică de pe podea și punînd ambele mîini pe clanță, ca să nu facă zgomot, deschise ușa cîțiva centimetri. În hol nu se auzea nici un sunet, decît ticăitul ceasornicului ; raza de lumină nu se mai vedea prin coridor. Ușa barului era probabil închisă. Poate în acel moment străinul se lupta să-și apere viața, zbătîndu-se în mîinile lui Joss Merlyn ca să respire, tîrît încoace și-ncolo pe podeaua de piatră a barului. Nu mai auzea nimic ;

tot ceea ce se întîmpla în spatele ușii închise se făcea în liniște.

Mary era pe punctul de a ieși din hol încă o dată, cînd un zgomot de deasupra o făcu să se oprească și să-și ridice capul. Era scîrțîitul unei scînduri. Se făcu liniște un minut și din nou același zgomot : cineva pășea încetișor deasupra. Mătușa Patience dormea în cealaltă parte a casei, iar pe Harry îl auzise ea însăși îndepărtîndu-se pe ponei cu aproape zece minute mai înainte. Pe unchiul ei îl știa în bar cu străinul și nimeni nu urcase scările de cînd coborîse ea. Scîndura scîrțîi din nou și pașii ușori continuară. Cineva se afla în camera de oaspeți de sus.

Inima începu să-i bată tare din nou și respira repede. Oricine se ascundea sus era acolo de mai multe ore. Probabil aștepta acolo de cînd se lăsase seara ; stătea după ușă cînd ea se culcase. Dacă ar fi urcat mai tîrziu, i-ar fi auzit pașii pe scară. Poate urmărise sosirea căruțelor de la fereastră, ca și ea, și-l văzuse pe idiot alergînd și țipînd pe șoseaua spre Dozmary. N-o despărțise de el decît un perete și probabil îi auzise toate mișcările... cînd căzuse pe pat, cînd se îmbrăcase și deschise ușa.

Poate de aceea dorea să stea ascuns, altfel ar fi ieșit pe palier odată cu ea. Dacă era unul dintre cei din bar, ar fi vorbit cu ea, în mod sigur ; i-ar fi suspectat mișcările. Cine să-i fi dat drumul înăuntru ? Cînd o fi intrat în cameră ? Probabil s-a ascuns acolo ca să nu fie văzut de contrabandiști. Deci nu era unul de-al

lor ; era dușmanul unchiului ei. Nu se mai auzea nici un pas și, deși își ținea respirația și asculta atentă, nu mai auzea nimic. Totuși, nu se înșelase, era convinsă de aceasta. Cineva — poate un prieten — se ascundea în camera de oaspeți de lîngă a ei și ar putea s-o ajute ca să-l salveze pe străinul din bar. Avea piciorul pe treapta cea mai de jos a scării, cînd raza de lumină mai străluci o dată pe coridor și auzi ușa barului deschizîndu-se. Unchiu-său ieși și se îndreptă spre hol. Nu mai avea timp să urce scările înainte ca el să dea colțul, așa că se întoarse repede în salon și rămase cu mîna sprijinită de ușă. În întunecimea holului nu putea vedea că ușa nu era închisă. Tremurînd de emoție și teamă, așteptă. Îl auzi pe hangiu traversînd holul și urcînd scările. Se opri deasupra capului ei, în fața camerei de oaspeți și așteptă vreo două secunde, de parcă și el asculta să audă vreun zgomot străin. Bătu apoi la ușă de două ori, foarte încet.

Scîndura scîrții din nou și cineva traversă camera și deschise ușa. Lui Mary i se strînse inima și disperarea de la început o cuprinse iarăși. Acesta nu putea fi dușmanul unchiului ei. Probabil Joss Merlyn îi dăduse drumul înăuntru la începutul serii, cînd ea și mătușa Patience pregăteau barul pentru musafiri și așteptase acolo pînă plecaseră toți oamenii. Era vreun prieten intim al hangiului, care n-avea chef să se vîre în afacerile sale și nu voia să se arate nici soției lui.

Unchiul ei știuse tot timpul că era acolo și de aceea îl expediase pe comis-voiajor. Nu voia ca acesta să-i vadă prietenul. Mulțumi lui Dumnezeu că nu urcase scările să bată la ușă.

Ce s-ar întîmpla dacă ar intra în camera ei să vadă dacă e acolo și doarme ? Slabă speranță ar mai avea dacă i-ar descoperi lipsa din cameră. Aruncă o privire în spatele ei spre fereastră. Era închisă și zăvorîtă. Nu exista nici o scăpare. Coborau acum scările amîndoi ; în fața ușii salonului se opriră. O clipă Mary crezu că vor intra. Erau atît de aproape de ea, că l-ar fi putut atinge pe unchiul ei pe umăr, prin crăpătura ușii. Tocmai atunci vorbea și îi auzi șușotitul drept în urechea ei.

— Tu trebuie să hotărăști, zise el, să dai sentința, nu eu. Eu am s-o execut sau o executăm amîndoi. Tu trebuie să dai semnalul.

Cum era ascunsă după ușă, nu putu nici să-l vadă, nici să-l audă pe tovarășul unchiului său și nici măcar vreun semn sau gest făcut de acesta drept răspuns. Nu zăboviră în fața salonului, ci o luară înapoi prin hol spre coridor, ca să ajungă la bar.

Ușa se închise după ei și nu-i mai auzi.

Primul ei gînd fu să tragă zăvorul de la intrare și să fugă pe șosea, ca să scape de ei ; dar, după oarecare chibzuință își dădu seama că n-ar cîștiga nimic dacă ar face-o. Mai erau poate și alți bărbați — poate chiar comis-voiajorul și ceilalți — postați din loc în loc pe șosea în eventualitatea unor încurcături.

Se părea, totuși, că acest bărbat necunoscut, care stătuse ascuns toată seara, în camera de

sus, nu o auzise părăsindu-și dormitorul ; dacă ar fi auzit-o, i-ar fi spus unchiului ei și acum ar căuta-o ; dacă nu cumva o consideră lipsită de importanță în planurile lor. Bărbatul de la bar era principala lor preocupare ; de ea se puteau ocupa mai tîrziu.

Așteptă vreo zece minute doar va auzi vreun zgomot sau semnal, dar peste tot domnea liniștea. Numai ceasul din hol ticăia înăbușit, insensibil la cele ce se întîmplau, un simbol al epocii și indiferenței. Odată avu impresia că aude un țipăt, dar se stinse atît de repede și păru atît de slab și îndepărtat, că putea fi o simplă născocire a imaginației ei, biciuită cum era de tot ceea ce văzuse după miezul nopții.

Ieși apoi în hol și intră în coridorul întunecos. Nici o frîntură de lumină nu venea pe sub tocul ușii de la bar. Probabil stinseseră luminile. Oare stăteau toți trei pe întuneric ? În mintea ei toți formau un tablou urît, un grup tăcut, sinistru, dominat de un scop pe care ea nu-l înțelegea. Stingerea luminii făcea liniștea și mai îngrozitoare.

Se aventură pînă la ușă și își lipi urechea de ea. Nu se auzea nici măcar un murmur sau vreun semn neîndoios că erau acolo oameni care trăiesc și respiră. Mirosul de băutură stătută, care persistase toată seara pe coridor, dispăruse și prin gaura cheii venea un curent de aer curat. Mary cedă unui impuls brusc și ridică zăvorul ; deschise ușa și intră în bar.

Nu era nimeni. Ușa care dădea spre curte era deschisă și încăperea era plină de aerul proaspăt de noiembrie. Din cauza asta se făcuse curent pe coridor. Băncile erau goale, iar masa, care fusese dărîmată în timpul primei încăierări, zăcea pe podea, cu cele trei picioare îndreptate spre tavan.

Bărbații plecaseră ; probabil o luaseră spre stînga, pe lîngă bucătărie și apoi direct spre mlaștini, căci altfel i-ar fi auzit traversînd șoseaua. Simțea aerul rece, plăcut pe față și acum, cînd unchiul ei și străinii plecaseră, camera părea din nou inofensivă, și lipsită de personalitate. Groaza trecuse.

O ultimă și slabă rază de lună desena un cerc alb pe podea și în cerc se mișca o pată neagră ca un deget. Era umbra unui lucru. Mary își ridică ochii spre tavan și văzu o funie aruncată într-un cîrlig din grindă. Pata din cercul alb era făcută de capătul funiei ; și se mișca înainte și înapoi, suflat de curentul care pătrundea pe ușă.

CAPITOLUL 5

ODATĂ CU TRECEREA TIMPULUI, hotărîrea lui Mary devenea din ce în ce mai fermă. Era însă limpede că n-o putea lăsa pe mătușă-sa să înfrunte iarna singură, dar credea că odată cu venirea primăverii va reuși s-o convingă să vadă lucrurile cu ochii rațiunii și împreună să părăsească ținutul mlaștinilor pentru pacea și liniștea din valea Helford-ului.

În orice caz, aceasta era speranța lui Mary, dar, între timp, trebuia să se împace cu cele șase luni care urmau și, dacă se putea, era hotărîtă să-i vină de hac unchiului său, pînă la urmă, dîndu-l pe mîna legii împreună cu complicii săi. Dacă ar fi fost vorba doar de contrabandă, ar fi ridicat nepăsătoare din umeri, deși necinstea flagrantă a acestui comerț o dezgusta, dar tot ceea ce văzuse pînă acum dovedea că Joss Merlyn și prietenii săi nu se mulțumeau numai cu atît ; erau niște oameni periculoși, care nu se temeau de nimic și de nimeni, și nu se dădeau înapoi de la crimă. Nu putea uita evenimentele din acea primă noapte de sîmbătă, iar capătul de funie

care atîrnase de grindă era grăitor. Mary nu se îndoia cîtuși de puțin că străinul fusese omorît de unchiul său împreună cu un alt bărbat și că trupul îi fusese îngropat undeva în mlaștină.

Nu exista nici o dovadă însă, și, judecată la lumina zilei, întîmplarea părea fantastică. În noaptea aceea, după ce descoperise funia, se întorsese în camera ei, pentru că ușa deschisă a barului părea să-i spună că unchiu-său se va întoarce din clipă în clipă. Epuizată din cauza celor văzute, adormise și, cînd se trezi, soarele era sus ; o auzi pe mătușa Patience umblînd prin holul de jos.

Nu rămăsese nici un semn din ceea ce se petrecuse noaptea ; barul fusese măturat și toate lucrurile aranjate, mobila era pusă la loc, cioburile paharului spart fuseseră luate, de grindă nu mai atîrna nici o funie. Hangiul își petrecu dimineața în grajdul cailor și al vacilor, aruncînd bălegarul în curte și făcînd treaba unui muncitor la fermă. La prînz, cînd intră în bucătărie, flămînd ca un lup, o întrebă pe Mary despre vitele din Helford și-i ceru părerea cu privire la un vițel care se îmbolnăvise. Nu pomeni nimic de evenimentele petrecute în noaptea precedentă. Părea bine dispus și uită chiar să-și înjure soția, care se învîrtea în jurul lui ca de obicei, urmărindu-i expresia ochilor, ca un cîine ce vrea să-i fie pe plac stăpînului. Joss Merlyn se comporta ca un om perfect normal, încît îți venea greu să crezi că-și omorîse un semen cu numai cîteva ore mai înainte.

Desigur, putea fi nevinovat, vina fiind a prietenului său, pe care Mary nu-l cunoștea, dar îl văzuse cu propriii ei ochi fugărindu-l pe idiotul acela dezbrăcat prin curte și-l auzise pe băiat țipînd de durere cînd simțea lovitura biciului mînuit de hangiu. Îl văzuse în fruntea acelei adunături de netrebnici din bar ; îl auzise amenințînd pe străinul care nu voia să i se supună, iar acum ședea în fața ei, cu gura plină de tocană fierbinte, îngrijorat din pricina unui vițel bolnav.

Întrebărilor puse de Joss Merlyn, Mary le răspunse cu da și nu, în timp ce își bea ceaiul, urmărindu-l peste marginea ceștii și purtîndu-și privirea de la marea lui farfurie, plină de tocană aburindă, la degetele imense, hidoase prin puterea și grația lor.

Au trecut două săptămîni fără să se mai întîmple ceva sîmbăta noaptea. Poate ultima pradă îi satisfăcuse pe hangiu și șleahta lui și erau mulțumiți pentru o vreme, deoarece Mary nu mai auzea căruțe. Chiar dacă ar fi dormit adînc, zgomotul roților ar fi trezit-o în mod sigur. Unchiul său părea că n-are nimic împotriva hoinărelilor ei pe la mlaștini și cu fiecare zi care trecea cunoștea tot mai bine împrejurimile, întîlnea noi poteci pe care nu le observase la început și care o duceau spre dealurile înalte. Învăța, în același timp să ocolească iarba mică și stufoasă, care prin înfățișarea ei inofensivă te îmbia s-o cercetezi și care nu era altceva decît marginea mlaștinei perfide și periculoase.

Deși era singură, nu se simțea nefericită și aceste plimbări în după-amiezele cenușii o mențineau cel puțin sănătoasă și într-o oarecare măsură compensau tristețea serilor lungi și mohorîte de la han, cînd mătușa Patience ședea cu mîinile în poală, uitîndu-se la focul de turbă, iar Joss Merlyn se închidea singur în bar, sau dispărea călare spre o destinație necunoscută.

Nu venea nici o cunoștință la han și nici un călător nu poposea să ceară de mîncare sau adăpost. Birjarul poștalionului n-o mințise cînd îi spusese că nu mai opresc la Jamaica, adesea ieșea în curte să vadă poștalioanele care treceau de două ori pe săptămînă și dispăreau într-o clipă, huruind pe deal în jos și urcînd apoi spre Five Lanes, fără să oprească măcar ca să răsufle caii. Odată, recunoscîndu-l pe birjarul poștalionului cu care venise îi făcu semn cu mîna, dar el n-o băgă în seamă, dimpotrivă dădu bice cailor. Atunci își dădu seama, cu un sentiment de neputință și zădărnicie, că oamenii o priveau cu aceeași ochi ca pe unchiu-său și că, dacă ar încerca să meargă la Bodmin sau Launceston, i s-ar închide toate ușile în nas.

Viitorul se întrevedea foarte întunecat, mai ales din cauza mătușii Patience, care nu făcea nici un efort să fie prietenoasă. Deși din cînd în cînd îi lua lui Mary mîna și i-o mîngîia cîteva minute, spunîndu-i cît e de bucuroasă că o are în casă, cea mai mare parte a timpului biata femeie trăia ca într-un vis, făcînd în mod

mecanic treburile gospodăriei, rareori rostind cîte o vorbă. Cînd vorbea, slobozea un torent de fleacuri despre bărbatul său, care ar fi putut ajunge om mare dacă nu l-ar fi urmărit mereu ghinionul. Orice conversaţie normală era practic imposibilă, şi Mary ajunsese să-i cînte în strună şi să-i vorbească blînd, ca unui copil, toate acestea însemnînd un efort pentru nervii şi răbdarea ei.

Într-o dimineaţă, după o zi de vînt şi ploaie, neputînd să se aventureze departe de casă, se apucă să spele pe jos pe coridorul lung de piatră, care ţinea cît lăţimea casei. Munca grea îi întărea muşchii, dar nu-i schimbă dispoziţia sufletească ; era atît de dezgustată de Hanul Jamaica şi de locatarii lui, că atunci cînd termină lucrul, îi veni să meargă în grădina din spatele bucătăriei, unde lucra unchiu-său, nepăsător la ploaia care-i cădea în claia de păr, şi să-i arunce în faţă găleata de zoaie. Imaginea mătuşă-sii adusă de spate, zgîndărind cu un capăt de băţ focul de turbă slab, îi zădărnici intenţia. Tocmai pornise spre holul de la intrare, cînd auzi tropot de copite în curte şi peste un moment cineva bătu puternic în uşa închisă a barului.

Nimeni nu se apropiase de Hanul Jamaica pînă atunci şi aceaste bătăi în uşă erau un eveniment. Mary se întoarse în bucătărie să o prevină pe mătuşă-sa, care plecase deja. Uitîndu-se pe fereastră o văzu în grădină, îndreptîndu-se spre Joss, care încărca turbă într-o roabă. Erau atît de departe de intrarea hanului, că nu puteau auzi zgomotul făcut de cel ce sosise. Mary îşi şterse mîinile pe şorţ şi se duse în bar. Probabil uşa nu fusese încuiată, deoarece, spre surpriza ei, înăuntru se găsea un bărbat, încălecat pe un scaun, cu un pahar plin ochi cu bere, cu care se servise singur de la butoi. Se cîntăriră unul pe celălalt din priviri cîteva minute.

Îi părea cunoscut şi Mary se întreba unde îl mai văzuse. Pleoapele oarecum căzute, curbura gurii, conturul feţei, chiar şi privirea îndrăzneaţă, insolenţa cu care o învrednicea i se păreau cunoscute şi antipatice. Văzîndu-l cum o măsoară din cap pînă-n picioare, în timp ce îşi sorbea berea, se enervă peste măsură.

— Dumneata unde îţi închipui că eşti ? întrebă ea aspru. N-ai nici un drept să intri aici şi să te serveşti singur. În afară de asta, proprietarului nu-i plac străinii.

În orice altă împrejurare ar fi rîs auzindu-se vorbind în felul acesta, în apărarea unchiului ei, dar frecatul dalelor de piatră îi spulberase simţul umorului, cel puţin pentru moment, şi simţea că trebuie să-şi verse nervii pe cea mai apropiată victimă.

Omul îşi termină berea şi întinse paharul să i-l umple.

— De cînd au chelneriţă la Hanul Jamaica ? o întrebă el şi scoţînd din buzunar o pipă, o aprinse şi-i suflă în faţă un nor de fum uriaş.

Felul de-a se purta o înfurie într-atîta, că se aplecă şi-i smulse pipa din mînă, apoi o aruncă pe podea în spatele ei, unde se făcu

țăndări. El ridică din umeri și începu să fluiere în surdină, ceea ce puse paie pe foc.

— Așa te-au învățat să servești clienții ? zise el oprindu-se din fluierat. N-am o părere grozavă despre alegerea lor. În Launceston, unde am fost ieri, sînt fete mai manierate și frumoase ca icoanele. Tu de ce nu te îngrijești ? Ai părul răvășit și fața nu ți-e prea curată.

Mary îi întoarse spatele și se-ndreptă spre ușă, dar străinul o chemă înapoi.

— Umple-mi paharul. Pentru asta ești aici, nu ? Am stat pe cal douăsprezece mile, de dimineață, și mi-e sete.

— În ceea ce mă privește puteai călări și cincizeci de mile, răspunse Mary. Se pare că ți-e cunoscut locul, așa că poți să-ți umpli singur paharul. O să-i spun domnului Merlyn că ești în bar și o să te servească dînsul dacă are chef.

— Oh, nu-l deranja pe Joss. La ora asta e morocănos, veni răspunsul. De altminteri, nu e prea dornic să mă vadă. Ce s-a întîmplat cu nevastă-sa ? A alungat-o ca să-ți facă ție loc ? Urît din partea lui. Oricum tu n-o să stai cu el zece ani.

— Doamna Merlyn e în grădină, dacă vrei s-o vezi, răspunse Mary. Ieși afară, o iei la stînga și ajungi în grădină și în ograda păsărilor. Amîndoi erau acolo acum cinci minute. Nu poți veni pe-aici, pentru că tocmai am spălat coridorul și nu vreau s-o iau de la început.

— Oh, nu te enerva ; e timp berechet, răspunse el.

Mary îl văzu cum o măsura încă de sus pînă jos, neștiind ce să creadă despre ea, iar insolența aceea familiară, oarecum indolentă din ochii lui o scotea din fire.

— Vrei să vorbești cu proprietarul ori nu ? întrebă ea în cele din urmă. Pentru că eu nu pot sta aici toată ziua ca să-ți fac dumitale pe plac. Dacă nu vrei să-l vezi și ți-ai terminat băutura, lasă banii pe tejghea și pleacă.

Bărbatul rîse. Zîmbetul și strălucirea dinților treziră o amintire în memoria ei, dar încă nu era în stare să stabilească asemănarea.

— Așa-i comanzi și lui Joss ? întrebă el. Dacă așa stau lucrurile, înseamnă că-i un alt om. E o ființă plină de contradicții băiatul ăsta. Nu m-aș fi gîndit niciodată că pe lîngă îndeletnicirile lui obișnuite se ocupă și de o femeie tînără. Ce faceți cu mătușa Patience seara ? O lăsați să doarmă jos pe podea sau dormiți toți trei laolaltă ?

Mary se făcu stacojie la față.

— Joss Merlyn este unchiul meu prin căsătorie, zise ea. Mătușa Patience a fost singura soră a mamei mele. Mă numesc Mary Yellan, dacă asta are vreo importanță pentru dumneata. La revedere. Ușa e în spatele dumitale.

Părăsi barul și intră în bucătărie, nimerind drept în brațele hangiului.

— Cu cine naiba vorbeai în bar ? tună el. Credeam că te-am avertizat să-ți ții gura.

Vocea lui puternică răsună pe coridor.

— Nu s-a întîmplat nimic, strigă bărbatul din bar, să n-o bați. Mi-a spart pipa și a refuzat să mă servească ; asta-i învățătura ta, nu-i

așa ? Vino înăuntru să te vedem. Sper că fata asta îți face bine.

Joss Merlyn se încruntă și, împingînd-o pe Mary la o parte, intră în bar.

— Oh, tu ești, Jem ? zise el. Ce cauți la Jamaica astăzi ? Nu pot să cumpăr nici un cal de la tine, dacă ai venit pentru asta. Treburile merg prost și sînt sărac lipit pămîntului.

Închise ușa, lăsînd-o pe Mary în holul exterior.

Ea se întoarse la găleata cu apă din holul de la intrare și își șterse petele de murdărie de pe față cu șorțul. Așadar, acesta era Jem Merlyn, fratele mai mic al unchiului ei. Cum era și firesc, observase asemănarea chiar de la început, dar ca o proastă nu știa de unde să-l ia. Cît timp vorbiseră, el îi amintea mereu de unchiul ei, dar ea nu-și dăduse seama. Avea ochii lui Joss Merlyn, dar fără vinișoarele roșii și fără pungi. Avea gura lui Joss Merlyn, dar puternică, pe cînd a lui Joss era moale. Buza de jos a lui Joss era lăsată, a lui Jem nu. Arăta cum, probabil, arătase Joss Merlyn, cu optsprezece, douăzeci de ani în urmă... dar mai mic de statură și mai frumos.

Mary aruncă apa pe dalele de piatră și începu să frece furioasă, cu buzele strînse.

Ce neam de oameni josnici erau acești Merlyn, cu insolența și brutalitatea lor studiate și cu maniere grosolane. Jem acesta avea aceeași predispoziție spre cruzime ca și fratele său, se vedea după forma gurii. Mătușa Patience zisese că e cel mai rău din familie. Deși cu un cap mai mic decît Joss și mult mai zvelt, poseda

o anumită vigoare care lui Joss îi lipsea. Părea dur și ager la minte. Bărbia hangiului atîrna și umerii erau aduși, de parcă purta o povară pe ei. Părea epuizat și prăpădit. Asta din cauza băuturii. Mary știa, și pentru prima oară își dădea seama ce epavă ajunsese Joss Merlyn în comparație cu ceea ce fusese. Deducea aceasta din felul cum arăta fratele său. Hangiul și-o făcuse cu mîna lui. Dacă tînărul ar avea ceva minte, s-ar strădui să-și revină înainte s-o apuce pe aceleași căi. Poate nu-i păsa. Era probabil vreun blestem asupra acelor din familia Merlyn care nu-i lăsa să năzuiască spre mai bine, să prospere și să aibă tărie de caracter. Palmaresul lor era prea sumbru. „Nu te poți împotrivi naturii omului", obișnuia maică-sa să zică, „pînă la urmă iese la iveală. Poți să te lupți cu ea cît vrei, dar pînă la urmă tot te va învinge. Două generații pot trăi cinstit, a treia însă s-ar putea să o ia de la capăt." Cîtă viață irosită și ce păcat ! Și biata mătușă Patience era tîrîtă în vîltoarea familiei Merlyn, toată tinerețea și veselia ei dispăruseră înainte de vreme, făcînd-o — la drept vorbind — doar cu puțin superioară băiatului idiot din Dozmary. Mătușa Patience putea fi soția unui fermier din Gweek, avînd propriii ei fii, casă, pămînt, cu toate micile și fericitele banalități ale unei vieți normale fericite : bîrfa cu vecinele, biserica în fiecare duminică și drumul la piață o dată pe săptămînă, culesul fructelor și recolta. Lucruri pe care le-ar fi îndrăgit, care ar fi fost temeinice. Ar fi cunoscut liniștea și anii tihniți i-ar fi albit părul la timpul potrivit — ani de muncă se-

rioasă și satisfacții mărunte. Renunțase la această perspectivă de viață ca să ajungă o femeie șleampătă și să trăiască împreună cu o brută și un bețiv. De ce or fi femeile atît de proaste, de mioape și de lipsite de înțelepciune ? se întrebă Mary, în timp ce freca supărată ultima dală de piatră a holului, ca și cum prin acțiunea ei ar fi putut purifica lumea și șterge de pe fața ei greșelile semenelor sale.

Ajunsese într-o asemenea stare de frenezie, că se întoarse din hol și începu să măture salonul întunecat și lugubru, care nu văzuse mătura de ani de zile. Se ridică un nor de praf, atît de pe podea, cît și din carpeta mizerabilă și jerpelită, pe care o bătu furioasă. Era atît de absorbită de munca ei neplăcută, că nu auzi piatra azvîrlită în fereastra salonului. Atenția îi fu atrasă doar atunci cînd o mînă de pietricele făcu o crăpătură în geam. Privi pe fereastră și-l văzu pe Jem Merlyn stînd în curte lîngă poneiul său.

Mary se încruntă la el și-i întoarse spatele, gest la care el îi răspunse cu o altă mînă de pietricele, de data asta spărgînd geamul de-a binelea, că un ciob de sticlă căzu pe podea, cu o piatră alături.

Mary trase zăvorul ușii masive de la intrare și ieși afară.

— Acum ce mai vrei ? îl întrebă ea, dîndu-și imediat seama că avea părul despletit, iar șorțul îi era șifonat și murdar.

O privi plin de curiozitate, dar fără obrăznicie, cu toate că nu părea cîtuși de puțin rușinat.

— Iartă-mă dacă am fost nepoliticos adineaori, zise el. Nu mă așteptam să văd o femeie la Hanul Jamaica... în orice caz nu o tînără ca tine. Credeam că Joss te-a găsit în vreun oraș și te-a adus aici ca să-i fii amantă.

Mary se înroși din nou și își mușcă buzele de necaz.

— Nu găsești nimic fistichiu la mine, zise ea disprețuitoare. Aș arăta grozav într-un oraș, nu-i așa, în șorțul meu cel vechi și în bocancii grei. Oricine are ochi și-ar da seama că am fost crescută la o fermă.

— Oh, nu știu, zise el nepăsător. Pune-ți o rochie frumoasă și o pereche de pantofi cu tocuri înalte, înfige-ți un pieptăn în păr și cred că a-i fi luată drept o doamnă chiar și într-o localitate mare ca Exeter.

— Bănuiesc că ar trebui să mă simt flatată de ceea ce îmi spui, răspunse Mary, dar prefer să port hainele mele vechi și să arăt așa cum sînt acum.

— S-ar putea să-ți meargă mult mai rău, desigur, fu el de acord.

Ridicîndu-și privirea spre el, observă că rîdea de ea. Îi întoarse spatele ca să intre în casă.

— Haide, nu pleca, zise el. Știu că merit să te uiți urît la mine, pentru că ți-am vorbit așa, dar dacă l-ai cunoaște pe fratele meu la fel ca mine m-ai înțelege de ce greșesc. Mi se pare ciudat să văd o slujnică la Hanul Jamaica. În primul rînd de ce ai venit aici ?

Mary se uită la el din umbra intrării în han. Părea serios, iar asemănarea cu Joss dispăruse pentru moment. Îi părea rău că el făcea parte din familia Merlyn.

— Am venit aici ca să stau cu mătușa Patience. Mama a murit acum cîteva săptămîni și nu am nici o altă rudă. Am să-ți spun ceva, domnule Merlyn... mă bucur că mama nu mai trăiește ca să o vadă pe soră-sa acum.

— După părerea mea, căsătoria cu Joss nu-i o fericire, zise fratele său. Totdeauna a avut o fire de diavol și bea de stinge. De ce s-a măritat cu el ? De cînd îl țin eu minte a fost la fel. Cînd eram flăcău mă snopea în bătăi, și ar face-o și astăzi dacă ar mai îndrăzni.

— Bănuiesc că s-a lăsat înșelată de ochii lui scînteietori, răspunse Mary plină de dispreț. Mama zicea că mătușa Patience se răsfăța cînd era la Helford. L-a refuzat pe fermierul care i-a cerut mîna și a plecat în partea centrală a țării, unde l-a cunoscut pe fratele dumitale. Aceea a fost cea mai nenorocită zi din viața ei.

— Nu prea ai o părere bună despre hangiu, zise el zeflemitor.

— Nu, nu am. E un tiran, o brută și multe altele. A făcut o sclavă dintr-o femeie fericită și veselă ca mătușa mea ; n-am să-l iert pentru asta cît o trăi.

Jem fluieră în surdină și bătu ușor cu palma pe gîtul calului.

— Noi, Merlynii n-am fost niciodată buni cu femeile noastre. Îmi amintesc că tata o bătea pe maică-mea pînă nu se mai putea ține

pe picioare. Cu toate astea mama nu l-a părăsit, a rămas lîngă el toată viața. După ce-a fost spînzurat la Exeter, ea n-a stat de vorbă cu nimeni timp de trei luni. I-a albit părul din cauza șocului suferit. Nu-mi amintesc de bunică-mea, dar lumea zice că o dată a luptat cot la cot cu bunicul lîngă Callington, cînd au venit soldații să-l ridice și că l-ar fi mușcat pe unul de un deget pînă la os. De ce l-o fi iubit pe bunicul nu-ți pot spune, pentru că după ce a fost arestat, nu s-a mai interesat de ea niciodată, iar tot ce a agonisit i-a lăsat unei femei de dincolo de Tamar.

Mary nu scoase o vorbă. Indiferența cu care îi vorbise o înspăimînta. Vorbea fără absolut nici o rușine sau regret și ea se gîndea că și el, la fel ca ceilalți din familia lui, se născuse fără nici un pic de sensibilitate.

— Cît timp ai de gînd să rămîi la Jamaica ? întrebă el pe neașteptate. Pentru o fată ca tine e o pierdere de vreme, nu-i așa ? N-ai cu cine schimba o vorbă aici.

— N-am încotro, zise Mary. Nu plec de aici decît dacă o iau și pe mătușă-mea cu mine. N-aș mai putea-o lăsa singură după ceea ce am văzut.

Jem se aplecă să curețe de murdărie potcoava poneiului.

— Ce ai putut afla într-o perioadă atît de scurtă ? întrebă el. După cîte văd, e destul de liniștit aici.

Mary nu se lăsa ușor păcălită. După cîte știa ea, unchiul ei îl îndemna pe fratele lui să

stea de vorbă cu ea, sperînd că în felul acesta va obţine informaţii de la ea. Nu, nu era chiar atît de proastă. Ridică din umeri, ocolind subiectul.

— L-am ajutat pe unchiul meu la bar într-o sîmbătă noaptea, zise ea, şi nu prea mi-au plăcut clienţii lui.

— Te cred, zise Jem. Indivizii care vin la Jamaica n-au fost învăţaţi să se poarte frumos. Îşi petrec prea mult timp în închisoarea comitatului. Mă întreb ce-or fi crezut ei despre tine. S-ar putea să fi făcut aceeaşi greşeală ca şi mine şi pînă acum să-ţi fi mers faima în tot ţinutul. Data viitoare s-ar putea ca Joss să te joace la zaruri şi dacă pierde o să te trezeşti călărind în spatele unui braconier jegos din cealaltă parte a Roughtor-ului.

— Prea puţin probabil, răspunse Mary. Ar trebui să mă bată pînă nu mai ştiu de mine, ca să se întîmple aşa ceva.

— Inconştiente sau conştiente, femeile sînt toate cam la fel cînd e vorba de asta. Braconierii din regiunea mlăştinoasă a Bodmin-ului nu-şi pot da seama de deosebire.

Rîse din nou şi acum semăna leit cu fratele său.

— Dumneata din ce trăieşti ? întrebă Mary, cuprinsă de o curiozitate neaşteptată, pentru că în timpul conversaţiei îşi dăduse seama că el vorbea mai frumos decît fratele lui.

— Sînt hoţ de cai, răspunse el curtenitor, dar nu cîştig prea bine. Buzunarele îmi sînt totdeauna goale. Ar trebui să faci călărie aici.

Am un ponei care ţi s-ar potrivi de minune. Acum e la Trewartha. De ce nu vii cu mine ca să-l vezi ?

— Nu ţi-e teamă că vei fi prins ?

— Furtul e un lucru greu de dovedit, îi spuse el. Să presupunem că un ponei îşi părăseşte ţarcul şi se rătăceşte, iar stăpînul lui pleacă să-l caute. Ei bine, ai văzut cu ochii tăi că mlaştinile sînt pline de cai sălbatici şi de vite. Proprietarului nu îi e prea uşor să-şi găsească poneiul. Să zicem că poneiul are coamă lungă, un picior alb şi un semn rombic în ureche... asta îţi limitează oarecum posibilităţile de cercetare, nu ? Proprietarul pleacă la tîrg la Launceston cu ochii în patru. Dar nu-şi găseşte poneiul ; ascultă-mă bine, poneiul e acolo, îl cumpără vreun geambaş şi îl vinde în interiorul ţării. I-a fost doar tăiată coama, cele patru picioare au aceeaşi culoare, iar semnul de la ureche e o tăietură. Proprietarul nici măcar nu se uită mai cu luare-aminte la el. Destul de simplu, nu ?

— Atît de simplu, că nu înţeleg de ce nu treci pe lîngă Jamaica în propria ta trăsură, cu lacheu pudrat pe scară, răspunse Mary repede.

— Asta-i problema, zise el, dînd din cap. N-am fost niciodată bun la cifre. Te-ai mira dacă ai afla cît de repede îmi alunecă banii printre degete. Ştii, săptămîna trecută am avut zece lire în buzunar. Astăzi mai am doar un şiling. Pentru asta vreau să-mi cumperi poneiul.

Mary rîse fără să vrea. Jem era atît de sincer în necinstea lui, că n-o lăsa sufletul să se supere pe el.

— Nu-mi pot cheltui micile economii pe cai. Pun deoparte pentru bătrînețe și, dacă voi părăsi vreodată Jamaica, voi avea nevoie de fiecare bănuț, crede-mă.

Jem Merlyn o privi grav și apoi, dintr-o pornire bruscă, se aplecă spre ea, mai întîi însă aruncă o privire peste capul ei spre intrare.

— Ascultă, zise el. Acum sînt serios, uită toate prostiile pe care ți le-am spus. Hanul Jamaica nu-i un loc potrivit pentru o fată... nici pentru o femeie, dacă e să vorbim drept. Fratele meu și cu mine nu am fost prieteni niciodată și pot spune orice-mi place despre el. Fiecare își vede de ale sale și-l dezaprobă pe celălalt. Dar tu n-ai nici un motiv să te lași prinsă în ițele lui murdare. De ce nu fugi ? Te-aș însoți pînă la Bodmin.

Vorbea convingător și Mary aproape înclina să aibă încredere în el. Dar nu putea uita că era fratele lui Joss Merlyn și ca atare ar putea s-o trădeze. Nu îndrăznea să-și facă din el un confident, în orice caz, nu încă. Timpul va demonstra de partea cui era.

— N-am nevoie de nici un ajutor, zise ea. Îmi pot purta singura de grijă.

Jem încălecă pe ponei și își vîrî picioarele în scări.

— Foarte bine, zise el. Nu vreau să te mai bat la cap. Căsuța mea este dincolo de Withy Brook, dacă ai vreodată nevoie de mine. De cealaltă parte a lui Trewartha Marsh, la poalele lui Twelve Men's Moor. Pînă la primăvară mă găsești oricum acolo. Cu bine !

Plecă și o luă pe drum, înainte ca ea să fi avut timp să-i răspundă.

Mary se întoarse încet în casă. Ar fi avut încredere în el dacă nu s-ar fi numit Merlyn. Avea nevoie urgentă de un prieten, dar nu se putea împrieteni cu fratele hangiului. La urma urmei el nu era decît un hoț de cai ordinar și un ticălos. Era cu puțin mai bun decît Harry, comis-voiajorul, și decît ceilalți din bandă. Fusese gata să-l creadă, pentru că avea un zîmbet dezarmant și o voce plăcută, pe cînd, probabil, el rîsese tot timpul de ea în sinea lui. Și în el curgea sînge rău și în fiecare zi din viața lui încălca legea. Din orice unghi l-ar fi privit, nu putea să treacă peste faptul că era fratele lui Joss Merlyn. Zisese că între el și fratele lui nu era nici o legătură, dar chiar această afirmație putea fi o minciună, ca să-i cîștige simpatia, cînd, de fapt, el fusese împins la asta de către hangiu.

Nu, indiferent de ce se putea întîmpla, trebuia să rămînă taina ei și să nu se încreadă în nimeni. Chiar și zidurile Hanului Jamaica miroseau a vinovăție și înșelătorie, iar dacă vorbeai tare te pîndea dezastrul.

În casă era întuneric și liniște. Hangiul se reîntorsese la grămada de turbă din fundul grădinii, iar mătușa Patience era în bucătărie. Surpriza vizitei provocase o oarecare agitație și o întrerupere a acelei zile lungi și monotone.

Jem Merlyn adusese cu el ceva din lumea dominată de tone de granit. Acum, cînd plecase, luase cu el și strălucirea timpurie a zilei. Cerul se acoperi cu nori și dinspre apus veni inevitabila ploaie, învăluind dealurile în ceață. Iarba neagră se pleca în fața vîntului. Starea de iritare care pusese stăpînire pe Mary, la începutul dimineții, o părăsise și în locul ei se furișă o indiferență paralizantă născută din oboseală și disperare. Zilele și săptămînile se întindeau fără sfîrșit înaintea ei, fără nici o altă perspectivă decît șoseaua lungă și albă, ca o ispită, zidurile din piatră și dealurile veșnice.

Se gîndi cum călărea Jem Merlyn, cu un cîntec pe buze, lovind poneiul cu picioarele în burtă, cu capul descoperit, fără să-i pese de vînt sau ploaie, mergînd încotro avea chef.

Se gîndi la drumul care ducea spre satul Helford, cum șerpuia și o lua brusc spre marginea apei, unde rațele se bălăceau în noroi înainte de venirea fluxului, iar un om își chema vacile de pe cîmp. Toate lucrurile acelea erau o parte a vieții și își urmau cursul lor firesc, indiferent de gîndurile ei. Ea însă era aici, legată printr-o promisiune pe care nu o putea încălca și chiar pașii mătușii Patience, umblînd încoace și-ncolo prin bucătărie, erau un fel de memento și o prevenire.

Mary privea cum ploaia măruntă murdărea fereastra salonului și, așa cum stătea acolo singură, cu bărbia în mînă, lacrimile îi șiroiau pe obraz, întocmai cum curgea și ploaia ; era prea indiferentă ca să și le șteargă, așa că le lăsa să curgă în voie. Curentul de la ușa pe care uitase să o închidă sufla o fîșie de tapet desprinsă de pe perete. Cîndva, fusese un model trandafiriu, dar acum era decolorat, sur, chiar și pereții aveau pete cafenii pe ei acolo, unde fuseseră atinși de igrasie. Mary plecă de la fereastră ; atmosfera rece și fără viață a Hanului Jamaica coborîse asupra ei.

CAPITOLUL 6

ÎN NOAPTEA ACEEA căruțele veniră din nou. Mary se trezi la sunetul ceasului din hol, care bătea ora două și imediat auzi pași la intrarea hanului și o voce vorbind blînd și încet. Coborî din pat și se duse la fereastră. Da, căruțele erau acolo în curte ; numai două de data asta, fiecare trasă de cîte un cal, și vreo cinci bărbați.

În lumina slabă, căruțele păreau fantome, niște dricuri ; și oamenii aveau figuri de fantome ce nu-și găseau locul la lumina zilei, ci se mișcau în tăcere prin curte, ca spectrele într-un coșmar fantastic. Așa cum veneau noaptea pe furiș, oamenii aveau ceva înspăimîntător în ei, iar căruțele acoperite ceva sinistru. Impresia pe care i-o lăsa lui Mary în noaptea aceea era mai durabilă și mai profundă decît prima oară ; pentru că acum înțelegea semnificația îndeletnicirii lor.

Oameni periculoși operau pe drumul acela și aduceau convoaie la Hanul Jamaica, iar cînd veniseră ultima oară cu căruțele în curte, unul dintre ei fusese ucis. Poate în seara aceasta

va fi comisă încă o crimă și capătul de funie răsucit se va legăna din nou de grindă.

Mary nu se putea desprinde de la fereastră, scena din curte o fascina. Acum căruțele sosiseră goale și erau încărcate cu ce mai rămăsese din marfa depozitată anterior la han. Mary presupuse că aceasta era metoda lor de lucru. Hanul servea drept depozit pentru cîteva săptămîni și apoi, cînd se ivea ocazia, căruțele porneau și marfa era dusă pînă pe malul rîului Tamar, apoi plasată. Banda trebuia să fie mare ca să acopere toată regiunea și probabil erau răspîndiți peste tot agenți care urmăreau ce se întîmplă. Poate în această afacere erau implicați sute de oameni, de la Penzance și St. Ives în sud, pînă la Launceston, pe malul Devon-ului. Se vorbise puțin despre contrabandă și la Helford, dar pe atunci era cu un semn din ochi și un zîmbet indulgent, de parcă o pipă de tutun sau o sticlă de coniac de pe un vapor din portul Falmouth era un lux întîmplător, inofensiv și nu o povară pe conștiința cuiva.

Ceea ce se petrecea acum era diferit. Aceasta ajunsese o afacere cruntă, sumbră și sîngeroasă, fără zîmbete și semne din ochi, din cîte văzuse Mary. Dacă un om avea mustrări de conștiință, primea drept răsplată o funie în jurul gîtului. Nu trebuia să existe nici o verigă slabă în lanțul care se întindea de la coastă pînă la graniță și aceasta era explicația funiei de pe grindă. Străinul acela protestase și murise. Cu o neașteptată mîhnire, Mary se întrebă dacă vizita lui Jem Merlyn la Hanul

Jamaica în dimineața aceea avea vreo semnificație. O stranie coincidență ca după el să urmeze căruțele. El venise de la Launceston, așa zicea, or Launceston-ul se afla pe malul Tamar-ului. Mary era mînioasă pe el și pe ea însăși. În ciuda a orișice, ultimul ei gînd, înainte de a adormi, fusese la posibilitatea de a se împrieteni cu el. Acum însă ar fi o proastă să mai nutrească o asemenea speranță. Cele două evenimente se legau în mod evident și nu era greu să înțelegi scopul.

S-ar putea ca Jem să nu fie de acord cu fratele său, dar amîndoi erau implicați în aceeași afacere. Venise călare la Jamaica pentru a-l anunța pe hangiu că s-ar putea să sosească transportul în cursul serii. Era destul de simplu de înțeles. Și apoi, pentru că avea un dram de suflet, o sfătuise pe Mary să plece la Bodmin. Zicea că acesta nu-i un loc potrivit pentru o fată. Nimeni nu știa asta mai bine decît el, care făcea parte din bandă. Oricum ar fi luat-o, aceasta era o afacere nenorocită, condamnabilă, fără nici o rază de speranță și ea se găsea în mijlocul ei, cu mătușa Patience ca un copil în mîinile sale.

Acum căruțele erau încărcate și vizitiii se urcară pe capră împreună cu însoțitorii lor. În seara aceasta spectacolul nu durase mult.

Mary văzu capul mare și umerii unchiului ei la intrarea în han, ținînd în mînă un felinar a cărui lumină era estompată de o clapetă. Apoi, căruțele ieșiră din curte huruind și o luară spre stînga, așa cum se așteptase Mary, în direcția Launceston-ului.

Plecă de la fereastră și se urcă în pat. Peste foarte puțin timp auzi pașii unchiului ei pe scări, apoi pe coridor, spre dormitorul său. În seara aceasta nu se mai ascundea nimeni în camera de oaspeți.

Zilele următoare trecură fără nici un eveniment și singurul vehicul pe drum era poștalionul spre Launceston, trecînd pe lîngă han ca o nălucă. Veni apoi o dimineață frumoasă, friguroasă, cînd soarele străluci pe un cer fără nori. Dealurile se înălțau semețe înspre albastrul cerului, iar iarba din mlaștini, de obicei udă și cafenie, sclipea bățoasă și albă din cauza gerului. Fîntîna din curte era acoperită de o pojghiță subțire de gheață. Noroiul prin care călcaseră vacile se întărise și urmele picioarelor se păstrau ca niște forme zbîrcite. Era frig și sufla un vînt slab dinspre nord-est.

Mary, căreia îi venea totdeauna buna dispoziție cînd vedea soarele, se hotărî să spele în această dimineață și, cu mînecile suflecate pînă deasupra coatelor, își vîrî mîinile în copaie, apa fierbinte, spumoasă, plină de clăbuc mîngîindu-i pielea într-un contrast plăcut cu aerul rece înțepător.

Se simțea bine și cînta în timp ce muncea. Unchiul ei plecase călare undeva spre mlaștini și, ori de cîte ori era plecat, o năpădea un sentiment de libertate. În spatele hanului era oarecum ferită de vînt, deoarece casa forma un fel de paravan. În timp ce storcea rufele și le întindea pe tufișurile pipernicite de grozamă, văzu cum razele soarelui cădeau cu toată

puterea pe ele și spera că pînă la amiază vor fi uscate.

O bătaie insistentă în fereastră o făcu să-și ridice privirea; o văzu pe mătușa Patience făcîndu-i semne, albă la față și foarte speriată.

Mary își șterse mîinile pe șorț și alergă la ușa din spate a casei. Nici nu intră bine în bucătărie și mătușă-sa o prinse cu mîinile tremurînde și începu să vorbească aiurea.

— Încet, încet, zise Mary, nu pricep ce zici. Poftim, ia scaunul ăsta, stai jos și bea un pahar de apă, pentru numele lui Dumnezeu. Și-acum despre ce este vorba?

Biata femeie se legăna înainte și înapoi în scaun, mișcîndu-și gura nervos, dînd întruna din cap către ușă.

— Domnul Bassat din North Hill, șopti ea. L-am văzut de la fereastra salonului. A venit călare, împreună cu un alt domn. Oh, draga mea, draga mea, ce-o să ne facem?

Nici n-apucă bine să termine că se auzi o bătaie puternică în ușa de la intrare și apoi o pauză, urmată de un ropot de lovituri. Mătușa Patience oftă din adîncul sufletului, mușcîndu-și vîrfurile degetelor și trăgîndu-se de unghii.

— De ce a venit aici? strigă ea. N-a mai fost niciodată. Ne-a ocolit întotdeauna. O fi auzit ceva. Știu eu că a auzit. Oh, Mary, ce-o să ne facem? Ce-o să zicem?

Mary se gîndi repede. Era într-o situație foarte grea. Dacă acesta era domnul Bassat, omul legii, avea șansa de a-l denunța pe unchiul ei. Putea să-i vorbească despre căruțe și despre tot ce văzuse de la sosirea ei. Privi în jos la femeia care tremura lîngă ea.

— Mary, Mary, pentru numele bunului Dumnezeu, învață-mă ce trebuie să spun? o imploră mătușa Patience, luîndu-i mîna și ducînd-o la inimă.

Bătăile în ușă nu conteneau.

— Ascultă-mă, zise Mary, va trebui să-l lăsăm înăuntru, altfel o să spargă ușa. Vino-ți în fire. Nu trebuie să zici nimic. Zici că unchiul Joss e plecat de acasă și nu știi nimic. O să vin și eu cu dumneata.

Femeia o privi cu ochi speriați și plini de deznădejde.

— Mary, zise ea, dacă domnul Bassat te întreabă ce știi, n-o să-i răspunzi, nu-i așa? Mă pot bizui pe tine, da? N-o să-i spui despre căruțe? Dacă o să i se întîmple ceva lui Joss, eu îmi pun capăt zilelor, Mary.

Rămase fără replică. Mary prefera să ajungă în iad, decît s-o facă pe mătușă-sa să sufere. Oricît de ironică i se părea poziția ei, trebuia să facă față situației.

— Vino cu mine la ușă, zise ea. N-o să-l reținem mult timp pe domnul Bassat. Să n-ai nici o teamă; n-o să spun nimic.

Intrară împreună în hol și Mary trase zăvorul de la ușă. În fața ușii se găseau doi bărbați. Unul descălecase și acela bătuse în ușă. Celălalt era un tip înalt și voinic, îmbrăcat într-un pardesiu cu glugă, călare pe un

cal roib. Deși avea pălăria trasă peste ochi, Mary reuși să-i zărească fața arsă de soare și brăzdată de riduri. După părerea ei avea în jur de cincizeci de ani.

— Nu vă grăbiți, nu-i așa ? strigă el. Se pare că nu sînteți prea bucuroși de oaspeți. Hangiul e acasă ?

Patience Merlyn o înghionti pe nepoată-sa și Mary răspunse.

— Domnul Merlyn nu-i acasă, domnule, zise ea. Doriți vreo gustare ? Vă voi servi eu dacă veniți la bar.

— La naiba cu gustarea, replică el. N-am venit la Hanul Jamaica pentru asta. Vreau să vorbesc cu stăpînul tău. Ascultă, dumneata ești nevasta proprietarului ? Cînd crezi că o să vină acasă ?

Mătușa Patience făcu o ușoară plecăciune.

— Să-mi fie cu iertare domnule Bassat, zise ea, vorbind neobișnuit de tare și clar, ca un copil care a învățat lecția, soțul meu a plecat imediat după micul dejun și nu pot spune precis dacă va veni înainte de căderea nopții.

— Hm ! mormăi moșierul, mare păcat. Aveam ceva de discutat cu domnul Joss Merlyn. Și acum ascultă aici, femeie. O fi cumpărat scumpul dumitale soț Hanul Jamaica fără știrea mea, în mod necinstit, cum îi este obiceiul, — dar să nu mai dezgropăm morții acum —, un lucru însă n-o să-l tolerez și anume să-mi ajungă moșia de batjocură în tot ținutul din cauza unor fapte rușinoase, necinstite.

— Nu știu ce vreți să spuneți, domnule Bassat, zise mătușa Patience mișcîndu-și nervos

gura și frîngîndu-și mîinile în rochie. Noi trăim aici foarte liniștiți, vă rog să mă credeți, nepoata mea, care e lîngă mine, vă va spune același lucru.

— Oh, nu mai spune, mă crezi chiar atît de prost, răspunse moșierul. Vă urmăresc de multă vreme. O casă nu dobîndește o faimă proastă așa din senin, doamnă Merlyn, și Hanul Jamaica are o reputație proastă de aici pînă pe coasta mării. Nu faceți pe cinstiții cu mine. Richards, ține-mi afurisitul ăsta de cal, te rog.

Celălalt bărbat, care după îmbrăcăminte părea să fie servitor, ținu dîrlogii, iar domnul Bassat descălecă.

— Că tot sînt aici, o să arunc o privire înăuntru, zise el, și vă spun de la bun început că n-are rost să mă refuzați. Sînt magistrat și am împuternicire.

Trecu pe lîngă cele două femei și se duse în holișorul de la intrare. Mătușa Patience făcu o mișcare de parcă voia să îl oprească, dar Mary o trase de mînă și se încruntă.

— Lasă-l să intre, murmură ea. Dacă vom încerca să-l oprim, o să-l înfuriem și mai mult.

Domnul Bassat privea în jurul lui plin de dezgust.

— Doamne Dumnezeule, casa asta miroase ca un mormînt. Ce naiba i-ați făcut ? Hanul Jamaica n-a fost niciodată elegant și mîncarea n-a fost grozavă, dar cum a ajuns acum e o adevărată rușine. Parcă ar fi o casă pustie, fără nici o piesă de mobilier.

Deschise ușa salonului și arătă cu cravașa spre pereții plini de igrasie.

— Vă cade acoperișul în cap și nu puneți mîna să faceți nimic, zise el. N-am mai văzut așa ceva în viața mea. Ia-o înainte, doamnă Merlyn, condu-mă la etaj.

Palidă și îngrozită, mătușa Patience o luă spre scări, căutînd cu ochii privirea nepoatei de la care aștepta liniște și încurajare. Camerele de la etaj fură cercetate în amănunțime. Moșierul privi atent în colțurile pline de praf, ridică sacii vechi și scotoci printre cartofi, scoțînd tot timpul exclamații de mînie și dezgust.

— Și mai numiți acesta un han, nu ? zise el. N-aveți nici măcar un pat ca lumea, unde să poată dormi o pisică. Toată casa e putredă, putredă de tot. Ce mai ai de spus acum ? Ți-ai pierdut graiul, doamnă Merlyn ?

Biata femeie nu mai era în stare să răspundă, dădea doar întruna din cap și își mișca nervoasă gura. Mary știa că atît ea cît și mătușă-sa se întrebau, în momentele acelea, ce se va întîmpla cînd vor ajunge la camera zăvorîtă de jos.

— Se pare că doamna hangiță a devenit dintr-o dată surdă și mută, zise moșierul sec. Ce-i cu dumneata, domnișoară ? Ai ceva de zis ?

— Eu sînt venită aici de puțină vreme, replică Mary. Mi-a murit mama și am venit ca să am grijă de mătușa mea. Nu e prea sănătoasă, cum puteți vedea și dumneavoastră. Are nervii slabi și orice fleac o indispune.

— N-o acuz pentru faptul că trăiește într-un asemenea loc, zise domnul Bassat. Aici nu mai am ce vedea, așa că vă rog să mă conduceți din nou la parter și să-mi arătați camera cu ferestre zăbrelite. Am observat-o din curte și aș vrea să văd cum arată înăuntru.

Mătușa Patience își trecu limba peste buze și se uită la Mary. Nu era în stare să scoată nici un cuvînt.

— Îmi pare foarte rău, domnule, răspunse Mary, dar dacă vă referiți la camera unde ținem vechiturile de la capătul coridorului, mă tem că ușa e încuiată. Unchiul păstrează cheia totdeauna și nu știu unde o pune.

Moșierul își plimbă bănuitor privirea de la una la cealaltă.

— Dumneata ce zici, doamnă Merlyn ? Nu știi unde-și ține soțul dumitale cheile ?

Mătușa Patience clătină din cap. Moșierul pufni și se întoarse pe călcîie.

— Asta se rezolvă ușor, zise el. Spargem ușa cît ai zice pește.

Ieși în curte să-și cheme servitorul. Mary mîngîie ușor mîna mătușii-sii și o trase spre ea.

— Încearcă să nu mai tremuri în halul ăsta, îi șopti ea cu asprime. Oricine își poate da seama că ascunzi ceva. Singura șansă a dumitale este să te prefaci că nu-ți pasă și că în ceea ce te privește poate vedea orice din casă.

Peste cîteva minute domnul Bassat se întoarse cu servitorul său, Richards, care, rînjind cu gura pînă la urechi la gîndul distrugerii, aducea o bîrnă veche, pe care o găsise în grajd, ce urma să-i servească drept berbec împotriva ușii.

Dacă n-ar fi fost mătușă-sa, Mary s-ar fi amuzat de ceea ce se petrecea. Era prima oară

cînd i se permitea și ei să vadă camera zăvorîtă. Faptul că mătușă-sa și ea însăși ar fi putut fi implicate în ceea ce se descoperea acolo trezea în ea sentimente contradictorii, oricum, și pentru prima dată își dădea seama că va fi o sarcină foarte grea să dovedească desăvîrșita și completa lor nevinovăție. Era puțin probabil că cineva va da crezare protestelor, mătușa Patience luptînd de partea hangiului.

Mary urmări cu oarecare emoție cum domnul Bassat și servitorul său apucaseră bîrna și începuseră să izbească zăvorul cu ea. Acesta rezistă cîteva minute, iar ecoul loviturilor răsuna în toată casa. Se auzi apoi un trosnet de lemn sfărîmat și ușa se deschise. Mătușa Patience scoase un ușor țipăt de neputință ; moșierul intră grăbit în cameră. Richards se sprijinea de bîrnă, ștergîndu-și transpirația de pe frunte. Mary putea vedea în cameră peste umărul lui. Era întuneric, desigur ; ferestrele zăbrelite și astupate cu pînză de saci împiedicau lumina să pătrundă în încăpere.

— Aduceți-mi una din voi o lumînare, strigă moșierul. E întuneric beznă aici.

Servitorul scoase un capăt de lumînare din buzunar și îl aprinse. Dădu lumînarea moșierului, care, ridicînd-o deasupra capului, se duse în mijlocul camerei.

Urmă un moment de tăcere, timp în care moșierul lumină fiecare ungher al camerei și apoi, pocnind din limbă de necaz și dezamăgire, se întoarse spre micul grup din spatele lui.

— Nimic, zise el, absolut nimic. Hangiul m-a dus de nas încă o dată.

În afară de o grămadă de saci într-un colț, în cameră nu se găsea nimic. Stratul de praf era gros, iar pînzele de păianjen de pe pereți depășeau mărimea unei palme. Nu exista nici un fel de mobilă, căminul era înfundat cu pietre, și pe jos se găseau lespezi la fel ca în coridor.

Deasupra sacilor se găsea o bucată de funie răsucită.

Moșierul ridică din umeri și ieși pe coridor.

— Ei bine, domnul Joss Merlyn a cîștigat de data aceasta, zise el. În camera asta nu există dovezi suficiente nici măcar să omori o pisică. Mă dau bătut.

Cele două femei îl urmară prin hol pînă în fața intrării hanului, în timp ce servitorul se dusese la grajd ca să aducă de acolo caii. Domnul Bassat își lovi cizma cu cravașa și privi supărat înaintea lui.

— Ați avut noroc, doamnă Merlyn, zise el. Dacă aș fi găsit ceea ce speram să găsesc în blestemata aceea de cameră, mîine pe vremea asta soțul dumitale ar fi fost în închisoarea comitatului. Dar cum lucrurile...

Mai pocni încă o dată din limbă de necaz și se întrerupse în mijlocul propoziției.

— Mișcă-te, Richards, nu poți să te grăbești ? strigă el. Nu-mi pot permite să pierd toată dimineața. Ce naiba faci ?

Omul apăru la ușa grajdului, trăgînd cei doi cai după el.

— Și-acum ascultați la mine, zise domnul Bassat, îndreptîndu-și cravașa spre Mary. Mă-

tușa aceasta a dumitale și-o fi pierdut graiul și odată cu el și mințile, dar dumneata, sper, poți pricepe ce zic. Vrei să-mi spui că nu știi nimic despre afacerile unchiului ? Nu vine nimeni pe aici în timpul zilei sau noaptea ?

Mary îl privi drept în ochi.

— N-am văzut niciodată pe nimeni, zise ea.

— Te-ai uitat vreodată, pînă azi, în camera aceea zăvorîtă ?

— Nu, niciodată în viața mea.

— Ai vreo idee de ce o ține încuiată ?

— Nu, absolut nici una.

— Ai auzit vreodată zgomot de roți în curte în timpul nopții ?

— Eu am un somn adînc. Nu mă trezește nimic.

— Unde merge unchiul dumitale cînd lipsește de-acasă ?

— Habar n-am.

— Nu ți se pare straniu să ții un han pe drumul principal, dar să tragi zăvorul și să-ți închizi casa pentru trecători ?

— Unchiul meu e un om foarte ciudat.

— Este, într-adevăr. De fapt, e atît de ciudat, că jumătate din locuitorii ținutului nu vor dormi liniștiți în paturile lor pînă nu-l vor vedea spînzurat, ca pe tată-său. Poți să-i transmiți asta din partea mea.

— O să-i transmit, domnule Bassat.

— Nu ți-e teamă să trăiești aici fără să auzi sau să vezi vreun vecin, numai în compania acestei femei pe jumătate nebună ?

— Timpul trece.

— Ești discretă, domnișoară, nu-i așa ? Ei bine, nu te invidiez pentru rudele pe care le ai. Mai degrabă mi-aș vedea fiicele în mormînt decît să trăiască la hanul ăsta, alături de un om ca Joss Merlyn.

Se întoarse și încălecă, strîngînd dîrlogii în mîini.

— Încă ceva, strigă el din șa. L-ai văzut vreodată pe fratele mai tînăr al unchiului dumitale, Jem Merlyn, din Trewartha ?

— Nu, răspunse Mary cu fermitate, nu vine pe-aici niciodată.

— A, nu ? Bine, asta-i tot ce voiam de la dumneata în dimineața asta. Bună ziua amîndurora.

Părăsiră curtea în tropotul cailor și o luară pe șosea în jos spre dealuri.

Mătușa Patience ajunsese la bucătărie înaintea lui Mary și ședea pe un scaun într-o stare de extenuare.

— Oh, revino-ți în fire, zise Mary obosită. Domnul Bassat a plecat așa cum a venit și e foarte indispus din pricina asta. Dacă ar fi găsit camera duhnind a coniac ai avea motive să te vaiți. Așa stînd lucrurile, și tu și unchiul Joss ați ieșit basma curată.

Își turnă un pahar mare de apă și-l bău pe nerăsuflate. Era gata să-și piardă cumpătul. Mințise ca să-l salveze pe unchiul ei, cînd, de fapt, dorea din tot sufletul să-i arate vinovăția. Privise în camera zăvorîtă și faptul că era goală nu o surprindea, amintindu-și de vizita căruțelor cu cîteva nopți în urmă; dar funia aceea dezgustătoare, pe care o recunos-

cuse imediat, ca fiind cea care atîrnase de grindă, o impresionase mai mult decît putea suporta și din cauza mătușii trebuise să tacă. Mai mare rușinea ; iată cuvîntul potrivit. Acum era și ea implicată și nu mai putea da înapoi. Cum-necum, ajunsese unul dintre membrii bandei de la Hanul Jamaica. În timp ce bea al doilea pahar de apă, se gîndea cu cinism, că în cele din urmă va atîrna probabil și ea alături de unchiul ei. Nu mințise numai ca să-l salveze pe el, se gîndea ea cu o furie crescîndă, dar mai mințise ca să-l ajute și pe fratele lui, Jem. Și Jem Merlyn îi datora mulțumiri. De ce mințise pentru el, nu știa. El, probabil, nu va afla asta niciodată, dar dacă totuși va afla, va crede că-i adevărat.

Mătușa Patience se mai tînguia încă și scîncea în fața focului, dar Mary n-avea nici un chef s-o liniștească. Socotea că făcuse de-ajuns pentru familia ei într-o singură zi și că din cauza asta ajunsese la capătul răbdării. Dacă mai rămînea o singură clipă în bucătărie, țipa de furie. Se întoarse la copaia din grădină, de lîngă ograda găinilor și își vîrî furioasă mîinile în apa cenușie, spumoasă, care se făcuse acum rece ca gheața.

Joss Merlyn se întoarse chiar înainte de amiază. Mary îl auzi intrînd în bucătărie prin fața casei și acolo fu întîmpinat imediat de nevastă-sa, cu un potop de vorbe. Mary rămase lîngă copaie ; era hotărîtă să o lase pe mătușă-sa să-i explice în felul ei și, dacă o va chema ca să confirme cele spuse de ea, avea timp suficient ca să meargă înăuntru.

Nu putea auzi nimic din ceea ce se petrecea între ei, dar vocea mătușă-sii răsuna strident și, din cînd în cînd, unchiul ei o întrerupea brusc cu cîte o întrebare. După puțin timp, îi făcu semn lui Mary de la fereastră și ea se duse înăuntru. El ședea pe cămin cu picioarele larg desfăcute și cu fața neagră de mînie.

— Hai, strigă el. Dă-i drumul. Spune-mi tu ce știi. De la mătușă-ta n-am aflat decît vorbe înșirate. O coțofană are mai multă minte decît ea. Ce naiba s-a întîmplat aici ? Asta vreau să știu.

Mary îi povesti cu calm, în cîteva cuvinte bine alese, ceea ce se întîmplase în timpul dimineții. Nu omise nimic — în afară de întrebarea moșierului referitoare la fratele său — și termină cu propriile cuvinte ale domnului Bassat — că oamenii nu vor dormi liniștiți în paturile lor pînă cînd Joss Merlyn nu va fi spînzurat ca și taică-său.

Hangiul ascultă în liniște și, după ce ea termină, izbi cu pumnul în masă și înjură, apoi lovi un scaun cu piciorul că-l trimise în cealaltă parte a camerei.

— Nenorocitul ! răcni el. N-avea mai mult drept decît alți oameni să-mi intre în casă. Povestea cu mandatul a fost o înșelătorie, proastelor. Nu există așa ceva. Pe Dumnezeu, dacă aș fi fost aici, l-aș fi expediat înapoi la North Hill de nu l-ar mai fi recunoscut nevastă-sa și, dacă totuși l-ar fi recunoscut, n-ar fi avut ce face cu el. Arde-l-ar focul ! O să-l învăț eu pe domnul Bassat cine-i stăpîn în ținutul ăsta și-o să-l pun să-mi sărute picioarele. V-a spe-

riat, nu-i așa? Am să-i dau foc la casă dacă mai umblă cu șiretlicuri.

Joss Merlyn striga cît îl ținea gura și zgomotul era asurzitor. Mary nu se temea de el; tot ceea ce făcea nu era decît zarvă și poză. Cînd cobora vocea și vorbea în șoaptă, atunci ea ştia că e neîndurător. Cu toată gălăgia pe care o făcea, era speriat, asta se vedea; și încrederea îi era zdruncinată într-un mod violent.

— Dă-mi ceva de mîncare, zise el. Trebuie să plec din nou și nu-i timp de pierdut. Termină cu urlatul, Patience, ori te pocnesc. Ai procedat bine astăzi, Mary, și n-am să uit.

Nepoată-sa îl privi drept în ochi.

— Să nu crezi că am făcut-o pentru dumneata, zise ea.

— Puțin îmi pasă pentru ce ai făcut-o, rezultatul e același, răspunse el. Nu un prost și un orb ca Bassat ar putea găsi ceva; ăsta nu-i întreg la minte din născare. Taie-mi o bucată de pîine și încetează cu vorba; așază-te la capătul mesei unde ți-e locul.

Cele două femei se așezară în liniște și prînzul decurse fără alte tulburări. De îndată ce termină, hangiul se ridică în picioare și, fără să le adreseze vreo vorbă, se duse la grajd. Mary se aștepta să-l audă scoțîndu-și poneiul din grajd și plecînd călare, dar după vreo două minute se întoarse, trecu prin bucătărie, îndreptîndu-se spre fundul grădinii, unde sări pîrleazul, și o luă pe cîmp. Mary îl urmări cum o apucă prin mlaștină și urcă panta abruptă care ducea spre Tolborough Tor și Codda. Ezită un moment, îndoindu-se de înțelepciunea planului ce se născuse în mintea ei, dar sunetul pașilor mătușă-sii deasupra capului o făcură să se decidă. Aşteptă pînă auzi ușa dormitorului închizîndu-se și atunci își scoase șorțul și, înșfăcîndu-și șalul cel gros din cuierul de pe perete, o luă la fugă pe cîmp după unchiul ei. Cînd ajunse la capătul cîmpului, se ghemui lîngă zidul de piatră pînă cînd silueta lui trecu linia orizontului și dispăru. Se ridică și se ținu după el pășind cu grijă printre iarba aspră și pietre. Ceea ce făcea era, fără îndoială, o aventură nebunească și absurdă, dar era într-o stare sufletească atît de anapoda, că avea nevoie de o descărcare după tăcerea de dimineață.

Ideea ei era să nu-l scape din ochi pe Joss, dar bineînțeles să rămînă nevăzută, ca să încerce să afle ceva din misiunea lui secretă. Nu se îndoia că vizita moșierului la Jamaica schimbase planurile hangiului și că această plecare neaşteptată, pe jos, prin inima lui West Moor, era în legătură cu aceasta. Încă nu trecuse de ora unu și jumătate și era o după-amiază minunată pentru mers pe jos. Cu ghetele ei solide și fusta scurtă pînă la glezne puțin îi păsa de terenul accidentat. Pămîntul era destul de uscat — îl întărise gerul la suprafață — și cum ea era obișnuită cu pietrișul ud de pe malul Helford-ului și cu noroiul gros din curtea fermei, drumul acesta printre mlaștini i se părea destul de ușor. Hoinărelile ei anterioare o învățaseră să fie prudentă, așa că mergea pe cît posibil prin locurile ridicate, urmînd cît putea mai bine poteeile călcate de unchiul ei.

Sarcina ei era grea și după cîteva mile începu să-și dea seama de acest lucru. Trebuia să păstreze o distanță bună între ea și unchiul ei, ca să nu o observe, iar hangiul mergea atît de zorit, că după puțin timp înțelese că va rămîne mult în urma lui. Trecuse deja de Codda Tor și o luase spre vest, către regiunea de șes de la poalele lui Brown Willy, care, cu toată înălțimea lui, părea un punctișor negru pe întinderea cafenie a mlaștinilor.

Perspectiva de a urca vreo mie trei sute de picioare veni ca o lovitură pentru Mary. Se opri un moment și își șterse transpirația de pe obraz. Își desfăcu părul ca să-i fie mai comod și-l lăsă să-i cadă pe față. De ce proprietarul Hanului Jamaica socotise necesar să se cațere pe cel mai înalt vîrf din Bodmin Moor într-o după-amiază de decembrie, nu putea să înțeleagă, dar, deoarece făcuse atîta drum, era hotărîtă să obțină o oarecare satisfacție pentru oboseala ei, așa că porni din nou cu pas mai iute.

Pămîntul se umpluse de apă, de la topirea gheții ; întregul șes ce se întindea în fața ei era moale și galben din cauza ploilor de iarnă. Ghetele îi musteau de umezeală rece, iar poalele fustei erau stropite de noroi și rupte pe alocuri. După ce și-o ridică mai sus și o prinse în brîu cu funda de la păr, porni pe urmele unchiului ei, dar el traversase cea mai grea parte a șesului, cu o iuțeală neobișnuită, dobîndită după multe exerciții. Îi mai zări silueta printre iarba neagră și blocurile de piatră de la poalele lui Brown Willy, apoi dispăru după o stîncă de granit.

Îi fu imposibil să descopere poteca pe care o luase prin mlaștină ; fusese acolo și dispăruse într-o clipă și ea îl urmărise cît putuse de bine, înaintînd anevoie. Era o nebunie să încerce să-l mai urmărească, își dădea bine seama, dar un fel de încăpățînare prostească o făcea să continue. Fără să cunoască poteca pe care unchiul ei traversase mlaștina, fără să-și ude picioarele, Mary avu suficientă minte să facă un ocol larg ca să evite terenul înșelător. Făcu două mile într-o direcție greșită, dar reuși să traverseze în relativă siguranță. Rămăsese absolut singură, fără vreo speranță de a-l mai găsi pe unchiul ei.

Cu toate acestea se apucă să urce pe Brown Willy, alunecînd și împiedicîndu-se printre mușchiul ud și pietre, tîrîndu-se pe vîrfurile zimțate de granit care o înșelau la fiecare pas, iar cînd și cînd o oaie sălbatică, speriată la auzul pașilor ei, ieșea în fugă de după vreo lespede de stîncă să o privească și să bată din picioare. Dinspre apus se adunau nori, ce aruncau forme schimbătoare pe cîmpii.

Pe dealuri domnea o liniște desăvîrșită. Odată, se ridică un corb de la picioarele ei și croncăni ; se îndepărtă fîlfîind din aripile lui mari și negre, apoi se năpusti spre pămînt scoțînd țipete ascuțite de protest.

Cînd ajunse în vîrful dealului, norii serii se îngrămădeau sus, deasupra capului ei și totul în jur devenea cenușiu. Orizontul îndepărtat era ascuns de amurgul care se lăsa și de pe mlaștini se ridica o pîclă subțire, albă. Urcînd dealul pe partea cea mai abruptă și mai grea,

pierduse aproape o oră și întunericul se lăsa încet. Escapada ei nu dusese la nimic, deoarece cît vedea cu ochii nu zărea nici o ființă.

Joss Merlyn dispăruse de mult și după părerea ei era posibil ca el să nu fi urcat deloc dealul, ci să-l fi ocolit pe la poale, printre iarba neagră și pietrele mai mici, iar apoi, neobservat, să o fi luat spre răsărit sau apus unde-l duceau treburile, ca în cele din urmă să-l fi înghițit cărările întortocheate ale dealurilor.

Mary nu-l mai putea găsi acum. Cel mai bun lucru era să coboare dealul pe cel mai scurt drum și cît mai repede, altfel o aștepta o noapte de iarnă printre mlaștini, cu iarba neagră drept pernă și cu stîncile de granit drept adăpost. Își dădea bine seama că fusese o nebunie aventurîndu-se atît de departe într-o după-amiază de decembrie, fiindcă experiența îi dovedise că pe Bodmin Moor amurgurile erau scurte și întunericul cădea iute și pe neașteptate. Cețurile erau și ele periculoase, ridicîndu-se ca un nor de pe pămîntul ud și învăluind mlaștinile ca o barieră albă.

Descurajată și deprimată, fără nici un pic de entuziasm, coborî panta abruptă a dealului, cu un ochi la bălțile de jos și cu celălalt la întunericul care amenința să o ajungă din urmă. Imediat sub ea se găsea o baltă sau un izvor, de unde se zicea că își are obîrșia rîul Fowey, care, în cele din urmă, se vărsa în mare și acesta trebuia evitat cu orice preț, deoarece terenul din jurul lui era mlăștinos și înșelător, iar adîncimea izvorului era necunoscută.

O luă spre stînga ca să-l ocolească, dar cînd ajunse pe cîmpie, după ce coborîse cu bine Brown Willy, ce-și înălța maiestuos capul în splendoarea solitară din urma ei, ceața și întunericul coborîseră deasupra mlaștinilor, făcînd-o să piardă orice posibilitate de orientare.

Indiferent de ceea ce se putea întîmpla, trebuia să nu-și piardă capul și să nu se lase pradă panicii. Lăsînd la o parte ceața, seara era frumoasă și nu prea frig, așa că nu era nici un motiv să nu dea peste vreun drum care, în cele din urmă, să ducă la vreo așezare omenească.

Mlaștinile nu erau periculoase dacă mergea pe locurile ridicate, așa că după ce-și strînse din nou rochia în jurul mijlocului și își înfășură bine umerii cu șalul, porni hotărîtă înainte, pipăind pămîntul cu grijă cînd avea vreo îndoială și ocolind smocurile de iarbă pe care le simțea moi sub picioare. După cîteva mile de mers își dădu seama că o luase într-o direcție necunoscută, fiindcă, pe neașteptate, drumul îi fu barat de un rîu peste care nu trecuse la ducere. Dacă îi urma cursul ajungea încă o dată la șes și mlaștini, așa că se avîntă prin el, udîndu-se leoarcă pînă deasupra genunchilor. De ghetele ude și de ciorapi nu-și mai făcea griji : se socotea fericită că rîul nu fusese mai adînc ca să-l treacă înot, cu trupul înghețat de frig. Terenul părea să urce acum, ceea ce era foarte bine, pentru că putea merge sigur, așa că o luă drept peste dunele înalte, o cale care i se părea fără sfîrșit, dar în cele din urmă ajunse la un drum pietros care mergea înainte, apoi o coti ușor spre dreapta.

În orice caz, aceasta servise cîndva pentru căruțe și unde putuse merge o căruță, putea merge și ea. Greul trecuse și acum, cînd se liniștise, se simțea slăbită și peste măsură de ostenită.

Își simțea membrele grele, ca pe o povară, iar ochii i se duseseră în fundul capului. Înainta greoi, cu bărbia în piept și cu mîinile pe lîngă corp, gîndindu-se că hornurile înalte și și sure ale Hanului Jamaica vor fi, pentru prima oară, de cînd existau, o priveliște plăcută, reconfortantă. Drumul se lărgea acum și era traversat de un altul care se continua în stînga și în dreapta. Se opri nehotărîtă cîteva momente, întrebîndu-se încotro s-o apuce. Tocmai atunci auzi sforăitul unui cal ce se ivi din întuneric în stînga ei.

Copitele scoteau un sunet înfundat cînd atingeau turba. Mary aștepta în mijlocul drumului, cu nervii încordați din cauza neașteptatei apropieri și, din ceață, apăru numaidecît în fața ei calul, cu călărețul în spate, amîndoi ca două năluci.

Cînd o văzu pe Mary, călărețul se abătu din drum și opri calul.

— Hei, strigă el, cine-i acolo ? S-a întîmplat ceva ?

Se uită la ea din șa și exclamă plin de mirare :

— O femeie ! Ce Dumnezeu faci aici ?

Mary apucă dîrlogii și domoli calul nărăvaș.

— Puteți să-mi arătați șoseaua ? întrebă ea. Sînt la o depărtare de cîteva mile de casă și m-am rătăcit.

— Potolește-te, zise el calului. Stai liniștit. De unde ești ? Bineînțeles că o să te ajut dacă pot.

Avea o voce domoală și blîndă și Mary socoti că era probabil un om de seamă.

— Locuiesc la Hanul Jamaica, zise ea.

Nici nu-i ieșiseră bine cuvintele din gură că le și regretă. Era sigură că n-o va ajuta. Simpla pomenire a acestui nume ajungea ca să-l facă să dea bice calului și s-o lase să-și găsească drumul cum o putea. Făcuse o prostie vorbind în felul acesta.

Bărbatul tăcu un moment, lucru la care ea se așteptase, dar cînd vorbi din nou vocea îi era neschimbată, liniștită și blîndă.

— Hanul Jamaica, zise el. Mă tem că te-ai îndepărtat foarte mult de șosea. Ai mers probabil în direcția opusă. Aici ești pe partea cealaltă a lui Hendra Downs, știi ?

— Acest nume mie nu-mi spune nimic, răspunse ea. N-am mai fost niciodată pe aici ; a fost o mare prostie din partea mea să mă aventurez atît de departe într-o după-amiază de iarnă. V-aș fi recunoscătoare dacă m-ați putea conduce la drumul cel bun, și, odată ajunsă pe șosea, n-o să-mi ia mult timp ca să ajung acasă.

O privi atent o clipă, apoi sări jos din șa.

— Ești epuizată, zise el, nu mai ești în stare să faci un pas ; și, în afară de asta, n-am de gînd să te las. Nu sîntem departe de sat și vei merge călare pînă acolo. Vrei să-mi dai piciorul ca să te ajut să încaleci ?

Peste un minut era sus în șa, cu el alături, ținînd dîrlogii în mînă.

— Așa e mai bine, nu ? întrebă el. Cred că ai mers mult și greu prin mlaștini. Ghetele îți sînt ude leoarcă ca de altfel și poala fustei. Vei veni acasă cu mine, o să-ți usuci lucrurile și o să te odihnești cîtva timp, iar după ce vei mînca ceva, o să te duc eu însumi la Hanul Jamaica.

Vorbea cu atîta grijă, și totuși plin de autoritate calmă, că Mary oftă ușurată, renunțînd pentru moment la orice responsabilitate, mulțumită să se lase în grija lui. Aranjă dîrlogii ca să-i vină ei bine și cînd își ridică privirea spre ea, îi văzu pentru prima oară ochii de sub borul pălăriei. Erau ochi stranii, transparenți ca sticla și atît de deschiși la culoare că păreau aproape albi ; o curiozitate a naturii cum nu mai văzuse niciodată pînă atunci. Erau ațintiți asupra ei, scrutînd-o și citindu-i parcă gîndurile. Mary se simțea slabă în fața lui, gata să cedeze ; dar nu-i păsa. Părul îi era de asemenea alb sub pălăria cu borul lat. Mary îl privea oarecum nedumerită, deoarece nu avea riduri pe față și vocea nu-i era de om bătrîn.

Atunci, cu un sentiment de jenă, înțelese motivul anomaliei sale și își luă privirea de la el : era un albinos.

El își scoase pălăria, descoperindu-și capul în fața ei.

— Poate ar fi mai bine să mă prezint, zise el cu un zîmbet. Oricît de originală ar fi întîlnirea noastră, cred că așa se procedează în mod obișnuit. Mă numesc Francis Davey și sînt preotul din Altarnun.

CAPITOLUL 7

ÎN CASĂ PLUTEA CEVA CIUDAT de liniștitor, ceva foarte neobișnuit și greu de definit. Parcă era o casă dintr-un basm vechi, descoperită de către erou într-o seară de miez de vară. În jurul ei ar trebui să fie un obstacol format din mărăcini prin care eroul trebuie să-și croiască drum cu un cuțit, apoi o sumedenie de flori cu inflorescențe imense, neatinse de mîna omului. Ferigi uriașe și crini albi cu tulpini înalte s-ar îngrămădi sub fereastră. În basm ar mai fi vițe de iederă crescute în mănunchiuri pe pereți, care ar acoperi intrarea, iar casa însăși ar fi dormit o mie de ani.

Mary zîmbi de ceea ce plăsmuise și își întinse mîinile spre focul din cămin. Îi plăcea liniștea din jur, care-i alina neputința și-i îndepărta teama. Lumea aceasta se deosebea de cea de la Hanul Jamaica.

Acolo liniștea era apăsătoare și încărcată de răutate ; camerele nelocuite duhneau a neglijență. Aici totul era deosebit. Camera în care ședea acum avea un aer nedefinit și plin de tihnă, specific unui salon folosit în timpul nopții.

Mobilei, mesei din mijloc, tablourilor de pe pereți le lipsea acea intimitate caracteristică zilei. Păreau niște obiecte adormite de care te împiedici întîmplător în miez de noapte. Cîndva, aici locuiseră oameni... oameni fericiți și pașnici ; parohi bătrîni cu cărți mucegăite sub braț și acolo, lîngă fereastră, o femeie cu părul cărunt, într-o rochie albastră stătuse aplecată ca să vîre ață într-un ac. Asta se întîmplase cu mult timp în urmă. Acum toți dormeau în cimitir, dincolo de poartă, iar numele lor, pe piatra acoperită de mușchi, nu mai puteau fi descifrate. De la moartea lor, casa rămăsese singură și tăcută, iar bărbatul care locuia acum în ea nu schimbase nimic din ceea ce lăsaseră cei ce muriseră.

Mary îl urmărea în timp ce așeza masa pentru cină și se gîndea cu cîtă înțelepciune se integrase în atmosfera casei ; un alt bărbat ar fi trăncănit, probabil, ar fi făcut zgomot cu ceștile, simțind liniștea ca pe o constrîngere. Își plimbă privirea prin cameră : pereții erau lipsiți de obișnuitele tablouri cu teme biblice, pe birou nu existau hîrtii și cărți, lucruri care în mintea ei erau asociate cu camera de toate zilele a unui preot. Într-un colț al camerei se găsea un șevalet cu un tablou, terminat doar pe jumătate, al lacului Dozmary. Fusese pictat într-o zi mohorîtă, fără vînt, cu nori de ploaie ; apa lacului era lipsită de strălucire, de culoarea ardeziei. Scena o atrăgea pe Mary și o fascina. N-avea cunoștințe despre pictură, dar tabloul acela era sugestiv, aproape simțea ploaia

pe obraz. Probabil parohul îi urmărise direcția privirii, pentru că se duse la șevalet și întoarse tabloul cu spatele spre ea.

— Nu te uita la el. A fost făcut în grabă și n-am avut timp să-l termin. Dacă-ți plac tablourile, o să vezi ceva mai bun. Dar mai întîi de toate o să-ți dau să mănînci. Nu te ridica de pe scaun. O să aduc eu masa lîngă dumneata.

Era o noutate să fie servită și el o făcea atît de liniștit și simplu că părea un eveniment natural, făcut în fiecare zi ; nu se simțea deloc stînjenită.

— Hannah locuiește în sat, zise el și pleacă zilnic la ora patru. Prefer să fiu singur. Îmi place să-mi gătesc eu însumi cina și să o mănînc cînd am chef. Din fericire astăzi a făcut tartă cu mere. Sper s-o poți mînca ; prăjiturile ei nu sînt prea grozave.

Îi turnă o ceașcă de ceai aburind, peste care puse o linguriță de frișcă. Nu se putea încă obișnui cu părul lui alb și cu ochii ; formau un contrast puternic cu vocea, iar îmbrăcămintea preoțească neagră accentua contrastul. Încă se mai simțea obosită și puțin străină în această ambianță, dar el îi respecta dorința de liniște. Mary mînca cina și din cînd în cînd îi arunca o privire pe furiș peste ceașca de ceai, dar se părea că el îi simțea imediat privirea, pentru că își întorcea spre ea ochii, cu o privire rece și goală — ca privirea nedefinită și pătrunzătoare a unui orb — și atunci ea privea peste umărul lui, la pereții camerei sau la șevaletul din colț.

— A fost o minune că te-am întîlnit astă-seară în mlaștină, zise el în cele din urmă, după ce ea dăduse la o parte farfuria și se lăsase din nou în scaun, cu bărbia rezemată pe mînă. Căldura camerei și ceaiul fierbinte o moleșiseră, iar vocea lui blîndă venea parcă de departe. Îndatoririle mele mă mînă uneori la casele și fermele îndepărtate, continuă el. În după-amiaza aceasta am ajutat o femeie să aducă un copil pe lume. Va trăi și el și maică-sa. Oamenii aceștia din ținutul mlăștinos sînt curajoși și nu le pasă de nimic. Poate ai observat și singură acest lucru. Am un mare respect pentru ei.

Mary nu răspunse nimic. Lumea care venea la Hanul Jamaica nu-i impunea repect. Se întreba de unde venea mirosul de trandafiri care umplea camera și tocmai atunci observă pentru prima oară un vas cu petale uscate pe o măsuță în spatele scaunului ei. Apoi, el vorbi iarăși, cu aceeași voce blîndă, dar mai insistentă.

— De ce ai hoinărit printre mlaștini în seara aceasta ? întrebă el.

Mary se trezi și-l privi în ochi. Vedea în ei o nesfîrșită compasiune și dorea intens să-i cîștige încrederea. Abia conștientă de ceea ce se întîmplă, se auzi răspunzîndu-i :

— Sînt într-o situație îngrozitoare. Uneori îmi vine să cred că o s-ajung ca mătușă-mea și o să-mi ies din minți. Poate ați auzit zvonuri și aici, la Altarnun, și ați ridicat, probabil, neîncrezători din umeri și nu le-ați ascultat. Nu sînt la Hanul Jamaica de mai mult de-o lună, dar parcă aș fi de douăzeci de ani. Mă îngrijorează mătușa mea ; dac-aș putea măcar să o duc undeva de acolo ! Dar nu vrea să-l părăsească pe unchiul Joss cu toată purtarea lui față de ea. În fiecare seară cînd mă culc, mă întreb dacă o să mă trezesc și o să aud căruțele. Prima oară cînd au venit erau șase sau șapte și au adus pachete și cutii pe care bărbații le-au depozitat în camera zăvorîtă din capătul coridorului. În noaptea aceea a fost omorît un om. Am văzut funia atîrnînd de grindă, jos la parter.

Se întrerupse brusc și se îmbujoră la față.

— N-am povestit nimănui pînă acum, zise ea. Trebuia să iasă la iveală. Nu mai puteam răbda în mine. N-ar fi trebuit s-o spun. Am făcut un lucru îngrozitor.

El tăcu o vreme, îi lăsă timp și apoi, după ce ea își reveni, vorbi blînd și rar, ca un părinte care liniștește un copil speriat.

— Nu-ți fie teamă, zise el ; taina e în siguranță ; nimeni nu va afla despre ea în afară de mine. Știi, ești obosită și asta e vina mea că te-am adus în camera caldă și ți-am dat de mîncare. Ar fi trebuit să te trimit la culcare. Ai umblat probabil prin mlaștini ore întregi și există locuri rele între Altarnun și Jamaica ; în anotimpul acesta bălțile sînt cele mai periculoase. După ce te odihnești o să te duc înapoi cu cabrioleta și, dacă vrei, o să te scuz față de hangiu.

— Oh, nu trebuie să faceți asta, zise Mary repede. Dacă ar bănui doar jumătate din ceea ce am făcut în seara aceasta, m-ar omorî și

pe mine și pe dumneata. Dumneata nu înțelegi. E un om periculos, nu s-ar da înapoi de la nimic. Nu, dacă va fi nevoie, mă cațăr pe la intrare pînă la fereastra dormitorului meu. Nu trebuie să știe niciodată că am fost aici și că te-am cunoscut pe dumneata.

— Nu cumva te lași dusă de imaginație ? zise preotul. S-ar putea să-ți par indiferent și rece, dar, știi, noi trăim în secolul al nouăsprezecelea și oamenii nu se omoară între ei fără motive. Eu cred că am același drept să te conduc pe drumul principal ca și unchiul dumitale. Acum că ai ajuns atît de departe, nu crezi că ar fi mai bine să-mi spui restul povestirii ? Cum te cheamă și de cît timp locuiești la Hanul Jamaica ?

Mary privi în sus la ochii spălăciți, la fața palidă și la nimbul de păr alb tăiat scurt și se gîndi din nou ce farsă ciudată a naturii era acest om, care putea avea douăzeci și unu de ani sau șaizeci și care, cu vocea lui liniștită și convingătoare, o constrîngea să-i mărturisească tot ce avea pe suflet, dacă el ar fi avut chef să o facă. Putea avea încredere în el ; de asta cel puțin era sigură. Totuși ezita, chibzuind asupra cuvintelor.

— Haide, zise el cu un zîmbet. Am auzit multe mărturisiri în viața mea. Nu aici în Altarnun, ci în Irlanda și în Spania. Povestea dumitale n-o să mi se pară atît de stranie pe cît crezi. În afară de Hanul Jamaica mai există și alte lumi.

Felul lui de se exprima o făcea să se simtă umilă și oarecum derutată.

Cu tot tactul și amabilitatea de care dădea dovadă, parcă își bătea joc de ea și în sinea lui o socotea o copilă isterică. Reîncepu să-și spună povestea, întrerupîndu-se mereu și formulînd greșit propozițiile, pornind de la prima noapte de sîmbătă din bar și întorcîndu-se la sosirea ei la han. Povestea suna anost și neconvingător, chiar și pentru ea care cunoștea adevărul și fiind foarte obosită se trudea ca s-o spună ; nu-și putea găsi cuvintele și făcea mereu pauze ca să se gîndească, apoi revenea asupra celor spuse repetîndu-se. El o ascultă cu răbdare pînă la capăt, fără să completeze sau să pună întrebări, dar tot timpul ea îi simți ochii spălăciți urmărind-o. Avea un tic de-a înghiți din cînd în cînd, pe care ea ajunse să-l cunoască instinctiv și aștepta. Teama pe care o încercase, suferința și îndoiala îi sunau în propriile urechi ca niște născociri create de o minte supraexcitată, iar conversația din bar dintre unchiul ei și străinul acela se transformase într-o absurditate elaborată cu grijă. Simțea, mai degrabă decît vedea, că preotul nu crede, așa că într-o încercare disperată de a atenua povestea ei ridicolă și pitorească, unchiul ei, care fusese un ticălos, deveni un bețiv ordinar ce-și bătea nevasta o dată pe săptămînă, iar căruțele ajunseseră nici mai mult nici mai puțin decît niște căruțe obișnuite care aduceau mărfuri în timpul nopții și nu prezentau nici o amenințare.

Vizita moșierului din North Hill în dimineața acelei zile părea oarecum credibilă, dar camera goală prezenta o altă notă discordantă ;

singura parte neverosimilă a povestirii era aceea în care se rătăcise prin mlaștină în timpul după-amiezii.

După ce termină, parohul se ridică de pe scaun și începu să umble prin cameră. Fluiera încet, ca pentru sine și se juca întruna cu un nasture de la haină, care atîrna de un fir de ață. Se opri în fața căminului, cu spatele spre foc și o privi, dar Mary nu înțelese nimic din privirea lui.

— Eu te cred, bineînțeles, zise el după cîteva momente. N-ai chipul unei mincinoase și mă îndoiesc că știi ce înseamnă isteria. Dar povestea dumitale n-ar fi crezută de către un tribunal... În nici un caz, așa cum ai relatat-o în seara asta. Prea sună a basm. Și încă un lucru — contrabanda e o rușine și o nelegiuire, o știm cu toții, totuși este răspîndită în toată țara și jumătate din magistrați profită de ea. Asta te indignează, nu-i așa ? Dar te pot asigura că acesta e adevărul. Dacă legea ar fi mai aspră, supravegherea mai atentă, cuibușorul unchiului dumitale de la Hanul Jamaica ar fi fost de mult timp lichidat. Pe domnul Bassat l-am întîlnit o dată sau de două ori și cred că e un tip cinstit, dar, între noi fie vorba, cam prostuț. Vorbește și se laudă, dar atîta tot. Expediția de azi dimineață o s-o țină pentru el, dacă nu mă înșel. De fapt nu e treaba lui să intre în han și să cotrobăie prin camere și dacă se află că a făcut-o și s-a ostenit degeaba o să fie de rîsul întregului ținut. Îți spun totuși un lucru : vizita sa l-a speriat probabil pe unchiul dumitale și o vreme o să se dea la fund. Cîtva timp n-o să mai vezi căruța la Hanul Jamaica. Cred că poți fi sigură de asta.

Mary ascultă la raționamentul lui cu oarecare neliniște. Sperase că povestirea ei îl va înspăimînta, odată ce o accepta ca adevărată, dar el părea absolut impasibil, socotind-o firească.

Probabil observase dezamăgirea de pe chipul ei, deoarece continuă.

— Aș putea să-l văd pe domnul Bassat, dacă vrei, zise el și să-i relatez cele spuse de dumneata. Dar dacă nu-l poate prinde pe unchiul dumitale asupra faptului, ca să zic așa, nu prea am șanse să-l conving. Asta trebuie să te fac eu să înțelegi. Mă tem că-ți par foarte inutil, dar situația e grea din toate punctele de vedere. Și mai e faptul că dumneata nu vrei să-ți amesteci mătușa în această afacere, dar eu nu văd cum s-ar putea evita aceasta, odată ce se ajunge la arestări.

— Atunci ce-mi propuneți să fac ? întrebă Mary neputincioasă.

— Dacă aș fi în locul dumitale, aș aștepta, răspunse el. Supraveghează-ți unchiul și cînd vin iarăși căruțele, repede-te pînă la mine și spune-mi. Vom decide atunci împreună ce e cel mai bine de făcut. Asta dacă mă onorezi cu încrederea dumitale.

— Cum rămîne cu străinul care a dispărut ? El a fost ucis. Sînt sigură de asta. Vreți să spuneți că nu se poate face nimic ?

— Mă tem că nu, dacă nu i se găsește trupul, ceea ce este foarte puțin probabil, zise pa-

rohul. De altfel, este foarte posibil să nu fi fost omorît. Iartă-mă, dar imaginația dumitale a mers prea departe în cazul acesta. Ține minte, n-ai văzut decît un capăt de funie. Dacă într-adevăr ai fi văzut omul mort sau măcar rănit... ei bine, asta ar fi cu totul altceva.

— L-am auzit pe unchiul meu amenințîndu-l, insistă Mary. Nu-i de-ajuns ?

— Copila mea dragă, oamenii se amenință între ei în fiecare zi din an, dar nu ajung să și spînzure din cauza asta. Acum ascultă la mine. Îți sînt prieten și te poți bizui pe mine. Dacă vreodată vei fi necăjită și suferindă în vreun fel, vino, te rog, la mine și spune-mi ce ai. Altarnun-ul e doar la cîteva mile și, judecînd după performanța din această după-amiază, nu te sperii de drumuri. Dacă vii cînd sînt plecat, o vei găsi pe Hannah aici și o să aibă ea grijă de dumneata. Ne-am înțeles, nu-i așa ?

— Vă mulțumesc foarte mult.

— Și-acum puneți ciorapii și ghetele, iar eu mă duc la grajd să pregătesc cabrioleta. O să te conduc pînă la Hanul Jamaica.

Gîndul de a se întoarce i se părea odios lui Mary, dar n-avea încotro. Contrastul dintre această odaie liniștită cu lumina cernută prin abajururi, focul prietenos, fotoliul adînc și coridoarele sinistre ale Hanului Jamaica, cu camera ei cît un bufet de bucătărie deasupra intrării trebuia uitat. Singurul lucru ce trebuia reținut era că putea să se reîntoarcă aici ori de cîte ori dorea.

Noaptea era frumoasă ; norii negri din timpul serii dispăruseră și cerul strălucea de stele. Mary ședea lîngă Francis Davey pe capra docarului, înfășurată într-un palton cu guler înalt de catifea. Calul nu era același pe care parohul călărise cînd se întîlniseră în mlaștină ; era un cal mărunt, sur, odihnit, care alerga ca vîntul. Era o plimbare ciudată și înveselitoare. Vîntul îi sufla în față, înțepîndu-i ochii. Urcușul de la Altarnun fusese la început încet, deoarece dealul era abrupt, dar acum erau pe șosea, cu fața spre Bodmin și parohul îndemna calul cu biciul, iar acesta, cu urechile lăsate pe spate, gonea nebunește.

Copitele izbeau drumul alb și tare, ridicînd nori de praf și Mary era aruncată înspre tovarășul ei de drum, care nu făcea nici un efort să strunească bidiviul. Uitîndu-se la preot, Mary observă că zîmbea.

— Haide, haide, zise el, poți merge și mai repede.

Vocea îi era gravă și emoționată, ca și cum vorbea cu el însuși. Părea ceva nefiresc, oarecum înspăimîntător și Mary încerca un sentiment de tulburare, ca și cum preotul trecuse într-o altă lume și uitase de existența ei.

Din locul ei îl putea vedea din profil pentru prima oară : avea trăsături precise și nasul subțire, proeminent. Poate era și asta o ciudățenie a naturii să-l creeze alb de la bun început, deosebindu-l astfel de toți ceilalți oameni pe care îi văzuse pînă atunci. Arăta ca o pasăre. Așa cum stătea adus de spate pe locul lui, cu mantaua fluturînd în bătaia vîn-

tului, brațele îi păreau aripi. Putea avea orice vîrstă, era greu de apreciat. Atunci el îi zîmbi și deveni din nou ființă umană.

— Eu iubesc aceste mlaștini, zise el. Dimineață ai luat-o greșit de la început, așa că nu mă poți înțelege. Dacă le-ai cunoaște la fel de bine și le-ai fi văzut sub toate chipurile, iarna și vara, le-ai îndrăgi și dumneata. Au o putere de fascinație ca nici un alt colț al țării. Își au obîrșia în timpuri străvechi. Uneori cred că au supraviețuit altor veacuri. Mlaștinile au fost primele lucruri create, după aceea au urmat pădurile, văile și marea. Urcă pe Roughtor într-o dimineață, înainte de răsăritul soarelui și ascultă vuietul vîntului printre pietre. Atunci vei pricepe ceea ce vreau să spun. Lui Mary îi venea mereu în minte preotul de la ea de-acasă. Un omuleț plin de voioșie cu o droaie de copii ce semănau leit cu el, cu o nevastă căreia îi plăcea să facă magiun. Ținea aceeași predică în ziua de Crăciun și enoriașii i-ar fi putut sufla fiecare propoziție. Se întreba ce zice Francis Davey în biserica lui din Altarnun. Oare predica despre Roughtor și despre lumina de la lacul Dozmary ? Ajunseră într-o depresiune, unde un pîlc de copaci forma o mică vale de-a lungul rîului Towey și în fața lor se întindea urcușul spre locurile înalte, deschise. Mary vedea deja hornurile înalte ale Hanului Jamaica profilîndu-se pe cer.

Călătoria se terminase și buna dispoziție o părăsise. Vechea spaimă și repulsie față de unchiul ei reveniseră. Preotul opri calul exact lîngă curte, la adăpost de vînt.

— Nici un semn de viață, zise el încet. Parcă ar fi o casă a morții. Vrei să încerc ușa ?

Mary dădu din cap.

— E totdeauna încuiată și ferestrele zăvorîte. Aceea este camera mea, deasupra intrării. Mă pot cățăra pînă acolo dacă mă lăsați să urc pe umărul dumneavoastră. M-am descurcat eu în locuri mai periculoase decît acesta cînd eram acasă. Fereastra mea e deschisă în partea de sus ; dacă ajung deasupra intrării, va fi destul de ușor.

— O să aluneci pe plăcile de ardezie, răspunse el. N-o să te las s-o faci. E absurd. Nu există nici o altă cale de a intra în casă ? Să încercăm prin spate.

— Ușa barului e probabil încuiată și a bucătăriei la fel, zise Mary. Putem să ne furișăm pînă acolo, dacă vrei, ca să ne încredințăm că așa este.

O luă înainte spre cealaltă parte a casei și deodată se întoarse spre el cu degetul la buze.

— E lumină în bucătărie, șopti ea. Asta înseamnă că unchiul este înăuntru ; mătușa Patience se culcă totdeauna devreme. Nu există perdele la fereastră, așa că dacă trecem pe-acolo, ne va vedea.

Se rezimă de peretele casei. Preotul îi făcu semn să tacă.

— Foarte bine, zise el, voi avea grijă să nu mă vadă. O să mă uit înăuntru pe geam.

Îl urmări pînă ajunse lîngă fereastră, unde rămăsese cîteva minute privind în bucătărie. Îi făcu apoi semn să-l urmeze ; avea pe față același zîmbet încordat pe care ea îl observase

mai înainte. În contrast cu pălăria neagră chipul îi părea foarte palid.

— În seara asta n-o să fie nici o ceartă cu proprietarul Hanului Jamaica, zise el.

Mary urmări direcția ochilor lui și se grăbi spre fereastră. Bucătăria era luminată cu o singură lumînare pusă într-o sticlă. Era arsă pe jumătate și țurțuri mari de seu atîrnau de ea. Flacăra pîlpîia din cauza curentului de la ușa larg deschisă spre grădină. Joss Merlyn era aplecat pe masă cu mîinile și picioarele întinse, cu pălăria pe ceafă, beat mort. Privea fix înaintea lui la lumînarea care se topea, cu ochii împăienjeniți și ficși ca ai unui mort. Pe masă se găsea o sticlă cu gîtul spart și lîngă ea un pahar gol. Focul de turbă ardea mocnit.

Francis Davey arătă cu mîna spre ușa deschisă.

— Poți intra și merge să te culci, zise el. Unchiul dumitale nici măcar n-o să te vadă. Încuie ușa după dumneata și stinge lumînarea. N-ai nevoie de foc. Noapte bună, Mary Yellan. Dacă vreodată dai de necaz și ai nevoie de mine, te aștept la Altarnun.

După asta dădu colțul casei și dispăru.

Mary intră în bucătărie în vîrful picioarelor, închise ușa și o încuie. Putea s-o trîntească, dacă ar fi vrut, tot nu l-ar fi trezit pe unchiul ei.

El plecase în împărăția cerurilor, lumea noastră mică nu mai exista pentru el. Mary stinse lumînarea de lîngă el și-l lăsă singur în întuneric.

CAPITOLUL 8

JOSS MERLYN ERA BEAT de cinci zile. Inconștient cea mai mare parte a timpului, stătea în bucătărie întins pe un pat, pe care Mary și mătușă-sa îl improvizară pentru el. Dormea cu gura larg deschisă și zgomotul respirației i se auzea din camerele de la etaj. Pe la ora cinci după-amiază, se trezea pentru vreo jumătate de oră strigînd după coniac și plîngînd cu sughițuri. Nevastă-sa se ducea degrabă la el, îl liniștea și-i mai aranja perna. Îi dădea puțin coniac amestecat cu apă, vorbindu-i blînd ca unui copil bolnav și ținîndu-i paharul la gură. El privea în jur cu ochii injectați, bombănind ceva și tremurînd ca un cîine.

Mătușa Patience devenise o altă femeie, dînd dovadă de un calm, sînge rece și prezență de spirit de care Mary nu o crezuse capabilă. Se dedicase cu totul îngrijirii soțului ei. Era obligată să facă totul pentru el și Mary o urmărea cum îi schimbă păturile și lenjeria, cu un sentiment de dezgust, pentru că ea nu ar fi putut suporta să se apropie de el. Mătușa Patience

socotea acest lucru firesc și înjurăturile, răcnetele cu care o întîmpina Joss nu păreau să o sperie. Acestea erau singurele ocazii în care îl putea stăpîni, cînd o lăsa să-i șteargă fruntea cu un prosop și cu apă fierbinte, fără ca el să protesteze. Atunci vîra pătura curată sub el, îi aranja claia de păr și în cîteva minute adormea din nou, cu fața vînătă și gura larg deschisă, cu limba ieșită afară, sforăind ca un cal. Era imposibil să locuiești în bucătărie și Mary împreună cu mătușă-sa transformaseră salonașul, pe care nu-l foloseau, într-o odaie de locuit pentru ele. Pentru prima oară mătușa Patience era sociabilă. Sporovăia fericită despre vremurile de demult în Helford, cînd ea și mama lui Mary erau domnișoare. Umbla prin casă iute și ușor, iar uneori Mary o auzea fredonînd frînturi de cîntece religioase vechi, cînd trecea încoace și încolo spre bucătărie. Se părea că Joss avea asemenea stări de beție cam din două în două luni. La început intervalele fuseseră mai mari, dar acum deveniseră mai frecvente și mătușa Patience nu era niciodată sigură cînd se vor întîmpla. Aceasta fusese determinată de vizita moșierului Bassat la han — hangiul fusese foarte supărat și indispus, îi spusese ea lui Mary — și cînd s-a reîntors din mlaștini, la ora șase seara, s-a dus direct la bar. Atunci ea știuse ce se va întîmpla.

Mătușa Patience acceptă fără comentarii explicația nepoată-sii că se rătăcise prin mlaștini. Îi spuse că trebuie să fie atentă și să se ferească

de mlaștini. Mary se simțea foarte ușurată. Nu voia să dea detalii asupra întîmplării și era decisă să nu pomenească despre întîlnirea cu vicarul din Altarnun. În acest timp, Joss Merlyn zăcea în letargie, în bucătărie, și cele două femei petrecură cinci zile într-o relativă liniște.

Vremea rece și cerul mohorît n-o ispiteau pe Mary să iasă din casă, dar în a cincea dimineață vîntul se domoli și soarele strălucea pe cer. În ciuda celor întîmplate doar cu cîteva zile în urmă, Mary se hotărî să înfrunte din nou mlaștinile. Hangiul se trezi la ora nouă și începu să strige cît îl ținea gura și atît din cauza zgomotului făcut de el, cît și din cauza mirosului de la bucătărie, care pătrunsese în toată casa, cît și datorită faptului că o vedea pe mătușă-sa agitîndu-se cu pături curate pe braț, Mary fu cuprinsă de un val de dezgust și scîrbă de toate.

Simțindu-se rușinată, se furișă afară din casă, înfășurînd o coajă de pîine într-o batistă, și traversă șoseaua spre mlaștini. De data aceasta se îndreptă spre East Moor, pornind înspre Kilmar și, avînd o zi întreagă înainte, nu se temea că se va rătăci. Se gîndea întruna la Francis Davey, ciudatul vicar din Altarnun, și își dădea seama acum ce puține lucruri îi povestise despre sine, cînd el aflase povestea vieții ei într-o seară. Se gîndea ce înfățișare stranie o fi avut parohul pictîndu-și tabloul lîngă lacul Dozmary, fără pălărie, probabil, cu nimbul de păr alb în jurul capului și cu pescăruși zburînd dinspre mare spre uscat, aproape atingînd suprafața lacului.

Se întreba ce l-o fi determinat să se facă preot și dacă era iubit de oamenii din Altarnun. Acum era aproape Crăciunul, acasă la Helford, oamenii împodobeau casele cu ilice și vîsc. Femeile coceau prăjituri și îndopau curcani și gîște. Preotul cel mărunțel, arborînd un aer de sărbătoare, va străluci peste enoriașii săi și, în ajun, după ora ceaiului, se va scula, ca să bea gin de porumbar de la Trelowarren. Oare Francis Davey o fi împodobit cu vîsc biserica și și-o fi binecuvîntat oamenii ?

Un lucru era sigur : la Hanul Jamaica va fi puțină veselie.

Mary mersese cam o oră, cînd trebui să se oprească brusc, drumul fiindu-i tăiat de un rîu care se despărțea și curgea în direcții opuse. De o parte și de alta erau mlaștini și dealuri. Locurile îi erau necunoscute și privind dincolo de suprafața verde și netedă a dealului din față, văzu marea mînă despicată a Kilmar-ului îndreptîndu-și degetele spre cer. Se uită la Trewartha Marsh încă o dată, unde hoinărise în acea primă sîmbătă, dar de data aceasta stătea cu fața spre sud-est și dealurile păreau altfel în lumina splendidă a soarelui.

Peste pîrîul puțin adînc ce susura vesel printre pietre, se găsea un loc de trecere. Spre stînga ei se întindeau mlaștinile. Vîntul domol adia prin firele de iarbă, făcîndu-le să tremure și să foșnească. Printre verdeața palidă care te îmbia, se găseau smocuri de iarbă aspră cu vîrful cafeniu și cu tulpini solide galbene.

Erau insulele înșelătoare din mlaștini, ce sugerau soliditate, prin lățimea lor, dar greutatea le era aceea a pufului de scai și dacă puneai piciorul pe ele te scufundai imediat. Micile ochiuri de apă de culoarea ardeziei se încrețeau ici și colo, înspumate și negre.

Mary întoarse spatele mlaștinii și trecu rîul prin vad. Urmă locurile ridicate, cu rîul jos, mergînd de-a lungul văii șerpuitoare printre dealuri. Astăzi erau pe cer doar cîțiva nori care-și aruncau umbrele astfel că mlaștinile de culoarea nisipului în soare se întindeau pînă departe. Un plăier solitar stătea gînditor lîngă rîu, privindu-se în apă, apoi ciocul lui lung țîșni printre trestii cu o incredibilă iuțeală, spintecînd noroiul moale și, întorcîndu-și capul își vîrî picioarele sub el și se ridică în aer scoțînd sunete plîngărețe și îndreptîndu-se spre sud.

Îl deranjase ceva și peste cîteva minute Mary văzu ce era. Cîțiva ponei coborîseră dealul la trap și intraseră în rîu să bea apă. Alergînd, striviseră bulgări de pămînt cu copitele, printre pietre, se loviseră unul de altul, cu cozile ridicate în vînt. Veniseră probabil printr-o poartă din partea stîngă, puțin mai înainte, larg deschisă și proptită cu o piatră, care dădea spre un drum de fermă plin de noroi.

Mary se răzimă de poartă și privi la ponei, iar cu coada ochiului văzu un bărbat care cobora pe drum și ducea cîte o găleată în fiecare mînă. Era pe punctul de a-și continua plimba-

rea, ocolind dealul, cînd bărbatul agită o găleată în aer și strigă la ea.

Era Jem Merlyn. Nu mai avea timp să scape și rămase locului pînă cînd ajunse la ea. Purta o cămașă soioasă, care nu văzuse copaia niciodată și o pereche de pantaloni maro murdari, plini de păr de cal și murdărie. N-avea nici pălărie, nici haină și barba îi era nerasă. Îi rîse lui Mary, descoperindu-și dinții ; arăta cum probabil arătase fratele său cu douăzeci de ani în urmă.

— Deci m-ai găsit, nu ? întrebă el. Nu mă așteptam la tine atît de curînd, altfel aș fi copt pîine în cinstea ta. Nu m-am spălat de trei zile și mănînc doar cartofi. Poftim, apucă găleata asta.

Îi vîrî una din găleți în mînă, înainte ca ea să poată protesta și coborî către apă după ponei.

— Afară ! strigă el. Înapoi, că-mi murdăriți apa de băut ! Haide, diavol negru ce ești.

Lovi cu găleata pe cel mai mare dintre ponei, pe spate, și toți o luară la fugă pe deal în sus, azvîrlind cu picioarele în aer.

— Eu sînt de vină că n-am închis poarta, strigă el înspre Mary. Adu jos și cealaltă găleată ; în cealaltă parte a pîrîului apa e destul de limpede.

Mary o duse la rîu și el le umplu pe amîndouă, zîmbindu-i peste umăr.

— Ce făceai dacă nu mă găseai acasă ? întrebă el, ștergîndu-și fața cu mîneca.

Mary nu-și putu stăpîni un zîmbet.

— Nici măcar nu știam că locuiești aici, răspunse ea și să fii sigur că n-am venit pe aici cu intenția de a te găsi. Dacă aș fi știut, aș fi luat-o spre stînga.

— Nu te cred, zise el. Ai pornit cu speranța de a mă vedea și n-are nici un rost să nu recunoști. Păi, ai venit tocmai la timp să gătești masa. E o bucată de carne de oaie în bucătărie.

El o luă înainte pe drumul plin de noroi și, după ce dădură colțul, ajunseră la o căsuță sură, lîngă deal. În spate mai erau niște construcții și o fîșie de pămînt pentru cartofi. Un fuior subțire de fum se înălța din coșul scund.

— Focul arde și n-o să-ți ia mult timp ca să fierbi bucățica aceea de carne. Cred că știi să gătești ? întrebă el.

Mary îl măsură cu privirea din creștet pînă în tălpi.

— Așa te folosești de oameni totdeauna ?

— Nu prea am ocazia, îi spuse el. Dar, pentru că tot ești aici, ai putea rămîne. De cînd a murit mama, îmi gătesc singur ; nici o altă femeie nu mi-a călcat pragul de atunci. Intră, te rog.

Îl urmă înăuntru, aplecîndu-și capul sub ușa joasă.

Camera era mică și pătrată, pe jumătate cît bucătăria de la Jamaica, avînd un cămin mare, deschis într-un colț. Podeaua era murdară și plină de gunoi : coji de cartofi, coceni de varză, fărîmituri de pîine. Peste tot în cameră erau împrăștiate tot soiul de vechituri, iar cenușa de turbă acoperea totul. Mary privi în jur îngrozită.

— Nu faci niciodată curățenie ? îl întrebă ea. Ai o bucătărie ca o cocină de porci. Ar trebui să-ți fie rușine. Dă-mi găleata aceea de apă și găsește-mi o mătură. Nu vreau să mănînc într-un loc ca acesta.

Se apucă imediat de treabă, toate instinctele ei de curățenie și ordine fuseseră stîrnite de murdărie și mizerie. După o jumătate de oră, bucătăria sclipea de curățenie, dușumeaua de piatră udă și lucitoare și tot gunoiul dat afară. Într-un dulap găsi oale de lut și un petec de față de masă, cu care începu să pună masa. Între timp carnea de oaie fierbea în cratiță, laolaltă cu cartofi și napi.

Mirosea plăcut și Jem intră, adulmecînd aerul ca un cîine flămînd.

— Va trebui să țin o femeie, zise el. Nu-ncape îndoială. Vrei s-o lași pe mătușă-ta și să vii să ai grijă de mine ?

— Ar trebui să-mi plătești prea mult, zise Mary. N-ai avea niciodată atîția bani cîți ți-aș cere eu.

— Femeile sînt totdeauna meschine, zise el, așezîndu-se la masă. Nu știu zău ce fac ele cu banii, pentru că de cheltuit nu-i cheltuiesc. Mama era la fel. Își păstra banii într-un ciorap vechi, nici măcar nu l-am văzut ce culoare avea. Grăbește-te cu mîncarea, sînt lihnit de foame.

— Ești nerăbdător, nu ? zise ea. Pentru cine a gătit nici un cuvînt de mulțumire. Nu pune mîna... farfuria e fierbinte.

Puse carnea aburindă în fața lui și el plescăi din buze.

— Da' știu că ai învățat ceva la maică-ta acasă, zise el. Totdeauna am spus că sînt două lucruri pe care femeile ar trebui să le facă din instinct și gătitul e unul din ele. Adu-mi, te rog, o cană cu apă. O să găsești ulciorul afară.

Dar Mary îi și umpluse o cană și i-o întinse în liniște.

— Noi toți ne-am născut aici, zise Jem, arătînd cu capul spre tavan, în camera de sus. Dar Joss și Matt erau oameni în toată firea cînd eu eram încă un țînc, care mă țineam de fusta mamei. Pe tata nu-l vedeam prea des, dar cînd era acasă o știam foarte bine. Îmi amintesc cum odată a aruncat un cuțit după maică-mea... a tăiat-o deasupra ochiului și-i curgea sîngele pe față. Eu mă speriasem și am fugit să mă ascund în colțul acela de lîngă foc. Mama n-a scos o vorbă : și-a spălat doar ochiul cu niște apă și apoi i-a dat tatei să mănînce. Era o femeie curajoasă, aș zice, deși vorbea puțin și nu ne dădea mult să mîncăm. Pe mine mă iubea cel mai mult cînd eram mic, pentru că eram cel mai tînăr, bănuiesc, și frații mei mă cam băteau cînd ea nu-i vedea. Nu că erau uniți, cum te-ai putea gîndi — nu prea ne-am iubit între noi — l-am văzut pe Joss bătîndu-l pe Matt pînă nu s-a mai putut ține pe picioare. Matt era un diavol simpatic ; era tăcut, semăna cu maică-mea. S-a înecat în mlaștină. Poți striga acolo pînă crăpi, nu te-aude nimeni, decît vreo pasăre sau vreun ponei rătăcit. Și eu era cît p-aci să mă înec cînd eram mai tînăr.

— De cît timp e moartă mama ta ?

— Se fac șapte ani de Crăciun, răspunse el, mai punîndu-și niște carne. Din pricină că tata a fost spînzurat, că Matt s-a înecat și Joss a plecat în America, cît și pentru că eu ajunsesem sălbatic ca un animal, mama a ajuns bigotă ; se ruga ore întregi, chemîndu-l pe Dumnezeu. N-am putut răbda și am șters-o de acasă. M-am îmbarcat o vreme pe o goeletă la Padstow, dar m-am întors acasă, pentru că mi se făcea mereu rău de mare. Am găsit-o pe mama distrusă, slabă ca un schelet : „Ar trebui să mănînci mai mult", i-am spus eu, dar n-a vrut să asculte de mine, așa că am plecat din nou și am rămas o vreme la Plymouth, ciupind cîte un șiling cum puteam și eu. M-am întors aici ca să petrec Crăciunul, dar am găsit casa pustie și ușa încuiată. Eram furios. Nu mîncasem de douăzeci și patru de ore. M-am întors la North Hill, unde am aflat că maică-mea murise. Fusese înmormîntată de trei săptămîni. Mai bine rămîneam la Plymouth, decît să mănînc de Crăciun la North Hill. E o bucată de brînză în dulapul din spatele tău. Vrei să mănînci jumătate din ea ? Are viermi, dar nu-ți fac nici un rău.

Mary dădu din cap că nu vrea și-l lăsă pe el să se scoale și să meargă după ea.

— Ce-i cu tine ? întrebă el. Arăți ca o vacă bolnavă. Ți-a căzut carnea greu la stomac ?

Mary îl urmări cu privirea cum revine la loc și întinde bucata de brînză uscată pe o feliuță de pîine învechită.

— O să fie foarte bine în Cornwall cînd n-o să mai existe nimeni din familia Merlyn, zise ea. Mai bine o molimă în țară, decît o familie ca a voastră. Tu și cu fratele tău v-ați născut suciți și răi. Nu te gîndești niciodată cît o fi suferit maică-ta ?

Jem o privi surprins, în timp ce ducea pîinea și brînza la gură.

— Mama se simțea foarte bine. Nu se plîngea niciodată. Era obișnuită cu noi. S-a căsătorit cu tata la șaisprezece ani și n-a avut timp să sufere. După un an s-a născut Joss, apoi Matt. Era ocupată tot timpul cu creșterea lor și cînd au ajuns ei mari a trebuit să o ia de la început cu mine. Eu am venit prea tîrziu. Tata s-a îmbătat la bîlci la Launceston, după ce vînduse trei vaci care nu erau ale lui. Dacă nu s-ar fi întîmplat asta, acum n-aș sta lîngă tine și nu ți-aș vorbi. Dă-mi cana.

Mary terminase. Se ridică și începu să curețe masa de farfurii.

— Ce mai face proprietarul Hanului Jamaica ? întrebă Jem, legănîndu-se în scaun și uitîndu-se la ea cum spală farfuriile.

— E beat, ca și taică-său înaintea lui, răspunse Mary scurt.

— Asta o să-l distrugă pe Joss, zise fratele său serios. Bea pînă-și pierde mințile și zace zile întregi ca un buștean. Într-o zi o să moară din cauza asta. Prostul dracului ! De data asta de cît timp durează ?

— De cinci zile.

— Oh, pentru Joss asta nu-i nimic. Zace așa și o săptămînă întreagă dacă-l lași. După aceea își revine, se clatină pe picioare, ca un vițel nou-născut, cu gura neagră ca Trewartha Marsh. După ce se golește de surplusul de lichid, restul de băutură l-a absorbit organismul... atunci trebuie să fii atentă ; atunci devine periculos. Fii atentă.

— N-o să mă atingă, am eu grijă de asta, zise Mary. Alte lucruri îl îngrijorează pe el. Sînt multe altele de care trebuie să se ocupe.

— Nu face pe misterioasa dînd din cap și strîmbînd din buze. S-a întîmplat ceva la Jamaica ?

— Depinde cum privești lucrurile, răspunse Mary, privindu-l peste farfuria pe care o ștergea. Săptămîna trecută ne-a vizitat domnul Bassat din North Hill.

Jem se lăsă cu scaunul pînă la pămînt, cu o trosnitură.

— Pe naiba, zise el. Și ce v-a zis moșierul ?

— Unchiul Joss nu era acasă și domnul Bassat a insistat să intre în han și să treacă prin camere. A spart ușa de la capătul coridorului, împreună cu servitorul său, dar camera era goală. Părea dezamăgit și foarte surprins ; a plecat furios. A întrebat de tine, ca din întîmplare și i-am spus că nu te-am văzut niciodată.

Jem fluiera încet de tot, cu o expresie de indiferență pe față, în timp ce Mary îi povestea, dar cînd ajunse la sfîrșitul propoziției și pomeni de numele lui, făcu ochii mici și începu să rîdă.

— De ce l-ai mințit ?

— Ca să scap mai ușor în momentul acela. Dacă m-aș fi gîndit mai mult, fără îndoială, i-aș fi spus adevărul. N-ai nimic de ascuns, nu-i așa ?

— Nu prea mult, în afară de faptul că poneiul acela negru pe care l-ai văzut lîngă pîrîu este al lui, răspunse Jem nepăsător. Săptămîna trecută era sur, bătînd spre alb și valora foarte mult pentru moșier, care-l crescuse personal. O să iau cîteva lire pe el la Launceston, dacă am noroc. Vino să-l vezi.

Ieșiră amîndoi la soare. Mary își șterse mîinile pe șorț și rămase cîteva clipe la ușa căsuței, în timp ce Jem se duse la cai. Căsuța era construită pe panta dealului deasupra pîrîului Withy, care șerpuia departe în vale și se pierdea printre dealuri. În spatele casei se întindea un șes pînă la dealuri și pajiștea aceea — un fel de pășune pentru vite — care n-avea nici un hotar, decît stîncosul și amenințătorul Kilmar ; departe, cît vedeai cu ochiul era probabil regiunea cunoscută sub numele de Twelve Men's Moor.

Mary și-l închipui pe Joss Merlyn, copil, fugind din casă, cu părul căzîndu-i în șuvițe peste ochi și pe maică-sa, slabă și singură, stînd în spatele lui, cu brațele încrucișate și urmărindu-l cu ochi întrebători. Sub acoperișul acestei căsuțe trăise probabil o lume plină de durere, tăcere, supărare și amărăciune.

Se auzi un strigăt și ropot de copite și Jem apăru după colțul casei, călare pe un ponei negru.

— Acesta e calul pe care am vrut să ți-l dau, dar ești prea strînsă la pungă. Te-ar purta bine în spate ; moșierul l-a crescut pentru nevastă-sa. Ești sigură că n-o să te răzgîndești ?

Mary dădu din cap și rîse.

— Bănuiesc că vrei să mă faci să-l țin legat în grajdul de la Jamaica, zise ea și cînd o să vină domnul Bassat din nou n-o să-l recunoască, probabil, nu-i așa ? Îți mulțumesc pentru că te-ai deranjat, dar prefer să nu risc. Am mințit de-ajuns pentru tine și familia ta, Jem Merlyn, cît pentru o viață de om.

Jem luă o înfățișare gravă și se lăsă să alunece de pe cal.

— Ai refuzat cea mai grozavă afacere care ți s-a oferit vreodată, zise el și n-o să-ți mai dau această ocazie. O să-l duc la Launceston în ajunul Crăciunului. Geambașii o să-l soarbă din ochi.

Lovi calul cu palma pe spinare.

— Haide, pleacă acum !

Animalul o zbughi spre deschizătura din mal.

Jem rupse un fir de iarbă și începu să-l mestece, uitîndu-se pieziș la Mary.

— Ce-o fi crezut moșierul Bassat că vede la Hanul Jamaica ? întrebă el.

Mary îl privi drept în ochi.

— Ar trebui să știi mai bine decît mine, răspunse ea.

Jem mesteca gînditor firul de iarbă scuipînd bucățele din ea pe pămînt.

— Cît de mult știi ? întrebă el brusc, azvîrlind firul de iarbă.

Mary ridică din umeri.

— N-am venit aici ca să răspund la întrebări. Mi-au fost de-ajuns ale domnului Bassat.

— Noroc că Joss strămutase marfa, zise fratele său încet. I-am spus săptămîna trecută că prea-și face de cap. Nu e decît o chestiune de timp pînă îl prind. Și, prostul naibii, nu se apără decît îmbătîndu-se.

Mary nu zise nimic. Dacă Jem încerca s-o tragă de limbă făcînd pe sincerul, se înșela.

— Cred că ai o vedere foarte bună din cămăruța ta de deasupra intrării hanului. Te trezesc din somnul dinainte de miezul nopții ?

— De unde știi că aceea e camera mea ? întrebă Mary prompt.

Păru surprins de întrebare și ea îi citi surpriza în priviri. El rîse apoi și rupse un alt fir de iarbă de pe malul pîrîului.

— Mai deunăzi, cînd am intrat în curte, fereastra era larg deschisă și oblonul se legăna din cauza vîntului. Pînă atunci n-am văzut nici o fereastră deschisă la Hanul Jamaica.

Scuza era plauzibilă, dar nu suficient de bună pentru Mary. O bănuială îngrozitoare i se furișă în minte. Să fi fost oare Jem cel care se ascunsese în camera de oaspeți goală, în noaptea aceea de sîmbătă ? O străbătu un fior de gheață.

— De ce taci ? continuă el. Crezi că o să merg la fratele meu și-o să-i zic : „Ascultă, nepoata asta a ta își dă drumul la limbă ?" La naiba, Mary, nu ești nici oarbă, nici surdă ; chiar și un copil ar intra la bănuieli dacă ar locui o lună la Hanul Jamaica.

— Ce vrei să afli de la mine ? Și ce importanță are pentru tine cît de mult știu eu ? Nu

mă gîndesc la nimic altceva decît s-o scot pe mătușa din casa aceea, cît mai curînd posibil. Ți-am spus-o, de altfel, cînd ai venit la han. S-ar putea să-mi ia ceva timp pînă s-o conving, dar va trebui să am răbdare. Cît despre fratele tău, poate să bea pînă-și dă duhul că nu-mi pasă. Poate face ce vrea cu viața lui, ca și cu afacerile. Pe mine nu mă privește.

Jem începu să fluiere și lovi o piatră cu piciorul.

— Deci contrabanda nu te înspăimîntă cîtuși de puțin ? întrebă el. L-ai lăsa pe fratele meu să căptușească toate camerele hanului cu butoiașe de coniac și rom și n-ai zice nimic, așa e ? Dar dacă, să zicem, s-ar vîrî în alte treburi — de pildă o chestiune de viață și de moarte, sau poate chiar crimă — atunci ce-ai mai avea de zis ?

Se întoarse spre ea și o privi drept în față. De data asta, Mary înțelese că nu se juca ; felul său de a fi nepăsător și zîmbitor dispăruse ; ochii îi deveniseră gravi, dar ea nu putu citi ce se ascundea în spatele lor.

— Nu știu ce vrei să spui, zise Mary.

O privi vreme îndelungată fără să vorbească. Parcă frămînta în minte o problemă și nu-i putea găsi soluția decît în expresia feței ei. Orice asemănare cu fratele său dispăruse. Era mai dur, dintr-o dată mai bătrîn și de alt neam.

— Poate că nu, zise el în cele din urmă, dar vei ajunge să știi, dacă vei rămîne acolo mai mult timp. Poți să-mi spui de ce mătușă-ta arată ca o nălucă vie ? Întreab-o data viitoare cînd vîntul va sufla dinspre nord-vest.

Începu să fluiere din nou încet, ținîndu-și mîinile în buzunare. Mary se uita fix la el în tăcere. Vorbea în cimilituri, dar ea nu-și putea da seama dacă o făcea ca s-o sperie ori nu. Pe Jem, hoțul de cai, cu felul lui de a fi nepăsător și fără bani îl putea înțelege și lua în seamă, dar aceasta însemna o nouă linie de conduită și ea nu era sigură dacă îi plăcea.

El rîse scurt și ridică din umeri.

— Într-o zi va fi scandal între Joss și mine și el o să regrete, nu eu.

Cu această remarcă misterioasă se întoarse într-un călcîi și se duse după ponei. Mary se uită gînditoare după el, cu brațele vîrîte în șal. Deci primul ei instinct nu o înșelase, ceva se ascundea în spatele contrabandei, la urma urmei. Străinul din bar în noaptea aceea vorbise despre omor, iar acum Jem nu făcea decît să-i repete cuvintele ca un ecou. Atunci însemna că nu era nebună și nici isterică, așa cum o considera vicarul din Altarnun.

Ce rol avea Jem Merlyn în toată treaba asta era greu de zis, dar că era amestecat într-o oarecare măsură nu se îndoia pentru moment.

Și dacă el era bărbatul care se furișase pe scări în jos, în spatele unchiului ei... păi, el trebuie să știe destul de bine că ea își părăsise camera în noaptea aceea și se ascunsese undeva de unde ascultase la ceea ce vorbeau. Atunci, el, mai mult decît oricine, trebuie să-și amintească de funia de la grindă și să presupună că ea o văzuse după ce el și hangiul plecaseră spre mlaștină.

Dacă Jem era bărbatul, toate întrebările lui ar fi justificate. „Cît de mult știi ?“ o întrebase el, dar ea nu-i spusese.

Conversația lor umbrise ziua aceea. Voia să plece acum și să scape de el, ca să rămînă singură cu gîndurile ei. Începu să coboare încet dealul spre Withy Brook. Ajunsese la poarta de la capătul drumeagului, cînd îl auzi pe Jem alergînd în spatele ei și apoi aruncîndu-se primul la poartă ; arăta ca o corcitură de țigan, cu barba nerasă și pantalonii soioși.

— De ce pleci ? o întrebă el. E încă devreme ; nu o să se întunece pînă după ora patru. O să te conduc eu atunci pînă la Rushyford Gate. Ce-i cu tine ?

Îi luă bărbia în mîini și o privi în ochi.

— Cred că te-ai speriat de mine, zise el. Ai impresia că am butoaie de coniac și baloturi de tutun în camerele de sus și că intenționez să ți le arăt și-apoi să-ți tai gîtul. Asta e, nu ? Noi, cei din familia Merlyn, sîntem periculoși și Jem e cel mai rău dintre ei. La asta te gîndești ?

Mary îi zîmbi fără să vrea.

— Cam așa ceva, mărturisi ea, dar nu mi-e teamă de tine ; nu te gîndi la asta. Ba chiar mi-ai plăcea dacă nu mi-ai aminti atît de mult de fratele tău.

— Nu-mi pot schimba chipul, zise el și eu sînt mai arătos decît Joss, trebuie să recunoști.

— Oh, ești destul de înfumurat ca să compensezi celelalte calități care îți lipsesc, fu Mary de acord, și n-o să te las eu fără frumoasa ta față. Poți zdrobi cîte inimi vrei.

Și-acum să plec ; e drum lung pînă la Hanul Jamaica și n-am chef să mă mai rătăcesc prin mlaștini.

— Cînd te-ai mai rătăcit ?

Mary se încruntă ușor. O luase gura pe dinainte.

— Zilele trecute după-amiază am fost pe Weest Moor și s-a lăsat ceața devreme. Am rătăcit o vreme pînă să găsesc drumul spre casă.

— Ești nebună că umbli singură, zise el. Există locuri între Jamaica și Roughtor care ar înghiți o cireadă de vite, darmite o fată subțire ca tine. Asta nu-i distracție pentru femei. De ce ai făcut-o ?

— Am vrut să-mi dezmorțesc picioarele. Stătusem în casă zile întregi.

— Ei bine, Mary Yellan, data viitoare cînd vrei să-ți dezmorțești picioarele, fă-o în direcția aceasta. Dacă treci prin poartă, nu poți greși, nu, dacă lași smîrcurile la stînga ta, așa cum ai făcut astăzi. Vii cu mine la Launceston, în ajunul Crăciunului ?

— Ce vrei să faci la Launceston, Jem Merlyn ?

— Doar să vînd poneiul cel negru al domnului Bassat în locul lui, draga mea. O să te simți grozav de bine departe de Hanul Jamaica, după cîte îmi cunosc fratele. Pînă atunci o să se trezească din beție și-o să caute gîlceavă. Dacă sînt obișnuiți cu hoinăreala ta pe mlaștină, n-o să zică nimic că lipsești. O să te duc acasă pînă la miezul nopții. Zi că vii, Mary.

— Dar dacă te prind la Launceston cu poneiul domnului Bassat ? O să arăţi ca un prost, nu ? Şi eu la fel dacă mă vîră la închisoare cu tine.

— N-o să mă prindă nimeni ; oricum, încă nu. Riscă, Mary ; nu-ţi plac emoţiile ? Eşti aşa grijulie cu propria-ţi piele ? Pesemne c-ai dus o viaţă calmă şi liniştită la Helford.

Se lăsă momită ca peştele.

— Bine, Jem Merlyn, ca să nu crezi că mi-e teamă. În orice caz. Prefer să stau la închisoare decît la Hanul Jamaica. Cum mergem la Launceson ?

— O să te duc eu în cabrioletă, cu poneiul domnului Bassat în urma noastră. Cunoşti drumul pînă la North Hill, peste mlaştină ?

— Nu, nu-l cunosc.

— Nu trebuie decît să-ţi urmezi nasul. Mergi o milă pe şosea şi ajungi la o deschizătură într-un gard viu în vîrful dealului, ţinînd-o spre dreapta. În faţa ta o să ai Carey Tor, iar departe în dreapta Hawk's Tor şi dacă o ţii drept înainte nu poţi greşi drumul. Eu o să vin să te întîlnesc la jumătate de distanţă. O să mergem prin mlaştină cît mai mult, pentru că în ajunul Crăciunului o să fie ceva circulaţie pe drum.

— Atunci la ce oră să pornesc de-acasă ?

— O să-i lăsăm pe ceilalţi să pornească şi să ajungă acolo înainte de amiază şi pînă pe la ora două străzile o să fie destul de aglomerate. Poţi pleca de la Jamaica la unsprezece, dacă vrei.

— Nu fac nici o promisiune. Dacă nu apar, poţi să-ţi vezi de drum. Nu uita că mătuşa Patience ar putea avea nevoie de mine.

— Ai dreptate. Cere-i permisiunea.

— Uite locul de trecere peste rîu, zise Mary. Nu e nevoie să vii mai departe. Mă descurc singură. Merg direct peste dealul acela, nu ?

— Transmite-i hangiului respectele mele, dacă vrei, şi spune-i că sper că i-au mai trecut pandaliile şi i s-a mai domolit limba. Întreabă-l dacă n-ar vrea să-i atîrn un buchet de vîsc la intrarea hanului ! Fii atentă la apă ! Vrei să te car eu în braţe pînă dincolo ? O să te uzi la picioare.

— Nu m-ar supăra dacă m-aş uda pînă la brîu. Ziua bună, Jem Merlyn.

Mary sări curajoasă în rîu. Fusta îi atinse apa şi ea o ridică. Îl auzi pe Jem rîzînd pe malul celălalt, dar urcă dealul fără să-şi întoarcă privirea sau să-i facă vreun semn cu mîna.

Să-şi măsoare el puterile cu bărbaţii din sud, se gîndi ea ; cu flăcăii din Helford, din Gweek, din Manaccan. Era un fierar la Constantine care l-ar putea învîrti după degetul lui cel mic. Jem Merlyn nu prea are cu ce se mîndri. Un hoţ de cai, un contrabandist ordinar, un pungaş şi, poate, un criminal pe deasupra. Frumos neam de oameni mai creştea în regiunea mlaştinilor !

Mary nu se temea de el şi, ca s-o dovedească, va merge alături de el în cabrioleta lui la Launceston, în ajunul Crăciunului.

Pe cînd traversa drumul, ca să intre în curte, începea să se lase întunericul. Ca de obicei, hanul era întunecat şi părea nelocuit, cu uşa zăvorîtă şi cu obloanele trase la ferestre. Se duse în spatele casei şi ciocăni la uşa bucătăriei. Mătuşă-sa, palidă şi agitată, o deschise imediat.

— Unchiul tău a întrebat toată ziua de tine. Unde ai fost ? E aproape ora cinci şi eşti plecată de dimineaţă.

— Am hoinărit pe mlaştini, răspunse Mary. Nu credeam că vă pasă. De ce să întrebe unchiul Joss de mine ?

Îşi dădea seama că era puţin nervoasă şi privi spre patul din colţul bucătăriei. Era gol.

— Unde a plecat ? întrebă ea. Se simte mai bine ?

— A vrut să stea în salon, răspunse mătuşa. Zicea că s-a săturat de bucătărie. A stat acolo toată după-amiaza, uitîndu-se după tine. Trebuie să-i faci pe plac acum, Mary, şi să-i vorbeşti politicos, să nu-l contrazici. Acesta e momentul cel mai rău, cînd îşi revine... o să se refacă în fiecare zi cîte puţin şi o să fie îndărătnic, poate chiar violent. O să fii atentă la felul cum vorbeşti cu el, nu-i aşa, Mary ?

Aceasta era bătrîna mătuşă Patience, cu mîinile nervoase şi gura tremurîndă, care privea peste umăr cînd vorbea. Îţi trezea mila cînd o vedeai şi ceva din agitaţia ei se transmisese şi lui Mary.

— De ce o fi vrînd să mă vadă ? N-are ce să-mi spună. Ce să aibă ?

Mătuşa Patience clipi din ochi şi mişcă nervoasă gura.

— E doar un moft de-al lui, zise ea. Bombăne şi vorbeşte singur ; nu trebuie să-l bagi în seamă în asemenea momente. Nu-i în toate minţile. Mă duc să-i spun că eşti acasă.

Ieşi din bucătărie pe coridor şi merse în salon.

Mary se duse la bufet şi îşi turnă un pahar cu apă din urcior. I se uscase gîtul. Paharul îi tremură în mîini, motiv pentru care se ocărî pe sine că-i o proastă. Doar adineaori fusese destul de îndrăzneaţă prin mlaştini şi cum a intrat în han a părăsit-o curajul, tremurînd şi devenind nervoasă ca un copil. Mătuşa Patience se întoarse în cameră.

— În clipa asta e liniştit, zise ea în şoaptă. A moţăit pe scaun. Poate doarme acum pentru seară. O să cinăm devreme şi terminăm. Ai nişte plăcintă rece aici.

Lui Mary îi dispăruse toată foamea şi trebui să se forţeze ca să mănînce. Bău două căni de ceai foarte fierbinte şi apoi îşi împinse farfuria la o parte. Tăceau amîndouă. Mătuşa Patience privea întruna spre uşă. După ce terminară de mîncat, strînseră masa în linişte. Mary aruncă nişte turbă pe foc şi se ghemui lîngă cămin. Fumul albastru şi amărui se ridică în aer, înţepîndu-i ochii, dar nu venea nici un pic de căldură spre ea de la turba care ardea mocnit.

Afară, în hol, ceasul bătu ora şase cu un huruit neaşteptat. Mary îşi ţinu respiraţia pînă număra bătăile. Întrerupeau liniştea cu prudenţă ; i se păru o veşnicie pînă auzi ultima bătaie şi ecoul din casă se stinse. Ticăitul încet

continuă. Din salon nu se auzea nici un sunet, așa că respiră din nou. Mătușa Patience stătea la masă și încerca să bage un fir de ață în ac la lumina lumînării. Își țuguiase buzele și încruntase ușor fruntea, stînd aplecată asupra lucrului.

Seara era pe sfîrşite și hangiul nu scoase încă nici un strigăt din salon. Lui Mary i se închideau ochii, fără să vrea, îi cădea capul de somn. În acea stare de somn și trezie o auzi pe mătușă-sa sculîndu-se încet de pe scaun și punîndu-și lucrul în dulapul de lîngă bufet. O auzi ca prin vis că-i șoptește la ureche:

— Eu mă culc. Unchiul tău n-o să se mai trezească acum; cred că s-a aranjat pentru noapte. Nu-l mai deranjez.

Mary murmură ceva drept răspuns și, pe jumătate adormită, auzi pașii mărunți și ușori ai mătușii-sii pe coridor, apoi scîrțîitul scărilor.

La etaj se auzi o ușă închizîndu-se încet. Mary simți cum o cuprinde moleșeala somnului și capul îi căzu între mîini. Ticăitul încet al ceasului îi suna în cap ca niște pași care se tîrau pe un drum... unu... doi... unu... doi... așa urmau unul după altul; era prin mlaștini, lîngă pîrîul ce curgea năvalnic și povara pe care o căra era grea, prea grea. Dacă ar putea-o lăsa jos o vreme și s-ar odihni lîngă mal și ar adormi...

Totuși era frig, mult prea frig. Picioarele îi erau ude din cauza apei. Ar trebui să se tragă mai sus pe mal, afară din apă... Focul se stinsese; nu mai era foc... Mary deschise ochii și văzu că zăcea pe podea, lîngă cenușa albă a

căminului. În bucătărie era foarte frig și întuneric. Lumînarea era pe sfîrșite. Căscă tremurînd și își întinse brațele înțepenite. Cînd își ridică ochii văzu cum se deschide ușa bucătăriei, foarte încet, puțin cîte puțin.

Stătea nemișcată, cu mîinile pe podeaua rece. Aștepta, dar nu se întîmpla nimic. Ușa se mișcă din nou și fu apoi trîntită zgomotos de peretele din spatele ei. Joss Merlyn stătea în pragul ușii, cu brațele întinse, legănîndu-se pe picioare.

La început crezu că n-o observase; ochii îi erau fixați pe peretele din fața lui. Stătea neclintit locului, fără să se aventureze mai departe în cameră. Ea se ghemui jos, cu capul sub masă, nemaiauzind nimic altceva decît bătăile propriei inimi. Încet, se întoarse spre ea și o privi fix cîteva momente, fără să vorbească. Cînd îl auzi, vocea îi era încordată și răgușită, puțin mai tare decît o șoaptă.

— Cine e acolo? întrebă el. Ce faci? De ce nu vorbești?

Fața îi era o mască cenușie, lipsită de culoarea ei obișnuită. Ochii injectați se uitau la ea fără să o recunoască. Mary nu se mișcă.

— Aruncă cuțitul, șopti el. Aruncă-l, îți zic.

Ea își întinse mîna pe podea și atinse piciorul unui scaun cu vîrfurile degetelor. Nu-l putea apuca decît dacă-și schimba poziția. Altfel nu-l putea atinge. Așteptă, ținîndu-și respirația. El pași înainte, în cameră, cu capul plecat, cu ambele mîini bătînd aerul; se tîrî încet înspre ea.

Mary îi urmări mîinile pînă ajunseră aproape de ea și îi simți respirația pe obraz.

— Unchiule Joss, zise ea încet. Unchiule Joss...

El se ghemui unde era, privind jos la ea, apoi se aplecă și-i atinse părul și buzele.

— Mary, zise el, tu ești, Mary ? De ce nu vorbești cu mine ? Unde au plecat ? I-ai văzut ?

— Te înșeli, unchiule Joss, zise ea, nu-i nimeni aici, decît eu. Mătușa Patience e sus. Ești bolnav ? Cu ce să te ajut ?

El privi în jurul lui, în semiîntuneric, cercetînd cu privirea colțurile camerei.

— Nu mă sperie ei pe mine, zise el în șoaptă. Morții nu fac nici un rău celor vii. S-a terminat cu ei... Nu-i așa, Mary ?

Ea încuviință din cap, urmărindu-i ochii. El se trase lîngă un scaun și se așeză jos, cu mîinile întinse pe masă. Oftă adînc și își umezi buzele cu limba.

— Sînt vise, zise el, toate numai vise. Li se desprind chipurile din întuneric ca niște ființe vii și mă trezesc șiroindu-mi spatele de sudoare. Mi-e sete, Mary ; ia cheia ; du-te la bar și adu-mi niște coniac.

Cotrobăi prin buzunar și scoase o legătură de chei. I le luă cu mîna tremurîndă și se strecură afară din cameră. Ajunsă pe coridor, ezită o clipă, întrebîndu-se dacă să se furișeze imediat sus, la ea în cameră, și să-l lase să delireze singur în bucătărie. Începu să meargă în vîrful picioarelor pe coridor spre hol.

— Unde te duci ? strigă el la ea deodată, din bucătărie. Ți-am spus să-mi aduci coniac de la bar.

Auzi hîrșîitul scaunului împins de la masă. Întîrziase prea mult. Deschise ușa barului și pipăi în dulap printre sticle. Cînd se întoarse în bucătărie, el se întinsese pe masă, cu capul în mîini. La început crezu că iarăși adormise, dar își înălță capul la zgomotul pașilor ei, își întinse brațele și se lăsă pe spate în scaun. Puse sticla și un pahar pe masă înaintea lui. Își umplu paharul pe jumătate și-l ținu cu ambele mîini, uitîndu-se întruna la ea peste marginea lui.

— Tu ești o fată bună, zise el. Îmi ești dragă, Mary, ai minte și curaj ; ai fi un camarad bun pentru un bărbat. Mai bine te nășteai băiat.

Plimbă coniacul prin gură, zîmbind prostește, apoi îi făcu cu ochiul și arătă cu degetul.

— În partea de sus a țării se plătește aur pentru ăsta, zise el. Cel mai bun ce se poate cumpăra cu bani. Nici regele George nu are în pivnițele lui un coniac mai bun decît ăsta. Și ce plătesc eu pentru el ? Nici măcar un puchinos de șiling. La Hanul Jamaica se bea pe gratis. Rîse și scoase limba. E un joc greu, Mary, joc de bărbați. Mi-am riscat gîtul de zece, douăzeci de ori. I-am auzit pe polițiști trăgînd în urma mea, iar un glonte mi-a șuierat prin păr. Nu pot ei să mă prindă, Mary. Sînt prea viclean. Am intrat în jocul ăsta de prea mult timp. Înainte să venim aici, am fost la Padstow, unde lucram pe țărm. Vînam cîte un vas la fiecare două săptămîni cînd era flux

puternic. Eram cincisprezece cu mine. Dar cînd lucrezi pe scară mică nu ies parale ; trebuie să o faci în stil mare. Acum sîntem peste o sută și lucrăm în interior de la coasta oceanului pînă în nord. Pe Dumnezeul meu, Mary, am văzut sînge la viața mea și am văzut oameni omorîți nu o dată, dar jocul ăsta e cel mai grozav... treci mereu pe lîngă moarte.

Îi făcu semn să se apropie, clipi din nou și se uită peste umăr la ușă.

— Poftim, zise el în șoaptă, vino aproape, aici lîngă mine, ca să-ți pot vorbi. Tu ai curaj. se vede ; nu te sperii ca mătușă-ta. Noi doi ar trebui să fim asociați.

O apucă de braț și o trase pe podea lîngă scaunul lui.

— Băutura asta blestemată mă scoate din minți. Nu mai sînt bun de nimic cînd mă apucă, așa după cum vezi. Și am vise, coșmare. Văd lucruri care nu mă sperie cînd sînt treaz. Al naibii să fiu, Mary, am omorît oameni cu propriile mele mîini, i-am zdrobit cu picioarele sub apă, i-am lovit cu pietre și habar n-am avut după aceea. Am dormit în patul meu, ca un copil. Dar, cînd mă îmbăt, îi văd în vis. Le văd chipurile albe verzui, holbîndu-se la mine, cu ochii mîncați de pești. Unii sînt sfîrtecați, cu carnea atîrnînd pe oase în șuvițe, iar alții au părul năclăit de alge... Odată a fost o femeie, Mary ; se ținea de o plută și în brațe avea un copil ; părul îi căzuse pe spate. Vaporul se lovise de stînci, înțelegi, și marea era liniștită ca oglinda ; toți ar fi ajuns teferi la țărm. Pe alocuri apa nu-ți trecea de mijloc. A strigat după mine ca să o ajut, Mary, și eu i-am zdrobit fața cu un bolovan ; a căzut pe spate, căutînd pluta cu mîinile. A dat drumul copilului și atunci am lovit-o din nou ; i-am văzut înecîndu-se într-o apă de un metru adîncime. Atunci ne speriasem, ne temeam că unii dintre ei ar putea ajunge pe țărm... Pentru prima oară nu ne gîndisem la maree. Peste jumătate de oră puteau umbla toți pe nisip fără să-și ude picioarele. A trebuit să-i omorîm pe toți cu pietre, Mary ; a trebuit să le rupem brațele și picioarele. S-au înecat sub ochii noștri, ca femeia aceea cu copilul, cu apa nu mai sus de umeri... s-au înecat pentru că i-am lovit cu bolovani și pietre ; s-au înecat pentru că nu se puteau ține pe picioare...

Fața îi era aproape de a lui Mary, ochii injectați priveau fix într-a ei, respirația lui îi atingea obrazul.

— N-ai auzit niciodată de prădători de vase naufragiate ? întrebă el în șoaptă.

Pe hol ceasul bătea ora unu și sunetul bătăii răsuna în aer ca o chemare. Amîndoi stăteau nemișcați. În cameră se făcuse foarte frig, căci focul se stinsese de mult și pe ușa deschisă venea un curent de aer rece. Flacăra galbenă a luminării se pleca și pîlpîia. El se întinse spre ea și îi luă mîna ; zăcea inertă într-a lui, ca o mînă moartă. Poate văzu ceva din groaza înghețată pe chipul ei, pentru că îi lăsă mîna și își întoarse privirea într-o parte. Privea drept în fața lui, la paharul gol, apoi începu să bată darabana cu degetele pe masă. Ghemuită pe podea lîngă el, Mary văzu cum o muscă mergea

pe mîna lui. O urmări trecînd printre firele de păr scurte și negre și peste venele groase pînă la încheieturile degetelor, apoi fugi spre vîrfurile degetelor lui lungi și subțiri. Își aminti de grația neașteptată a acelor degete cînd tăiaseră pîine pentru ea în prima seară și cum, dacă voiau, puteau fi delicate și ușoare. Le privi cum băteau darabana pe masă și în imaginația ei le văzu înfășurîndu-se în jurul unui pietroi colțuros, ținîndu-l strîns; văzu piatra zburînd prin aer.

Se întoarse încă o dată spre ea, șoptind răgușit și arătă cu capul spre ticăitul ceasului.

— Sunetul lui îmi țiuie uneori în cap, zise el și cînd a bătut ora unu, tocmai adineaori, parcă era dangătul unei geamanduri cu clopot dintr-un golf. L-am auzit venind odată cu vîntul din vest: ding-dong-ding-dong; limba i se mișca înainte și înapoi, izbind clopotul, de parcă bătea pentru morți. Îl aud în visele mele. L-am auzit în seara asta, Mary, o geamandură cu clopot dintr-un golf scoate un sunet jalnic, înspăimîntător. Te zgîrie pe nervi și-ți vine să urli. Cînd lucrezi pe coastă trebuie să te duci la ele cu barca și să le învelești, iar limba s-o înfășori în flanelă. Așa nu se mai aud. Atunci e liniște. Poate e noapte cețoasă, cu petece de negură alburie pe apă, și în afara golfului o corabie ascultă sunetul geamandurii, care nu se aude. Atunci înaintează prin ceață — vine direct către noi, care o așteptăm, Mary, și o vedem cum se cutremură deodată, se izbește și apoi o iau brizanții.

Se întinse după sticla de coniac și lăsă să picure lichidul încet în pahar. Îl mirosi, apoi își clăti gura cu el.

— Ai văzut vreodată muște prinse într-un borcan cu melasă? Eu am văzut oameni așa; prinși în velatură, ca un roi de muște. Se agață ca să scape, strigînd îngroziți cînd văd că se apropie brizantul. Sînt exact ca muștele, punctișoarele negre de oameni. Am văzut corabia sfărîmîndu-se sub ei și catargele și vergile rupîndu-se ca firul de ață, iar ei erau azvîrliți în mare, unde înotau ca să se salveze. Dar cînd ajungeau la țărm erau morți, Mary.

Își șterse gura cu dosul palmei și se uită fix la ea.

— Morții nu vorbesc, Mary.

Fața i se aplecă spre ea, se îngustă dintr-o dată și dispăru. Mary nu mai era îngenuncheată pe podeaua bucătăriei, ținîndu-se cu mîinile de masă. Era din nou copil, alergînd alături de taică-său pe faleză dincolo de Sf. Kevern. El îi făcuse vînt pe umerii lui și alergau împreună cu alți oameni, care strigau și țipau. Cineva arăta cu degetul departe pe mare.

Ținîndu-se de capul lui taică-său, văzu o corabie mare, albă, ca o pasăre, legănîndu-se neputincioasă pe valurile mării, cu catargele frînte și cu pînzele atîrnînd în apă.

— Ce fac? întrebă copilul care era ea însăși.

Nu răspunse nimeni, toți stăteau înmărmuriți, privind cu groază la vaporul care se rostogolea și se scufunda.

— Doamne, îndură-te de ei, zise tatăl ei.

Copilul Mary începu să plîngă, chemînd-o

pe maică-sa, care apăru imediat din mulțime și o luă în brațe și o duse departe ca să nu mai vadă marea. Aici amintirile se frînseră brusc și dispărură și povestea rămase fără sfîrșit ; dar cînd ajunsese să înțeleagă și nu mai era un copil, maică-sa îi vorbea despre ziua în care merseseră la Sf. Kevern cînd o corabie cu trei catarge se scufundase cu tot ce era pe ea, după ce i se rupsese chila lîngă fiorosul Manacles. Mary se cutremură și oftă ; din nou, chipul unchiului se ivi înaintea ei, încadrat de părul lui încîlcit ; stătea în genunchi lîngă el în bucătăria Hanului Jamaica. Se simțea foarte rău și picioarele îi erau reci ca gheața. Nu dorea decît să se prăbușească în patul ei și să-și îngroape capul în mîini, să-și tragă plapuma și perna peste ea, ca să fie cît mai întuneric. Poate dacă și-ar apăsa mîinile pe ochi, nu i-ar mai vedea fața și imaginile pe care i le zugrăvise. Poate dacă și-ar vîrî degetele în urechi, i-ar înăbuși sunetul vocii și vuietul brizanților pe țărm. Acum vedea fețele palide ale oamenilor înecați cu brațele deasupra capetelor ; auzea țipătul de groază și plînsetele ; auzeau sunetul jalnic al geamandurii cu clopot, legănîndu-se încoace și-ncolo pe mare. Se cutremură din nou.

Ridică privirea spre unchiul ei și văzu că alunecase cu picioarele înainte și capul îi căzuse pe piept. Gura îi era larg deschisă, sforăia și bolborosea în somn. Genele lungi și negre îi umbreau obrajii, ca niște franjuri. Brațele se odihneau pe masă înaintea lui și mîinile erau împreunate ca pentru rugăciune.

CAPITOLUL 9

ÎN AJUNUL CRĂCIUNULUI cerul era mohorît și amenința să plouă. Peste noapte slăbise și frigul, iar noroiul din curte, pe unde călcaseră vacile, se înmuiase. Pereții camerei în care dormea Mary erau umezi și într-un colț era o pată mare galbenă, făcută de tencuiala scorojită.

Mary se aplecă pe fereastră și vîntul domol și umed îi mîngîie fața. Peste o oră Jem Merlyn o va aștepta printre mlaștini ca să o ducă la bîlci la Launceston. Întîlnirea depindea doar de ea și îi era greu să se hotărască. Îmbătrînise în patru zile și fața care o privea din oglinda murdară și crăpată era trasă și obosită.

În jurul ochilor avea cearcăne întunecate și obrajii îi erau supți. Somnul o ocolea pînă noaptea tîrziu, pofta de mîncare îi pierise. Pentru prima oară vedea o asemănare între ea și mătușa Patience. Amîndouă aveau aceleași riduri pe frunte și aceeași gură. Dacă și-ar fi țuguiat buzele și și le-ar fi mușcat, ar fi stat în fața ei mătușa Patience, cu părul ei castaniu, lins încadrîndu-i fața. Ticul nervos

era ușor de învățat, ca și mișcarea nervoasă a mîinilor, așa că Mary se îndepărtă de oglinda trădătoare și începu să se plimbe prin camera îngustă. În ultimele zile rămăsese cît putuse de mult în singurătatea camerei ei, scuzîndu-se că era răcită. Mary nu se putea bizui pe sine ca să stea de vorbă cu mătușă-sa, nici în prezent și nici în viitor. Ar fi dat-o de gol ochii. Amîndouă s-ar fi privit cu aceeași groază mută, cu aceeași suferință ascunsă și mătușa Patience ar fi înțeles. Amîndouă împărtășeau acum un secret ce nu trebuia niciodată rostit între ele. Mary se întreba de cîți ani mătușa Patience păstra această taină în agonia tăcerii. Nimeni, vreodată, nu va ști cît de mult suferise ea. Oriunde va merge în viitor, suferința acestei taine o va însoți. N-o va lăsa niciodată în pace. În sfîrșit reușea să înțeleagă fața aceea palidă ce se contorsiona, mîinile care mototoleau rochia, ochii aceia mari ce priveau fix. Acum cînd știa, totul i se părea foarte clar.

La început îi fusese rău, chiar foarte rău; în noaptea aceea zăcuse pe pat cerînd îndurare somnului, care nu se apropia de ea. Vedea în întuneric chipuri necunoscute; chipuri istovite de oameni înecați. Un copil cu încheieturile rupte, o femeie cu fața acoperită de părul lung și umed; chipuri îngrozite de oameni care nu știau să înoate. Uneori i se părea că proprii ei părinți se găseau printre aceștia și că o priveau cu ochii larg deschiși, buzele palide, întinzîndu-și mîinile spre ea. Poate din cauza aceasta suferea mătușa Patience, singură în

camera ei, în timpul nopții. Fețele acelea veneau și spre ea, implorînd-o, dar ea le îndepărta. Nu voia să le dea dezlegare. Într-un fel și mătușa Patience era un criminal. Ea îi omorîse prin tăcerea ei. Vina ei era la fel de mare ca a lui Joss Merlyn, pentru că ea era femeie, iar el un monstru pe care ea îl tolera.

Acum, a treia zi, cînd prima groază trecuse, Mary se simțea indiferentă, oarecum îmbătrînită și foarte obosită. Majoritatea simțămintelor o părăsiseră. I se părea că le știa dintotdeauna pe toate, că fusese pregătită apriori pentru o astfel de situație. Întîlnirea cu Joss Merlyn, stînd la intrarea hanului cu felinarul în mînă, fusese un avertisment, iar huruitul poștalionului care se îndepărta pe șosea sunase ca un adio.

De mult, la Helford, umblaseră zvonuri despre asemenea lucruri: bîrfeli auzite pe ulițele satului, crîmpeie de povestiri, dezmințiri, un semn cu capul, dar oamenii nu vorbeau mult și zvonurile nu prindeau. Acestea se întîmplaseră cu douăzeci, cincizeci de ani în urmă, cînd tatăl ei era tînăr, dar acum așa ceva nu mai era de crezut. Văzu încă o dată chipul unchiului lîngă al ei și-i auzi șoapta în ureche: „N-ai mai auzit pînă acum de jefuitori de vase naufragiate ?" Acestea erau cuvinte pe care nu le auzise niciodată, dar mătușa Patience trăia printre ele de zece ani... Unchiul ei n-o mai preocupa. Nu se mai temea de el. Nu simțea față de el decît scîrbă și dezgust. El pierduse orice legătură cu umanitatea. Era o fiară care

umbla noaptea. Acum cînd îl văzuse beat și știa și de ce e în stare, nu se mai temea de el. Nici de el, nici de tovarășii lui. Toți erau o năpastă ce se abătuse asupra regiunii și ea nu va cunoaște odihna pînă ce nu vor fi călcați în picioare, lichidați, șterși de pe fața pămîntului. Sentimentalismul n-o să-i mai salveze.

Mai rămîneau mătușa Patience și Jem Merlyn. El îi pătrunsese în gînduri împotriva voinței ei, deși ea nu-l dorea. Avea destule pe cap ca să-l mai ia în seamă pe Jem. Prea semăna cu fratele său. Ochii, gura și zîmbetul erau la fel. Acesta era pericolul. În mersul lui și în mișcarea capului îl vedea pe unchiul ei. Acum știa de ce se prostise mătușă-sa Patience cu zece ani în urmă. Ar fi destul de ușor să se îndrăgostească de Jem Merlyn. Pînă în prezent bărbații nu o interesaseră, erau prea multe de făcut la ferma din Helford ca să se mai gîndească la ei. Fuseseră băieți care-i zîmbiseră în biserică și merseseră împreună cu ea la petreceri în timpul secerișului. Un vecin o sărutase odată în spatele unei căpițe de fîn, după ce băuse un pahar de cidru. Totul fusese o nerozie și de atunci îl evitase ; un băiat destul de inofensiv, care după cinci minute uitase incidentul. Oricum, ea nu se va mărita niciodată ; era multă vreme de cînd hotărîse aceasta. Va aduna bani cum va putea și va munci la o fermă. Odată ce va reuși să scape de Hanul Jamaica și-l va putea da uitării, va înjgheba un fel de cămin pentru mătușa Patience și va avea, probabil, puțin timp ca să se gîndească la bărbați. Și acum, fără să vrea, îi apărea din nou fața lui Jem, cu barba mare, ca a unui vagabond, cu cămașa murdară și cu privirea obraznică. Era lipsit de delicatețe, nepoliticos ; și era înclinat spre cruzime ; un hoț și un mincinos. El întruchipa tot ceea ce ea ura, disprețuia și de ceea ce se temea. Dar știa că s-ar putea să-l iubească. Naturii nu-i păsa de prejudecăți. Bărbații și femeile, credea ea, sînt întocmai ca animalele de la ferma din Helford ; există o lege comună de atracție pentru toate ființele, o oarecare asemănare de piele sau simț și astfel se caută una pe cealaltă. Aceasta nu-i o alegere făcută cu mintea. Animalele nu raționează și nici păsările cerului. Mary nu era ipocrită. Ea fusese crescută pentru pămînt și trăise prea mult cu păsările și animalele, le văzuse împerechindu-se, fătînd și murind. Era prea puțin romantism în natură și nu-l căuta în propria ei viață. Acasă văzuse fetele plimbîndu-se cu băieții din sat ; strîngeri de mînă, îmbujorări, zăpăceli, oftaturi adînci și extazieri privind luna deasupra mării. Îi vedea mergînd pe drumul din spatele fermei — drumul îndrăgostiților, i se spunea, deși bătrînii aveau un nume mai bun decît acela — băiatul ținînd-o pe fată de mijloc, iar ea lăsîndu-și capul pe umărul lui. Priveau la stele și la lună sau la apusul soarelui, dacă era vară. Mary ieșea din grajdul vacilor, ștergîndu-și transpirația de pe față și gîndindu-se la vițelul abia născut pe care-l lăsase lîngă maică-sa. Se uita după perechea ce se îndepărta și zîmbea. Ridica din umeri, intra în bucătărie și-i spunea maică-sii că nu va trece o lună și va fi nuntă în Helford.

Apoi băteau clopotele, se tăia tortul și flăcăul, în haine de sărbătoare, stătea pe treptele bisericii cu chipul strălucitor și picioare șovăitoare, cu mireasa lîngă el, îmbrăcată în muslin și cu părul ondulat pentru această ocazie. Dar nu trecea un an și nu le mai păsa de stele și lună. Băiatul se întorcea seara acasă obosit de munca pe cîmp, strigînd aspru că mîncarea e afumată, bună nici măcar pentru un cîine, iar fata îi răspundea cam la fel, de sus din dormitor, cu buclele duse de mult, plimbîndu-se încoace și încolo cu o bocceluță în brațe, care mieuna ca o pisică și nu vroia să doarmă. Atunci nu mai vorbeau despre lumina lunii deasupra mării. Nu, Mary nu-și făcea iluzii despre dragoste. A te îndrăgosti era un cuvînt destul de frumos, dar nimic mai mult. Jem Merlyn era bărbat și ea femeie și dacă erau mîinile lui sau pielea sau zîmbetul, nu știa, dar ceva din ființa ei o împingea spre el și însuși gîndul la el era enervant, însă și stimulator în același timp. O sîcîia și n-o lăsa în pace. Își dădea seama că va trebui să-l mai vadă.

Mai privi o dată la cerul mohorît și la norii coborîți. Dacă ar fi să meargă la Launceston, ar avea timp să se aranjeze și să plece. Nu se va dezvinovăți ; în ultimele patru zile se călise. Mătușa Patience putea crede ce-i plăcea. Dacă avea oarecare intuiție, nu era greu de ghicit că Mary nu dorea s-o vadă. O să-l privească pe bărbatu-său, cu ochii lui injectați și mîinile tremurînde și o să înțeleagă. Încă o dată, poate pentru ultima oară, băutura îi dezlegase limba.

Își divulgase secretul și Mary îi avea viitorul în palmă. Nu se hotărîse încă în ce fel să folosească ceea ce știa, dar n-o să-l mai salveze. Astăzi se va duce la Launceston cu Jem Merlyn și de data aceasta el va fi cel care va răspunde la întrebări ; o să facă pe umilul cînd își va da seama că ea nu se mai teme de ei și că-i poate distruge cînd vrea. Și mîine... ei bine, nu se știe ce va fi mîine. Exista Francis Davey și promisiunea făcută ; va avea pace și adăpost în casa din Altarnun.

Ciudate sărbători, se gîndea ea, în timp ce traversa East Moor cu Hawk's Tor drept călăuză și dealurile de o parte și de alta. Anul trecut stătuse în genunchi lîngă maică-sa în biserică și se rugase să le dea Dumnezeu sănătate, putere și curaj. Se rugase pentru liniștea cugetului și pentru siguranță ; în rugăciunea ei ceruse viață lungă pentru maică-sa și prosperitate în casă. Drept răspuns, venise boala, sărăcia și moartea. Acum era singură, prinsă într-o plasă de brutalitate și crimă, obligată să trăiască sub un acoperiș de care îi era greață, printre oameni pe care îi disprețuia, iar acum mergea printr-o mlaștină stearpă și neprietenoasă ca să întîlnească un hoț de cai și un ucigaș. De acest Crăciun n-o să mai înalțe nici o rugăciune lui Dumnezeu.

Mary așteptă deasupra Rushyford-ului și văzu în depărtare micuța cavalcadă ce se apropia de ea : poneiul, căruța pe două roți și cei doi cai legați în spate. Vizitiul ridică biciul în semn de bun-venit. Mary simți cum i se urcă sîngele

în obraz și apoi dispare. Această slăbiciune era ceva care o chinuia și în sinea ei dorea ca această slăbiciune să fie un lucru palpabil și viu, ca să-l poată smulge din ea și să-l calce în picioare. Își vîrî mîinile în șal și așteptă cu fruntea încruntată. El fluiera apropiindu-se de ea și aruncă un pachețel la picioarele ei.

— Sărbători fericite, zise el. Am avut un ban de argint ieri în buzunar da' n-a făcut mulți purici. Uite un batic pentru tine.

Intenționase să fie tăioasă și cît mai tăcută cînd se vor întîlni, dar această introducere îngreună lucrurile.

— Foarte drăguț din partea ta, zise ea. Mi-e teamă, totuși, că ți-ai cheltuit banii pe degeaba.

— N-are nici o importanță. Sînt obișnuit, îi răspunse el și o privi din creștet pînă-n tălpi în felul lui rece și agresiv și începu să fluiere un cîntec în surdină.

— Ai sosit aici devreme, zise el. Îți era teamă că merg fără tine ?

Urcă în căruță lîngă el și luă hățurile în mînă.

— Îmi place să le simt din nou, zise ea, neluîndu-i în seamă remarca. Mama și cu mine mergeam cu căruța o dată pe săptămînă, în zilele de piață, la Helston. Totul mi se pare că s-a întîmplat de mult timp. Mă doare sufletul cînd mă gîndesc la asta și la cît rîdeam împreună, chiar cînd vremurile erau grele. Tu, desigur, n-ai înțelege aceasta. Nu te interesează decît persoana ta.

El își încrucișă brațele și o privi cum ține hățurile.

— Calul acesta trece mlaștina legat la ochi, îi spuse el. Lăsă moale hățurile. În viața lui nu s-a împiedicat niciodată. Așa e mai bine. Are el grijă de tine, nu uita, așa că lasă-te în seama lui. Ce ziceai ?

Mary ținea hățul strîns în mîini și privea la drumeagul din fața ei.

— Mai nimic, răspunse ea. Vorbeam oarecum cu mine. Deci ai de gînd să vinzi doi cai la tîrg ?

— Cîștig îndoit, Mary Yellan, și tu o să capeți o rochie nouă dacă mă ajuți. Nu zîmbi și nu ridica din umeri. Nu-mi place lipsa de recunoștință. Dar ce-i cu tine astăzi ? Ți s-a dus culoarea din obraji și strălucirea din ochi. Ți-e rău ori te doare burta ?

— N-am ieșit din casă de cînd te-am văzut ultima oară, zise ea. Am stat sus la mine în cameră, cu gîndurile mele. N-au fost tovarăși veseli. Am îmbătrînit mult în ultimele patru zile.

— Îmi pare rău că nu arăți prea bine, continuă el. Îmi închipuiam că voi intra în Launceston cu o fată drăguță lîngă mine și că băieții ne vor privi și-și vor face semne cu ochiul cînd vom trece pe lîngă ei. Ești posomorîtă astăzi. Nu mă minți, Mary, nu sînt așa de orb cum crezi tu. Ce s-a întîmplat la Hanul Jamaica ?

— Nu s-a întîmplat nimic, răspunse ea. Mătușa umblă prin bucătărie, iar unchiul stă la masă cu capul în mîini și cu o sticlă de coniac în fața lui. Doar eu m-am schimbat.

— N-ați mai avut oaspeți, nu-i așa ?

— După cîte știu eu, nici unul. Nimeni n-a trecut prin curte.

— Ai o expresie dură și cearcăne în jurul ochilor. Ești obosită. Am mai văzut o femeie arătînd ca tine, mai de mult, dar ea avea motive. I s-a întors bărbatul, la Plymouth, după patru ani de umblat pe mări. Tu nu ai o asemenea scuză. Te-ai gîndit la mine, așa din întîmplare ?

— Da, m-am gîndit la tine o dată, răspunse ea. M-am întrebat care o să fie spînzurat mai întîi, tu sau fratele tău. Nu-i mare deosebire, după cît văd eu.

— Dacă Joss o să fie spînzurat, o să fie din propria lui vină, zise Jem. Dacă cineva își pune singur ștreangul de gît, acesta-i Joss. El aține calea belelelor. Cînd o să dea de bucluc, o s-o merite și n-o să-l scape nici o sticlă de coniac. O să se legene treaz.

Mergeau în liniște, Jem jucîndu-se cu cureaua biciului, Mary simțindu-i mîinile lîngă ea. Le privi cu coada ochiului și văzu că erau lungi și subțiri ; aveau aceeași putere, aceeași grație ca ale fratelui său. Acestea o atrăgeau ; celelalte o respingeau. Își dădea seama pentru prima oară că aversiunea și atracția mergeau alături, că linia despărțitoare dintre ele era subțire. Gîndul acesta era neplăcut și-l abandonă. Dacă acesta de lîngă ea ar fi fost Joss, acum zece, douăzeci de ani ? Izgoni comparația undeva departe în minte, temîndu-se de imaginea care o putea trezi. Acum știa de ce își ura unchiul.

Vocea lui îi întrerupse gîndurile.

— La ce privești ? întrebă el.

Își ridică privirea spre mlaștini.

— Ți-am observat din întîmplare mîinile, răspunse ea scurt ; sînt ca ale fratelui tău. Cît mai avem de mers prin mlaștini ? Nu e acela drumul care șerpuiește încolo ?

— Intrăm în el mai jos, mai sînt vreo două, trei mile. Deci te-ai uitat la mîinile unui bărbat, nu-i așa ? N-aș fi crezut din partea ta. În definitiv ești femeie, nu un puștan care lucrează la o fermă. Ai de gînd să-mi spui de ce ai stat în camera ta patru zile fără să vorbești sau vrei să ghicesc eu ? Femeilor le place să fie misterioase.

— Nu-i nici un mister. Cînd ne-am întîlnit ultima oară m-ai întrebat dacă știu de ce mătușa mea arată ca o nălucă vie. Astea ți-au fost cuvintele, nu-i așa ? Ei bine, acum știu, asta-i tot.

Jem o privi cu ochi curioși și apoi fluieră din nou.

— Băutura e un lucru amuzant, zise el, după cîteva momente. M-am îmbătat o dată, la Amsterdam, pe vremea cînd fugisem pe mare. Îmi amintesc că am auzit ceasul unei biserici bătînd ora nouă și jumătate seara și că ședeam jos pe podea cu brațele în jurul unei fete drăguțe cu păr roșcat. N-am mai știut nimic după aceea, decît că era ora șapte dimineața, ziua următoare și că zăceam în rigolă, pe spate, fără ghete și fără pantaloni. Mă întreb uneori ce-oi fi făcut în cele zece ore. Mă tot gîndesc, dar să fiu al naibii dacă îmi pot aminti.

— Acesta-i norocul tău, zise Mary. Fratele tău nu-i atît de norocos. Cînd se îmbată își regăsește memoria în loc să și-o piardă.
Poneiul încetini pasul și ea îl lovi cu hățurile.
— Dacă nu e nimeni lîngă el, poate vorbi singur, continuă ea, n-are nici un efect asupra pereților Hanului Jamaica. De data aceasta n-a fost singur. Eram întîmplător acolo cînd s-a trezit din starea de letargie și delira.
— Și cînd îl auzi delirînd, te închizi patru zile în camera ta, nu-i așa ? întrebă Jem.
— Asta cam așa-i, replică ea.
Se aplecă spre ea pe neașteptate și îi luă hățurile din mîini.
— Nu te uiți pe unde mergi. Ți-am spus că poneiul acesta nu se poticnește, dar asta nu înseamnă că trebuie să-l conduci într-o stîncă de granit cît o ghiulea de tun. Lasă-mă pe mine.
Ea se plecă pe spate și-l lăsă pe el să mîne calul. Era adevărat, nu fusese atentă și merita reproșul. Poneiul porni la trap.
— Ce ai de gînd să faci ?
Mary ridică din umeri.
— Nu m-am hotărît, zise ea. Trebuie să țin cont de mătușa Patience. Sper că nu te aștepți să-ți spun, nu ?
— De ce nu ? Nu sînt apărătorul lui Joss.
— Ești fratele lui și asta mi-e de-ajuns. Sînt multe lacune în povestea aceasta și le umpli pe unele strașnic de bine.
— Crezi că mi-aș pierde timpul lucrînd pentru frate-meu ?

— N-ar fi prea multă pierdere de timp din cîte văd eu. Cîștigă de-ajuns și nu plătește nimic pentru mărfurile lui. Morții nu vorbesc, Jem Merlyn.
— Nu, dar corăbiile scufundate da, cînd sînt mînate spre țărm de un vînt prielnic. Un vas se uită după far cînd caută portul. Ai văzut vreodată o molie zburînd spre o lumînare și arzîndu-și aripile ? Cu o corabie se întîmplă același lucru cînd farul e fals. Se poate întîmpla o dată, de două ori, poate chiar de trei ori, dar a patra oară un vas scufundat pute îngrozitor și toată țara se revoltă și vrea să cunoască motivele. Fratele meu și-a pierdut propria-i cîrmă și-acum se îndreaptă el însuși spre țărm.
— Vrei să-l însoțești ?
— Eu ? Ce am eu cu el ? Poate să-și vîre singur capul în juvăț. M-am mai servit și eu, cînd și cînd, cu niscaiva tutun și am furat marfă, dar să știi un lucru, Mary Yellan, chiar dacă mă crezi ori nu : n-am omorît nici un om... încă.
Pocni furios din bici deasupra calului și animalul o rupse la galop.
— În fața noastră se găsește un vad de trecere, unde gardul viu merge mult spre est. Traversăm rîul și după o jumătate de milă intrăm în drumul care duce la Launceston. De acolo mai avem șapte mile sau chiar mai mult pînă ajungem în oraș. Ești obosită ?
Ea dădu din cap.
— Este pîine și brînză în coșul de sub capră, zise el, vreo două mere și cîteva pere. Cred că

ţi-e foame. Aşadar, crezi că eu fac să naufragieze vapoare şi stau pe ţărm privind cum se îneacă oamenii ? Şi, după aceea, cînd sînt umflaţi cu apă, îmi vîr mîinile în buzunarele lor ? Frumoasă imagine !

Mary nu-şi putea da seama dacă mînia lui era simulată sau sinceră, dar ţinea gura strîns închisă, iar pometţii obrajilor i se îmbujoraseră.

— N-ai tăgăduit, nu-i aşa ? zise ea.

O privi cu un aer insolent, cu oarecare dispreţ, amuzat întrucîtva şi începu să rîdă ca un copil nevinovat. Pentru asta îl ura şi cu o bruscă intuiţie îşi dădu seama la ce se gîndea el şi mîinile i se înfierbîntară.

— Dacă asta crezi despre mine, de ce vii astăzi cu mine la Launceston ?

Era gata să-şi rîdă de ea ; un răspuns ocolit sau bîlbîit ar fi fost un triumf pentru el, aşa că ea îşi împietri inima să nu-i dea satisfacţie.

— De dragul ochilor tăi strălucitori, Jem Merlyn, răspunse ea. Pentru nici un alt motiv, şi-i înfruntă privirea fără nici o emoţie.

El rîse, dădu din cap şi începu să fluiere ; şi dintr-o dată se făcu pace între ei şi o intimitate copilărească. Îndrăzneala cuvintelor ei îl dezarmaseră. El nu bănuia nimic din slăbiciunea care se ascundea în spatele lor şi deocamdată erau camarazi, fără reţinerea existentă între un bărbat şi o femeie.

Ajunseră la şosea şi căruţa duruia în urma poneiului care mergea la trap, cu cei doi cai furaţi legaţi în spatele căruţei. Nori de ploaie se adunau pe cer, ameninţători, dar încă nu picura din ei şi pe dealurile îndepărtate, dincolo de mlaştini, nu se vedea nici un pic de ceaţă. Mary se gîndi la Francis Davey din Altarnun, departe în stînga ei, şi se întreba ce-i va zice cînd îi va povesti cele întîmplate. Nu o va mai sfătui să aştepte. Probabil n-o să-i placă dacă îl va deranja de Crăciun. Îşi imagină casa parohială tăcută şi liniştită printre căsuţele care formau satul şi turla înaltă a bisericii, înălţîndu-se ca un străjer deasupra acoperişurilor şi hornurilor.

În Altarnun exista un refugiu de odihnă pentru ea — numele satului însuşi se rostea ca o şoaptă — şi vocea lui Francis Davey însemna siguranţă şi uitarea necazurilor. Fiinţa avea ceva straniu care te tulbura, dar în acelaşi timp îţi făcea plăcere. Tabloul pe care îl pictase, felul în care mînase calul şi cum o servise tăcut şi plin de îndemînare. Dar mai stranie decît toate era liniştea cenuşie şi sumbră a camerei, care nu purta nici o urmă a personalităţii lui. Era o umbră de om şi acum, cînd nu era cu el, părea lipsit de substanţă. N-avea agresiunea bărbătească a lui Jem de lîngă ea, el era fără carne şi sînge. Nu mai era decît doi ochi albi şi o voce în întuneric.

Poneiul se sperie brusc de o deschidere în gard şi înjurătura puternică a lui Jem o deşteptă din intimitatea gîndurilor.

Aruncă o întrebare la întîmplare.

— Se găsesc biserici primprejur ? Ultimele luni am trăit ca un păgîn şi nu pot suferi acest sentiment.

— Ieşi de-acolo, prostul naibii ! strigă Jem, lovindu-l pe cal în gură. Vrei să ne răstorni

în șanț ? Biserici, zici ? De unde naiba să știu eu de biserici ? O singură dată am intrat într-una și atunci dus în brațe de maică-mea ; cînd am ieșit mă numeam Jeremiah. Nu-ți pot spune nimic despre ele. Cred că păstrează încuiată tava de aur.

— Este o biserică în Altarnun, nu-i așa ? întrebă ea. Ajungi la ea pe jos de la Hanul Jamaica. S-ar putea să merg mîine acolo.

— Vino mai bine să mîncăm împreună de Crăciun. Nu-ți pot oferi curcan, dar oricînd mă pot servi cu o gîscă de la bătrînul fermier Tuckett din North Hill. E atît de orb, că n-o să știe niciodată că-i lipsește.

— Știi al cui e venitul parohiei din Altarnun, Jem Merlyn ?

— Nu, nu știu, Mary Yellan. N-am avut de-a face niciodată cu preoți și probabil nu voi avea nici de-acum înainte. Sînt un soi ciudat de oameni. Era unul la North Hill, cînd eram băiat ; era miop și zicea lumea că într-o duminică a dat enoriașilor coniac în loc de vin sfințit. Știa tot satul ce se întîmplă și, știi, biserica era ticsită, nu mai era loc să îngenunchezi ; stăteau oamenii răzimați de pereți, așteptînd să le vină rîndul. Preotul nu pricepea nimic ; niciodată nu fuseseră atîția oameni în biserică, așa că s-a urcat la amvon, cu ochii strălucind de mulțumire și a ținut o predică despre oaia rătăcită care s-a întors la stăpîn. Frate-meu Matthew mi-a spus povestea asta ; el s-a dus de două ori la altar și preotul nu l-a recunoscut. A fost o zi de pomină în North

Hill. Scoate pîinea și brînza, Mary, mi s-a lipit burta de șira spinării.

Mary dădu din cap către el și oftă.

— Ai fost vreodată serios în viața ta ? Nu respecți pe nimeni și nimic ?

— Eu îmi respect burta, răspunse el, și acum cere de mîncare. Cutia e sub picioarele mele. Tu poți să mănînci mărul dacă ții la religie. În Biblie se vorbește despre un măr, știu foarte bine.

Pe la ora două și jumătate, un alai vesel și cam încins își făcea zgomotos intrarea în Launceston. Mary renunțase la griji și necazuri și, în ciuda hotărîrii ei categorice de dimineață, starea sufletească a lui Jem o molipsise și se lăsa dusă de veselie.

Departe de umbra Hanului Jamaica, tinerețea ei firească și buna dispoziție îi reveneau, iar Jem observase aceasta într-o clipă și-i cînta în strună.

Rîdea pentru că trebuia să rîdă și pentru că o făcea el să rîdă. Era ceva molipsitor în aer din sunetul și vacarmul orașului, un sentiment de agitație și bunăstare ; un sentiment de sărbătoare. Străzile erau pline de oameni și prăvălioarele erau vesele. Trăsurile, căruțele, birjele se învălmășeau în scuarul pavat cu pietre. Era culoare, viață, mișcare. Mulțimea veselă se îmbulzea înaintea tarabelor, curcanii și gîștele zgîriau grilajele de lemn ale cuștilor, o femeie cu o pelerină verde ținea mere deasupra capului și zîmbea ; merele erau roșii și strălucitoare, ca obrajii ei. Scena era fami-

liară și plăcută. Helston-ul fusese la fel, în fiecare an de Crăciun, dar în Launceston era mai multă veselie, mai multă lume. Aici era o atmosferă oarecum lipsită de naturalețe. Devonshire și Anglia se găseau dincolo de rîu. Fermierii din comitatul învecinat se loveau de țărăncile din East Cornwall ; negustori, plăcintari, ucenici care-și făceau loc prin mulțime cu pateuri și cîrnați pe tăvi. O doamnă cu o pălărie cu pene și o pelerină de catifea albastră coborî din trăsura personală și intră în lumina și căldura ospitalierului local Cerbul Alb, urmată de un domn într-un palton vătuit de culoare sură. El își puse lornieta la ochi și păși în urma ei țanțoș ca un curcan.

Lumea aceasta îi păru lui Mary veselă și fericită. Orașul era așezat pe un deal, cu un castel în centru ca într-o legendă istorică. Se găseau pîlcuri de copaci, cîmpii ce coborau în pantă, iar jos în vale strălucea apa. Mlaștinile erau departe, ele se întindeau în afara orașului și fuseseră date uitării. Launceston-ul era cu adevărat real, oamenii aceștia erau vii. Crăciunul își ocupa din nou locul ce i se cuvenea în oraș, printre străzile pietruite, printre mulțimea veselă ce se îmbrîncea și sub soarele apos, ce se zbătea să iasă din ascunzătoarea lui, dincolo de norii cenușii, ca să ia parte la petrecere. Mary purta baticul pe care i-l oferise Jem. Se relaxase într-atîta, că-i îngădui să i-l lege sub bărbie. Lăsaseră calul și căruța în partea de sus a orașului și Jem își făcea acum drum prin mulțime, trăgînd după el cei doi cai furați, cu Mary imediat în urma lui. Mergea

înainte plin de încredere spre scuarul principal unde se adunase întregul Launceston, iar dughenele și șatrele din bîlci stăteau una lîngă alta. Exista un loc împrejmuit cu funii, special pentru cumpărarea și vînzarea vitelor, plin de fermieri și de țărani, de gentilomi, chiar și de negustori din Devon și din alte părți. Inima lui Mary începu să bată mai tare cînd se apropiară de locul împrejmuit. Dacă era cineva din North Hill acolo sau vreun fermier din satele vecine și recunoștea caii ? Jem își lăsase pălăria pe ceafă și fluiera. Se întoarse și o privi o dată și-i făcu semn cu ochiul. Mulțimea se dădea la o parte și-i făcea loc. Mary rămase în afara locului împrejmuit, în spatele unei vînzătoare cu un coș și-l urmări cum își ocupă un loc în mijlocul unui grup de bărbați cu ponei și salută din cap pe cîțiva dintre ei. Își plimbă apoi ochii peste ceilalți ponei, în timp ce se apleca asupra unei flăcări ca să-și aprindă pipa. Părea nepăsător și imperturbabil. Peste foarte puțin timp, un tip cu un aspect ostentativ, ce purta o pălărie largă și pantaloni de culoare crem, își făcu drum prin mulțime și se duse la cai. Vorbea cu o voce puternică și plină de importanță, lovindu-și întruna cizma cu cravașa, apoi arătă spre ponei. După tonul și aerul de cunoscător, Mary deduse că era geambaș. Imediat veni lîngă el un bărbat cu ochi de linx, într-o haină neagră, care-l înghiontea cînd și cînd în cot și-i șoptea la ureche.

Mary îl văzu privind insistent la poneiul negru care aparținuse moșierului Bassat. Se

apropie de el, se aplecă şi-i pipăi picioarele. Şopti apoi ceva în urechea bărbatului cu vocea puternică. Mary îl urmărea plină de teamă.

— De unde ai calul acesta? întrebă negustorul, bătîndu-l pe Jem pe umăr. N-a fost crescut în regiunea mlaştinilor, cu un asemenea cap şi greabăn.

— A fost fătat la Callington, acum patru ani, răspunse Jem nepăsător, cu pipa în colţul gurii. L-am cumpărat cînd avea un an de la bătrînul Tim Bray. Îţi aminteşti de Tim? Şi-a lichidat averea anul trecut şi s-a dus la Dorset. Tim îmi spunea mereu că o să-mi scot banii pe calul ăsta. Maică-sa era rasă irlandeză şi i-a adus premii. Uită-te la el, te rog. Dar să ştii că nu ţi-l dau ieftin.

Pufăi din pipă în timp ce cei doi bărbaţi examinau cu atenţie calul. Timpul păru nesfîrşit pînă se îndreptară şi se dădură îndărăt.

— A avut vreun necaz la piele? întrebă bărbatul cu ochi de linx. E foarte aspră şi părul parcă ar fi ghimpi. Are şi o vopsea pe el care nu-mi place. Nu l-ai vopsit cumva?

— Poneiul ăsta n-a suferit de nimic, răspunse Jem. Celălalt de-acolo era să se ducă pe copcă în vară, dar am reuşit să-l salvez. Cred că ar trebui să-l ţin pînă la primăvară, dar mă costă bani. Nu, calului ăsta negru nu-i puteţi găsi nici un cusur. Asupra unui lucru vreau să fiu sincer cu voi, pentru că aşa e cinstit. Bătrînul Tim Bray nu ştia că iapa e a făta — pe vremea aceea el era în Plymouth şi băiatul avea grijă de ea — şi cînd a aflat i-a tras băiatului o mardeală, dar bineînţeles era prea tîrziu. A trebuit să se împace cu situaţia. După părerea mea armăsarul a fost sur; uitaţi-vă la părul ăla scurt de-acolo, aproape de piele... ăla-i sur, nu? Tim a ratat o afacere bună cu calul ăsta. Uitaţi-vă ce greabăn are; asta înseamnă rasă. Să vă mai spun ceva: vreau optsprezece guinee pe el.

Bărbatul cu ochi de linx clătină dezaprobator din cap, negustorul ezită.

— Lasă la cincisprezece şi s-ar putea să facem tîrgul, propuse el.

— Nu, optsprezece guinee e preţul, nici un un penny mai puţin, zise Jem.

Cei doi bărbaţi se consultară şi se părea că nu cad de acord. Mary auzi cuvîntul „înşelătorie", iar Jem îi aruncă o privire peste capetele mulţimii. Un uşor murmur se ridică din grupul bărbaţilor de lîngă el. Bărbatul cu ochi de linx se aplecă încă o dată şi pipăi picioarele poneiului negru.

— Eu aş avea o altă părere despre acest ponei, zise el. Nu sînt sigur de ceva în legătură cu el. Unde ţi-e semnul?

Jem îi arătă o crestătură în ureche pe care bărbatul o examină cu atenţie.

— Eşti un cumpărător viclean, nu-i aşa? zise Jem. Ar putea crede lumea că am furat calul. E ceva în neregulă cu semnul?

— Nu, aparent nu. Dar e un lucru bun pentru tine că Tim Bray a plecat la Dorset. Calul acesta n-a fost niciodată al lui, orice-ai zice. Eu nu l-aş cumpăra, Stevens, dacă aş fi în

locul tău. O să dai de bucluc. Hai de-aici, omule.

Negustorul cu voce puternică privi cu regret la poneiul negru.

— E un exemplar reușit, zise el. Nu-mi pasă cine l-a crescut sau dacă armăsarul a fost bălțat. De ce ești așa mofturos, Will ?

Omul cu ochi de linx îl trase încă o dată de mînecă și-i șopti la ureche. Negustorul ascultă, deveni serios și apoi clătină din cap.

— Bine, zise el tare, nu mă îndoiesc că ai dreptate, tu ai fler cînd e vorba de ceva necurat. Poate e mai bine să nu ne băgăm. Poți să-ți păstrezi calul, îi zise el lui Jem. Tovarășului meu nu-i place. Ascultă-mi sfatul și coboară prețul. Dacă o să-l ții prea mult o să-ți pară rău.

Își făcu drum cu coatele prin mulțime, cu omul cu ochi de linx lîngă el și dispărură în direcția Cerbului Alb. Mary oftă ușurată cînd nu-i mai văzu. Din expresia feței lui Jem nu putea deduce nimic ; fluiera întruna. Oamenii veneau și plecau. Poneii flocoși din regiunea de mlaștină erau vînduți cu două sau trei lire și foștii proprietari plecau mulțumiți. De poneiul negru nu se mai apropie nimeni. Oamenii se uitau chiorîș la el. La ora patru fără un sfert, Jem vîndu celălalt cal cu șase lire unui fermier vesel și cinstit, după o discuție lungă și plăcută. Fermierul oferi cinci, dar Jem ținu morțiș la șapte. După douăzeci de minute de tocmeală zgomotoasă ajunseră la șase lire și fermierul părăsi tîrgul călare, rîzînd cu gura

pînă la urechi. Pe Mary începură să o doară picioarele. Se lăsa amurgul peste tîrg și se aprindeau lămpile. Tocmai se gîndea să se întoarcă la căruță cînd auzi o voce de femeie în spatele ei și un rîs puternic, afectat. Se întoarse și văzu pelerina albastră și pălăria cu pene a femeii care coborîse din trăsură după prînz.

— Oh, privește, James, zicea ea. Ai mai văzut vreodată în viața ta un ponei atît de minunat ? Își ține capul cum și-l ținea sărmana Beauty. Asemănarea e izbitoare, doar că animalul acesta e negru și n-are nimic din rasa lui Beauty. Ce păcat că Roger nu-i aici ! Nu-l pot deranja de la întîlnirea lui. Ce părere ai despre el, James ?

Bărbatul care o însoțea își puse lornieta și privi.

— La naiba, Mary, răspunse el tărăgănat. Nu mă pricep deloc la cai. Poneiul pe care l-ați pierdut era sur, nu ? Acesta e negru ca pana corbului, indiscutabil negru. Vrei să-l cumperi ?

Femeia rîse scurt.

— Ar fi un cadou de Crăciun foarte potrivit pentru copii, zise ea. De cînd a dispărut Beauty îl sîcîie întruna pe bietul Roger. Întreabă de preț, te rog, James.

Bărbatul înaintă semeț spre Jem.

— Hei, amice, strigă el, vrei să vinzi poneiul acela negru ?

Jem dădu din cap.

— L-am promis unui prieten, răspunse el. N-aș vrea să-mi calc cuvîntul. În afară de asta,

poneiul acesta nu vă poate duce în spate. A fost călărit doar de copii.

— Oh, într-adevăr. Înțeleg. Îți mulțumesc. Maria, flăcăul acesta spune că poneiul nu-i de vînzare.

— Sigur ? Ce păcat ! Mă hotărîsem să-l cumpăr. Îi dau cît cere, spune-i. Întreabă-l din nou, James.

Bărbatul își puse din nou lornieta și zise tărăgănat :

— Ascultă, domnule, doamna aceasta s-a îndrăgostit de calul dumitale. A pierdut recent unul și vrea să-l înlocuiască. Copiii dînsei vor fi foarte dezamăgiți cînd vor afla. Lasă-l naibii pe prieten. Poate să aștepte. Cît ceri pe el ?

— Douăzeci și cinci de guinee, răspunse Jem prompt. Cel puțin atîta îmi dădea prietenul meu. Nu sînt grăbit să-l vînd.

Doamna cu pălărie cu pene trecu dincolo de funia împrejmuitoare.

— Îți dau treizeci pe el, zise ea. Eu sînt doamna Bassat din North Hill și vreau să dau calul copiilor mei drept cadou de Crăciun. Te rog nu te împotrivi. Jumătate de sumă o am aici în portmoneu și domnul acesta îți va da restul. Domnul Bassat este în Launceston acum și vreau ca poneiul să fie o surpriză atît pentru el, cît și pentru copii. Rîndașul meu va veni imediat să-l ia și să-l ducă la North Hill, înainte ca domnul Bassat să părăsească orașul. Poftim banii.

Jem își ridică iute pălăria și făcu o plecăciune adîncă.

— Vă mulțumesc, doamnă, zise el. Sper că domnul Bassat va fi încîntat de tîrgul dumneavoastră. N-o să fie deloc primejdios pentru copii.

— Oh, va fi încîntat. Desigur poneiul acesta nu-i pe departe ca acela pe care ni l-au furat. Beauty era pur sînge și valora o groază de bani. Călușul acesta e destul de frumos și o să le placă copiilor. Hai, James ; se întunecă și mi-a pătruns frigul pînă la oase.

Părăsi tîrgul și se îndreptă spre trăsura ce aștepta în scuar. Lacheul înalt sări înainte să deschidă ușa.

— Tocmai am cumpărat un ponei pentru conașul Robert și conașul Henry, zise ea. Vrei să-l cauți pe Richards și să-i spui să-l ducă acasă ? Vreau să-i fac o surpriză stăpînului.

Urcă în trăsură, cu fustele fluturînd, urmată de bărbatul cu lornietă.

Jem privi în grabă peste umăr și bătu ușor pe braț pe un băiat care stătea în spatele lui...

— Ascultă, zise el, vrei o monedă de cinci șilingi ?

Băiatul încuviință din cap, cu gura căscată de uimire.

— Ține de poneiul ăsta atunci și, cînd vine rîndașul după el, dă-i-l din partea mea, te rog. Tocmai am primit vorbă că nevastă-mea a născut gemeni și că-i este viața în pericol. Nu pot pierde nici un moment. Poftim, ia dîrlogul. Îți urez sărbători fericite.

Plecă imediat și traversă scuarul grăbit, cu mîinile vîrîte adînc în buzunarele pantalonilor. Mary îl urma discret la vreo zece pași în urmă. Fața îi era stacojie și ținea ochii în pămînt.

Își stăpînea cu greu rîsul, ascunzîndu-și fața în șal. Era cît pe-aci să se prăbușească jos cînd ajunseră în partea cealaltă a scuarului, unde nu se mai vedeau trăsura și grupul de oameni. Își duse mîna la piept ca să-și recapete răsuflarea. Jem o aștepta, cu fața gravă ca un judecător.

— Jem Merlyn, meriți să fii spînzurat, zise ea cînd își reveni. Să stai acolo în tîrg și să vinzi calul furat însăși doamnei Bassat ! Ești un drac împielițat și mi-a albit părul urmărindu-te.

El își lăsă capul pe spate și rîse. Nu mai putu rezista nici ea. Rîsul lor răsună pe stradă și oamenii se întoarseră ca să-i privească. Se molipsiră și ei, începură să zîmbească și să rîdă. Părea că orașul Launceston însuși vibra de bucurie, cînd pe străzi răsunau hohote de veselie ce se amestecau cu freamătul și vuietul bîlciului. Peste tot se auzeau strigăte, chemări și cîntece. Torțele și felinarele aruncau lumini stranii pe fețele oamenilor. Totul era culoare și umbră și murmur de voci, iar văzduhul fremăta.

Jem o prinse de mînă și îi apăsă degetele.

— Acum te bucuri că ai venit, nu-i așa ? întrebă el și ea răspunse „da" nepăsătoare.

Intrară în inima bîlciului, înconjurați de entuziasmul mulțimii. Jem îi cumpără un șal stacojiu și cercei de aur. Supseră portocale sub un coviltir vărgat și o țigancă plină de zbîrcituri le ghici viitorul.

— Ferește-te de un străin oacheș, îi spuse ea lui Mary și ei se uitară unul la altul și rîseră

din nou. Ai sînge pe mîini, tinere, îi spuse lui. Într-o zi o să omori un om.

— Ce ți-am spus în căruță azi dimineață ? zise Jem. Pînă în prezent sînt nevinovat. Acum crezi ?

Dar ea clătină doar din cap, nu vroi să răspundă. Stropi de ploaie le căzură pe obraji, dar nu le păsă. Vîntul se stîrni în rafale, umflînd pînzele șatrelor împrăștiind hîrtii, panglici și mătăsuri. O dugheană mare vărgată se cutremură o clipă, apoi se nărui, merele și portocalele rostogolindu-se în rigolă. Ploaia începu să cadă, oamenii alergau în toate părțile căutînd adăpost, rîzînd și strigînd unii după alții, cu ploaia șiroind pe ei.

Jem o trase pe Mary sub acoperișul unei intrări. Îi cuprinse umerii cu brațele și-i întoarse fața spre a lui, apoi o sărută : „Păzește-te de străinul oacheș", zise el, apoi rîse și o sărută din nou. Odată cu norii de ploaie, care acoperiseră cerul, se și înnoptase. Vîntul stingea torțele, lumina felinarelor era slabă și galbenă, toată strălucirea bîlciului se terminase. Piața fu în curînd pustie, șatrele vărgate și dughenele deschise erau goale și abandonate. Ploaia cădea în rafale asupra intrării și Jem stătea cu spatele înspre ea, ca s-o protejeze pe Mary. Îi desfăcu baticul și începu să se joace cu părul ei. Îi simți vîrful degetelor pe gît, mergînd spre umeri, dar își ridică mîinile și i le dădu la o parte pe-ale lui.

— M-am făcut destul de mult de rîs pentru o seară, Jem Merlyn, zise ea. E timpul să ne gîndim la întoarcere. Lasă-mă în pace.

— Sper că nu vrei să călătorești într-o căruță neacoperită pe vîntul ăsta, zise el. Vine dinspre coastă și-o să ne răstoarne prin locurile ridicate. Va trebui să petrecem noaptea împreună în Launceston.

— Foarte probabil. Du-te și adu poneiul, Jem, cît se oprește ploaia un moment. O să te aștept aici.

— Nu fi puritană, Mary. O să te ude pînă la piele pe drumul spre Bodmin. Presupune că mă iubești, nu poți ? Atunci ai rămîne cu mine.

— Vorbești cu mine așa pentru că sînt chelneriță la bar în Hanul Jamaica ?

— Dă-l naibii de Hanul Jamaica. Îmi place chipul tău și-mi place să te simt aproape, asta-i de-ajuns pentru oricare bărbat. Ar trebui să fie de-ajuns și pentru o femeie.

— Cred că este pentru unele. Întîmplător nu sînt făcută în felul ăsta.

— Te-au făcut altfel decît pe celelalte femei, pe rîul Helford ? Rămîi aici cu mine în noaptea asta, Mary, și vom vedea. O să fii la fel cu celelalte pînă dimineață pun rămășag.

— Nu mă îndoiesc. Tocmai de aceea risc să mă facă ploaia leoarcă în căruță.

— Dumnezeule, Doamne, ești tare ca cremenea, Mary Yellan. Cînd o să rămîi iarăși singură o să-ți pară rău.

— Mai bine să-mi pară atunci decît mai tîrziu.

— Dacă te-aș săruta încă o dată, te-ai răzgîndi ?

— Nu.

— Nu mă mir că fratele meu stă în pat de-o săptămînă și bea întruna, cu tine în casă. I-ai cîntat psalmi ?

— Cred că da.

— N-am mai cunoscut o femeie atît de perversă. Am să-ți cumpăr o verighetă, dacă asta te-ar face să te simți respectabilă. N-am prea des bani suficienți în buzunar ca să fac o asemenea ofertă.

— Cîte neveste ai ?

— Șase sau șapte răspîndite prin Cornwall. Nu le mai socotesc pe cele dincolo de Tamar.

— Frumos număr pentru un bărbat. Dacă aș fi în locul tău, aș mai aștepta puțin pînă să o iau pe-a opta.

— Ești isteață foc. Parcă ai fi o maimuță în șalul ăla, cu ochii tăi strălucitori. Foarte bine, mă duc să aduc căruța și să te duc acasă la mătușă-ta, dar mai întîi o să te sărut, fie că vrei fie că nu.

Îi luă fața în mîini.

— Unul pentru necaz, două pentru bucurie, zise el. Restul o să ți le dau cînd o să fii într-o stare sufletească mai generoasă. Nu se face să termin rima în seara asta. Așteaptă-mă aici, o să vin repede.

Își puse capul în piept împotriva ploii și traversă strada. Îl văzu dispărînd după un șir de dughene și apoi după colț.

Se strînse din nou sub adăpostul de la ușă. Știa că drumul va fi destul de pustiu. Ploaia te biciuia, vîntul sufla nestăvilit, iar de la mlaștini nu te puteai aștepta la îndurare. Era

nevoie de mult curaj ca să înfrunți cele unsprezece mile într-o căruță deschisă. Gîndul de a rămîne în Launceston cu Jem Merlyn îi făcea inima să bată mai repede și o cuprindea emoția gîndindu-se la asta, acum cînd el era plecat și nu-i mai putea vedea chipul, dar cu toate acestea nu-și va pierde capul ca să-i facă lui pe plac. Odată ce se va abate de la linia de conduită ce și-o stabilise nu va mai fi cale de întoarcere. Nu va mai fi liniște sufletească și nici independență. Și așa dăduse prea mult, așa că nu se va mai elibera complet de el niciodată. Această slăbiciune va fi o povară pentru ea și-i va face pe cei patru pereți ai Hanului Jamaica mai odioși decît înainte. Ar fi fost mai bine să suporte singură solitudinea. Acum tăcerea mlaștinilor va fi un chin din cauza prezenței lui la numai patru mile depărtare de ea. Mary își înfășura șalul în jurul ei și își încrucișă brațele. Ar fi vrut ca femeile să nu fie niște ființe fragile, ca de paie, așa cum le socotea ea ; atunci ar fi putut rămîne noaptea aceasta cu Jem Merlyn și ar uita de sine, așa cum poate uita și el, și amîndoi s-ar despărți dimineață cu un zîmbet și o ridicare din umeri. Dar ea era femeie și așa ceva îi era imposibil. De altfel, se făcuse de rîs din cauza cîtorva săruturi. Se gîndi la mătușa Patience, pășind ca o stafie în umbra stăpînului și se cutremură. Așa va fi și Mary Yellan, dacă nu o va ajuta Dumnezeu și propria ei voință. O rafală de vînt îi ridică fusta și un torent de ploaie năvăli în portalul deschis. Se făcuse mai frig acum. Printre pietrele pavajului se formaseră bălți ;

luminile și oamenii dispăruseră. Launceston-ul își pierduse farmecul. Mîine va fi o zi de Crăciun tristă și mohorîtă. Mary aștepta dînd din picioare și suflînd în mîini. Jem nu se grăbea să vină cu căruța. Era supărat pe ea, fără îndoială, pentru că refuzase să rămînă și faptul că o lăsa în ploaie și frig sub portalul deschis era felul lui de-a o pedepsi. Minutele treceau anevoie și el nu mai venea. Dacă așa se răzbuna el, atunci planul era lipsit de umor și originalitate. Undeva un ceas bătu ora opt. Plecase de mai bine de o jumătate de oră, iar locul unde lăsaseră poneiul și căruța era la o depărtare de numai cinci minute. Era deprimată și obosită. Stătea în picioare de la prînz și acum, cînd intensitatea emoțiilor scăzuse, simțea nevoia să se odihnească. Va fi greu să-și mai recapete starea aceea sufletească, lipsită de griji din ultimele ore. Jem plecase cu veselie cu tot.

În cele din urmă, nu mai putu rezista și porni pe colină în sus ca să-l caute. Strada lungă era aproape pustie, doar cîțiva întîrziați, care zăboveau la adăpostul îndoielnic al portalurilor, așa cum făcuse și ea. Ploaia era nemiloasă, vîntul bătea în rafale. Nu mai rămăsese nimic din voioșia Crăciunului.

După cîteva minute ajunse la grajdul unde lăsaseră poneiul și căruța în după-amiaza aceea. Ușa era încuiată. Se uită printr-o crăpătură și văzu grajdul gol. Jem plecase probabil. Bătu la ușa prăvălioarei din vecini, nerăbdătoare și după o vreme îi deschise omul care îi primise în grajd în timpul zilei.

O privi supărat pentru că îl deranja de la căldura focului și la început nici nu o recunoscu așa cum arăta cu șalul ud.

— Ce vrei ? întrebă el. Nu dăm de mîncare străinilor aici.

— N-am venit după mîncare, răspunse Mary. Îmi caut prietenul. Am venit aici împreună cu un cal și o căruță descoperită pe două roți, dacă vă amintiți. Văd că grajdul e gol. L-ați văzut cumva pe el ?

Omul îngăimă o scuză.

— Te rog să mă ierți. Prietenul dumitale a plecat de vreo douăzeci de minute. Părea foarte grăbit și mai era un bărbat cu el. Nu sînt prea sigur, dar semăna cu unul dintre servitorii de la Cerbul Alb. În orice caz au luat-o în direcția aceea.

— N-a lăsat nici un mesaj ?

— Nu, și-mi pare rău că n-a lăsat. Poate îl găsești la Cerbul Alb. Știi unde este ?

— Da, mulțumesc. O să-l caut acolo. Noapte bună.

Omul îi închise ușa în nas, de-ajuns de bucuros că a scăpat de ea și Mary făcu calea întoarsă spre oraș. Ce-o fi vrînd Jem cu unul din servitorii de la Cerbul Alb ? Probabil omul s-a înșelat. Nu era altceva de făcut decît să afle singură adevărul. Ajunse iarăși la piața pavată cu pietre. Cerbul Alb părea destul de ospitalier, cu ferestrele luminate, dar nici urmă de ponei și căruță. I se strînse inima. Să fi plecat Jem fără ea ? Ezită o clipă, apoi se duse la ușă și intră. Localul părea plin de

domni care vorbeau și rîdeau. Deodată hainele ei țărănești și părul ud stîrniră consternare, pentru că un servitor se apropie imediat de ea și o pofti să plece.

— Am venit să caut pe un domn, Jem Merlyn, zise ea cu fermitate. A venit aici cu un ponei și o căruță și a fost văzut în compania unui servitor de-al dumneavoastră. Scuzați-mă că vă deranjez, dar sînt nerăbdătoare să-l găsesc. Vreți să vă interesați ?

Bărbatul se îndepărtă fără pic de amabilitate, în timp ce Mary aștepta lîngă intrare, cu spatele spre micul grup de bărbați, care stăteau în picioare lîngă cămin și se uitau. Printre ei îl recunoscu pe negustor și pe omulețul cu ochi de linx.

O încolți deodată o bănuială. După cîteva momente, servitorul se întoarse cu o tavă de pahare pe care le împărți celor de lîngă cămin, iar mai tîrziu apăru din nou cu prăjitură și șuncă. Pe Mary n-o mai băgă în seamă și numai după ce îl strigă și a treia oară veni spre ea.

— Îmi pare rău, zise el, dar avem atîta lume în seara asta că nu ne putem pierde vremea cu oamenii de la bîlci. Nu există nimeni aici cu numele de Merlyn. Am întrebat afară, dar nimeni n-a auzit de el.

Mary se întoarse imediat spre ușă, dar bărbatul cu ochi de linx era înaintea ei.

— Dacă-l cauți pe țiganul acela tuciuriu, care a încercat să vîndă tovarășului meu un ponei în după-amiaza aceasta, îți pot da vești, zise el cu un zîmbet larg, arătîndu-și un șir de

dinţi stricaţi. Grupul de lîngă cămin izbucni în rîs.

Mary privi de la unul la altul.

— Ce ştiţi de el ? întrebă ea.

— Se afla în tovărăşia unui gentilom, acum vreo zece minute, răspunse bărbatul cu ochi de linx, zîmbind încă şi măsurînd-o cu privirea de sus pînă jos, şi l-am convins, cu ajutorul cîtorva dintre noi, să intre într-o trăsură care îl aştepta la uşă. La început înclina să se opună, dar o privire a gentilomului se pare că l-a hotărît. Nu mă îndoiesc că ştii ce s-a întîmplat cu poneiul cel negru. Cerea un preţ prea mare.

Remarca provocă un hohot de rîs în grupul de lîngă cămin. Mary privi insistent la bărbatul cu ochi de linx.

— Ştiţi cumva unde s-a dus ? întrebă ea.

El ridică din umeri, făcînd o mutră de falsă compătimire.

— Destinaţia îmi este necunoscută şi regret că trebuie să-ţi spun că prietenul dumitale nu a lăsat nici un mesaj de adio. Totuşi, e ajunul Crăciunului şi e încă devreme şi după cum singură poţi vedea, nu-i o vreme să stai afară. Dacă vrei să aştepţi aici, pînă prietenul dumitale va binevoi să se întoarcă, eu şi aceşti domni vom fi încîntaţi să-ţi ţinem companie. Puse o mînă moale pe şalul ei.

— Ce mizerabil trebuie să fie individul ăsta ca să părăsească o fată ca dumneata, zise el cu o voce mieroasă. Rămîi înăuntru să te odihneşti şi dă-l uitării.

Mary îi întoarse spatele fără să scoată o vorbă şi ieşi afară. Pe cînd închidea uşa după ea, îi auzi ecoul rîsului.

Stătea în piaţa pustie în tovărăşia vîntului vijelios şi a ploii torenţiale. Se întîmplase tot ce putea fi mai rău : furtul poneiului fusese descoperit. Nu exista nici o altă explicaţie. Jem plecase. Privea prosteşte înaintea ei la casele întunecate, întrebîndu-se care era pedeapsa pentru furt. Spînzurau oare oamenii pentru asta ca şi pentru crimă ? Se simţea rău, parcă o bătuse cineva şi mintea i se tulburase. Nu putea gîndi limpede, nu putea face nici un plan. Credea că îl pierduse pe Jem pentru totdeauna şi că nu-l mai vedea niciodată. Scurta aventură se terminase. Pentru moment era ameţită şi, abia dîndu-şi seama de ceea ce face, începu să traverseze piaţa către colina unde era castelul. Dacă ar fi consimţit să rămînă în Launceston, asta nu s-ar fi întîmplat. Ar fi părăsit adăpostul de sub portal şi ar fi găsit o cameră undeva în oraş ; ar fi fost lîngă el şi s-ar fi iubit.

Şi chiar dacă l-ar fi prins dimineaţă, ar fi petrecut cîteva ore singuri. Acum cînd el nu mai era lîngă ea, mintea şi trupul ţipau de amărăciune şi indignare şi ea ştia cît de mult îl dorise.. Era vina ei că fusese luat şi nu putea face nimic pentru el. Fără îndoială că-l vor spînzura pentru asta ; va muri la fel ca şi taică-său mai înainte. Zidurile castelului o priveau cu ochi răi, ploaia curgea pîrîiaşe pe marginea drumului. Nu mai rămăsese nimic frumos

în Launceston ; era un loc îngrozitor, mohorît, odios, la fiecare cotitură pîndind-o nenorocirea. Mergea împleticindu-se prin ploaia care-i biciuia fața, păsîndu-i prea puțin încotro se îndrepta și nesinchisindu-se că între ea și dormitorul ei de la Hanul Jamaica erau unsprezece mile. Dacă a iubi un bărbat însemna această durere și suferință, ea nu mai voia nimic. Iubirea spulbera sănătatea și liniștea sufletească, distrugîndu-i orice curaj. Ea, care cîndva fusese indiferentă și puternică, era acum un copil ce flecărea. Colina abruptă se ridica înaintea ei. În aceeași după-amiază o urcaseră în huruitul căruței ; își amintea de trunchiul de copac noduros și de deschizătura din gard. Jem fluiera, iar ea cînta frînturi dintr-un cîntec. Deodată își veni în fire și începu să șovăie. Era o nebunie să meargă pe jos mai departe. Drumul se întindea înaintea ei ca o panglică albă și după două mile ar fi fost epuizată pe un asemenea vînt și ploaie.

Se întoarse din nou pe panta colinei, cu luminile ce clipeau jos în oraș. Poate îi va da cineva un pat pentru o noapte ori o pătură pe podea. N-avea bani ; vor trebui să aibă încredere în ea că va plăti. Vîntul îi răvășea părul și copacii pipernicíți se aplecau făcînd reverențe în fața ei. Zorile zilei de Crăciun vor veni cu furtună și ploaie.

Coborîse mult pe șosea, purtată de vînt, ca o frunză, cînd din întuneric văzu o trăsură tîrîndu-se în susul dealului spre ea. Părea un gîndac mic și negru, ce înainta încet, trebuind să înfrunte vremea. O privea cu ochi buimaci ; faptul că o vedea nu trezea în mintea ei decît gîndul că undeva, pe un drum necunoscut, Jem Merlyn se îndrepta spre moarte în același fel. Trăsura o ajunse din urmă și tocmai o depășea, cînd deodată se repezi către ea, mînată de un impuls și strigă vizitiului înfășurat într-o șubă pe capră.

— O luați pe drumul către Bodmin ? Aveți vreun pasager înăuntru ?

Vizitiul dădu din cap și lovi calul cu biciul, dar înainte ca Mary să se poată da la o parte, de pe geamul trăsurii ieși un braț și o mînă se lăsă pe umărul ei.

— Ce face Mary Yellan singură la Launceston în ajunul Crăciunului ? zise o voce dinăuntru.

Mîna era fermă, dar vocea blîndă. O fată palidă o privi din interiorul întunecos al trăsurii : păr alb și ochi albi sub pălăria neagră cu boruri late.

Era preotul din Altarnun.

CAPITOLUL 10

ÎI PRIVI PROFILUL în semiîntuneric ; bine conturat și clar, nasul subțire și proeminent îndreptat în jos, ca ciocul coroiat al unei păsări, buzele înguste și livide, strîns lipite. Stătea plecat înainte, cu bărbia răzimată pe un baston lung de abanos, pe care îl ținea între genunchi.
Deocamdată nu-i vedea ochii ; erau acoperiți de genele lungi albe. Se întoarse apoi spre ea și o privi. Cînd își mișcă genele, îi văzu ochii, de asemenea albi, transparenți și inexpresivi ca sticla.

— Iată-ne călătorind împreună pentru a doua oară, zise el și vocea îi era blîndă și domoală, ca vocea unei femei. Am încă o dată norocul de a te ajuta pe drum. Ești udă pînă la piele. Mai bine ți-ai scoate hainele.

O privi fix cu o indiferență rece, în timp ce ea se chinuia, oarecum zăpăcită, să desfacă acul cu care era prins șalul.

— Se găsește un pled uscat aici, pe care l-ai putea folosi în timpul călătoriei, continuă el. Cred că ar trebui să te descalți, te-ai simți mai bine la picioare. În trăsura asta nu prea este curent.

Fără să scoată o vorbă, Mary alunecă din șalul înmuiat de apă și corset și se înfășură în pătura de păr aspru pe care i-o întinse. Părul i se desfăcu din bentiță și-i căzu pe umerii goi ca o draperie. Se simțea ca un copil prins făcînd o năzdrăvănie și acum ședea blînd cu mîinile încrucișate, ascultînd la cuvintele profesorului.

— Cum e ? zise el, privind-o grav.

Mary se trezi în situația penibilă de a da explicație cum își petrecuse ziua. Ca și mai înainte la Altarnun, era ceva în felul lui de a fi care o făcea să se simtă nesigură, proastă și ignorantă, ca o fată de la țară, pentru că povestea ei era stîngace, prost ticluită... apărea ca oricare femeie care se înjosise la bîlciul de la Launceston și fusese părăsită de bărbatul pe care îl alesese, lăsînd-o să se descurce singură spre casă. Îi era rușine să pomenească numele lui Jem și îl prezentă într-un mod neconvingător, ca pe un bărbat ce se ocupă cu îmblînzirea cailor și pe care-l cunoscuse cîndva, cînd hoinărise prin mlaștină. Și acum se întîmplase o oarecare încurcătură în Launceston din cauza vînzării unui ponei și se temea că fusese prins cu ceva necinstit.

Se întreba ce va gîndi Francis Davey despre ea că a mers la Launceston cu o cunoștință întîmplătoare și că apoi, rămînînd singură, a alergat prin oraș, udă și murdară, după ce s-a înnoptat, ca o femeie de stradă. O ascultă în liniște pînă la sfîrșit ; ea îl auzi înghițind de vreo două ori, un tic al lui de care își aminti.

— Așadar n-ai fost tocmai singură ? întrebă el în cele din urmă. Hanul Jamaica nu era chiar așa de izolat cum presupuneai ?

Mary se îmbujoră în întuneric și, deși el nu-i putea vedea fața, își dădea seama că era cu ochii pe ea și se simți vinovată, ca și cum făcuse o greșeală și aceasta era acuzația.

— Cum se numea tovarășul tău ? întrebă el încet.

Șovăi o clipă, stîngace și încurcată, cu sentimentul vinovăției mai puternic ca oricînd.

— Era fratele unchiului meu, răspunse ea, conștientă de șovăiala ei, recunoașterea venind cu greu, ca o mărturisire.

Nu știa care fusese părerea lui despre ea pînă acum, dar era puțin probabil să-i fie mai bună după aceasta. Nici nu trecuse o săptămînă de cînd îl făcuse pe Joss Merlyn criminal și cu toate acestea plecase de la Hanul Jamaica împreună cu fratele lui, fără remușcări, o chelneriță ordinară care voia să se distreze la bîlci.

— Aveți o părere proastă despre mine, desigur, continuă ea grăbită. Cum n-am încredere și nu-l suport pe unchiul meu, nu era potrivit să-mi fac confident pe fratele lui. Știu că e necinstit și e hoț, mi-a spus-o chiar el de la început, dar dincolo de aceasta...

Tărăgănă cuvintele cu oarecare nesiguranță. În definitiv, Jem nu tăgăduise. N-a încercat cîtuși de puțin să se apere cînd ea l-a acuzat. Acum se dăduse și ea de partea lui, îl apăra, fără motive și împotriva judecății ei sănătoase, legată de el pentru că o atinsese și o sărutase în întuneric.

— Vrei să spui că Jem nu știa nimic de afacerile hangiului în timpul nopții ? continuă vocea blîndă de lîngă ea. El nu face parte din banda celor care aduc căruțe la Hanul Jamaica ?

Mary făcu un gest ușor de disperare.

— Nu știu, răspunse ea. N-am nici o dovadă. El nu recunoaște nimic, ridică doar din umeri. Dar mi-a spus un lucru : că nu a omorît niciodată vreun om și l-am crezut. Îl cred și acum. Mai zicea că unchiul meu fuge drept în brațele legii și nu peste mult timp va fi prins. N-a spus că ar face parte din bandă.

Vorbea acum ca să se liniștească pe ea însăși mai degrabă decît pe bărbatul de lîngă ea și nevinovăția lui Jem deveni dintr-o dată de importanță vitală.

— Mi-ați spus înainte că îl cunoașteți oarecum pe moșier, zise ea repede. Poate aveți influență asupra lui. Ați putea, fără îndoială, să-l convingeți să-l trateze cu îndurare pe Jem Merlyn cînd va fi cazul ? În definitiv el este tînăr, ar putea lua viața de la început. V-ar fi destul de ușor în situația dumneavoastră.

Tăcerea lui o umilea și mai mult și simțind ochii aceia reci, fixați asupra ei, își dădea seama că o socotea o prostuță și o ușuratică. Înțelegea, probabil, că ea apăra un bărbat care o sărutase o dată și faptul că o disprețuia se înțelegea de la sine.

— Cunoștința mea cu domnul Bassat din North Hill este foarte superficială, îi spuse el

blînd. Ne-am dat unul altuia bună ziua de vreo două ori și am vorbit despre chestiuni referitoare la parohiile noastre. E puțin probabil ca dînsul să cruțe un hoț datorită mie, mai ales dacă hoțul e vinovat și întîmplător e fratele proprietarului Hanului Jamaica.

Mary nu zise nimic. Încă o dată acest ciudat om al lui Dumnezeu vorbise logic și înțelept, încît nu avea nici un argument ca să-i răspundă. Dar ea era cuprinsă de febra dragostei care devastează rațiunea și distruge logica, de aceea cuvintele lui o iritau și-i tulburau mintea.

— Pari îngrijorată de viața lui ?

Mary se întrebă dacă în vocea lui era batjocură, reproș sau înțelegere, dar el continuă imediat.

— Și dacă noul dumitale prieten s-ar face vinovat de alte lucruri de a fi uneltit împreună cu fratele lui împotriva bunurilor și, poate, împotriva vieților semenilor săi, ce-ai mai avea de spus, Mary Yellan ? Ai mai căuta să-l salvezi ?

Îi simți mîinile pe ale ei, reci și impersonale și pentru că abia mai rezista după agitația din timpul zilei, speriată și înșelată, iubind, împotriva propriei ei judecăți, un bărbat pe care îl pierduse din vina sa, se prăbuși sufletește și începu să bată cîmpii, ca un copil oprit de la ceva.

— La asta nu m-am gîndit, răspunse ea aspru. Aș putea înfrunta brutalitatea unchiului meu și prostia mută și înduioșătoare a mătușii Patience ; chiar și tăcerea și repulsia față de Hanul Jamaica le-aș putea suporta fără

să dau înapoi și să fug. Nu mă deranjează singurătatea. Există o anumită satisfacție sinistră în această luptă cu unchiul meu, care uneori mă însuflețește și simt că-l voi învinge pînă la urmă, orice-ar zice sau ar face. Mi-am făcut planul să o iau pe mătușa de la el și să-l dau pe mîna legii, apoi, cînd totul se va termina, să găsesc de lucru la o fermă undeva și să duc o viață de bărbat, cum eram obișnuită. Dar acum nu mai pot privi în viitor. Nu mai sînt în stare să fac planuri și să gîndesc singură. Mă învîrt întruna într-o capcană din cauza unui om pe care îl disprețuiesc și care n-are nici o legătură cu mintea și înțelegerea mea. Nu vreau să iubesc ca o femeie sau să simt ca o femeie, domnule Davey. O asemenea iubire înseamnă durere, suferință și mizerie care pot dura toată viața. Nu la asta m-am gîndit și nu vreau asta.

Se lăsă pe spate cu fața răzimată de marginea trăsurii, sleită de torentul de cuvinte și deja rușinată de răbufnire. Nu-i mai păsa ce credea el despre ea acum. El era preot și de aceea era detașat de mica lume de furtuni și pasiuni. Nu putea cunoaște aceste lucruri. Deveni posacă și nefericită.

— Ce vîrstă ai ? întrebă el brusc.

— Douăzeci și trei, îi spuse ea.

Îl auzi înghițind pe întuneric ; apoi își luă mîna de pe ale ei, o puse pe bastonul de abanos și rămase tăcut.

Trăsura urcase din valea Launceston-ului cu adăpostul gardurilor vii și era acum pe dealurile care duceau spre regiunea deschisă a

mlaștinilor, expuse deplinei puteri a vîntului și ploii. Vîntul sufla încontinuu, dar rafalele de ploaie erau intermitente și din cînd în cînd mai apărea pe furiș o stea în spatele norilor, atîrnînd o clipă ca o împunsătură de lumină. Dispărea apoi întunecată și măturată de o cortină neagră de ploaie ; de la fereastra îngustă a trăsurii nu se vedea decît un petec de cer negru și pătrat.

În vale, ploaia căzuse mai puternic, dar vîntul, deși neschimbat, fusese moderat și oprit în cale de copaci și de creasta dealului. Aici, pe înălțimi, nu mai exista nici un adăpost natural ; nu era decît mlaștină de o parte și de alta a drumului, iar deasupra, bolta cerească mare și întunecată ; și se mai auzea un țipăt adus de vînt, care înainte nu se auzise.

Mary tremura și se vîrî mai aproape de preot, ca un cîine de stăpînul său. Totuși el nu zicea nimic, dar ea știa că se întorsese și că o privea ; pentru prima dată era conștientă de prezența lui ca ființă umană ; îi simțea respirația pe frunte. Își aminti că șalul ud și corsetul zăceau pe podea la picioarele ei și că era goală sub pătura aspră. Cînd el vorbi din nou, își dădu seama cît de aproape era de ea și vocea lui veni ca o lovitură, zăpăcind-o dintr-o dată și pe neașteptate.

— Ești foarte tînără, Mary Yellan, zise el domol. Nu ești decît un pui ieșit proaspăt din ou cu găoacea în jurul tău încă. O să treci de criza aceasta neimportantă. Femeile ca tine nu trebuie să verse lacrimi din cauza unui bărbat întîlnit o dată sau de două ori, iar

primul sărut nu-i un lucru de ținut minte. O să-ți uiți foarte curînd prietenul cu poneiul furat. Gata acum, șterge-ți ochii ; nu ești prima care-și mușcă unghiile pentru că și-a pierdut iubitul.

Deci el socotea întîmplarea ei o chestiune lipsită de importanță, cel puțin așa credea ea după spusele lui. După asta se întrebă de ce el nu folosise expresiile obișnuite de consolare, zisese ceva despre binecuvîntarea rugăciunii, pacea lui Dumnezeu și viața veșnică. Își aminti de prima lor călătorie, cînd biciuise calul să alerge repede și cum se ghemuise pe capră, cu hățurile în mînă ; și șoptise cuvinte, ca pentru sine, pe care ea nu le înțelesese. Simți din nou ceva din jena prin care trecuse atunci : o senzație de neliniște pe care o asocia instinctiv cu părul și ochii lui, ca și cum abaterea lui fizică de la normalitate constituie o barieră între el și restul lumii. În lumea animală un monstru îți provoacă oroare și-l vînezi imediat, sau îl distrugi, sau îl alungi în pustiu. Nici nu termină bine această idee că își reproșă că e mărginită la minte și necreștină. Era un semen de-al ei și preot al lui Dumnezeu. În timp ce murmura o acuză față de el, pentru că se făcuse de rîs față de el și vorbise ca o fată oarecare de pe stradă, se aplecă după haine și începu să le tragă pe ea pe furiș sub protecția păturii.

— Deci, am avut dreptate în presupunerea mea ; de cînd te-am văzut ultima oară a fost liniște la Hanul Jamaica ? zise el după o vreme,

urmîndu-și șirul gîndurilor. Căruțele nu ți-au mai stricat somnul și hangiul s-a jucat singur cu paharul și sticla ?

Mary încă neliniștită și îngrijorată, cu mintea la bărbatul pe care îl pierduse, își reveni printr-un efort, la realitate. Uitase de unchiul ei de aproape zece ore. Deodată își aduse aminte de groaza săptămînii trecute și de ceea ce aflase atunci. Se gîndi la interminabilele nopți de nesomn, la zilele lungi petrecute singură și la ochii injectați ai unchiului, care o priveau fix, legănîndu-se iarăși în fața ei, cu zîmbetul acela de bețiv, în timp ce o pipăia.

— Domnule Davey, șopti ea, ați auzit vreodată de jefuitori de vase naufragiate ?

Pînă atunci nu pronunțase cuvîntul cu voce tare ; nici nu-l băgase în seamă, dar acum cînd îl auzea rostit de propriile ei buze suna înspăimîntător și obscen, ca o hulă. Era prea întuneric în trăsură ca să vadă efectul pe fața lui, dar îl auzi înghițind. Pălăria neagră cu borul larg îi ascundea ochii și nu-i putea vedea decît conturul nedeslușit al profilului, bărbia ascuțită și nasul proeminent.

— Cîndva, cu ani în urmă, cînd nu eram decît copil, l-am auzit pe un vecin vorbind despre ei, zise ea, apoi, mai tîrziu, cînd eram eram destul de mare ca să pot înțelege, circulau zvonuri despre asemenea lucruri... vorbe de clacă repede curmate. Un bărbat venise cu o poveste de groază, după o vizită pe coasta de nord, dar a fost redus la tăcere imediat ; oamenii în vîrstă interziseră astfel de vorbe ; era o ofensă la adresa decenței.

— Eu n-am crezut nici una din aceste povești. Am întrebat-o pe mama și mi-a spus că erau născociri îngrozitoare ale oamenilor rău intenționați ; asemenea lucruri n-au existat și nici nu pot exista. N-avea dreptate. Știu acum că n-avea, domnule Davey. Unchiul meu este unul dintre ei ; mi-a spus-o el cu gura lui.

Preotul încă nu zicea nimic ; ședea nemișcat ca o stană de piatră. Ea continuă, vorbind mereu în șoaptă.

— Sînt toți implicați, de la coastă pînă la malul Tamar-ului, toți oamenii aceia pe care i-am văzut în prima sîmbătă în bar la han. Țiganii, braconierii, marinarii, comis-voiajorul cu dinții stricați. Au omorît femei și copii cu propriile lor mîini ; i-au ținut sub apă, i-au omorît cu bolovani și pietre. Acelea sînt căruțele morții. Mărfurile pe care le transportă în timpul nopții nu sînt doar butoaie obținute prin contrabandă, cu coniac pentru unii și tutun pentru alții, sînt mărfuri de pe vasele naufragiate cumpărate pe sînge, sînt proprietatea și bunurile oamenilor omorîți. Din cauza aceasta oamenii fricoși de prin căsuțe și de la ferme se tem și le e silă de el ; de aceea țin toate ușile zăvorîte și tot de aceea poștalioanele trec pe lîngă casa lui într-un nor de praf. Ei bănuiesc ceea ce nu pot dovedi. Mătușa mea trăiește într-o teroare de moarte că va fi descoperit, iar unchiului meu îi e deajuns să se piardă cu băutul în fața unui străin

și secretul lui e împărtășit în cele patru vînturi. Asta e, domnule Davey ; acum cunoașteți adevărul despre Hanul Jamaica.

Se răzimă fără să respire de peretele trăsurii, mușcîndu-și buzele și frîngîndu-și mîinile de emoția pe care nu și-o putea stăpîni, epuizată și zdruncinată de șuvoiul de vorbe care îi scăpase. Undeva, în locurile întunecate ale minții ei, un chip se lupta să iasă la iveală, fără să aibă milă de sentimentele ei ; era chipul lui Jem Merlyn, bărbatul pe care îl iubea, devenit rău și deformat, contopindu-se în cele din urmă, într-un mod înspăimîntător, în chipul fratelui său.

Fața de sub pălăria neagră cu borul lat se întoarse spre ea. Observă o licărire bruscă a genelor albe și buzele se mișcară.

— Așadar, hangiul vorbește cînd e beat ? întrebă el și lui Mary i se păru că vocii îi lipsea ceva din blîndețea ei obișnuită ; suna mai strident, pregătită parcă pentru o notă mai ridicată, dar cînd se uită la el, ochii lui priveau fix, reci și impersonali ca totdeauna.

— Da, vorbește, răspunse ea. După ce unchiul meu trăiește cinci zile cu coniac, își deschide sufletul în fața lumii. Mi-a spus-o el însuși, chiar în prima seară cînd am sosit. Atunci nu era beat. Dar acum patru zile, după ce se trezise din prima stare de letargie și a venit în bucătărie, după miezul nopții, legănîndu-se pe picioare... atunci a vorbit. Așa am aflat și poate de aceea mi-am pierdut încrederea în oameni, în Dumnezeu și în mine însămi și tot de aceea m-am purtat ca o nebună astăzi în Launceston.

Furtuna crescuse în intensitate în timpul conversației lor și acum, cînd trăsura tocmai lua o curbă, trebuia să înfrunte vîntul, care aproape o făcea să se oprească. Vehiculul se legănă pe roțile înalte și un șuvoi de ploaie împroșcă ferestrele, ca o mînă de pietricele. Nu mai exista nici un adăpost acum ; de o parte și de alta mlaștina se întindea pustie și goală, norii zburau grăbiți deasupra pămîntului sfărîmîndu-se de vîrfurile stîncoase ale dealurilor. Vîntul aducea un miros pătrunzător de sare și umiditate de la marea care se găsea la depărtare de cincisprezece mile.

Francis Davey se aplecă înainte.

— Ne apropiem de Five Lanes și de răspîntia care duce spre Altarnun, zise el. Vizitiul trebuie să ajungă la Bodmin, așa că te duce pînă la Hanul Jamaica. Te părăsesc la Five Lanes și merg pe jos pînă în sat. Eu sînt singurul om căruia i-ai făcut cinstea de-a avea încredere în el sau o împart cu fratele hangiului ?

Încă o dată Mary nu-și putea da seama dacă în vocea lui era ironie sau batjocură.

— Am vorbit despre asta, azi dimineață. El n-a prea zis multe și știu că nu e prieten cu unchiul meu. Oricum, acum nu mai contează ; Jem intră la închisoare pentru o altă crimă.

— Și să presupunem că și-ar putea salva propria-i piele trădîndu-și fratele, ce-ai zice atunci, Mary Yellan ? E o întrebare la care merită să te gîndești.

Mary tresări. Aceasta era o nouă posibilitate și pentru o clipă se agăță de acest pai. Dar probabil preotul din Altarnun îi citise gîndurile, pentru că, privindu-l pentru a-și confirma speranțele, îl văzu zîmbind, linia subțire a gurii lui întrerupîndu-se pentru o clipă din pasivitate, ca și cum fața i-ar fi fost o mască ce se spărsese. Privi într-o parte neliniștită, avînd senzația cuiva care dă pe neașteptate peste o priveliște interzisă.

— Aceasta ar fi o ușurare atît pentru tine cît și pentru el, fără îndoială, continua preotul, dacă n-a fost niciodată implicat. Dar există totdeauna îndoiala, nu ? Și nici dumneata nici eu nu cunoaștem răspunsul la această întrebare. Un om vinovat, de obicei, nu-și leagă funia în jurul propriului gît.

Mary făcu un gest de neputință cu mîna și probabil el îi citise disperarea pe chip, pentru că vocea-i deveni din nou blîndă și își puse mîna pe genunchiul ei :

— Zilele noastre senine s-au dus, ne așteaptă întunericul, zise el încet. Dacă s-ar îngădui să ne luăm citatele din Shakespeare, s-ar spune predici ciudate, mîine în Cornwall, Mary Yellan. Unchiul dumitale și tovarășii lui nu fac parte din parohia mea, totuși, și chiar dacă ar fi nu m-ar înțelege. Dai din cap, ți se pare că vorbesc enigmatic ; „Omul acesta nu mă poate ocroti“, zici dumneata, „e un monstru cu părul și ochii albi“. Nu te-ntoarce, știu ce gîndești. Îți voi spune un singur lucru pentru a te consola și poți înțelege din el ceea ce vrei. Peste o săptămînă va fi Anul Nou. Luminile false au strălucit pentru ultima oară și nu vor mai fi naufragii ; lumînările se vor stinge.

— Nu vă înțeleg, zise Mary. De unde știți și ce are Anul Nou de-a face cu asta ?

Își luă mîna de pe ea și începu să-și încheie paltonul, pregătindu-se de plecare. Ridică geamul și strigă vizitiului să lase carul mai încet. Aerul rece năvăli în trăsură, însoțit de o ploaie rece ca gheața.

— În seara aceasta, mă reîntorc de la o adunare din Launceston, zise el, care a fost continuarea altor adunări asemănătoare în ultimii ani. Cei care am fost prezenți am fost informați că Guvernul Majestății Sale e gata să ia anumite măsuri în cursul anului viitor, ca de pildă, să fie patrule pe coastele țării Majestății sale. Pe țărm vor fi instalate posturi de observație în loc de lumini, iar potecile, cunoscute acum doar de oameni ca unchiul dumitale și tovarășii lui, vor fi călcate de oamenii legii. Va fi un lanț peste toată Anglia, Mary, care va fi foarte greu de rupt. Acum înțelegi ?

Deschise ușa trăsurii și coborî în șosea. Ajuns în ploaie își descoperi capul și Mary văzu părul alb des încadrîndu-i fața, ca un nimb. Îi zîmbi din nou și făcu o plecăciune, apoi se întinse după mîna ei și i-o ținu într-a lui un moment.

— Necazurile dumitale s-au terminat, zise el ; roțile căruțelor vor rugini și camera zăvorîtă de la capătul coridorului va putea fi transformată în salon. Mătușa va dormi din

nou în pace și unchiul tău fie va bea pînă va muri și veți scăpa toți de el, fie va deveni metodist și va ține predici călătorilor pe șosea. Iar tu vei merge iarăși în sud și vei găsi un iubit. Somn ușor la noapte. Mîine e ziua de Crăciun și clopotele din Altarnun vor bate pentru pace și bunăvoință. Mă voi gîndi la dumneata.

Făcu semn cu mîna vizitiului și trăsura își continuă drumul fără el. Mary se aplecă pe fereastră ca să-l strige, dar el apucase spre dreapta, pe unul din cele cinci drumuri și nu se mai vedea.

Trăsura huruia pe drumul spre Bodmin. Mai erau de parcurs trei mile pînă ce hornurile înalte ale Hanului Jamaica se profilau la orizont și drumul acela era cel mai sălbatic și mai expus intemperiilor din cele douăzeci și unu cîte erau între cele două orașe.

Lui Mary îi părea rău că nu mersese cu Francis Davey. În Altarnun n-ar fi auzit vîntul și ploaia ar fi căzut încet pe aleea adăpostită. Mîine ar fi putut să îngenuncheze și să se roage pentru prima oară de cînd plecase din Helford. Dacă ceea ce zicea el era adevărat, atunci va avea motiv să se bucure și să aducă mulțumiri. Ziua jefuitorului de vase se sfîrșise ; va fi zdrobit de noua lege, el și toți cei ca el. Vor fi șterși și nimiciți din țară cum fuseseră pirații cu douăzeci, treizeci de ani în urmă ; și nu-și va mai aminti nimeni de ei, nu va rămîne nici o mărturie care să otrăvească sufletele celor care vor veni. Se va naște o nouă generație care nu le va auzi niciodată numele. Vapoarele vor veni în Anglia fără teamă ; nu va mai fi seceriș odată cu venirea mareei. Adăposturile dintre stînci, care au răsunat cîndva de scîrțîitul pașilor pe pietriș și de șoaptele oamenilor, vor fi din nou liniștite, iar țipătul care întrerupea liniștea va fi țipătul pescărușilor. Sub suprafața calmă a mării, pe fundul oceanului, vor zăcea tigve fără nume, monede verzi care au fost cîndva aur și scheletele bătrîne ale vapoarelor : toate vor fi uitate pentru totdeauna. Groaza pe care au cunoscut-o a murit odată cu ei. Va fi aurora unei noi epoci, cînd bărbații și femeile vor călători fără teamă și pămîntul va fi al lor. Aici, pe această întindere mlăștinoasă, fermierii își vor ara petecul lor de pămînt, vor aduna fînul în căpițe și-l vor usca la soare, așa cum fac astăzi și umbra care îi amenința va fi dispărut. Poate pe locul unde a stat Hanul Jamaica va crește iarbă și cîmpia stearpă va înflori.

Ședea în colțul trăsurii, cu viziunea unei lumi noi înaintea ei, cînd, prin fereastra deschisă, adusă de vînt, auzi o împușcătură, răsunînd în liniștea nopții, însoțită de un strigăt îndepărtat și de un țipăt. În întuneric se auzeau voci de bărbați și pe șosea tropăit de picioare. Se aplecă pe fereastră, cu ploaia biciuindu-i obrajii și-l auzi pe vizitiu strigînd de teamă, deoarece calul se speriase și se poticnise. Șoseaua urca abrupt din vale, șerpuind pînă în vîrful dealului ; în depărtare se vedeau hornurile zvelte ale Hanului Jamaica, ridicîndu-se deasupra orizontului, ca o spîn-

zurătoare. Pe drum cobora un grup de oameni, condus de unul care țopăia ca un iepure și mișca un felinar încoace și-ncolo în fața lui. Se mai auzi o împușcătură și vizitiul trăsurii se făcu ghem pe capră, apoi se prăbuși. Calul se poticni din nou și o luă orbește spre șanț. O clipă trăsura se legănă pe roți și se opri. Cineva înjură tare către cer; un altul rîse bezmetic, se auzi un fluierat și un țipăt. Pe fereastra trăsurii se vîrî o față încadrată de păr încîlcit, ce cădea în șuvițe peste ochii injectați. Buzele se despărțiră, dezgolind dinții albi. Felinarul fu ridicat spre fereastră ca lumina să cadă în interiorul trăsurii. O mînă ținea felinarul, iar cealaltă ținea încleștată țeava fumegîndă a unui pistol. Erau mîini lungi, zvelte, cu degete subțiri, frumoase și pline de grație, cu unghiile rotunde pline de murdărie.

Joss Merlyn zîmbi: zîmbetul dement și delirant al unui om posedat, înnebunit și exaltat de băutură. Îndreptă pistolul spre Mary, aplecîndu-se înainte în trăsură ca țeava să-i poată ajunge la gît.

După aceea rîse și azvîrli pistolul peste umăr. Forță ușa ca să o deschidă, o apucă pe Mary cu mîinile și o trase afară lîngă el, în drum, ținînd felinarul deasupra capului lui ca s-o poată vedea toți ceilalți. Erau vreo zece sau doisprezece și stăteau în drum, jerpeliți și slabi, vreo șase beți ca și căpetenia lor, iar din fețele lor păroase și bărboase se holbau ochi sălbatici. Vreo doi aveau pistoale în mîini, ceilalți erau înarmați cu sticle sparte, cuțite sau pietre. Harry, comis-voiajorul, stătea lîngă capul calului; în șanț, cu fața în jos, zăcea vizitiul trăsurii cu brațul prins sub el, cu trupul moale, nemișcat.

Joss Merlyn o trase spre el și-i aplecă fața spre lumină și cînd văzură cine era, toți izbucniră într-un hohot de rîs, iar comis-voiajorul își duse două degete la gură și fluieră.

Hangiul se aplecă spre ea, făcînd o reverență cu gravitatea unui bețiv. Îi apucă părul despletit cu mîna și îl răsuci ca pe o frînghie, adulmecîndu-l ca un cîine.

— Deci, tu ești? zise el. Te-ai hotărît să te reîntorci ca o cățelușă care scîncește, cu coada între picioare?

Mary nu zise nimic. Trecea cu privirea de la unul la altul, ei întorcîndu-i privirea, batjocorind-o, făcînd cerc în jurul ei și rîzînd, arătînd cu degetele spre veșmintele ei ude și atingîndu-i corsetul și fusta.

— Ai amuțit, da? țipă unchiul ei și o lovi cu dosul palmei peste față.

Ea strigă și își ridică un braț ca să se apere, dar el i-l dădu la o parte și, prinzînd-o de încheietura mîinii, i-o răsuci la spate. Ea scoase un țipăt de durere, iar el rîse din nou.

— Trebuie să te nimicesc mai întîi ca să mi te supui? zise el. Crezi că te poți împotrivi cu mutra aia a ta de maimuță și cu nerușinarea ta afurisită? Și ce, mă rog, făceai la miezul nopții pe drumul principal într-o trăsură închiriată, jumătate goală, cu părul despletit pe spate. Nu ești decît o tîrfă ordinară, la urma urmei.

O smuci de mînă și ea căzu.

— Lasă-mă în pace, strigă ea, n-ai nici un drept să mă atingi sau să vorbești cu mine. Ești un ucigaș sîngeros și un hoț și asta o știe și legea. Toată lumea din Cornwall o știe. Domnia ta s-a terminat, unchiule Joss. Am fost azi la Launceston să te denunț.

Se stîrni zarvă printre bărbații din grup ; se împinseră înainte strigînd la ea și punîndu-i întrebări, dar hangiul urlă la ei și le făcu semn cu mîna să se dea înapoi.

— Înapoi, proști afurisiți ! Nu pricepeți că vrea să-și salveze pielea prin minciuni ? tună el. Cum să mă denunțe cînd nu știe nimic ? N-a făcut ea unsprezece mile pînă la Launceston. Uitați-vă la picioarele ei. A fost undeva pe drum cu un bărbat, care a expediat-o înapoi pe roate, după ce s-a săturat de ea. Ridică-te, ori vrei să-ți frec nasul în țărînă ?

O ridică sus și o ținu lîngă el. Arătă apoi spre cer, unde norii coborîți goneau mînați de vînt și o stea jilavă strălucea.

— Priviți acolo, zbieră el. Se vede o spărtură în cer și ploaia o ia spre răsărit. Totuși o să mai fie vînt pînă terminăm și peste șase ore zorii cenușii și sălbatici se vor revărsa pe coastă. Să nu mai pierdem vremea aici. Adu-ți calul, Harry, și înhamă-l la trăsură ; încăpem în ea vreo șase. Și adu căruța și poneiul de la grajd ; de o săptămînă n-a făcut nimic. Dați-i drumul, bețivi puturoși, nu vreți să simțiți aur și argint strecurîndu-vi-se printre degete ? Am zăcut ca un porc șapte zile și, pe Dumnezeul meu, mă simt ca un copil în

seara asta și vreau să merg din nou pe coastă. Care vine cu mine prin Camelford ?

Douăsprezece voci strigară în cor și mîini se ridicară în sus. Unul începu să cînte, învîrtind o sticlă deasupra capului și legănîndu-se pe picioare ; apoi se bălăbăni și căzu cu fața în jos, în șanț. Comis-voiajorul îl lovi cu piciorul, dar el nu se clinti din loc. După aceea apucă de căpăstrul calului și trase animalul înainte, îndemnîndu-l cu lovituri și țipete pe dealul abrupt, trecînd cu roțile trăsurii peste trupul bărbatului care căzuse și, care, după ce dădu din picioare o clipă, ca un iepure rănit, se mai zbătu să iasă din noroi, țipînd de spaimă și durere, apoi rămase nemișcat.

Oamenii se întoarseră cu trăsura sau în urma ei, tropăind grăbiți pe șosea. Joss Merlyn se opri o clipă, privind-o pe Mary cu un zîmbet prostesc de om beat ; o luă apoi pe neașteptate în brațe și o trase spre trăsură, forțînd din nou ușa. O azvîrli pe locul din colț și după aceea își scoase capul pe fereastră și răcni la comis-voiajor să dea bice calului în sus pe deal.

Țipătul lui fu reluat de către bărbații care alergau alături de el. Cîțiva săriră pe scara trăsurii sau se apucaseră de fereastră ; ceilalți urcară pe locul liber al vizitiului, copleșind calul cu lovituri de bețe și pietre.

Animalul tremura și asuda de groază. Urcă dealul în galop, cu șase oameni nebuni agățați de hățuri și țipînd în spatele lui.

Hanul Jamaica strălucea de lumină ; ușile erau deschise, ferestrele fără obloane. Casa părea în noapte o ființă vie.

Hangiul acoperi gura lui Mary cu mîna și o împinse spre peretele trăsurii.

— M-ai denunța, nu-i așa ? zise el. M-ai da pe mîna autorităților ca să atîrn de capătul unei funii ca o pisică ? Foarte bine, atunci o să-ți fac și eu o bucurie. O să stai pe țărm, Mary, cu fața spre vînt și mare și o să aștepți venirea zorilor și a mareei. Știi ce înseamnă asta, nu ? Știi unde am de gînd să te duc ?

Îl privi înspăimîntată ; fața îi devenise lividă. Încercă să-i vorbească, dar mîinile lui o împiedicară.

— Crezi că nu ți-e teamă de mine, nu-i așa ? zise el. Îți bați joc de mine cu mutra ta albă și drăguță, cu ochi de maimuță. Da, sînt beat ; sînt beat criță și din partea mea pot să se năruie și cerul și pămîntul. În noaptea asta ne vom acoperi de glorie, toți, poate pentru ultima oară și tu vei veni cu noi, Mary ; pe coastă...

Se întoarse spre tovarășii lui și strigă. Calul se sperie de strigăt și o porni din nou, trăgînd trăsura după el. Luminile Hanului Jamaica dispărură în întuneric.

CAPITOLUL 11

DRUMUL DE APROXIMATIV DOUĂ ORE spre coastă fu un adevărat coșmar și Mary, zdruncinată și plină de vînătăi din cauza tratamentului brutal la care era supusă, zăcea sleită în colțul trăsurii, păsîndu-i prea puțin de ceea ce i se putea întîmpla. Harry, comis-voiajorul, și alți doi bărbați se urcaseră lîngă unchiul ei, viciind imediat aerul cu duhoare de tutun, de bere trezită și cu mirosul trupurilor lor.

Hangiul și tovarășii săi ajunseseră într-o stare de excitație sălbatică și prezența unei femei printre ei aducea desfătării lor un iz de corupție, slăbiciunea și nenorocirea ei impresionîndu-i plăcut.

La început vorbiră cu ea și pentru ea, rîzînd și cîntînd ca să-i atragă atenția, iar Harry se lansă în cîntecele lui deșucheate, care răsunau puternic într-un spațiu atît de mic și erau apreciate cu urlete de către cei ce-l ascultau, excitîndu-i într-o și mai mare măsură.

Îi urmăreau fața ca să vadă efectul asupra ei, sperînd că va da vreun semn de rușine

sau jenă, dar Mary era prea obosită ca să poată fi impresionată de vreun cuvînt sau cîntec; le auzea vocile ca printr-o pîclă, din cauza epuizării. Era conștientă de cotul unchiului ei care o înghiontea în coaste, provocîndu-i o durere surdă, ce se adăuga la celelalte dureri, iar capul îi vîjîia. Prin fumul care îi ințepa ochii vedea o mare de fețe ce rînjeau la ea. Prea puțin conta pentru ea ceea ce ziceau; dorința de a dormi și uita ajunsese un adevărat chin.

Cînd văzură cît de lipsită de viață și de deprimată era, prezența ei pierdu orice savoare; chiar și cîntecele își pierdură din caracterul lor picant. Joss Merlyn își vîrî mîna în buzunar și scoase un pachet de cărți, iar ceilalți îi întoarseră imediat spatele, atrași de noua distracție și în acea clipă scurtă de liniște Mary se ghemui în colțul ei, departe de mirosul fierbinte de animal al unchiului ei și, închizînd ochii, se lăsă în voia trăsurii care o legăna și o hurduca. Era atît de sleită, că nu mai era pe deplin conștientă; se găsea parcă într-o lume de miraj. Simțea durerile și clătinatul trăsurii și un murmur de voci în depărtare; dar toate acestea se mișcau departe de ea, nu cu ea; nu le putea identifica pe nici unele cu propria-i existență. Întunericul se lăsă asupra ei ca un dar ceresc și simți cum alunecă în el, apoi nu mai știu nimic. Timpul nu mai avea nici o influență asupra ei, încetarea mișcării, liniștea bruscă și aerul rece și umed care-i mîngîia fața prin

fereastra deschisă a trăsurii o aduseră înapoi în lume.

Era singură în colțul ei. Bărbații plecaseră, luîndu-și cu ei lumina. La început rămase nemișcată, temîndu-se ca nu cumva să-i aducă înapoi. Nu știa precis ce i se întîmplase. Cînd însă se aplecă spre fereastră, durerea și înțepeneala corpului deveniră insuportabile. Un val de durere îi străbătu umerii amorțiți de frig. Corsetul era încă ud de la ploaia care o udase pînă la piele la începutul serii. Așteptă o clipă, apoi se aplecă din nou pe fereastră. Vîntul sufla încă puternic, dar ploaia vijelioasă încetase, acum nu mai era decît o ploaie măruntă, ce răpăia pe fereastră. Trăsura fusese abandonată într-o albie de torent îngustă, cu maluri înalte, iar calul fusese deshămat. Albia părea să coboare abrupt, poteca fiind accidentată și întreruptă. Nu putea vedea în fața ei mai mult decît cîțiva yarzi. Noaptea era întunecoasă și în albia de torent era un întuneric ca smoala. Pe cer nu se vedea nici o stea, iar vîntul ascuțit de pe mlaștini devenise vesel și zgomotos, aducînd cu el o ceață umedă. Își scoase mîna pe fereastră și atinse malul. Degetele întîlniră nisip fărîmicios și fire de iarbă pline de apă din cauza ploii. Încercă mînerul ușii, dar era încuiată. Atunci ascultă foarte atentă. Se strădui să pătrundă cu ochii întunecimea din albia de torent abruptă. De jos, adus de vînt, venea un sunet trist și totodată familiar, un sunet pe care pentru prima oară în viață nu-l auzea cu

plăcere, dar pe care îl recunoștea cu o tresărire a inimii și un fior, ca pe o presimțire rea.

Era vuitul mării. Albia de torent era o potecă spre țărm.

Acum știa de ce aerul era plăcut și de ce burnița cădea pe mîna ei ușor, cu miros de sare. Malurile înalte ale albiei dădeau un fals sentiment de adăpost în contrast cu pustietatea bătută de vînturi a mlaștinilor, dar odată departe de umbra lor înșelătoare, iluzia se pierdea și vîntul furios țipa mai puternic decît înainte. Nu putea fi liniște unde marea se prăvălea pe un țărm înconjurat de stînci. O auzea din nou și neîntrerupt ; un murmur și un oftat cînd apa acoperea plaja și se retrăgea cu părere de rău, apoi o pauză în timp ce se pregătea pentru un nou efort — o frîntură de timp — și atunci încă o dată tunetul și bubuitul împlinirii, mugetul brizanților pe pietriș și țipătul pietrelor împrăștiate și tîrîte de apă în mare. Mary se cutremură ; undeva în bezna de dedesubt, unchiul ei și tovarășii lui așteptau fluxul. Dacă ar fi putut auzi vreun sunet de la ei, așteptarea în trăsura goală ar fi fost mai suportabilă. Strigătele sălbatice, rîsetele și cîntecele cu care se încurajaseră pentru această aventură ar fi fost o ușurare, oricît de dezgustătoare era, dar liniștea aceasta de mormînt era sinistră. Ticăloșia aceasta îi trezise, își găsiseră de lucru pentru mîini. Acum, după ce își revenise și prima oboseală trecuse, i se părea imposibil să stea liniștită. Cercetă să vadă cît era fereastra de mare. Ușa era încuiată, așa cum știa, dar, dacă se

sforța și se sucea, putea totuși încerca să-și strecoare trupul prin cadrul îngust al ferestrei.

Încercarea merita riscul. Orice s-ar fi întîmplat în noaptea aceea, propria-i viață valora prea puțin ; unchiul ei și tovarășii săi ar putea-o găsi și omorî dacă ar avea chef. Ei cunoșteau locurile acelea foarte bine, pentru ea însă erau total necunoscute. I-ar putea da de urmă într-o clipă, dacă ar vrea, ca o haită de copoi. Se strădui să iasă prin fereastră, lăsîndu-se pe spate prin deschidere, dar îi era greu să facă eforturi din cauza umărului țeapăn și a spatelui. Acoperișul trăsurii era lunecos și ud, așa că nu avea de ce să se apuce cu degetele, dar se zbătu și își făcu loc prin deschidere, apoi, strîngîndu-se și forțîndu-se, reuși să-și strecoare șoldurile prin cadrul ferestrei, care îi zgîrie corpul într-atîta, că leșină. Pierdu orice punct de sprijin, se dezechilibră și se prăbuși pe pămînt cu spatele înainte.

Căzătura pe pămînt o zdruncină. Simți o șuviță de sînge curgîndu-i pe partea unde o prinsese fereastra. Se odihni un moment ca să-și revină, apoi se ridică în picioare cu greu și începu să se tîrască nesigură pe potecă în sus, la adăpostul întunecos al malului. Nu-și făcuse încă un plan în minte, dar cu spatele spre albia de torent și mare va reuși să se depărteze de foștii ei însoțitori. Fără îndoială ei coborîseră pe țărm. Poteca întunecoasă, care șerpuia în sus și spre stînga, o ducea, cel puțin, spre faleză, unde, în ciuda întunericului, va reuși să-și dea seama în ce loc se afla. Trebuie

să fie un drum pe undeva... pe unde probabil a venit trăsura și dacă există, trebuie să existe și locuințe. Va găsi bărbați cinstiți și femei cărora să le povestească cele întîmplate și care vor stîrni întregul ținut cînd vor auzi povestea ei.

Mergea pe pipăite de-a lungul șanțului îngust, împiedicîndu-se întruna de pietre, cu părul căzîndu-i pe ochi și încurcînd-o la mers. Ajunse pe neașteptate la un colț făcut de malul albiei și își ridică mîinile să-și strîngă șuvițele de păr de pe ochi ; din cauza acestora nu văzu figura aplecată a unui bărbat, îngenuncheat în șanț cu spatele spre ea, cu ochii atenți la poteca șerpuită dinaintea lui. Se ciocni de el, cît pe-aci să moară de frică, iar el, luat prin surprindere se aruncă asupra ei țipînd de groază și furie, izbind-o cu pumnii. Se luptară pe jos ; ea încerca să scape de el zgîriindu-i fața cu mîinile, dar foarte curînd el se dovedi mai puternic ; o răsturnă într-o parte, își vîrî mîinile în părul ei și începu să tragă, pînă cînd durerea o forță să se liniștească. Se aplecă deasupra ei, respirînd greu, deoarece căderea îl făcuse să-și piardă respirația și o privi de aproape, cu gura căscată, arătîndu-și dinții galbeni, stricați.

Era Harry, comis-voiajorul. Mary stătea nemișcată ; aștepta să se miște el primul. Între timp se blestema pe sine că urcase poteca pe dibuite, fără să-i treacă prin minte că putea să rămînă cineva de pază.

Harry se aștepta ca ea să țipe sau să se zbată, dar cînd văzu că nu făcea nici una, nici alta, își schimbă greutatea corpului pe cot

și-i zîmbi cu viclenie, arătînd din cap spre țărm.

— Nu te așteptai să mă vezi, nu-i așa ? zise el. Credeai că sînt pe țărm cu hangiul și ceilalți la pus momeală ? Așadar, te-ai trezit și ai făcut o plimbare pe potecă în sus. Și acum că ești aici o să te primesc foarte bine.

Rînji la ea, atingîndu-i obrazul cu o unghie neagră.

— A fost frig și umed în șanț, zise el, dar acum nu mai are nici o importanță. Ei o să rămînă cîteva ore acolo jos. Văd că te-ai întors împotriva lui Joss, după felul în care i-ai vorbit în seara asta. N-are nici un drept să te țină la han, ca pe o pasăre în colivie, fără vreo podoabă de purtat. Mă îndoiesc că ți-a dat vreo broșă pentru corset, nu ? Nu te supără asta ? Eu o să-ți dau lănțișor pentru gît, brățări pentru mîini și mătase moale pentru piele. Ia să vedem noi acum...

Îi făcu semn din cap, liniștind-o din nou, zîmbindu-i afectat și viclean ; ea îi simți mîna încleștîndu-se pe furiș pe ea. Se mișcă rapid și-l izbi violent cu pumnul sub bărbie, închizîndu-i gura ca o capcană cu limba prinsă între dinți.El guiță ca un iepure, dar îl lovi din nou. De data asta însă se repezi la ea și căzu într-o parte peste ea, nemairămînîndu-i nimic din pretenția nobilei persuasiuni ; doar puterea îngrozitoare și fața lipsită de orice culoare. Lupta acum ca s-o posede și ea știa, așa că fiind conștientă de faptul că forța lui era mai mare decît a ei și că probabil în cele din urmă o va învinge, se lăsă moale pe neașteptate, ca

să-l păcălească, dîndu-i avantaj pentru moment. Grohăi triumfător și se relaxă, lucru la care ea se aștepta și, cînd își schimbă poziția și își lăsă capul în jos, îi aplică cu genunchiul o lovitură rapidă și cu toată puterea, vîrîndu-i în același timp degetele în ochi. El se îndoi imediat, rostogolindu-se într-o parte de durere. Într-o secundă scăpă de sub el și se ridică în picioare, izbindu-l cu piciorul încă o dată, în timp ce el se clătină fără apărare, ținîndu-se cu mîinile de burtă. Căută în șanț o piatră cu care să arunce în el, dar negăsind decît pămînt afînat și nisip, luă cîteva mîini și i-l azvîrli în față și în ochi, așa că pentru o clipă rămase orb și nu se mai putu mișca. Se întoarse și începu să alerge, ca un animal hăituit, în sus pe poteca șerpuită, cu gura deschisă și cu mîinile întinse înainte, alunecînd și împiedicîndu-se de făgașurile din potecă. Cînd îi auzi strigătul în urma ei și tropotul pașilor, un fel de panică îi inundă rațiunea și începu să se cațere pe malul înalt care mărginea poteca, picioarele alunecîndu-i la fiecare pas în pămînt moale, pînă cînd cu nebunia efortului născută din groază, ajunse sus și se tîrî, suspinînd, printr-o spărtură în desișul de spini ce mărginea malul. Fața și mîinile îi sîngerau, dar n-avea timp să se gîndească la asta, alerga pe faleză departe de potecă, peste smocuri de iarbă și teren accidentat, lipsită de orice simț al orientării, dominată de o singură idee, aceea de a scăpa de comis-voiajor.

O înconjură un perete de ceață, întunecînd linia îndepărtată a tufișurilor spre care se

îndrepta, ceea ce o făcu să se oprească imediat din fuga ei impetuoasă, conștientă de pericolul ceții mării, care, prin înșelăciunea ei, ar putea-o aduce din nou pe potecă. Se lăsă imediat pe mîini și genunchi și se tîrî încet înainte, cu ochii jos pe pămînt, urmărind o dîră îngustă de nisip, ce șerpuia în direcția pe care vroia s-o ia. Înainta încet, dar instinctul îi spunea că distanța dintre ea și comis-voiajor creștea, singurul lucru care avea importanță. Pierduse noțiunea timpului ; era ora trei, poate patru dimineața și întunericul va mai dăinui cîteva ore. Ploaia începu să cadă din nou prin perdeaua de ceață. I se părea că aude marea într-o parte și într-alta și că nu putea scăpa de ea. Vuietul brizanților nu mai era înăbușit ; se auzea mai tare și mai clar decît înainte. Își dădea seama că vîntul nu-i putea fi călăuză, căci chiar acum, cînd era în spatele ei, și-ar fi putut schimba direcția și, cum ea nu cunoștea litoralul, n-o apucase spre est, așa cum intenționase, ci chiar acum se găsea pe marginea unei poteci înclinate, care, judecînd după vuietul mării, o ducea direct spre țărm. Brizanții, deși nu-i putea vedea din cauza ceței, erau undeva dincolo de ea în întuneric și, spre spaima ei, simțea că erau la același nivel cu ea și nu mai jos. Asta însemna că aici faleza cobora abrupt spre țărm și în loc de o potecă lungă și întortocheată spre vreun golfuleț, pe care și-l imaginase în trăsura abandonată, albia de torent era probabil numai la cîțiva yarzi de mare. Malurile albiei înă-

bușiseră vuietul brizanților. Chiar cînd se gîndea la aceasta se făcu un gol în ceața din fața ei și se ivi un petec de cer. Continuă să se tîrască la voia întîmplării, poteca lărgindu-se și ceața devenind mai rară ; vîntul îi sufla iarăși din față. Îngenunche acolo printre iarbă de mare, alge și prundiș mărunt, pe o plajă îngustă, cu uscatul povîrnit într-o parte și alta, pe cînd la nici cincizeci de yarzi depărtare și direct în fața ei, valurile înalte ale mării se spărgeau pe țărm.

După o vreme, cînd ochii i se obișnuiseră cu umbrele, îi zări ghemuiți lîngă o stîncă, ce tăia plaja : o mînă de oameni adunați laolaltă, ca să le fie cald și să se adăpostească, privind tăcuți înaintea lor, în întuneric. Tăcerea îi făcea mai amenințători decît fuseseră înainte și atitudinea aceea plină de taină, poziția trupurilor ghemuite lîngă stîncă, atenția încordată și capetele întoarse spre mare erau o priveliște înspăimîntătoare și plină de pericol.

Dacă ar fi strigat și cîntat, dacă s-ar fi chemat unul pe altul și ar fi făcut noaptea hidoasă prin răcnetele lor și pietrișul ar fi scrîșnit sub bocancii lor grei, ar fi fost pe potriva firii lor și a ceea ce se aștepta ea. În această tăcere însă era ceva care nu prevestea nimic bun, care sugera că momentul hotărîtor sosise. Între Mary și plaja goală se înălța o stîncă ieșită în afară, dincolo de care nu îndrăznea să se aventureze de teamă să nu se dea de gol. Se tîrî pînă la stîncă și se întinse pe pietrișul din spatele ei, în timp ce

în față, în linie dreaptă, stătea unchiul ei împreună cu tovarășii săi, cu spatele spre ea.

Așteptă. Ei nu se mișcau. Nu se auzea nici un sunet. Doar marea invada monoton țărmul, măturînd plaja și reîntorcîndu-se din nou, linia subțire și albă a brizanților profilîndu-se pe fondul întunecat al nopții.

Ceața începu să se ridice foarte încet, dezvăluind conturul îngust al golfului. Stîncile deveneau mai proeminente, faleza prindea formă. Întinderea de apă se lățea, pornind dintr-un golf spre un țărm pustiu, care se întindea la nesfîrșit. Spre dreapta, în depărtare, unde cea mai înaltă parte a falezei cobora în pantă spre mare, Mary zări o lumină mică, slabă. La început crezu că e o stea ce străpunsese perdeaua ceții care se destrăma, dar mintea îi spuse că stelele nu sînt albe și că nu se leagănă în bătaia vîntului deasupra unei faleze. O urmări atentă și observă că se mișcă din nou ; era ca un ochi mic, alb în întuneric. Dansa și se apleca, legănată de furtună, de parcă fusese aprinsă și purtată chiar de către vînt, o torță vie care nu voia să se stingă. Grupul de oameni de pe prundișul de jos nu-i dădea nici o atenție ; ochii lor erau îndreptați spre marea întunecată dincolo de brizanți.

Mary își dădu brusc seama de motivul indiferenței lor și ochiul mic, alb ce păruse la început ceva prietenos și liniștitor, clipind curajos în noaptea furtunoasă, deveni un simbol al groazei.

Steaua are o lumină falsă așezată acolo de către unchiul său și tovarășii lui. Strălucirea

ei era acum primejdioasă, iar reverenţa făcută vîntului era o batjocură. În imaginaţia lui Mary, lumina ardea mai violent, întinzîndu-şi strălucirea peste toată faleza, iar culoarea nu mai era albă, ci galbenă şi veche, ca şi crusta pe o rană. Cineva avea grijă ca lumina să nu se stingă. Văzu o figură neagră trecînd prin faţa ei, întunecîndu-i pentru o clipă strălucirea, dar apoi reveni la fel de luminoasă. Pe faţa cenuşie a falezei, figura deveni o pată ce se mişca repede în direcţia ţărmului. Coborî panta şi se duse la tovarăşii săi de pe prundiş. După felul neatent în care venea părea grăbit, pentru că pămîntul fărîmicios şi pietrele alunecau de sub picioarele lui şi se împrăştiau jos pe plajă. Zgomotul îi sperie pe bărbaţi şi pentru prima oară, de cînd Mary îi urmărea, îşi abătură atenţia de la flux şi priviră spre el. Mary îl văzu punîndu-şi mîinile la gură şi strigînd, dar cuvintele îi fură luate şi duse de vînt spre micul grup care aştepta şi care se despărţi într-o oarecare agitaţie, cîţiva pornind în sus pe faleză ca să-l întîmpine. Cînd el strigă din nou şi arătă cu mîna spre mare, o luară cu toţii la fugă spre brizanţi, aerul lor tainic şi tăcerea dispărură pentru o clipă, zgomotul paşilor grei pe pietriş şi vocile lor depăşind vuietul mării. Atunci unul dintre ei, Joss Merlyn, pe care îl recunoscu după mersul său săltăreţ şi umerii masivi, îşi ridică mîna în sus ca să facă linişte. Aşteptară toţi în picioare pe prundiş, cu valurile spărgîndu-se dincolo de picioarele lor. Pe fondul alb al plajei, formele lor negre păreau nişte ciori.

Mary le urmări privirile : din ceaţă şi întuneric apăru o altă luminiţă drept răspuns la prima. Această nouă lumină nu dansa şi nici nu tremura ca aceea de pe faleză. Se lăsa în jos şi se ascundea ca un călător plictisit de povara sa şi apoi se ridica din nou, luminînd spre cer — o mînă azvîrlită în noapte, într-o ultimă şi disperată încercare de a străpunge peretele de ceaţă, care, pînă atunci, o sfidase în intenţia ei de a-l pătrunde. Noua lumină se apropia de prima. Una o atrăgea pe cealaltă. În curînd vor fuziona şi vor deveni doi ochi albi în întuneric. Totuşi oamenii stăteau nemişcaţi pe plaja îngustă, aşteptînd ca luminiţele să se apropie una de alta.

A doua lumină se cufundă din nou şi Mary văzu conturul întunecat al unei nave cu vergele negre, ca degetele răsfirate deasupra ei, în timp ce valurile învolburate se spărgeau sub cocă, sîsîiau şi se retrăgeau iarăşi. Lumina de pe catarg se apropia de făclia de pe faleză, fascinată şi atrasă, ca o molie de către o lumînare.

Mary nu mai putu suporta. Se ridică în picioare şi o luă la fugă spre plajă, strigînd şi ţipînd, făcînd semne cu mîinile deasupra capului, măsurîndu-şi vocea cu vîntul şi marea, care i-o trimiteau înapoi în batjocură. Cineva o prinse şi o trînti pe plajă. Fu sugrumată de mîini, călcată şi lovită de picioare. Cuvintele i se pierdeau înăbuşite de pînza de sare aspră care o sufoca. Braţele îi fură trase la spate şi legate cu o sfoară tare care-i ardea carnea.

După aceea o părăsiră cu fața în prundiș, cu brizanții măturînd plaja la mai puțin de douăzeci de yarzi de ea. Așa cum stătea întinsă și neputincioasă, epuizată și cu țipătul de avertisment înăbușit în gît auzi cum propriul ei strigăt de mai înainte devenise strigătul celorlalți, răsunînd în văzduh. Țipătul se ridică deasupra vuietului mării, apoi fu prins și dus de vînt și, odată cu el, se auzi scrîșnetul lemnului care se sfărîma, impactul îngrozitor a ceva masiv, mișcător cu un lucru rezistent, geamătul cutremurător de lemnărie ce se răsucește și se rupe.

Trasă parcă de un magnet, marea se retrase de pe plajă, iar un brizant mai înalt decît ceilalți se năpusti cu un zgomot de tunet asupra navei care se legăna. Mary văzu cum masa neagră a ceea ce fusese o corabie se lăsă încet pe o parte, ca o broască țestoasă uriașă, catargele și vergile fiind acum fire de bumbac mototolite și căzute. Punctișoare negre, care nu voiau să fie azvîrlite în apă, se agățau de burta aplecată și lunecoasă a broaștei țestoase. Se țineau strîns, ca niște moluște, de lemnul care se făcea țăndări și cînd masa ce se ridica și se cutremura sub ele se rupse în două într-un mod îngrozitor, despicînd aerul, ei căzură unul cîte unul în talazurile albe ale mării — punctișoare negre lipsite de viață și formă.

Pe Mary o cuprinse o greață teribilă, că își închise ochii, așa cum stătea cu fața în prundiș. Liniștea și mișcările tainice dispăruseră, bărbații care așteptaseră ore întregi în frig nu

mai puteau aștepta. Alergau încoace și-ncolo ca nebunii, răcnind și țipînd, ieșiți din minți și feroci. Umblau prin apă pînă la brîu, fără să le pese de pericol, lipsiți de orice prudență, apucînd obiecte de pe corabia naufragiată aduse spre mal de către maree.

Deveniseră animale care mîrîiau și se luptau pentru bucăți de lemn. Cîțiva se dezbrăcaseră și alergau despuiați, în noaptea friguroasă de decembrie, ca să poată umbla mai bine prin apă și să apuce mai ușor prada pe care valurile le-o aduceau. Vorbeau și se certau ca maimuțele, smulgîndu-și unul altuia lucruri. Unul aprinsese un foc pe faleză și flacăra ardea puternic și violent în ciuda burniței. Prăzile mării erau trase și făcute grămadă pe plajă. Focul arunca pe plajă o lumină înfiorătoare, albă gălbuie, întretăiată de umbrele lungi ale oamenilor care alergau încoace și-ncolo, harnici și oribili.

Cînd primul trup, ce-și găsise moartea într-un mod îndurător, fu aruncat pe țărm, se adunară ciorchine în jurul lui și se aruncară asupră-i, dezbrăcîndu-l de tot ce avea, smulgîndu-i chiar și degetele zdrobite, în speranța că vor găsi vreun inel. După aceea îl abandonară, lăsîndu-l să se odihnească pe spate în spuma de unde se retrăsese mareea.

Oricare le-ar fi fost modul de lucru mai înainte, în noaptea aceea făcură totul fără nici o noimă. Jefuiră la întîmplare, fiecare pentru el. Erau nebuni și beți, zăpăciți de acest succes neașteptat — cîini care înșfăcau în urma stăpînului lor, a cărui aventură se dovedise un

triumf și a cărui putere și glorie consta în aceasta. Îl urmau pe unde alerga gol printre valuri, cu apa șiroindu-i din păr pe trup — un uriaș deasupra celorlalți.

Mareea se schimbă, apa se retrase și un nou val de răceală invadă văzduhul. Lumina, care se legănase deasupra lor pe faleză și mai dansa încă în bătaia vîntului, ca un bătrîn hîtru a cărui glumă își terminase de mult efectul, deveni acum palidă și spălăcită. O culoare cenușie se lăsă pe apă și cerul deveni la fel. La început, oamenii nu observară schimbarea, mai erau încă înnebuniți și concentrați asupra prăzii lor. Dar apoi Joss Merlyn își înălță capul lui mare și adulmecă aerul. Se învîrti urmărind conturul stîncilor pe măsură ce întunericul se destrăma și strigă pe neașteptate, cerîndu-le să facă liniște, arătîndu-le cu mîna spre cerul acum plumburiu.

Șovăiau privind încă o dată la epava ce se sălta și se scufunda în valurile mării, așteptînd să fie salvată. Se întoarseră apoi ca unul și începură să alerge pe plajă spre gura albiei de torent, fără să scoată o vorbă sau să facă un gest, cu fețele palide și speriate în lumina ce creștea. Întîrziaseră mai mult decît trebuia. Succesul îi făcuse nepăsători. Se crăpase de ziuă pe neașteptate și, întîrziind prea mult, riscau să fie dați în vileag de lumina zilei. Lumea din jurul lor se trezea : noaptea, care le fusese aliat, nu-i mai ocrotea.

Joss Merlyn îi trase pînza de sac de pe gură și o smuci să se scoale în picioare. Văzînd că

era foarte slăbită și că nu se putea ține singură pe picioare, o înjură furios, privind în urma lui la stîncile care deveneau, cu fiecare clipă ce trecea, mai dure, mai distincte. Se aplecă atunci asupra ei, pentru că ea se poticni și căzu și o aruncă pe umăr ca pe un sac. Capul îi atîrna, brațele îi erau fără vlagă ; simțea cum mîinile lui o apăsau pe partea rănită, făcîndu-i din nou vînătăi, frecîndu-i pielea amorțită din cauza prundișului pe care căzuse. Alergă cu ea în spate pînă la gura albiei de torent, în timp ce tovarășii săi, cuprinși deja de panică, aruncau resturile de pradă luate de pe plajă pe spinările celor trei cai care așteptau legați. Mișcările le erau febrile și stîngace ; lucru fără nici o noimă, lipsiți de orice simț al ordinei, de parcă erau scoși din minți. Doar hangiul, treaz acum din cauza celor întîmplate, îi înjura și-i brutaliza, dar cu totul fără succes. Trăsura, înțepenită cam pe la jumătatea malului albiei de torent, rezista la eforturile lor de a o scoate și această răsturnare neașteptată a norocului le intensifică panica. Cîțiva începură să se risipească pe potecă în sus, uitînd de toate, într-o concentrare oarbă asupra siguranței personale. Zorile erau dușmanii lor și era mai ușor să li te împotrivești singur, în siguranța relativă a șanțului sau tufișurilor decît într-un grup de cinci sau șase pe șosea. Aici, pe coastă, unde fiecare chip era cunoscut și străinii remarcați, grupul ar da naștere la bănuială, dar un braconier, un vagabond sau un țigan ar putea merge singur ca să-și caute adăpostul

și drumul. Cei care fugiseră erau înjurați de către cei care rămăseseră și se luptau cu trăsura, iar acum, din prostie și panică, vehiculul fu smuls din mal cu atîta putere și violență, că se răsturnă într-o parte și o roată i se rupse.

Acest dezastru final declanșă o zarvă infernală în albia de torent. Începu o goană nebună spre căruța de la fermă lăsată mai sus pe potecă și spre caii supraîncărcați. Cineva, încă supus conducătorului și conștient de ceea ce trebuia făcut, dădu foc căruței stricate, a cărei prezență pe potecă însemna pericol pentru toți. Tărăboiul care urmă — lupta între ei pentru a intra în stăpînirea căruței, singura care-i mai putea duce departe de coastă — fu o încăierare hidoasă, cu dinții și cu unghiile, dinți sfărîmați cu pietre și ochi tăiați cu sticlă spartă.

Cei care purtau pistoale erau avantajați și hangiul cu Harry, comis-voiajorul, care îi rămăsese aliat și era lîngă el, stăteau cu spatele la căruță și trăgeau în gloata care, înspăimîntată de urmărirea ce avea să se întîmple odată cu ziua, îl considerau un dușman, un conducător fals care-i adusese la ruină. Primul cartuș plecă la întîmplare și se înfipse în malul moale de vizavi, dînd astfel unuia dintre adversari posibilitatea de a-l tăia pe hangiu la ochi cu o piatră ascuțită. Joss Merlyn își ochi inamicul cu al doilea cartuș, izbindu-l în plin stomac și, în timp ce insul se prăbușea în noroi printre tovarășii săi, rănit mortal și guițînd ca un iepure, Harry nimeri

pe un altul în gît, glontele sfîrtecîndu-i traheea și sîngele țîșnind ca o fîntînă.

Cu sîngele acesta hangiul cîștigă căruța, deoarece rebelii rămași în viață, apucați de isterie și zăpăciți la vederea camarazilor muribunzi, se întoarseră ca un singur om și o zbughiră ca din pușcă în sus pe poteca șerpuită, atenți doar la gîndul de a pune între ei și fostul lor conducător o distanță cît mai sigură. Hangiul stătea rezimat de căruță cu pistolul ucigaș fumegînd, cu sîngele curgînd în voie din tăietura de la ochi. Acum cînd erau singuri nu mai pierdură timpul. Aruncară în căruță alături de Mary ceea ce fusese salvat din naufragiu și adus la gura albiei de torent — tot felul de nimicuri inutile și lipsite de valoare ; lucrurile importante rămăseseră jos pe plajă și le lua mareea. Nu mai îndrăzneau să riște ca să le aducă la căruță, aceasta era o treabă pentru doisprezece oameni or se făcuse deja ziuă și se vedea peste tot. Nu mai puteau pierde nici un moment.

Cei doi împușcați zăceau lungiți pe potecă lîngă căruță. Dacă mai respirau ori nu n-avea importanță, trupurile lor erau mărturii și trebuiau distruse. Harry îi tîrî pînă lîngă foc. Ardea bine și o mare parte din trăsură arsese deja, doar o roată roșie se mai vedea deasupra lemnului carbonizat.

Joss Merlyn înhămă calul rămas și cei doi urcară în căruță, fără să scoată un cuvînt, apoi îndemnară calul să pornească.

Întinsă pe spate în căruță, Mary urmărea norii coborîți care treceau pe cer. Întunericul

dispăruse, dimineața era umedă și cenușie. Mai auzea încă vuietul mării, mai îndepărtat și mai slab, o mare care-și consumase toată furia și acum se lăsa în voia mareei.

Încetase și vîntul ; firele de iarbă înalte de pe malul albiei de torent erau nemișcate și pe toată coasta se înstăpînise liniștea. În aer era miros de pămînt umed și de napi, de ceață ce zăcuse pe pămînt peste noapte. Norii căpătaseră culoarea cenușie a cerului. O ușoară burniță mai căzu pe fața lui Mary și pe mîinile ei ridicate în sus.

Roțile căruței trosneau pe poteca accidentată, dar, după ce o luă spre dreapta, ajunse pe o porțiune de pietriș mai neted : un drum ce ducea spre nord printre două garduri vii joase. Din depărtare, peste cîmpuri și ogoare se auzea dangătul vesel al clopotelor, straniu și disonant în aerul dimineții.

Brusc, Mary își aminti că era ziua de Crăciun.

CAPITOLUL 12

GEAMUL PĂTRAT îi era familiar. Era mai mare decît fereastra trăsurii și avea o bordură în față, iar pe mijloc o crăpătură de care își amintea bine. Îl privea atentă, căznindu-se să-și amintească și se întreba de ce nu mai simțea ploaia pe față și suflarea vîntului. Nu se mișca nimic sub ea și primul ei gînd fu că trăsura se înțepenise din nou în malul albiei de torent și că împrejurarea și soarta o obligau să repete lucrurile îngrozitoare pe care le mai făcuse deja. Cînd se va vîrî prin fereastră, va cădea și își va face vînătăi, apoi, cînd va urca pe poteca șerpuită, va da peste Harry, comis-voiajorul, așezat pe vine în șanț, dar de data aceasta nu va mai avea puterea să i se împotrivească. Jos, pe plaja cu prundiș, oamenii așteptau fluxul, iar broasca țestoasă neagră și uriașă se răsucea într-un mod îngrozitor pe valurile mării. Gemea și își întorcea capul agitată dintr-o parte într-alta. Cu coada ochiului văzu peretele maroniu decolorat de lîngă ea și floarea cuiului unde atîrnase cîndva un citat din Biblie.

Zăcea în dormitorul ei de la Hanul Jamaica.

Oricît de rece și de lugubră era această cameră, pe care o ura, cel puțin o ferea de vînt și ploaie și de mîinile lui Harry, comis-voiajorul. Nu mai auzea nici marea. Vuietul valurilor n-o mai deranja. Dacă moartea ar apărea acum, ar fi binevenită ; existența nu mai era un lucru de care se bucura. Viața o părăsise și trupul care zăcea pe pat nu-i mai aparținea. Nu mai avea nici o dorință de a trăi. Șocul făcuse din ea un manechin, o vlăguise ; lacrimi de autocompătimire îi șiroiau din ochi.

Un chip se aplecă asupra ei și ea se trase înapoi pe pernă cu mîinile întinse înainte ca să se apere, pentru că gura umflată și dinții stricați ai comis-voiajorului îi erau prezenți în minte.

Totuși mîinile ei erau ținute cu delicatețe și ochii care o priveau, la fel de roșii ca ai ei, din cauza plînsului, erau sfioși și albaștri.

Era mătușa Patience. Stăteau lipite una de alta, căutînd mîngîiere prin această apropiere. După ce Mary plînse, ușurîndu-se astfel de durere și lăsîndu-se dusă de emoții pînă la limită, natura puse din nou stăpînire pe ea și se simți puternică, o parte din vechiul ei curaj și forța îi reveneau.

— Știi ce s-a întîmplat ? întrebă ea.

Mătușa Patience îi ținea strîns mîinile, ca să nu și le poată retrage, iar ochii albaștri îi cereau iertare, ca un animal pedepsit fără să fi făcut vreo greșeală.

— De cît timp zac aici ? întrebă Mary.

I se spuse că era în a doua zi. Mary tăcu cîteva momente, reflectînd asupra celor spuse, noi și neașteptate pentru ea ; două zile erau un timp îndelungat pentru cineva care cu cîteva clipe mai înainte urmărise revărsatul zorilor pe coasta mării.

Se puteau întîmpla multe în acest timp și ea zăcuse aici, în pat, neputincioasă.

— Ar fi trebuit să mă trezești, zise ea aspru, dînd la o parte mîinile care o țineau. Nu sînt copil ca să fiu îngrijită și alintată din cauza unor vînătăi. Am de lucru, nu înțelegi ?

Mătușa Patience o mîngîie, dar mîngîierea ei fu timidă și lipsită de efect.

— Nu te puteai mișca, se smiorcăi ea. Sărmanul tău trup sîngera și era zdrobit. Ți-am făcut baie pe cînd erai inconștientă încă. La început m-am gîndit că ți-au făcut mult rău, dar slavă Domnului, nu e nimic grav. Vînătăile o să se vindece, iar somnul îndelungat te-a odihnit.

— Știi cine a făcut-o, nu-i așa ? Știi unde m-au dus ?

Amărăciunea o înăsprise. Își dădea seama că vorbele cădeau ca loviturile de bici, dar nu se putea opri. Începu să vorbească despre oamenii de pe țărm. Bătrîna începu să plîngă înăbușit și cînd Mary îi văzu gura mișcîndu-se convulsiv și ochii de un albastru searbăd privind-o îngroziți, i se făcu greață de sine însăși și nu mai putu continua. Se ridică în capul oaselor și își lăsă picioarele pe podea ; capul

îi vîjîia din pricina efortului și tîmplele i se zbăteau puternic.

— Ce ai de gînd să faci ?

Mătușă Patience trase nervoasă de ea, dar nepoată-sa o împinse la o parte și începu să se îmbrace.

— Am treburile mele, răspunse ea scurt.

— Unchiul tău e jos. N-o să te lase să părăsești hanul.

— Nu mi-e teamă de el.

— Mary, pentru interesul tău și de dragul meu, nu-l mai înfrunta și nu-l înfuria. Știi cît ai suferit. De cînd s-a întors cu tine, e jos, alb la față și înspăimîntător, cu un pistol pe genunchi. Ușile hanului sînt zăvorîte. Știu că ai îndurat și ai văzut lucruri îngrozitoare, de nedescris, dar, Mary, nu înțelegi că, dacă mergi jos acum, ți-ar putea face din nou vreun rău — s-ar putea chiar să te și omoare... Nu l-am văzut niciodată în halul acesta. Nu pot răspunde de el în starea în care e acum. Nu coborî, Mary. Te implor în genunchi să nu cobori.

Începu să se tîrască pe podea, ținîndu-se de fusta lui Mary, apucîndu-i mîinile și sărutîndu-i-le. Spectacolul era jalnic și descurajant.

— Mătușă Patience, am trecut prin destule din loialitate pentru dumneata. Nu te aștepta să mai rezist. Indiferent de ce o fi fost unchiul pentru dumneata cîndva, acum este o bestie. N-o să-l scape de justiție toate lacrimile tale ; trebuie să înțelegi asta. E o brută, pe jumătate nebun din cauza coniacului și a sîngelui vărsat. A ucis oameni acolo pe țărm,

nu înțelegi ? Au fost oameni înecați în mare. Nu mai pot vedea nimic altceva. Pînă în ziua morții mele nu o să mă gîndesc la nimic altceva.

Vocea i se ridică periculos de sus ; nu era departe de isterie.

Totuși era prea slabă ca să gîndească în continuare, așa că se văzu alergînd pe drum, strigînd cu glas tare după ajutorul care în mod sigur va veni.

Mătușa Patience se ruga prea tîrziu pentru liniște, degetul care prevenea nu era luat în seamă. Ușa se deschise și proprietarul Hanului Jamaica stătea în prag. Își lăsă capul în jos și le privi fix. Arăta palid și îmbătrînit, tăietura de deasupra ochiului era încă stacojie. Era murdar și nespălat, iar sub ochi avea umbre întunecate.

— Am crezut că aud voci în curte, zise el. M-am uitat printr-o crăpătură din obloane jos în salon, dar n-am văzut pe nimeni. Ați auzit ceva din camera asta ?

Nu răspunse nimeni. Mătușa Patience dădu din cap ; zîmbetul nervos pe care îl înjgheba în prezența lui îi traversă stingher și involuntar fața. El se așeză pe pat, trăgîndu-se cu mîinile de haine, iar ochii îi alergau neliniștiți de la fereastră la ușă.

— O să vină, zise el, trebuie să vină. Mi-am tăiat singur beregata. Am acționat fără voia lui. M-a avertizat odată și eu am rîs de el ; nu l-am ascultat. Am vrut să joc singur. Sîntem ca și morți, toți trei... tu, Patience, Mary și eu. S-a terminat cu noi, v-o spun eu. Jocul

s-a sfîrșit. De ce m-ați lăsat să beau? De ce n-ați spart toate blestematele alea de sticle din casă? Să mă fi încuiat și lăsat să zac în pat. Nu v-aș fi făcut nici un rău. Nu v-aș fi atins nici măcar un fir de păr din cap, nici uneia dintre voi. Acum e prea tîrziu. A venit sfîrșitul.

Se uita cînd la una cînd la alta, cu ochii injectați de sînge duși în fundul capului, cu umerii masivi aduși înainte. Ele se holbau la el fără să înțeleagă, zăpăcite și îngrozite de expresia feței lui pe care nu o mai văzuseră pînă atunci.

— Ce vrei să spui? întrebă Mary în cele din urmă. De cine ți-e teamă? Cine te-a avertizat?

Dădu din cap. Își ducea mereu mîinile la gură, iar degetele i se mișcau nervoase.

— Nu, răspunse el încet, acum nu sînt beat, Mary Yellan. Secretele încă îmi aparțin. Dar o să-ți spun o vorbă... n-ai nici o scăpare; ești și tu vîrîtă în chestia asta, la fel de mult ca și mătușă-ta de colo... acum avem dușmani în ambele părți. Legea pe de o parte și de cealaltă...

Se opri; în ochi i se mai vedea vechea șiretenie, cînd o privi pe Mary.

— Ai vrea să știi, nu-i așa? Ai vrea să te furișezi afară din casă cu numele pe buze ca să mă trădezi. Ți-ar plăcea să mă vezi spînzurat. Ai dreptate, nu te acuz pentru asta; ți-am făcut destul de mult rău ca să-ți amintești de mine tot restul zilelor tale, nu-i așa? Dar te-am și salvat, nu? Te-ai gîndit ce ți-ar fi făcut gloata aia, dacă n-aș fi fost eu acolo?

Rîse și scuipă pe podea, revenindu-i ceva din eul lui obișnuit.

— Pentru asta poți să-mi dai o notă bună, zise el. Nimeni nu te-a atins aseară în afară de mine și nu ți-am pocit frumoasa ta față. Tăieturile și vînătăile se vindecă, nu? Sărmana de tine, știi la fel de bine ca și mine că puteam să te am din prima săptămînă la Hanul Jamaica, dacă te-aș fi dorit. În definitiv, ești femeie. Da, pe cuvînt, și acum ai sta la picioarele mele, ca mătușă-ta Patience, zdrobită, mulțumită și nedezlipită de mine, încă o nebună. Haideți să ieșim de aici. Camera asta pute a igrasie și a ruină.

Porni tîrîndu-și picioarele și tîrînd-o pe Mary după el pe coridor, iar cînd ajunseră lîngă scări, o propti de perete, sub lumînarea înfiptă în suportul de pe zid, astfel ca lumina să-i cadă pe fața tăiată și plină de vînătăi. Îi luă bărbia în mîini și i-o ținu așa o clipă, mîngîindu-i zgîrieturile cu degetele delicate și ușoare. Ea îl privi plină de scîrbă și dezgust, mîinile blînde și grațioase amintindu-i de tot ceea ce pierduse și la ceea ce renunțase. Cînd își aplecă fața-i odioasă mai jos, fără să-i pese de Patience, care stătea lîngă el, și gura lui, atît de asemănătoare cu a fratelui său, zăbovi o clipă pe a ei, halucinația fu oribilă și totală. Se cutremură și închise ochii. El stinse lumînarea. Ele îl urmară jos pe scări fără să scoată o vorbă, zgomotul pașilor răsunînd clar în casa goală.

Le duse după el în bucătărie, unde ușa era de asemeni zăvorîtă și fereastra avea obloa-

nele trase. Pe masă se găseau două luminări ca să lumineze camera.

Se întoarse după aceea spre cele două femei și, întinzîndu-se după un scaun, îl încălecă și le privi, în timp ce umbla în buzunar ca să-și scoată pipa, pe care apoi o umplu.

— Trebuie să elaborăm un plan de acțiune, zise el. Stăm aici de aproape două zile, ca șobolanii într-o capcană, așteptînd să fim luați. Și eu vă spun că m-am săturat. Felul ăsta de joc nu l-am putut juca niciodată, mă îngrozește. Dacă e vorba de păruială, atunci o să fie în aer liber, ce Dumnezeu.

Trase o vreme din pipă, privind trist la podea și bătînd cu piciorul pe dalele de piatră.

— Harry e destul de loial, continuă el, dar ar trăda și i-ar ridica pe toți împotriva mea, dacă ar socoti că poate să obțină vreun profit. Cît despre ceilalți... toți sînt împrăștiați prin regiune, jeluindu-se cu coada între picioare, ca o haită de javre afurisite. Asta i-a speriat pentru totdeauna. Da, și m-a speriat și pe mine, să știți. Acum sînt absolut treaz ; îmi dau seama în ce încurcătură spurcată am intrat și vom fi norocoși toți, dacă scăpăm fără ștreang la gît. Tu, Mary, poți rîde dacă vrei, cu fața ta albă și disprețuitoare, dar și pentru tine va fi la fel de rău ca pentru Patience și mine. Și tu ești vîrîtă în treaba asta pînă la gît ; n-o să scapi. De ce nu m-ai încuiat, auzi ? De ce nu m-ai oprit de la băutură ?

Nevastă-sa se furișă lîngă el și îl apucă de haină ; își umezi buzele cu limba, semn că se pregătea să vorbească.

— Ce vrei ? întrebă cu asprime.

— De ce să nu plecăm pe furiș acum, pînă nu-i prea tîrziu ? întrebă ea în șoaptă. Docarul e în grajd. În cîteva ore sîntem în Launceston și încolo spre Devon. Am putea călători noaptea. Ne-am putea îndrepta spre comitatele din estul țării.

— Idioată afurisită ! strigă el. Nu pricepi că pe drumul spre Launceston există oameni care mă cred diavolul în persoană... care așteaptă doar ocazia să-mi pună în circă toate crimele din Cornwall și să mă prindă ? Toată regiunea știe acum ce s-a întîmplat pe coasta mării în ajunul Crăciunului și dacă ne văd fugind mîncînd pămîntul vor ști că sîntem vinovați. Dumnezeule, tu crezi că eu nu vreau să plec și să-mi salvez pielea ? Ba da, dar procedînd așa o să ne arate toată lumea cu degetul. Am arăta grozav, nu-i așa, șezînd deasupra catrafuselor în docar, ca fermierii în ziua de tîrg și făcînd semne de adio prin piața din Launceston ? Nu, avem doar o șansă, una singură la un milion. Trebuie să stăm liniștiți. Dacă rămînem la Hanul Jamaica s-ar putea să aibă îndoieli, să fie nesigur. Trebuie să caute dovezi, să-ți intre în cap. Trebuie să aibă mărturie sub jurămînt înainte să ne aresteze. Și dacă nici unul din afurisiții aceia care au fost cu mine n-o să ajungă informator, n-o să aibă

nici o dovadă. Oh, ba da, vaporul e acolo, sfărîmat pe stînci, iar pe plajă zac lucruri din el — mormane puse acolo de cineva ca să le ia, vor zice. Vor găsi două cadavre carbonizate și o grămadă de cenușă : „Ce-i asta ?“ se vor întreba. „A fost un foc ; a fost o încăierare“. N-o să fie plăcut pentru mulți dintre noi, dar unde e dovada ? Răspundeți-mi la asta. Am petrecut ajunul Crăciunului ca un om respectabil în sînul familiei, jucînd cu nepoată-mea *cat's cradle* și *snapdragon* *.

Vorbea în bătaie de joc și făcea semn cu ochiul.

— Ai uitat un lucru însă, zise Mary.

— Nu, drăguță, n-am uitat. Vizitiul trăsurii a fost împușcat și a căzut în șanț, la mai puțin de un sfert de milă de aici. Sperai că am lăsat cadavrul acolo, nu-i așa ? Poate o să te uimească, Mary, dar a călătorit cu noi pînă la țărmul mării și acum zace acolo, dacă îmi amintesc bine, sub un strat de pietriș gros de zece picioare. Desigur, cineva îi va simți lipsa. Sînt pregătit și pentru asta. Cum însă n-o să-i găsească trăsura, n-are prea mare importanță. Poate s-o fi săturat de nevastă-sa și a plecat la Penzance. Vor fi primiți bine acolo, dacă vor să-l caute. Și acum, că ne-am venit în fire amîndoi, poți să-mi spui și mie ce făceai în trăsura aceea, Mary, și unde fuseseși. Dacă nu vrei să-mi răspunzi, mă cunoști des-

* Snapdragon — joc de Crăciun care constă în scoaterea stafidelor dintr-un vas cu coniac aprins.

tul de bine pînă acum, ca să-ți dai seama că pot găsi o cale să te fac să vorbești.

Mary se uită la mătușă-sa. Femeia tremura ca un cîine speriat, cu ochii ei albaștri fixați pe chipul bărbatului. Își făcu repede socoteala. Era destul de ușor ca să mintă ; timpul era cel mai important factor acum și trebuia luat în considerare, dacă ea și mătușa Patience vroiau să scape cu viață. Trebuia să conteze pe el și să-i dea unchiului ei suficientă funie ca să se spînzure singur. În cele din urmă, încrederea lui i se va întoarce împotrivă. Ea avea o speranță de salvare aproape, la distanță de cel mult cinci mile ; el aștepta în Altarnun un semnal de la ea.

— O să-ți povestesc despre cum mi-am petrecut ziua și dacă crezi ori nu, zise ea, n-are prea mare importanță pentru mine. M-am dus pe jos la Launceston în ajunul Crăciunului, la bîlci. Pe la ora opt eram obosită. Cînd a început să sufle vîntul și să plouă m-a udat pînă la piele, că nu mai eram bună de nimic. Am închiriat trăsura aceea și i-am spus omului că vreau să mă ducă la Bodmin. M-am gîndit că dacă ziceam Hanul Jamaica mă refuza. Asta e tot, n-am nimic mai mult de spus.

— Ai fost singură la Launceston ?

— Bineînțeles că singură. Am cumpărat un batic de la o femeie într-o dugheană.

Joss Merlyn scuipă pe podea.

— Bine, zise el. Orice ți-aș face acum, mi-ai spune aceeași poveste, nu-i așa ? Ai avantajul deocamdată că nu-ți pot dovedi dacă minți ori nu. Pot să-ți spun însă că nu multe fete

de vîrsta ta și-ar petrece singure ziua în Launceston. Și nici nu s-ar duce singure acasă. Dacă povestea ta e adevărată, atunci perspectiva noastră e mai bună. N-o să găsească urme de-ale vizitiului pe aici. Fir-ar să fie, în curînd o să am iar chef de băut.

Se lăsă pe spate și pufăi din pipă.

— O să mai călătorești în trăsura ta, Patience, și o să porți pene la pălărie și pelerină de catifea. Încă n-am fost învins. O să văd întreaga bandă în iad mai întîi. Stați așa ; o s-o luăm de la început, vom trăi ca găina la moară. Poate o să ajung un om sobru și o să merg la biserică duminica. Iar tu, Mary, o să mă ții de mînă la bătrînețe și o să mă hrănești cu lingura.

Își lăsă capul pe spate și rîse, dar se opri imediat, închizîndu-și gura ca o capcană. Trînti scaunul pe podea și rămase în picioare în mijlocul camerei, întors într-o parte, cu fața albă ca varul.

— Ascultați, șopti el răgușit, ascultați...

Ele urmară direcția ochilor lui, fixați de dîra de lumină ce venea prin crăpătura îngustă dintre obloane.

Se auzea un zgîriat ușor pe geamul bucătăriei... cineva bătea ușor, încet, zgîriind pe furiș sticla geamului.

Se auzea ca sunetul scos de o viță de iederă desprinsă de trunchi și care, atîrnînd în jos, lovește neîncetat o fereastră sau o ușă la fiecare adiere a vîntului. Dar nu exista nici o iederă pe pereții de ardezie ai Hanului Jamaica și pe obloane nu era nimic.

Zgîriatul continua, persuasiv și neînfricat, toc... toc... ca loviturile unui cioc : toc... toc... ca darabana bătută cu cele patru degete.

În bucătărie nu se mai auzea nici un alt sunet decît respirația speriată a mătușii Patience, a cărei mînă se furișase pe sub masă la nepoată-sa. Mary îl urmărea pe hangiu cum stătea nemișcat pe podeaua bucătăriei, trupul aruncîndu-i o umbră monstruoasă pe tavan. Îi văzu buzele vinete printre țepii aspri și negri ai bărbii. El se aplecă apoi înainte, se ghemui pe vîrfurile picioarelor, ca o pisică, întinse mîna pe podea și apucă arma sprijinită de un scaun, fără însă să-și ia măcar o singură clipă ochii de la dîra de lumină dintre obloane.

Mary înghiți ; i se uscase gîtul. Faptul că nu știa dacă cel din spatele ferestrei îi era prieten ori dușman făcea așteptarea și mai chinuitoare, dar în ciuda speranțelor ei, bătăile inimii îi spuneau că teama e contagioasă, așa cum erau broboanele de transpirație de pe fața unchiului ei. Își ducea mereu la gură mîinile tremurătoare, reci și umede.

El așteptă o clipă lîngă obloanele închise, apoi sări înainte. Trase zăvorul și le dădu în lături ; lumina posomorîtă a după-amiezii năvăli pieziș în cameră. Un bărbat ședea în fața ferestrei, cu fața lividă sprijinită de geam, căscîndu-și dinții stricați într-un rînjet.

Era Harry, comis-voiajorul. Joss Merlyn înjură și deschise fereastra.

— Lua-te-ar naiba, vino înăuntru ! strigă el. Vrei un glonț în burtă, nebun afurisit ? M-ai

făcut să stau ca un surdo-mut timp de cinci minute, cu pușca îndreptată spre burta ta. Trage zăvorul de la ușă, Mary ; nu sta rezimată de perete ca o stafie. Sînt destui nervi în casa asta fără să te mai acrești și tu.

Ca toți oamenii care au fost foarte speriați, aruncă vina propriei sale panici pe umerii altcuiva și acum vorbea tare ca să se liniștească. Mary se duse la ușă. Vederea comis-voiajorului îi trezi a amintire vie a luptei de pe potecă și reacționă imediat. Greața și dezgustul îi reveniră cu atîta putere, încît nici nu-l putu privi. Deschise ușa fără să scoată o vorbă, ascunzîndu-se după ea și, cînd el intră în bucătărie, îi întoarse spatele și se duse la focul care ardea slab și puse în mod mecanic turbă pe jăratec.

— Ei bine, ai adus știri ? întrebă hangiul.

Comis-voiajorul plescăi din buze drept răspuns și arătă cu degetul mare peste umăr.

— Vuiește întreaga regiune, zise el. Toată lumea se agită în Cornwall, de la Tamar pînă la St. Ives. Am fost la Bodmin în dimineața asta ; orașul era în fierbere, oamenii sînt nebuni după sînge și dreptate. Noaptea trecută am dormit la Camelford și fiecare bărbat își agita pumnul în aer și flecărea cu vecinul. Furtuna asta nu mai are decît un sfîrșit, Joss, și tu știi cum se numește, nu-i așa ?

Făcu un gest cu mîinile, dintr-o parte a gîtului în cealaltă.

— Trebuie să fugim, zise el, e singura noastră șansă. Drumurile sînt periculoase, Bodmin-ul și Launceston-ul și mai rele. Eu o să

mă țin de mlaștini și o să ajung la Devon peste Gunnislake ; o să-mi ia mai mult timp, știu asta, dar ce contează dacă îți salvezi pielea ? Aveți o îmbucătură de pîine în casă, coniță ? N-am pus gura pe mîncare de ieri dimineață.

Întrebarea îi fu adresată soției hangiului, dar privirea îi căzu asupra lui Mary. Mătușa Patience cotrobăi în bufet după brînză și pîine ; gura i se mișca spasmodic, mișcările mîinilor erau neîndemînatice, mintea îi rătăcea aiurea. În timp ce punea masa se uita rugătoare la bărbatu-său.

— Auzi ce zice, interveni ea. E o nebunie să rămînem aici ; trebuie să plecăm acum, numaidecît, înainte de a fi prea tîrziu. Tu știi ce înseamnă asta pentru oameni ; n-o să aibă nici o milă față de tine, te vor omorî fără judecată. Ascultă-mă, Joss, pentru numele lui Dumnezeu. Știi că nu-mi pasă de mine ; pentru tine...

— Ține-ți gura ! tună bărbatu-său. Nu ți-am cerut niciodată sfatul pînă acum și nu ți-l cer nici acum. Pot înfrunta singur ce va veni, fără să te aud lîngă mine behăind ca o oaie. Așadar, vrei să-ți iei și tu tălpășița, Harry, nu-i așa ? Vrei să fugi cu coada între picioare pentru că niște conțopiști și metodiști urlă către Isus după sîngele tău. Au vreo dovadă împotriva noastră ? Spune-mi. Ori ți s-a răzvrătit conștiința de bețivan ?

— La naiba cu conștiința mea, Joss ; gîndesc ca un om cu judecată sănătoasă. Partea asta a țării a ajuns nesigură și eu am s-o

părăsesc cît mai pot. Cît despre dovezi, prea ne-am făcut de cap în ultimele luni ca să le dăm suficiente, nu-i așa ? Eu am fost alături de tine, nu ? Am venit astăzi aici, riscîndu-mi gîtul, ca să te previn. Nu spun nimic împotriva ta, Joss, dar prostia ta afurisită ne-a vîrît în beleaua asta ? Ne-ai dat să bem pînă ne-am ieșit din minți, ca și tine de altfel, și ne-ai dus la țărmul mării într-o aventură nechibzuită la care nici unul dintre noi nu ne gîndisem. Aveam o șansă la un milion și șansa a apărut... al naibii de bine ! Pentru că am fost beți, ne-am pierdut capul și am lăsat lucruri și sute de urme risipite pe țărm. Și a cui a fost vina ? Păi, a ta, zic eu.

Izbi cu pumnul în masă și își vîrî fața galbenă, obraznică într-a hangiului, cu un rînjet pe buzele crăpate.

Joss Merlyn chibzui o clipă la cele spuse de Harry și cînd vorbi, vocea îi era gravă și amenințătoare.

— Așadar, mă acuzi, Harry, nu-i așa ? Ești și tu la fel ca ceilalți de teapa ta, furișîndu-te ca un șarpe, cînd norocul jocului îți devine potrivnic. Ți-a mers bine de pe urma mea, nu-i așa ? Ai avut bani de azvîrlit ca niciodată. Toate lunile astea ai trăit ca un prinț, în loc să muncești în fundul unei mine unde ți-e locul. Să presupunem că în noaptea aceea nu ne-am fi pierdut capul și am fi lăsat locul curat înainte de revărsatul zorilor, așa cum am făcut de sute de ori mai înainte ? Te-ai gudura pe lîngă mine, ca să-ți umpli buzunarele, nu-i așa ? M-ai linguși împreună cu javrele celelalte, cerșindu-mi partea voastră de pradă și numindu-mă Dumnezeu Atotputernic ; mi-ai linge bocancii și te-ai vîrî în praf înaintea mea. Fugi atunci, dacă vrei ; fugi pînă la malul Tamar-ului cu coada între picioare și blestemat să fii ! Voi înfrunta lumea de unul singur.

Comis-voiajorul rîse forțat și ridică din umeri.

— Putem sta de vorbă, nu-i așa, fără să ne tăiem beregata unul celuilalt ? Eu nu m-am întors contra ta, sînt încă alături de tine. Am fost toți nebuni din cauza beției în ajunul Crăciunului, știu, așa că mai bine să nu mai vorbim despre asta : ce s-a făcut s-a făcut. Cei din gașca noastră s-au risipit, așa că nu mai trebuie să ținem seamă de ei. Vor fi prea speriați ca să-și mai scoată capetele și să ne deranjeze. Rămîi tu și cu mine, Joss. Noi doi am fost cei mai adînc vîrîți în afacerea asta, știu, și cu cît ne vom ajuta unul pe celălalt mai mult, cu atît va fi mai bine pentru amîndoi. Pentru asta sînt aici, să vorbim și să vedem cum stăm.

Rîse din nou, arătîndu-și gingiile moi, apoi începu să bată darabana pe masă cu degetele lui butucănoase și negre.

Hangiul îl privi rece și se întinse după pipă.

— De fapt, ce urmărești tu, Harry ? întrebă el, sprijinindu-se de masă și umplîndu-și pipa din nou.

Comis-voiajorul își supse dinții și rînji.

— Nu urmăresc nimic, răspunse el. Vreau să uşurez situaţia tuturor. Noi trebuie să plecăm, asta-i clar, dacă nu vrem să fim spînzuraţi. Dar uite care e situaţia, Joss : n-are nici un haz să plecăm cu mîinile goale. În camera de colo se găsesc o grămadă de lucruri aduse de pe ţărm, acum două zile. E adevărat, nu-i aşa ? De drept, ne aparţine nouă, celor care am muncit pentru ea în ajunul Crăciunului. Dar n-a mai rămas nimeni care să ridice pretenţii asupra ei decît tu şi cu mine. Nu zic că valorează mult — în cea mai mare parte sînt boarfe nefolositoare, fără îndoială... dar nu crezi că ne-ar fi de folos ca să ajungem în Devon, nu crezi ?

Hangiul îi suflă un nor de fum în faţă:

— Deci tu nu te-ai întors la Hanul Jamaica doar de dragul ochilor mei, zise el. Credeam că mă iubeşti, Harry, şi vrei să-mi strîngi mîna.

Comis-voiajorul rînji din nou şi se mişcă pe scaun.

— Foarte bine, zise el, sîntem prieteni, nu-i aşa ? Nu-i nimic rău în faptul că am vorbit deschis. Marfa e acolo şi e nevoie de doi bărbaţi ca să o mute. Femeile de aici nu sînt în stare. Ce ne împiedică să facem un tîrg şi să terminăm cu ea ?

Hangiul pufăi gînditor din pipă.

— Eşti plin de idei, toate înşirate frumos, ca abţibildurile alea fanteziste de pe valiza ta, amice, şi, dacă am presupune că marfa nu-i acolo, în definitiv ? Dacă am presupune că am şi plasat-o ? Aştept aici de două zile, ştii doar, şi poştalioanele trec pe lîngă uşa mea. Ce facem atunci, Harry, băiatule ?

Rînjetul de pe faţa comis-voiajorului se stinse şi falca i se lăsă în jos.

— Ce glumă-i asta ? mîrîi el. Faci cumva joc dublu aici, la Hanul Jamaica ? Dacă-i aşa, o să vezi că n-a fost spre binele tău. Uneori, erai tăcut ca pămîntul, Joss Merlyn, cînd transportam încărcături şi mergeam cu căruţele pe drum. Nu o dată am văzut şi auzit lucruri pe care nu le înţelegeam. Ai cîştigat enorm din afacerea aceasta, lună de lună ; prea mult, gîndeam unii dintre ai noştri, în raport cu micul profit pe care-l obţineam noi, care riscam cel mai mult. Şi nu te-am întrebat cum reuşeai, nu-i aşa ? Ascultă aici, Joss Merlyn : primeşti ordine de la altcineva ?

Hangiul tăbărî asupra lui. Îi administră o lovitură cu pumnul sub bărbie că-l răsturnă pe spate, în cap ; scaunul de sub el se prăbuşi cu un trosnet pe dalele de piatră. Îşi reveni imediat şi se ridică pe genunchi, dar hangiul stătea deasupra-i, cu ţeava armei fixată pe gîtul lui.

— Dacă te mişti, eşti un om mort, zise el domol.

Harry îşi ridică privirea spre agresorul său, cu ochii săi mici şi răi pe jumătate închişi, cu faţa galbenă şi puhavă. Căderea îi tăiase răsuflarea şi respira întretăiat. La primul semn de luptă, mătuşa Patience se lipise de perete, îngrozită, căutînd cu ochii, într-o rugăminte zadarnică, pe cei ai nepoatei sale. Mary îl urmărea atentă pe unchiul ei, de data aceasta

nu-și putea explica starea lui sufletească. El lăsă arma în jos și-l împinse pe negustor cu piciorul.

— Acum putem sta de vorbă, tu și cu mine, zise el.

Se rezimă din nou de masă, cu arma proptită de braț, în timp ce Harry se tîra pe podea, jumătate în genunchi, jumătate ghemuit.

— Eu sînt căpetenia în acest joc și am fost întotdeauna, zise hangiul încet. L-am condus de la început, acum trei ani, cînd duceam încărcături de la lughere mici de douăsprezece tone la Padstow și ne consideram norocoși cînd aveam șapte penny și jumătate în buzunar. L-am condus pînă cînd această afacere a ajuns cea mai mare din regiune, de la Hartland la Hayle. Eu să primesc ordine? Dumnezeule, aș vrea să văd omul care ar îndrăzni să mă pună pe mine la încercare. Ei bine, acum s-a terminat. Ne-am trăit traiul și ne-am mîncat mălaiul. Jocul s-a sfîrșit, pentru noi toți. Tu n-ai venit în seara asta aici ca să mă previi; ai venit să vezi ce mai poți ciupi din ruine. Hanul era zăvorît și inimioara ta meschină s-a bucurat. Ai zgîriat la fereastră, deoarece știai din experiență că cîrligul oblonului s-a slăbit și poate fi forțat cu ușurință. Nu te așteptai să mă găsești, aici, nu-i așa? Credeai că o să fie Patience sau Mary și pe ele le puteai speria ușor, nu-i așa? Ai fi întins mîna după arma mea, care atîrnă pe perete, la îndemînă, cum ai văzut adesea? Și atunci, la naiba cu proprietarul Hanului Jamaica! Șobolanule, crezi că n-am citit asta în ochii

tăi cînd am dat în lături obloanele și ți-am văzut mutra la fereastră? Crezi că nu te-am auzit cum respirai din cauza surprizei și nu ți-am observat rînjetul laș improvizat pe loc?

Comis-voiajorul își umezi buzele cu limba și înghiți. Aruncă o privire spre Mary, care stătea nemișcată lîngă foc, atent, ca un șobolan încolțit din toate părțile. Se întreba dacă și ea va arunca zarurile împotriva lui. Dar ea nu zise nimic. Îl aștepta pe unchiul ei.

— Foarte bine, zise el. Vom încheia un tîrg, tu și cu mine, așa cum ai propus. Ne vom înțelege perfect. În cele din urmă m-am răzgîndit, dragul meu prieten, și cu ajutorul tău vom porni spre Devon. În casă există marfă care merită să fie luată, așa cum pomeneai și tu, dar pe care n-o pot încărca singur. Mîine e duminică, zi binecuvîntată de odihnă. Nici măcar naufragiul a cincizeci de vapoare n-o să-i ridice pe oamenii din țara asta din genunchi. Vor sta cu privirile în pămînt, ascultînd la predici, cu chipuri solemne și vor face rugăciuni pentru sărmanii marinari, care, din nenorocire, au căzut în mîinile diavolului; dar nu vor porni să-l caute pe diavol în ziua sabatului. Avem douăzeci și patru de ore, Harry, băiatule, și mîine seară după ce te vei fi spetit încărcînd turbă și napi în căruță, de pe proprietatea mea și-mi vei spune la revedere sărutîndu-ne pe mine, pe Patience și poate pe Mary de colo... ei bine, atunci poți să cazi în genunchi și să-i mulțumești lui Joss Merlyn că te-a lăsat liber și viu, în loc să zaci pe codiță

într-un șanț, unde ți-e locul, cu un glonț în inima ta neagră.

Ridică din nou arma și vîrî țeava rece în gîtul negustorului, care scînci arătîndu-și albul ochilor. Hangiul rîse.

— Tu ești un bun ochitor în felul tău, Harry. Nu este ăsta locul în care l-ai atins pe Ned Santo acum două nopți ? I-ai deschis traheea și sîngele țîșnea șuvoi. Era un băiat bun, dar prea rău de gură. Acolo l-ai lovit, nu-i așa ?

Apăsă țeava armei pe gîtul negustorului.

— Dacă aș face o greșeală acum, Harry, ți s-ar deschide traheea exact ca a bietului Ned. Nu vrei să greșesc, nu-i așa ?

Harry nu putea vorbi. Își rotea ochii privind chiorîș, în timp ce mîna i se deschise larg, cu cele patru degete desfăcute, ca și cum erau încleștate de podea.

Hangiul puse arma la o parte și, aplecîndu-se, îl zgîlțîi pe negustor ca să se ridice.

— Haide, zise el, crezi că am de gînd să mă joc cu tine toată noaptea ? O glumă e bună cinci minute, după aceea își pierde din haz. Deschide ușa bucătăriei, ia-o spre dreapta și mergi pe coridor pînă îți spun eu să te oprești. Nu poți scăpa pe ușa de la intrarea în bar ; toate ușile și ferestrele sînt zăvorîte. Te mîncau mîinile ca să cercetezi marfa adusă de pe țărm, nu-i așa, Harry ? O să petreci noaptea în magazie laolaltă cu ea. Știi ce, dragă Patience, cred că acum e prima oară cînd oferim ospitalitate la Hanul Jamaica. Pe Mary nu o pun la socoteală ; ea face parte din familie.

Rîse bine dispus ; starea sufletească i se schimbă acum ca o sfîrlează de vînt și înghiontindu-l în spate pe Harry cu arma, îl scoase din bucătărie și-l sili să meargă prin coridorul întunecos, pardosit cu dale, pînă la magazie. Ușa distrusă de către moșierul Bassat și servitorul său fusese consolidată din nou cu scînduri și grinzi și era la fel, dacă nu chiar mai puternică decît înainte. Joss Merlyn nu trîndăvise întru totul în timpul săptămînii care trecuse.

După ce-și încuie prietenul și-i spuse la despărțire să nu hrănească șobolanii al căror număr crescuse, hangiul se întoarse la bucătărie hohotind de rîs.

— Mă gîndeam că Harry se va schimba, zise el. Am văzut-o în ochii lui de săptămîni de zile, cu mult înainte de a da peste noi năpasta asta. El luptă alături de cel ce cîștigă, dar, cînd norocul îți întoarce spatele, te mușcă de mînă. E invidios ; galben-verde din cauza asta, putred pînă în măduva oaselor. E invidios pe mine. Toți mă invidiază. Ei știu că sînt deștept și mă urăsc din cauza asta. De ce te holbezi la mine, Mary ? Mai bine ai mînca și te-ai duce să te culci. Te-așteaptă o călătorie lungă mîine noapte și te avertizez că nu va fi ușoară.

Mary îl privi peste masă. Faptul că nu voia să meargă cu el nu o preocupa deocamdată ; n-avea decît să creadă ce-i plăcea. Deși era obosită, din cauza tensiunii la care fusese supusă, prin tot ceea ce văzuse și făcuse, mintea îi vuia de planuri.

Cîndva, cumva, trebuia neapărat să ajungă la Altarnun a doua zi, înainte de căderea nopții. Odată ajunsă acolo va scăpa de orice responsabilitate. Vor acționa alții. Va fi greu pentru mătușa Patience și poate chiar și pentru ea însăși, la început ; ea nu știa nimic despre căile întortocheate ale legilor, dar cel puțin va triumfa dreptatea. Va fi destul de ușor să dovedească nevinovăția ei și a mătușii. Gîndul că unchiu-său, care ședea în fața ei acum, cu gura plină de pîine învechită și de brînză, va sta cu mîinile legate la spate, neputincios, pentru prima oară și pentru totdeauna, îi provoca o deosebită plăcere, imagine pe care o întorcea pe toate fețele în mintea ei, îmbogățind-o cu noi aspecte. Mătușa Patience își va reveni în timp, iar anii se vor scurge aducîndu-i, în cele din urmă, pace și liniște. Mary se întreba cum îl vor prinde cînd va sosi momentul. Poate vor porni în călătorie, așa cum aranjase hangiul și cînd vor intra pe șosea, el rîzînd plin de încredere în sine, vor fi înconjurați de un grup de bărbați, mulți la număr și bine înarmați și cînd el se va lupta neputincios cu ei și va fi pus la pămînt cu forța, ea se va apleca asupra lui și-i va zîmbi : Credeam că ești înțelept, unchiule", îi va zice ea și el va înțelege.

Își luă privirea de la el și se întoarse spre bufet după lumînare.

— Nu mănînc în seara asta, zise ea.

Mătușa Patience scoase un ușor murmur de suferință, ridicîndu-și ochii de la felia de pîine

goală din farfurie pusă înaintea ei, dar Joss o lovi cu piciorul ca să facă liniște.

— Las-o să stea îmbufnată, dacă așa are chef, zise el. Ce-ți pasă ție dacă mănîncă ori nu ? Foamea e bună pentru femei și animale ; le aduce la supunere. Dimineață o să fie destul de smerită. Așteaptă, Mary, o să dormi mai bine dacă te încui. N-am chef să te-aud dînd tîrcoale pe coridor.

Ochii i se abătură asupra puștii rezemate de perete, apoi pe jumătate conștient se uită la oblonul încă deschis.

— Închide fereastra aceea, Patience, zise el gînditor și pune bara peste oblon. După ce termini de mîncat te poți culca și tu. Eu nu plec din bucătărie în noaptea asta.

Nevastă-sa își ridică temătoare privirea spre el, frapată de modulațiile vocii lui, vrînd să-i vorbească, dar el i-o reteză scurt.

— N-ai învățat pînă acum să nu-mi pui întrebări ? răcni el.

Ea se ridică imediat și se duse la fereastră. Mary aștepta lîngă ușă cu lumînarea în mînă.

— Bine, zise el. Și tu de ce mai stai acolo ? Ți-am spus să pleci.

Mary ieși din bucătărie și o luă pe coridorul întunecos ; în urma ei, mergea propria-i umbră aruncată de lumînare. Din magazia de la capătul coridorului nu venea nici un sunet. Și-l închipui pe comis-voiajor stînd întins în întuneric, treaz și așteptînd ziua. Gîndul acesta îi provocă oroare ; era întemnițat ca un șobolan printre semenii săi. Deodată și-l imagină cu gheare de șobolan, zgîriind și rozînd cadrul

ușii, ca să-și croiască drum spre libertate, în liniștea nopții.

Se cutremură, într-un mod bizar recunoscătoare față de unchiul ei că o închisese și pe ea. Casa era nesigură în noaptea aceea, chiar și pașii răsunau sepulcral pe dalele de piatră, iar prin pereți răzbăteau ecouri neașteptate. Însăși bucătăria, singura cameră din casă care era într-o oarecare măsură normală și avea ceva căldură, se căscă în urma ei cînd o părăsi, galbenă și sinistră în lumina lumînării. Avea oare unchiul ei de gînd să stea acolo, cu lumînările stinse, cu pușca pe genunchi, așteptînd ceva ?... pe cineva ?... El intră în salon cînd ea urcă scările și se ținu după ea pînă la dormitor.

— Dă-mi cheia, zise el.

Mary i-o înmînă, fără să scoată o vorbă. Zăbovi un moment, privind-o, apoi se aplecă în jos și-i puse degetele pe gură.

— Am o slăbiciune pentru tine, Mary, zise el. Ești isteață și curajoasă, în ciuda loviturilor pe care ți le-am dat. Am citit-o în ochii tăi, în seara asta. Dacă aș fi fost mai tînăr, ți-aș fi făcut curte, Mary, da, și te-aș fi cucerit și am fi plecat amîndoi undeva departe, ca să trăim în strălucire și splendoare. O știi, nu-i așa ?

Ea nu zise nimic. Se uita fix la el, așa cum stătea dincolo de ușă și mîna în care ținea sfeșnicul tremura ușor, fără ca ea să-și dea seama.

El coborî vocea pînă la șoaptă.

— Mă așteaptă o primejdie, zise el. Nu-mi fac griji din cauza legii. Găsesc eu o cale să scap, dacă-i vorba pe-așa. Întregul Cornwall poate fi pe urmele mele, că tot nu-mi pasă. De altceva mă tem eu... pași, Mary, care vin noaptea și apoi pleacă, și de o mînă care mă va răpune.

În semiîntuneric fața îi părea slabă și îmbătrînită, iar în ochi se zărea un licăr plin de semnificație, care juca întocmai ca o flacără ce voia să-i spună ceva, dar care se întuneca din nou.

— Vom pune Tamar-ul între noi și Hanul Jamaica, zise el și apoi zîmbi.

Conturul gurii lui îi era dureros de familiar și cunoscut, ca un ecou al trecutului. El închise ușa și învîrti cheia.

Îl auzi cum coboară scările și o ia pe coridor spre bucătărie.

Ea se duse la pat și se așeză pe el cu mîinile în poală. Din anumite motive, pe care nu și le putea explica, uitate mai tîrziu, alături de micile păcate ale copilăriei și de visele pe care nu ni le mai amintim cînd se face ziuă, își puse degetele pe buze, așa cum i le pusese el și le plimbă apoi pe obraz și iarăși înapoi.

Începu să plîngă, încet și tainic ; lacrimile care îi cădeau pe mînă aveau gust amar.

CAPITOLUL 13

ADORMISE AŞA CUM STĂTEA, îmbrăcată, şi primul ei gînd conştient fu că furtuna începuse din nou şi că ploaia şiroia pe fereastră. Deschise ochii şi văzu că era încă noapte, fără nici o adiere de vînt sau răpăit de ploaie. Deveni imediat numai ochi şi urechi, aşteptînd repetarea zgomotului care o trezise. Peste o clipă se auzi din nou — o ploaie de pietricele azvîrlite din curte în geam. Îşi lăsă picioarele pe podea şi ascultă, cîntărind în mintea ei posibilitatea primejdiei.

Dacă acesta era un semnal de avertisment, metoda i se părea grosolană şi socotea mai bine să n-o bage în seamă. Cineva, care nu prea avea idee de topografia hanului, confundase, probabil, fereastra ei cu a hangiului. Unchiul ei aştepta jos cu puşca pe genunchi, gata să primească un oaspete ; poate sosise oaspetele şi acum stătea în curte... Biruită în cele din urmă de curiozitate, se furişă încet pînă la fereastră şi rămase în umbra peretelui. Era încă întuneric şi se vedeau umbre peste tot,

dar pe cer o linie subţire de nori prevestea aurora.

Totuşi nu se înşelase ; pămîntul de pe podea era suficient de real şi la fel era figura care stătea chiar la intrarea hanului : figura unui bărbat. Se ghemui lîngă fereastră, aşteptînd să vadă ce urmează. Bărbatul se aplecă din nou spre pămînt, bîjbîind în brazda de flori din faţa ferestrei salonului, apoi se îndreptă şi aruncă un bulgăr de pămînt în fereastră, împroşcînd geamul cu pietricele şi noroi.

De data aceasta îi văzu faţa şi din cauza uimirii scoase un ţipăt de surpriză, uitînd prudenţa cu care se învăţase să acţioneze.

Jos în curte stătea Jem Merlyn. Se aplecă imediat înainte şi deschise fereastra, gata să-l strige, dar el îi făcu semn cu mîna să tacă. El se apropie de zid, ocolind intrarea, ca s-o poată vedea şi, ducîndu-şi mîinile la gură în formă de pîlnie, îi şopti :

— Vino jos la uşă şi trage zăvorul ca să intru.

Ea dădu din cap.

— Nu pot, sînt încuiată în cameră.

El o privi fix, descumpănit şi încurcat, apoi îşi întoarse ochii spre casă, sperînd parcă într-o soluţie pe care i-ar putea-o oferi singură. Îşi plimbă mîinile pe plăcile de ardezie, încercîndu-le, căutînd după cuie ruginite, folosite mai demult pentru plantele agăţătoare, care ar fi putut constitui un punct de sprijin. Ţiglele care acopereau intrarea erau aproape, dar nu era nimic pe ele de care să apuce. N-avea nici un sens să încerce.

— Du-te și adu-mi pătura de pe pat, strigă el încet.

Ea îi ghici imediat intenția și legă un capăt al păturii de piciorul patului, iar celuilalt îi dădu drumul în jos pe fereastră, unde atîrna deasupra capului lui. De data aceasta se putea ține, așa că-și făcu vînt pe acoperișul jos al intrării hanului și reuși să-și vîre trupul între intrare și zidul casei. Se sprijini cu picioarele pe plăcile de ardezie, reușind în felul acesta să se ridice deasupra intrării, la același nivel cu fereastra ei.

Încălecă acoperișul intrării și ajunse cu fața aproape de a ei, pătura atîrnă slobodă lîngă el. Mary se luptă cu cadrul ferestrei, dar eforturile îi fură zadarnice. Fereastra se deschidea numai cam de o palmă, așa că nu putea intra în cameră decît dacă spărgea geamul

— Va trebui să stăm de vorbă aici, zise el Vino mai aproape ca să te pot vedea.

Ea îngenunche pe podea, cu fața spre deschiderea ferestrei și o clipă rămaseră amîndoi muți, privindu-se unul pe celălalt. El părea istovit, ochii îi erau duși în fundul capului, semn că nu dormise și că suferise din cauza oboselii. Nu zîmbea, iar în jurul gurii avea riduri, pe care ea nu le observase înainte.

— Îți datorez scuze, zise el în cele din urmă. Te-am părăsit atunci la Launceston, în ajunul Crăciunului, fără nici o explicație. Mă poți ierta ori nu, cum vrei, dar motivul pentru care... nu ți-l pot spune acum. Îmi pare rău.

Această atitudine aspră nu i se potrivea; părea că se schimbase mult și ei nu-i cădea bine această schimbare.

— Eram îngrijorată de soarta ta. M-am dus după tine la Cerbul Alb și acolo mi s-a spus că urcaseși într-o trăsură cu un oarecare domn ; nimic mai mult, nici un mesaj sau vreo explicație. Erau bărbați acolo și stăteau în fața căminului. Era și geambașul care a vorbit cu tine în tîrg. Oameni îngrozitori, indiscreți, n-am avut nici o încredere în ei. Mă întrebam dacă fusese descoperit furtul calului. Eram îngrijorată și nefericită. Nu te învinuiesc pentru nimic. Nu mă interesează afacerile tale.

Se simțea jignită de felul lui de a se purta. Se așteptase la cu totul altceva. Cînd îl văzuse la început în curte, în fața ferestrei, se gîndise la el doar ca la bărbatul pe care îl iubea și care venise la ea noaptea ca să fie împreună. Răceala lui îi potolise entuziasmul, așa că se retrase în sinea ei imediat, sperînd că el nu citise totala dezamăgire de pe chipul ei.

Nici măcar nu o întrebă cum se întorsese în noaptea aceea și această indiferență a lui o ului.

— De ce ești încuiată în cameră ? întrebă el.

Ridică din umeri și, cînd răspunse, vocea ii era ștearsă și fără vlagă.

— Unchiului meu nu-i plac oamenii care trag cu urechea. Se teme să nu umblu pe coridor și să-i aflu secretele. Se pare că nici ție nu-ți place să deranjezi. Presupun că nu te-aș ofensa dacă te-aș întreba ce cauți aici în noaptea aceasta.

— Oh, poţi fi oricît de aspră vrei, o merit, răbufni el brusc. Ştiu ce crezi despre mine. Într-o zi poate voi reuşi să mă explic, dacă te mai găsesc atunci. Acum poartă-te ca un bărbat şi lasă naibii mîndria rănită şi curiozitatea. Eu calc pe un teren delicat, Mary, şi, dacă fac un pas greşit, sînt terminat. Unde este fratele meu ?

— Ne-a spus că-şi va petrece noaptea în bucătărie. Se teme de ceva sau de cineva ; ferestrele şi uşile sînt zăvorîte şi ţine puşca lîngă el.

Jem rîse cu cruzime.

— Nu mă îndoiesc că se teme. Nu peste multă vreme o să fie şi mai speriat. Ţi-o spun eu. Am venit ca să-l văd, dar, dacă şade cu puşca pe genunchi, îmi pot amîna vizita pînă cînd se vor destrăma umbrele.

— Mîine poate e prea tîrziu.

— Ce vrei să spui ?

— Are de gînd să părăsească Hanul Jamaica la căderea nopţii.

— Îmi spui adevărul ?

— De ce te-aş minţi ?

Jem tăcu. Ştirea venise ca o surpriză şi o cîntărea în minte. Mary îl urmărea chinuită de îndoială şi şovăială. El era oaspetele aşteptat de unchiul ei şi de aceea era urît şi temut. El era omul care ţinea în mîinile lui firele vieţii unchiului ei. Faţa rînjită a comis-voiajorului îi reveni în minte şi cuvintele care îl înfuriaseră pe hangiu : „Ascultă aici, Joss Merlyn, primeşti ordine de la altcineva ?“ Bărbatul a cărei inteligenţă se foloseşte de puterea hangiului, omul care se ascunsese în camera de oaspeţi.

Se gîndi din nou la veselul şi nepăsătorul Jem care o dusese la Launceston, o ţinuse de mînă în piaţă, o sărutase şi o îmbrăţişase. Acum stătea în umbră grav şi tăcut. Ideea unei personalităţi duble o tulbura şi o speria. În noaptea aceasta îi era străin, obsedat de vreun scop înfiorător, pe care ea nu-l putea înţelege. Faptul că-l prevenise de intenţia hangiului de a fugi fusese din partea ei o mişcare greşită ; asta îi putea dejuca propriile planuri. Indiferent de ceea ce făcuse Jem sau intenţionase să facă, dacă era neloial, trădător şi asasin, ea îl iubea, în slăbiciunea cărnii ei, şi se simţea datoare să-l prevină.

— Ai face foarte bine să ai grijă de tine cînd îl vei vedea pe fratele tău, zise ea. E într-o stare sufletească primejdioasă ; oricine încearcă să-l stînjenească în planurile lui acum îşi riscă viaţa. Îţi spun aceasta în interesul propriei tale siguranţe.

— Eu nu mă tem de Joss şi nu m-am temut niciodată.

— Poate că nu ; dar ce se întîmplă dacă se teme el de tine ?

Nu răspunse la întrebare, dar se plecă înainte pe neaşteptate, o privi în faţă şi-i atinse zgîrietura care se întindea de la frunte pînă la bărbie.

— Cine a făcut asta ? întrebă el brusc, lăsînd în pace zgîrietura și atingînd vînătaia de pe obraz.

Mary ezită o clipă, apoi îi răspunse.

— Le am din ajunul Crăciunului.

Licărirea din ochii lui îi spuse imediat că înțelegea și că avea cunoștință de ceea ce se întîmplase în seara aceea și tocmai de aceea era acum la Hanul Jamaica.

— Ai fost cu ei pe țărm ? întrebă el în șoaptă.

Ea încuviință din cap, privindu-l atent, prudentă la ceea ce spune, la care drept răspuns el înjură tare și întinzîndu-se înainte sfărîmă geamul cu pumnul, fără să-i pese de zgomotul făcut de cioburile de sticlă și de sîngele care țîșni imediat din mînă. Spărtura din fereastră era suficient de mare ca să poată intra prin ea, așa că se urcă în cameră și înainte ca ea să-și dea seama era deja lîngă ea. O ridică în brațe și o duse la pat unde o așeză jos. Cotrobăi prin întuneric după o lampă și, cînd în cele din urmă o găsi, o aprinse, veni lîngă pat, îngenunche lîngă el și ținu lumînarea deasupra ei ca să-i vadă fața. Urmări cu degetul vînătăile pe gît în jos și, cînd ea tresări de durere, respiră precipitat și înjură din nou.

— Puteam să te scutesc de asta, zise el.

Stinse lumînarea, se așeză lîngă ea pe pat și-i luă mîna, pe care i-o ținu o clipă, strînsă, apoi îi dădu drumul.

— Dumnezeule atotputernic, de ce te-ai dus cu ei ? întrebă el.

— Erau nebuni din cauza băuturii. Cred că nu știau ce fac. Erau vreo doisprezece și unchiul meu îi conducea. El și comis-voiajorul. Dacă știi ce s-a întîmplat, de ce mă mai întrebi ? Nu mă face să-mi amintesc, nu mai vreau.

— Ce ți-au făcut ?

— Vînătăi, zgîrieturi... poți vedea singur. Am încercat să scap și mi-am julit trupul. M-au prins din nou, bineînțeles. Mi-au legat mîinile și picioarele, jos pe țărm, iar pe față mi-au pus o pînză de sac, ca să nu pot țipa. Am văzut vaporul venind prin ceață, dar n-am putut face nimic... Singură acolo în vînt și ploaie. A trebuit să-i văd cum mor.

Se întrerupse cu vocea slăbită și se întoarse pe o parte cu fața în mîini. El nu făcu nici o mișcare ; rămase tăcut lîngă ea, pe pat ; îl simțea departe de ea, învăluit de taină.

Acum era mai singură decît înainte.

— Fratele meu te-a lovit cel mai mult ? întrebă el imediat.

Ea oftă obosită. Totul era prea tîrziu și nu mai conta acum.

— Ți-am spus că era beat, răspunse ea. Poate știi mai bine decît mine de ce e în stare să facă atunci.

— Da, știu.

Se opri o clipă, apoi îi luă iarăși mîna.

— O să moară pentru asta.

— Moartea lui nu mai învie oamenii pe care i-a omorît.

— Nu mă gîndesc la ei acum.

— Dacă te gîndești la mine, nu-ți irosi compasiunea. Mă pot răzbuna singură în felul meu. Am învățat cel puțin un lucru — să mă bizui pe mine.

— Femeile sînt ființe fragile, Mary, cu tot curajul lor. N-ai nici o șansă de cîștig. Lasă totul în seama mea.

Nu-i răspunse. Avea planurile ei și el nu intra în ele.

— Ce intenționezi să faci ? întrebă el.

— Nu m-am hotărît încă, minți ea.

— Dacă pleacă mîine noapte, nu prea ai timp să te decizi.

— Crede că merg cu el și mătușa Patience.

— Și tu ?

— Asta depinde de ce se va întîmpla mîine.

Orice-ar fi mințit pentru el, nu vroia să-și riște planurile încredințîndu-i-le. Nu-i cunoștea încă și mai presus de orice un dușman al justiției. Îi trecu apoi prin minte gîndul că trădîndu-l pe unchiul ei s-ar putea să-l trădeze și pe el.

— Dacă te-aș ruga să faci ceva, cum mi-ai răspunde ? întrebă ea.

El zîmbi pentru prima oară batjocoritor și îngăduitor, așa cum zîmbise în Launceston ; inima ei bătu imediat pentru el, încurajată de această schimbare.

— Ce vrei ? întrebă el.

— Vreau să pleci de aici.

— Voi pleca numaidecît.

— Nu, vreau să pleci departe de regiunea mlăștinoasă și de Hanul Jamaica. Vreau să-mi

făgăduiești că nu vei mai reveni aici. Pot să-l înfrunt pe fratele tău ; acum nu mai prezintă nici un pericol pentru tine. Nu vreau să te mai întorci mîine. Promite-mi că vei pleca departe.

— Ce-ți trece prin minte ?

— Ceva ce nu are nici o legătură cu tine, dar care te-ar putea pune și pe tine în pericol. Nu pot vorbi mai mult. Aș dori să ai încredere în mine.

— Să am încredere în tine ? Dumnezeule bun, sigur că am. Tu nu vrei să ai încredere în mine, prostuță mică și afurisită.

Rîse fără zgomot și se aplecă spre ea, cuprinzînd-o cu brațele apoi o sărută, așa cum o sărutase în Launceston, dar de data asta plin de mînie și exasperare.

— Fă-ți jocul singură, atunci, și lasă-mă și pe mine să mi-l fac pe-al meu, îi spuse el. Dacă trebuie să fii băiat, nu te pot opri, dar, de dragul chipului tău pe care l-am sărutat și-l voi săruta, ferește-te de primejdii. Nu vrei să te sinucizi, nu-i așa ? Acum trebuie să te părăsesc, peste o oră se face ziuă. Și dacă ambele noastre planuri nu reușesc, ce ne facem ? Ai suferi dacă nu m-ai mai vedea niciodată ? Nu, desigur, nu ți-ar păsa.

— N-am spus asta. Nu prea înțelegi.

— Femeile gîndesc altfel decît bărbații ; ele umblă pe căi diferite. Din cauza asta nu-mi plac ; umblă după belele și încurcături. Am fost fericit că te-am dus la Launceston, Mary, dar cînd e vorba de viață și moarte, cum e

situația mea acum, Dumnezeu știe că aș dori să fii la o sută de mile depărtare, șezînd cu lucrul de mînă în poală, într-un salon cochet undeva, unde ți-e locul.

— Viața mea n-a fost niciodată așa și nici nu va fi.

— De ce nu ? O să te măriți într-o zi cu un fermier sau un negustoraș și o să trăiești onorabil printre vecini. Să nu le spui că ai trăit cîndva la Hanul Jamaica și că te-a iubit un hoț de cai. Îți vor închide ușa în nas. La revedere și noroc.

Se ridică de pe pat, se duse la fereastră, trecu prin spărtura din geam și făcîndu-și vînt peste acoperișul de la intrare, cu o mînă pe pătură, se lăsă pînă la pămînt.

Ea îl urmări de la fereastră și-i făcu involuntar semne de adio cu mîna, dar el se întoarse cu spatele spre ea și mergea fără să privească în urmă, furișîndu-se prin curte, ca o umbră. Trase încet pătura în sus și o puse pe pat. În curînd va fi dimineață ; nu vroia să mai doarmă.

Ședea pe pat și aștepta să i se descuie ușa, făcînd planuri pentru seara următoare. Trebuia să nu atragă bănuiala asupra ei în timpul zilei, trebuia să pară supusă, poate chiar posacă, ca și cum sentimentele i-ar fi fost în cele din urmă înăbușite și era gata să pornească în călătoria propusă, cu hangiul și mătușa Patience.

Apoi, mai tîrziu, o să găsească o scuză... oboseala, probabil, dorința de a se odihni în camera

ei înainte de efortul necesar unei călătorii în timpul nopții — apoi va veni cel mai periculos moment al zilei. Va trebui să părăsească Hanul Jamaica pe ascuns, neobservată și să fugă ca un iepure la Altarnun. De data aceasta Francis Davey va înțelege : timpul va acționa împotriva lor și el va trebui să acționeze în mod corespunzător. Se va întoarce apoi la han, cu aprobarea lui și se va asigura că nu i s-a observat absența. Acesta era jocul. Dacă hangiul va merge în camera ei și va vedea că e plecată, viața ei nu va mai valora nimic. Va trebui să se pregătească și pentru asta. N-o va salva nici o scuză. Dar dacă el va crede că ea doarme liniștită, jocul va continua. Vor face pregătiri pentru călătorie ; s-ar putea chiar să urce în căruță și să iasă în șosea. După asta nu va mai avea nici o răspundere. Soarta lor va fi în mîna preotului din Altarnun. Mai departe de atîta nu putea gîndi și nici nu dorea să privească în viitor.

Așteptă, așadar, ziua și, cînd veni, orele lungi se-ntindeau interminabile înaintea ei ; fiecare minut era o oră și fiecare oră o fărîmă din eternitate. Atmosfera de încordare dintre ei era evidentă. Așteptau noaptea tăcuți și trași la față. În timpul zilei nu se puteau face prea multe lucruri, oricînd putea veni cineva nedorit. Mătușa Patience umbla de la bucătărie la camera ei, tropăind neîncetat pe coridor și pe scări în timp ce făcea pregătiri inutile. Făcea legături din hainele care-i mai rămăseseră, apoi le desfăcea iarăși, cînd mintea ei

rătăcită îi amintea de vreo haină uitată. Umbla de colo pînă colo prin bucătărie, fără nici o țintă, deschizînd bufetul, uitîndu-se prin sertare și pipăind oalele și cratițele cu degete neliniștite, incapabilă de a se hotărî pe care să le ia și pe care să le lase. Mary o ajuta cît putea mai bine, dar inutilitatea muncii depuse o făcea să n-aibă nici o tragere de inimă ; spre deosebire de mătușă-sa, ea știa că toată truda ei era zadarnică.

Uneori inima îi spunea că o să se întîmple ceva rău, cînd îngăduia gîndurilor să cerceteze viitorul. Cum se va comporta mătușa Patience ? Cum se va uita cînd vor veni să-i ia bărbatul ? Ea era un copil și trebuia supravegheată, ca pe un copil. Umbla din nou cu pașii ei mărunți, repezi, prin bucătărie și urca scările spre camera ei. O auzea cum trage cufărul pe podea, cum pășește încoace și-ncolo, cum împacheta un sfeșnic într-un șal și-l punea alături de un ceainic crăpat și o bonetă de muslin decolorată, ca apoi să le despachete din nou și să renunțe la ele pentru vreun lucru de preț mai vechi.

Joss Merlyn o urmărea cu privirea gînditor, înjurînd-o furios, din cînd în cînd, dacă scăpa cîte ceva pe podea sau își prindea piciorul și se împiedica. I se schimbase starea sufletească peste noapte. Veghea în bucătărie nu-i făcuse bine, iar faptul că orele trecuseră fără să se întîmple ceva și oaspetele nu venise îl făcea să fie mai agitat decît înainte. Rătăcea prin casă nervos și dus pe gînduri, bombănind

uneori de unul singur, iscodind de la ferestre, ca și cum se aștepta să vadă pe cineva apărînd pe neașteptate. Își descărca nervii pe nevastă-sa și pe Mary. Mătușa Patience îl urmărea îngrijorată, își întorcea și ea ochii spre fereastră și asculta, cu gura mișcîndu-i-se convulsiv, cu mîinile îndoind și dezdoind șorțul.

Din camera zăvorîtă nu venea nici un zgomot de la comis-voiajor și nici hangiul nu se ducea la el, nici nu-i pomenea numele ; liniștea aceasta era sinistră, stranie, nefirească. Dacă Harry ar fi strigat obscenități sau ar fi bătut în ușă, i s-ar fi părut normal din partea lui, dar el zăcea acolo în întuneric fără să scoată un sunet sau să facă o mișcare ; cu toată sila ei față de el, se cutremură la gîndul că s-ar putea să fi murit.

La prînz șezură în jurul mesei din bucătărie mîncînd în liniște, aproape pe furiș și hangiul, care de obicei avea o poftă de lup, bătea posomorît darabana cu degetele pe masă fără să atingă carnea din farfurie. O dată Mary își ridică privirea și-l văzu privind-o fix pe sub sprîncenele stufoase. O teamă nebună îi încolți în suflet că s-ar putea s-o bănuiască și să știe ceva despre planurile ei. Ea contase pe buna lui dispoziție din noaptea trecută și se pregătise să nu-l contrazică, dacă era necesar, să-i răspundă cu glumă la glumă, fără să i se opună voinței. În schimb, ședea ursuz, plin de tristețe, o stare sufletească pe care ea o cunoștea deja și știa că duce la primejdie. În cele din urmă își luă inima în dinți și-l întrebă la ce oră avea de gînd să părăsească Hanul Jamaica.

— Cînd voi fi gata, îi spuse el scurt și nu mai scoase nici o vorbă.

Totuși se hotărî să continue și, după ce o ajută pe mătușă-sa să strîngă masa, spunînd tot felul de vorbe amăgitoare, reușind să o convingă de necesitatea de a pregăti un coș cu merinde pentru drum, se întoarse spre unchiul ei și vorbi din nou.

— Dacă trebuie să călătorim la noapte, zise ea, n-ar fi mai bine ca mătușa și cu mine să ne odihnim după masă, ca să fim în putere cînd plecăm ? N-o să putem dormi toată noaptea. Mătușa Patience e în picioare de cînd s-a crăpat de ziuă și eu la fel. Nu ajutăm la nimic, după părerea mea, așteptînd aici să se întunece.

Se strădui să vorbească cît mai degajat, dar în sinea ei se temea de răspuns și nu-l putea privi în ochi. Hangiul chibzui o clipă, iar Mary, ca să-și stăpînească tulburarea, îi întoarse spatele și se prefăcu că cotrobăie prin bufet.

— Puteți să vă odihniți dacă vreți, zise el în cele din urmă. Mai tîrziu o să aveți amîndouă de lucru. Nu greșești cînd spui că n-o să dormiți la noapte. Plecați, atunci, mă bucur că scap de voi.

Primul pas fusese făcut și Mary mai zăbovi o vreme cu pretinsa ei treabă în bufet, temîndu-se că, dacă ar părăsi în grabă bucătăria, ar trezi bănuieli. Mătușă-sa, care totdeauna reacționa ca un manechin la sugestii, o urmă resemnată sus, cînd sosi momentul și se duse spre camera ei, ca un copil ascultător.

Mary intră în cămăruța ei și încuie ușa. Inima îi bătea repede la perspectiva aventurii

și nu putea spune exact dacă predomina emoția sau teama. Pînă la Altarnun, pe șosea, erau aproape patru mile și putea parcurge această distanță într-o oră. Dacă va părăsi Hanul Jamaica la ora patru, cînd începe să se întunece, va fi înapoi curînd după șase. Hangiul nu va veni s-o scoale înainte de șapte. Avea deci trei ore, timp în care trebuia să-și joace rolul și se hotărîse asupra modului în care va pleca. Va coborî pe acoperișul de la intrare și de acolo își va da drumul jos pe pămînt, cum făcuse Jem dimineață. Căzătura va fi ușoară, va scăpa doar cu vreo zgîrietură și un șoc nervos. În orice caz va fi mai sigur așa decît să dea peste unchiul ei în coridorul de jos. Ușa grea de la intrare nu se deschidea niciodată fără zgomot, iar ca să meargă prin bar ar însemna să treacă prin bucătărie.

Își îmbrăcă cea mai călduroasă rochie și își puse șalul cel vechi pe umeri, cu mîini tremurînde și fierbinți. Ceea ce o supăra cel mai mult era întîrzierea la care era silită. De îndată ce va fi pe șosea, scopul călătoriei îi va da curaj și însăși mișcarea membrelor va fi un stimulent.

Ședea lîngă fereastră, privind afară la curtea pustie și la drumul pe care nu trecea nimeni, așteptînd ca ceasul din hol să bată ora patru. Cînd în cele din urmă îl auzi, bătăile sunau în liniștea din casă ca o alarmă, biciuindu-i nervii. Descuie ușa și ascultă o clipă, auzind parcă pași și șoapte în aer.

Era desigur imaginația ei, nu se mișca nimic. Ceasul își continua ticăitul. Fiecare secundă era prețioasă pentru ea acum și nu trebuia să piardă nici o clipă. Închise ușa, o încuie din nou și se duse la fereastră. Se tîrî prin spărtura geamului, la fel ca Jem, ținîndu-și mîinile pe pervaz și într-o clipă fu călare pe acoperișul intrării hanului, privind în jos spre pămînt.

Distanța părea mai mare, acum cînd stătea ghemuită gata să sară și nu avea nici o pătură de care să se țină, așa cum făcuse Jem. Țiglele acoperișului intrării erau alunecoase și nu se putea prinde de ele nici cu mîinile, nici cu picioarele. Se întoarse, ținîndu-se disperată de pervazul ferestrei, apoi închise ochii și își dădu drumul. Picioarele atinseră imediat pămîntul — căzătura fusese o nimica toată, așa cum de altfel prevăzuse — dar țiglele îi zgîriară mîinile și brațele, reamintindu-i de ultima ei cădere din trăsură în albia de torent de lîngă țărmul mării.

Privi în sus la Hanul Jamaica, sinistru și cenușiu în preajma amurgului, cu obloanele ferestrelor ferecate. Se gîndi la ororile la care casa fusese martoră, la secretele încastrate în pereții ei, alături de vechile amintiri ale petrecerilor, ale focului din cămin și ale rîsetelor, înainte ca unchiul ei să-și arunce umbra asupra ei. Își întoarse privirea de la ea, așa cum cineva și-o întoarce instinctiv de la o casă a morților și intră pe șosea.

Seara era frumoasă — cel puțin aceasta îi era favorabilă — și mergea cu pași mari spre

destinație, cu ochii fixați pe drumul alb ce se întindea înaintea ei. Începu să se lase înserarea, aducînd odată cu ea umbre peste mlaștinile ce se găseau de o parte și de alta. Departe în stînga, dealurile stîncoase înalte, la început învăluite în ceață, se îmbrăcau în întuneric. Nu se auzea nici un zgomot, nu adia nici un pic de vînt. Peste cîtva timp va răsări luna. Se întrebă dacă unchiul ei luase în considerare această forță a naturii, care va străluci deasupra planurilor lui. Pentru ea nu conta. În seara aceasta nu se temea de mlaștini ; n-o preocupau. O interesa doar drumul. Mlaștinile își pierdeau semnificația cînd nu erau luate în seamă și călcate cu piciorul. Acum se conturau vag undeva departe.

Ajunse în cele din urmă la Five Lanes, unde șoseaua se ramifica și o luă spre stînga, în jos, pe dealul abrupt spre Altarnun. Emoția creștea în sufletul ei pe măsură ce trecea pe lîngă căsuțele în care pîlpîiau luminile și simțea în nări mirosul fumului prietenos de la hornuri. Aici se auzeau vorbind vecinii, pe care nu-i mai auzise de mult. Se auzea lătratul unui cîine, foșnetul copacilor, zăngănitul găleții în timp ce un bărbat scotea apă dintr-o fîntînă. Ușile erau deschise și înăuntru se auzeau voci. Găinile cloncăneau dincolo de un gard, iar o femeie chema cu o voce stridentă un copil care răspunse cu un strigăt. O căruță hurui pe lîngă ea în întuneric și vizitiul îi zise bună seara. Aici oamenii se mișcau încet, era liniște și pace. Aici găsea toate mirosurile unui sat vechi,

pe care le cunoștea și le înțelegea. Trecu pe lîngă toate acestea și se duse la casa parohială lîngă biserică. Nu exista nici o lumină. Casa era învăluită în întuneric și tăcere. Așa cum era înconjurată de copaci, o făcu pe Mary să retrăiască aceeași senzație de prima dată cînd o văzuse, că această casă trăia în trecut și că acum dormea, ignorînd cu totul prezentul. Bătu la ușă și auzi ecoul loviturilor prin casa goală. Privi înăuntru pe fereastră, dar nu întîlni nimic altceva decît întunericul vag și nefast.

Blestemîndu-și prostia, se întoarse și o apucă spre biserică. Francis Davey trebuia să fie acolo ; doar era duminică. Tocmai în momentul cînd ezita, neștiind ce să facă, se deschise poarta și o femeie ce ducea flori în brațe ieși în drum.

Dîndu-și seama că era o străină, femeia o privi aspru și ar fi trecut pe lîngă ea cu un simplu bună seara, dacă Mary nu s-ar fi luat după ea.

— Iertați-mă, zise ea. Văd că veniți de la biserică. Puteți să-mi spuneți dacă domnul Davey este acolo ?

— Nu, nu e, răspunse femeia și după un moment continuă. Doreați să-l vedeți ?

— Foarte urgent. Am fost la dînsul acasă, dar nu răspunde nimeni. Mă puteți ajuta ?

Femeia o privi curioasă și apoi dădu din cap.

— Îmi pare rău, răspunse ea. Vicarul nu-i acasă. Astăzi a plecat să predice într-o altă parohie, la o distanță de cîteva mile de aici. Nu se întoarce în Altarnun în noaptea asta.

CAPITOLUL 14

LA ÎNCEPUT, MARY o privi neîncrezătoare pe femeie.

— Plecat de-acasă ? repetă ea. Dar este imposibil ! Vă înșelați în mod sigur.

Încrederea îi fusese atît de puternică, încît respingea instinctiv această neașteptată și fatală lovitură dată planurilor ei. Femeia părea ofensată ; nu vedea nici un motiv ca această străină să se îndoiască de cuvintele sale.

— Vicarul a plecat din Altarnun ieri după-amiază, zise ea. A plecat călare, după ce a luat masa. Știu foarte bine, doar eu îi fac gospodăria.

Văzuse probabil ceva din durerea dezamăgirii pe fața lui Mary, pentru că se domoli și vorbi cu blîndețe.

— Dacă aveți vreun mesaj și vreți să i-l transmit cînd se întoarce... începu ea, dar Mary dădu din cap deznădăjduită, orice curaj dispărîndu-i în clipa în care auzise vestea.

— Va fi prea tîrziu, răspunse ea disperată. E o chestiune de viață și de moarte. Dacă

domnul Davey e plecat, nu știu cui să mă adresez.

În ochii femeii apăru încă o dată o licărire de speranță.

— Aveți pe cineva bolnav ? se interesă ea. V-aș putea arăta unde locuiește doctorul, dacă asta v-ar ajuta. De unde veniți ?

Mary nu răspunse. Se gîndea cu disperare să găsească o soluție. Îi era imposibil să se întoarcă la Hanul Jamaica fără nici un ajutor de la Altarnun. În săteni nu putea avea încredere și nici n-ar fi crezut-o. Trebuia să găsească pe cineva cu autoritate, pe cineva care să știe cîte ceva despre Joss Merlyn și Hanul Jamaica.

— Unde locuiește cel mai apropiat magistrat ? întrebă ea în cele din urmă.

Femeia încruntă din sprîncene și chibzui la întrebare.

— Nu se găsește nici unul în apropiere de Altarnun, zise ea cu îndoială. Păi, cel mai aproape ar fi moșierul Bassat din North Hill, cam la vreo patru mile de aici... poate mai multe, poate mai puține. Nu pot spune precis, pentru că n-am fost niciodată acolo. Sper că n-o să mergi pînă acolo în seara asta.

— Trebuie, zise Mary, n-am altceva de făcut. Și nu mai am timp de pierdut. Iertați-mă că sînt atît de misterioasă, dar mă aflu într-o mare încurcătură și nu mă poate ajuta decît vicarul dumneavoastră sau un magistrat. Puteți să-mi spuneți dacă e greu să găsesc drumul spre North Hill ?

— Nu, e destul de ușor. Mergi două mile pe șoseaua spre Launceston și apoi o iei la dreapta pe la o barieră, dar ăsta nu-i un drum pentru o fată ca dumneata după ce se lasă noaptea, eu una nu m-aș duce. În regiunea mlaștinilor sînt uneori bădărani și nu poți avea încredere în ei. În vremurile de azi noi nu mai îndrăznim să ieșim din casă, din cauza jafurilor de pe șosea și a actelor de violență.

— Vă mulțumesc pentru grijă și vă sînt foarte recunoscătoare, zise Mary, dar toată viața mea am trăit în locuri izolate și nu mi-e teamă.

— Fă cum vrei, răspunse femeia, dar cel mai bine ar fi să rămîi aici și să-l aștepți pe vicar, dacă poți.

— Imposibil, zise Mary, dar, cînd se întoarce, ați putea să-i spuneți că... Adică, dacă aveți un toc și hîrtie îi voi explica în scris ; ar fi mai bine.

— Intrați în casă și scrieți-i ce vreți. După ce plecați, pot să-i duc imediat scrisoarea acasă și să i-o las pe masă, unde o s-o vadă de îndată ce va intra înăuntru.

Mary o urmă pe femeie în casă și așteptă nerăbdătoare în timp ce căuta tocul prin bucătărie. Timpul se scurgea repede și călătoria neprevăzută la North Hill îi răsturnase toate calculele.

Cu greu se va mai putea întoarce la Hanul Jamaica după ce-l va vedea pe domnul Bassat ; nu mai putea spera că absența ei rămăsese neobservată. Hangiul va considera fuga ei un

avertisment și va pleca înainte de momentul stabilit. În acest caz toată strădania ei ar fi zadarnică. Femeia se întoarse cu hîrtia și o pană și Mary scrise disperată, fără să se o-prească pentru a-și alege cuvintele.

„Am venit aici ca să vă cer ajutor și erați plecat“, scrise ea în grabă. „Probabil ați auzit deja cu oroare, la fel ca toți oamenii din re-giune, despre naufragiul de pe coasta mării în ajunul Crăciunului. A fost opera unchiului meu și a prietenilor săi de la Hanul Jamaica, după cum cred că ați și bănuit. El știe că nu peste mult timp bănuiala va cădea asupra lui și de aceea plănuiește să părăsească hanul diseară și să treacă Tamar-ul ca să intre în Devon. Întrucît nu v-am găsit acasă, merg în cea mai mare grabă la domnul Bassat din North Hill ca să-i povestesc totul și să-l informez despre fugă, ca să poată trimite degrabă oameni la Hanul Jamaica, să-l prindă pe unchiul meu, pînă nu e prea tîrziu. Dau acest bilet mena-jerei dumneavoastră, care, nădăjduiesc, îl va pune într-un loc unde să-l vedeți imediat ce vă veți întoarce. Grăbiți-vă deci.

Mary Yellan.“

Împături biletul și-l dădu femeii, mulțu-mindu-i și asigurînd-o că nu se teme de șosea. Porni din nou pe un drum de patru mile, dacă nu mai mult, spre North Hill. Urcă dealul de la Altarnun cu inima grea și cu sentimentul apăsător de singurătate. Își pusese atîta spe-

ranță în Francis Davey că îi era greu să pri-ceapă chiar și acum, că prin absența lui el o trădase. Desigur, el nu știuse că ea avea nevoie de el și chiar dacă ar fi știut, probabil, pla-nurile lui aveau prioritate față de necazurile ei. Era deprimant și dureros să lase luminile Altarnun-ului în urma ei, fără să fi realizat ceva. În acest moment, probabil, unchiu-său bătea zgomotos la ușa dormitorului ei, stri-gîndu-i să răspundă. Va aștepta o clipă, apoi va forța ușa. Va vedea că a fugit, iar geamul spart îl va lămuri asupra modului în care ple-case. Nu putea ști dacă aceasta îi va strica planurile, se putea doar presupune. O preocupa doar mătușa Patience și gîndul că va pleca în această călătorie ca un cîine zgribulit, legat de stăpînul lui, o făcea pe Mary să alerge pe drumul alb și pustiu cu pumnii încleștați și bărbia scoasă în afară.

Ajunse în cele din urmă la barieră și o luă pe drumul îngust, șerpuit, cum îi spusese fe-meia din Altarnun. De o parte și de alta se întindeau garduri vii înalte; mlaștina întu-necată rămăsese departe. Drumul șerpuia și cotea întocmai ca drumurile din Helford. A-ceastă schimbare a peisajului, atît de neaștep-tată, o făcu să-și recapete speranța. Se încuraja imaginîndu-și pe membrii familiei Bassat ama-bili și curtenitori, ca ai familiei Vyvyan de la Trelowarren care o ascultau cu simpatie și în-țelegere. Pînă atunci nu-l văzuse pe moșier în largul său. Cînd venise la Hanul Jamaica era foarte prost dispus și se gîndea cu părere de rău la rolul pe care-l jucase pentru a-l înșela.

Soția sa știa, pesemne, acum, că la tîrg la Launceston un hoț de cai își bătuse joc de ea și Mary se socotea norocoasă că nu stătuse lîngă Jem cînd vînduse poneiul adevăratului său proprietar. Își continuă închipuirea despre familia Bassat, dar micile întîmplări îi reveneau în minte fără să vrea și apropiata întîlnire o făcea să-i tremure sufletul.

Peisajul se schimbase din nou. În depărtare se deslușeau dealuri împădurite și întunecate ; iar undeva pe aproape curgea un pîrîu murmurînd printre pietre. Mergea plină de încredere pe poteca de lumină croită de lună ce se înălța deasupra copacilor îndepărtați. Poteca o conducea jos înspre vale, unde copacii se împreunau deasupra ei prietenoși.

Ajunse în sfîrșit la căsuța paznicului și la intrarea unui drum de acces ; mai încolo, cărarea continua spre un sat.

Acesta era probabil North Hill și conacul acela aparținea moșierului. În timp ce mergea pe alee înspre casă, auzi în depărtare un ceas de biserică bătînd ora șapte. Plecase de la Hanul Jamaica de vreo trei ore. Cînd ocoli casa mare și respingătoare în întuneric, îi reveni starea de nervozitate ; luna nu se ridicase destul de sus ca s-o poată lumina. Trase de un clopot mare și sunetul lui fu imediat întîmpinat de lătratul furios al cîinilor de vînătoare. Așteptă și auzi zgomot de pași înăuntru ; un servitor deschise ușa. Strigă aspru la cîini, care își vîrîră nasul la ușă și mirosiră picioarele lui Mary. Se simți inferioară și mică, rușinată de

rochia ei veche și de șal în fața bărbatului care o aștepta să vorbească.

— Am venit să-l văd pe domnul Bassat într-o problemă foarte urgentă, îi spuse ea. Dînsul nu-mi știe numele, dar, dacă ar putea sta de vorbă cu mine cîteva minute, i-aș explica. Chestiunea este foarte gravă, altfel nu l-aș deranja la o asemenea oră și într-o noapte de duminică.

— Domnul Bassat a plecat de dimineață la Launceston, răspunse servitorul. A fost chemat în grabă și nu s-a întors încă.

De data aceasta Mary nu se mai putu stăpîni și izbucni într-un plîns disperat.

— Am făcut atîta drum, zise ea plină de suferință, de parcă prin durerea ei l-ar fi putut aduce pe moșier lîngă ea. Dacă nu-l văd, într-o oră se va întîmpla ceva îngrozitor și un mare criminal va scăpa de mîna legii ; mă priviți indiferent, dar spun adevărul. De-ar fi măcar cineva la care să pot apela...

— Doamna Bassat este acasă, zise omul, cuprins de curiozitate. Poate vrea să vă vadă dînsa, dacă problema dumneavoastră este atît de urgentă cum spuneți. Urmați-mă, vă rog, spre bibliotecă. Nu vă fie teamă de cîini, nu vă fac nici un rău.

Mary traversă holul ca prin vis, știind doar că planul ei eșuase din nou numai datorită întîmplării și că nu mai putea face nimic.

Biblioteca mare, cu focul arzînd în șimineu, i se părea ireală și, cum era obișnuită cu întunericul, clipi cînd ochii dădură de potopul de lumină dinăuntru. O femeie, pe care o recu-

noscu imediat ca fiind frumoasa lady din tîrgul de la Launceston, ședea într-un fotoliu în fața șemineului, citind cu voce tare la doi copii. Cînd Mary fu introdusă în cameră, femeia își ridică privirea surprinsă.

Servitorul își începu explicația cu o oarecare agitație.

— Tînăra aceasta are vești foarte grave pentru stăpîn, doamnă, zise el. Am socotit cel mai bine să o conduc direct la dumneavoastră.

Doamna Bassat se ridică numaidecît în picioare, scăpînd cartea din poală.

— Nu e vorba de vreun cal, nu-i așa ? întrebă ea. Richards mi-a spus că Solomon tușea și Diamond nu se atingea de mîncare. Cu ajutorul ăsta de grăjdar se poate întîmpla orice.

Mary dădu din cap.

— Nu e nici un necaz în legătură cu familia dumneavoastră, zise ea grav. Aduc vești de o altă natură. Dacă aș putea vorbi doar cu dumneavoastră...

Doamna Bassat păru ușurată că nu era vorba despre cai. Le vorbi repede copiilor, care alergară din cameră urmați de servitor.

— Ce pot face pentru dumneata ? întrebă ea cu bunăvoință. Ești palidă și obosită. Nu vrei să stai jos ?

Mary dădu din cap nerăbdătoare.

— Vă mulțumesc, dar trebuie să știu cînd se reîntoarce domnul Bassat acasă.

— N-am nici o idee, replică doamna. A trebuit să plece azi dimineață într-o clipită și,

ca să-ți spun adevărul, sînt foarte îngrijorată din cauza lui. Dacă îngrozitorul acesta de hangiu e gata să lupte, cum sînt sigură, domnul Bassat ar putea fi rănit cu toți soldații care-i are.

— Ce vreți să spuneți ? întrebă Mary rapid.

— Păi, soțul meu a plecat într-o misiune extrem de primejdioasă. Chipul dumitale mi-e necunoscut, de unde deduc că nu ești din North Hill, altfel ai fi auzit de acest Merlyn care ține un han pe drumul spre Bodmin. Soțul meu îl bănuia de multă vreme de crime groaznice, dar n-a avut dovezi complete pînă azi dimineață. A plecat degrabă la Launceston să ceară ajutoare și din cîte mi-a spus, înainte să plece, intenționează să înconjoare hanul diseară și să-i prindă pe cei dinăuntru. Va merge bine înarmat, desigur, și cu mulți oameni, dar nu voi avea liniște pînă cînd se întoarce.

Ceva pe chipul lui Mary o puse în gardă, probabil, căci deveni foarte palidă. Se dădu îndărăt spre șemineu și se întinse după șnurul de la clopoțelul care atîrna pe perete.

— Tu ești fata despre care mi-a vorbit, zise ea repede. Fata de la han, nepoata hangiului. Stai pe loc ; nu te mișca, altfel chem servitorii. Tu ești fata. Știu. Mi te-a descris. Ce vrei de la mine ?

Mary își întinse mîna ; fața îi era la fel de albă ca a femeii de lîngă șemineu.

— Nu vreau să vă fac nici un rău, zise ea. Vă rog nu sunați. Lăsați-mă să vă explic. Da, eu sînt fata de la Hanul Jamaica.

Doamna Bassat n-avea încredere în ea. O privea cu ochi tulburați și ținea mîna pe șnurul clopoțelului.

— N-am bani aici, zise ea. Nu te pot ajuta cu nimic. Dacă ai venit la North Hill ca să intervii pentru unchiul tău e prea tîrziu.

— Mă înțelegeți greșit, zise Mary calmă. Proprietarul Hanului Jamaica îmi este rudenie doar prin căsătorie. De ce locuiesc acolo n-are importanță acum și ca să vă povestesc mi-ar trebui prea mult timp. Mă tem de el și îl detest mai mult decît dumneavoastră sau oricine din împrejurimi și pe bună dreptate. Am venit aici în seara aceasta ca să-l previn pe domnul Bassat că hangiul intenționează să părăsească hanul diseară și să scape de justiție. Am probe precise că e vinovat, probe pe care domnul Bassat nu cred că le posedă. Dumneavoastră îmi spuneți că dînsul a plecat și că poate a și ajuns la Hanul Jamaica. Pentru asta mi-am irosit timpul venind aici.

Zicînd acestea, se așeză jos, cu mîinile în poală și privi obsedată la foc. Ajunsese la capătul puterilor și deocamdată nu se mai putea gîndi la viitor. Tot ce-i mai putea spune mintea ei obosită era că truda acelei seri fusese întru totul zadarnică. N-ar fi trebuit să-și părăsească dormitorul de la Hanul Jamaica. Domnul Bassat ar fi venit oricum. Și acum, prin intervenția ei secretă și inoportună, făcuse exact greșeala pe care dorise să o evite. Lipsise prea mult timp de acasă și pînă acum unchiul ei o fi bănuit adevărul și după toate probabilitățile o fi fugit. Moșierul Bassat și oamenii săi vor găsi hanul pustiu.

Își ridică privirea spre stăpîna casei.

— Am făcut un lucru foarte nechibzuit venind aici, zise ea, deznădăjduită. Am crezut că fac un lucru înțelept și de fapt m-am făcut de rîs atît pe mine cît și pe ceilalți. Unchiul meu va descoperi că dormitorul meu e gol și va bănui imediat că l-am trădat. Va părăsi Hanul Jamaica înainte de a sosi domnul Bassat.

Soția moșierului dădu drumul șnurului de la clopoțel și veni spre ea.

— Vorbești sincer și ai o față cinstită, zise ea cu blîndețe. Îmi pare rău că te-am judecat greșit la început, dar Hanul Jamaica are o faimă îngrozitoare și cred că oricare ar fi procedat la fel, dacă ar fi pus față în față pe neașteptate cu nepoata hangiului. Ai fost pusă într-o situație înspăimîntătoare și te consider foarte curajoasă că ai venit aici noaptea atîtea mile de drum pustiu, ca să-l previi pe soțul meu. Eu aș fi înnebunit de frică. Întrebarea este aceasta : ce ai vrea să fac eu acum ? Sînt gata să te ajut cum crezi că e mai bine.

— Nu putem face nimic, zise Mary clătinînd din cap. Cred că va trebui să aștept aici pînă se va reîntoarce domnul Bassat. N-o să fie prea încîntat cînd va auzi ce gafă am făcut. Merit orice reproș...

— Voi pleda în favoarea ta, replică doamna Bassat. N-aveai de unde să știi că soțul meu fusese deja informat și-l voi liniști eu dacă va fi nevoie. Pînă una alta, fii recunoscătoare că ești în siguranță aici.

— Cum a aflat domnul Bassat adevărul atît de repede ? întrebă Mary.

— Habar n-am. A fost chemat pe neașteptate azi dimineață, așa cum ți-am spus. Mi-a dat doar cîteva detalii foarte simple înainte de a i se înșeua calul și apoi a plecat. Acum nu vrei să te odihnești și să uiți deocamdată toată afacerea asta odioasă ? Ești probabil moartă de foame.

Se apropie de șemineu și de data aceasta trase de cordonul soneriei de trei sau patru ori. Cu toată teama și suferința pe care o îndura, Mary nu putea să nu vadă ironia situației. În fața ei, oferindu-i ospitalitate, se găsea stăpîna casei, care cu o clipă mai înainte voise să o dea pe mîna acelorași servitori ce acum urmau să-i aducă de mîncare. Se mai gîndea la scena din tîrg, cînd aceeași doamnă, în pelerină de catifea și pălărie cu pene, plătise un preț mare pentru propriul ei ponei și se întreba dacă șiretlicul fusese descoperit. Dacă rolul lui Mary în acea înșelătorie s-ar da cumva în vileag, doamna Bassat n-ar mai fi atît de generoasă cu ospitalitatea ei.

Între timp apăru servitorul, cu nasul iscoditor pe sus. Stăpîna îi spuse să aducă o tavă de mîncare pentru Mary ; cîinii, care intrară după el în cameră, veniră să se împrietenească acum cu străina, dînd din coadă și vîrîndu-și nasurile lor moi în mîinile ei, acceptînd-o ca pe un membru al familiei. Prezența ei în conacul de la North Hill era oarecum ireală și, deși încerca, nu putea scăpa de sentimentul de neliniște, nu se putea relaxa. Simțea că nu avea dreptul să stea aici, în fața focului strălucitor, cînd afară, în întuneric, viața și moartea se luptau corp la corp în preajma Hanului Jamaica. Mîncă mecanic, silindu-se să înghită mîncarea de care avea nevoie, auzind sporovăiala gazdei de lîngă ea, care în bunătatea inimii sale, greșit înțeleasă, credea că această conversație neîntreruptă despre tot felul de fleacuri era singura metodă de a ușura suferința cuiva ; sporovăiala, dimpotrivă, o accentua, dar doamna nu-și putea da seama. După ce termină de mîncat și se așeză din nou în fața șemineului, cu mîinile în poală, privind fix la foc, doamna Bassat, scotocindu-și mintea ca să găsească o distracție nimerită, se duse să aducă un album cu acuarele personale și începu să-i întoarcă paginile spre delectarea musafirului.

Cînd ceasul de pe cămin bătu ora opt cu sunete pătrunzătoare, Mary nu mai putu rezista. Această plictisitoare lipsă de activitate era mai rea decît primejdia și urmărirea.

— Iertați-mă, zise ea, ridicîndu-se în picioare ; ați fost foarte bună și nu voi putea niciodată să vă mulțumesc îndeajuns, dar sînt îngrijorată, extrem de îngrijorată. Nu mă pot gîndi decît la sărmana mătușă-mea, care în acest moment suferă poate chinurile iadului. Cred că o să aflu ce se petrece la Hanul Jamaica, dacă mă întorc acolo în noaptea asta.

Doamna Bassat scăpă jos albumul din pricina tulburării.

— Bineînțeles că ești îngrijorată. Am văzut asta tot timpul și am încercat să-ți distrag atenția cu alte lucruri. Ce situație îngrozitoare !

Și eu sînt la fel de îngrijorată ca și tine, din cauza soțului meu. Dar e imposibil să te întorci acolo, acum, singură. Ai ajunge după miezul nopții și Dumnezeu știe ce ți s-ar putea întîmpla pe drum. O să dau ordin să pregătească degrabă cabrioleta și Richards va merge cu tine. El este cel mai de încredere și de nădejde om al nostru și poate umbla înarmat în caz de nevoie. Dacă lupta e în curs, o să vedeți de pe deal și nu vă apropiați pînă nu se termină. Aș veni și eu cu dumneata, dar sănătatea mea e fragilă în acest moment și...

— Bineînțeles că n-o să veniți, zise Mary repede. Eu sînt obișnuită cu primejdia și cu drumul pe timp de noapte, dumneavoastră nu sînteți. Vă deranjez foarte mult făcîndu-vă să treziți din somn grăjdarul ca să înhame calul la ora aceasta. Vă asigur că nu mai sînt obosită și pot merge pe jos.

Dar doamna Bassat trăsese deja de cordonul clopoțelului.

— Trimiteți vorbă lui Richards să aducă imediat cabrioleta, îi porunci ea servitorului uimit. Celelalte ordine i le voi da cînd va sosi. Spune-i să întîrzie cît mai puțin posibil.

După aceea o echipă pe Mary cu o pelerină groasă cu glugă, un pled gros, o cutie cu jăratec pentru încălzit picioarele, văitîndu-se tot timpul că numai starea sănătății o împiedică să meargă și ea cu ei, fapt pentru care Mary îi era întru totul recunoscătoare, deoarece doamna Bassat nu prea era tovarășul ideal într-o escapadă atît de primejdioasă și neprevăzută. Peste un sfert de oră cabrioleta sosi la ușă, cu Richards pe capră. Mary îl recunoscu îndată pe servitorul care-l însoțise pe domnul Bassat la Hanul Jamaica. Deși la început nu era bucuros să plece din fața căminului, cînd află ce misiune avea, se schimbă imediat. Cu două pistoale mari prinse în brîu și cu ordinul de a trage în oricine ar amenința cabrioleta, Richards abordă un aer sever și autoritar, necunoscut la el pînă atunci. Mary urcă lîngă el; cîinii îi petrecură lătrînd în cor. Numai cînd drumul de acces coti și casa nu se mai văzu, își dădu Mary seama că pornise, probabil, într-o expediție nesăbuită și primejdioasă.

S-ar fi putut întîmpla orice în timpul celor cinci ore de cînd plecase de la Hanul Jamaica și chiar cu cabrioleta nu putea spera să ajungă acolo înainte de ora zece și jumătate. Nu-și putea face nici un plan, acțiunile ei depindeau de momentul respectiv. Cu luna sus pe cer și cu aerul răcoros și plăcut pe obraz se simțea încurajată să înfrunte dezastrul cînd va veni și călătoria spre locul acțiunii, oricît de periculoasă, era mai de dorit decît să stea ca un copil neputincios și să asculte la flecăreala doamnei Bassat. Bărbatul acesta Richards era înarmat și ea însăși va folosi un pistol dacă va fi nevoie. El ardea de curiozitate, dar ea dădea răspunsuri scurte la întrebările lui și nu-l încuraja.

Cea mai mare parte a călătoriei o făcură în tăcere; nu se auzea decît zgomotul copitelor calului și din cînd în cînd țipătul vreunei buf-

nițe din copacii nemișcați. Foșnetul gardurilor vii și șoaptele cîmpurilor rămaseră în urma lor cînd cabrioleta ajunse pe drumul spre Bodmin și din nou mlaștinile întunecoase se întindeau de o parte și de alta, ca un pustiu. Panglica albă a drumului strălucea în lumina lunii, șerpuind pînă departe printre dealuri unde se pierdea. În noaptea aceea nu mai era nici un călător pe drum în afară de ei. În ajunul Crăciunului, cînd Mary trecuse pe acolo, vîntul biciuia nemilos roțile trăsurii, iar ploaia bătea în ferestre. Acum aerul era rece și ciudat de liniștit, chiar și mlaștinile se întindeau tăcute și argintii în lumina lunii. Dealurile înalte și stîncoase își țineau fețele somnoroase spre cer, trăsăturile lor de granit fiind atenuate și îndulcite de lumina care le scălda. Erau liniștite și pașnice, iar bătrînii zei dormeau netulburați.

Calul cu cabrioleta parcurse sprinten cele cîteva mile obositoare, pe care Mary mersese singură. Recunoștea fiecare cotitură a drumului și cum pe alocuri mlaștina încerca să pună stăpînire pe el, cu smocuri de iarbă și tulpini strîmbe de grozamă.

Acolo jos, în vale, vor apărea luminile din Altarnun ; Five Lanes se ramificaseră din șosea, ca degetele unei mîini.

Înaintea lor se întindea drumul sălbatic care ducea spre Hanul Jamaica. Chiar cînd noaptea era liniștită, aici sufla vîntul, întrucît locul era pustiu și expus. În seara aceea vuia dinspre Roughtor, din vest, ascuțit ca un cuțit și rece, aducînd cu el, peste turba amară și pîraiele

grăbite, mirosurile mlaștinilor. Nu exista nici urmă de om sau animal pe drumul care se ridica și se lăsa printre mlaștini și, deși Mary își forța ochii și urechile, nu vedea și nu auzea nimic. Într-o asemenea noapte cel mai slab sunet ar fi fost amplificat și apropierea grupului domnului Bassat, care număra peste doisprezece bărbați, zicea Richards, ar fi putut fi auzit de la o depărtare de două mile sau chiar mai mult.

— O să-i găsim acolo, cu siguranță, îi zise Richards lui Mary, iar hangiul va fi cu mîinile legate, scoțînd flăcări pe nas de furie împotriva moșierului. O să fie bine pentru locuitorii din împrejurimi după ce vor scăpa de el ; de fapt asta s-ar fi întîmplat mai de mult dacă moșierul putea face ceea ce voia. Păcat că n-am fost mai devreme aici ; cred că prinderea lui a fost o distracție pe cinste.

— N-o să fie prea amuzant dacă domnul Bassat află că pasărea i-a zburat, zise Mary încet. Joss Merlyn cunoaște regiunea mlăștinoasă ca pe propria-i palmă și n-o să zăbovească odată ce are un avans de o oră sau chiar mai puțin.

— Stăpînul meu a fost crescut aici, la fel ca și hangiul, zise Richards. Dacă ar fi vorba de o urmărire prin regiunea aceasta, de fiecare dată aș pune pariu pe el. A vînat aici, ca flăcău și bărbat, aproape cincizeci de ani, aș zice, și indiferent unde s-ar duce o vulpe, moșierul se ține după ea. Dar pe ăsta o să-l prindă înainte de a începe să fugă, dacă nu mă înșel.

Mary îl lăsă să continue ; afirmațiile lui întîmplătoare între zdruncinături, nu o deranjau așa de mult ca pălăvrăgeala amabilă a stăpînei sale, iar spatele său lat și fața cinstită, aspră îi dădeau lui Mary oarecare încredere în această noapte de încordare.

Se apropiau de poalele dealului și de podul îngust peste rîul Fowey. Mary auzea clipocitul apei ce curgea iute printre pietre. Dealul abrupt spre Hanul Jamaica se înălța înaintea lor alb, sub clarul de lună. Cînd hornurile întunecoase se iviră deasupra crestei, Richards tăcu, făcîndu-și de lucru cu pistoalele de la brîu, apoi își drese glasul cu o ușoară smucitură nervoasă a capului. Mary se ținea strîns de marginea cabrioletei, iar inima îi bătea repede acum. Calul începu să urce, cu capul plecat. Lui Mary i se părea că loviturile potcoavelor pe caldarîm sunau prea tare și ar fi dorit să sune mai încet.

Cînd se apropiară de vîrful dealului, Richards se întoarse spre ea și-i șopti la ureche.

— N-ar fi mai bine să aștepți aici în cabrioletă, la marginea drumului și eu să merg să văd dacă sînt acolo ?

Mary dădu din cap.

— Mai bine mă duc eu, zise ea, iar tu vii în urma mea sau rămîi aici și aștepți pînă te chem. După liniște, se pare că moșierul și oamenii săi n-au sosit încă și că hangiul a scăpat. Dacă ar fi acolo — unchiul meu, vreau să spun — eu pot risca să mă întîlnesc cu el, dar dumneata nu poți. Dă-mi un pistol ; ca să nu-mi mai fie teamă de el.

— Nu cred că-i bine să mergi singură, zise bărbatul plin de îndoială. S-ar putea să dai direct peste el și să nu mai aud nici un semnal de la tine. Liniștea asta, cum spui și tu, este ciudată. Mă așteptam să aud strigăte, să-i văd luptîndu-se, vocea stăpînului meu depășind-o pe a celorlalți. Totul pare oarecum nefiresc. Pesemne au fost reținuți în Launceston. Socotesc că ar fi mai înțelept dacă ne-am opri pe poteca aceea de acolo și i-am aștepta să vină.

— Am așteptat destul în noaptea asta, că aproape mi-am pierdut mințile, zise Mary. Aș prefera să mă întîlnesc cu unchiul meu față în față decît să stau aici în șanț, fără să văd și să aud nimic. Mă gîndesc la mătușă-mea. În toată afacerea asta ea e nevinovată ca un copil și vreau să am grijă de ea dacă pot. Dă-mi un pistol și plec. Pot merge ca o pisică și îți promit că n-o să-mi vîr capul într-un juvăț.

Aruncă de pe ea pelerina și gluga care o feriseră de aerul rece al nopții și apucă pistolul, pe care Richards i-l dădu fără tragere de inimă.

— Nu veni după mine imediat, decît dacă strig sau dau vreun semnal, zise ea. Dacă auzi foc de armă, atunci poate ar fi bine să vii. Dar vino cu prudență, oricum. N-are rost să ne aruncăm ca proștii în primejdie. Cît despre mine, eu cred că unchiul a plecat.

Nădăjduia că plecase și că ajungînd în Devon se termina toată istoria. Ținutul acesta ar scăpa de el în modul cel mai simplu posibil. Ar

putea, așa cum el însuși zisese, să ia viața de la capăt sau, și mai probabil, să se ascundă undeva, la cinci sute de mile de Cornwall și să bea pînă moare. Nu o mai interesa arestarea lui acum; voia să se termine totul și mai presus de toate să-și trăiască viața și să uite de el; voia să pună lumea între ea și Hanul Jamaica. Răzbunarea era un lucru lipsit de sens, iar dacă-l va vedea legat și neputincios, înconjurat de moșier și oamenii lui va avea o satisfacție minoră. Vorbise cu Richards plină de cutezanță, cu toate acestea se temea de o întîlnire cu unchiul ei, așa înarmată cum era. Gîndul de a da peste el pe neașteptate în han, cu mîinile gata să lovească și cu ochii injectați privind-o fix, o făcu să se oprească din mers în fața curții și să arunce o privire îndărăt la umbra întunecoasă din șanț, adică la Richards și la cabrioletă. După aceea ridică pistolul, cu degetul pe trăgaci și se uită după colțul gardului de piatră în curte.

Era goală. Ușa grajdului era închisă. Hanul era la fel de întunecat și tăcut ca atunci cînd îl părăsise, cu aproape șapte ore mai înainte, iar geamurile și ușa erau zăvorîte. Se uită sus la camera ei; geamul se căsca gol și larg, neschimbat față de cum îl lăsase, cînd ieșise prin el în după-amiaza aceea.

În curte nu se vedeau urme de roți, nici pregătiri de plecare. Se furișă pînă la grajd și își lipi urechea de ușă. Așteptă o clipă, apoi auzi poneiul mișcîndu-se agitat și bătînd cu copitele în podea.

Deci nu plecaseră, unchiul ei era încă la Hanul Jamaica.

I se strînse inima; se întrebă dacă n-ar trebui să se întoarcă la Richards și să aștepte, așa cum îi propusese el, pînă vor sosi domnul Bassat și oamenii săi. Mai privi încă o dată la casa cu obloanele trase. Cu siguranță, dacă unchiul ei ar fi intenționat să plece, ar fi plecat pînă acum. Numai ca să încarce căruța i-ar fi trebuit o oră și acum, probabil, era aproape unsprezece. S-ar putea să-și fi schimbat planurile și să se fi hotărît să meargă pe jos, dar atunci nu l-ar putea însoți mătușa Patience. Mary ezită: situația devenise ciudată, nefirească.

Se opri în fața intrării și ascultă. Încercă chiar mînerul ușii. Era încuiată, bineînțeles. Se aventură puțin după colțul casei, pe lîngă intrarea la bar și ajunse în grădinița din spatele bucătăriei. Călca ușor, ascunsă în umbră. Ajunse în dreptul unei crăpături în oblonul bucătăriei, prin care s-ar fi putut vedea lumina unei lumînări. Nu se vedea nici o lumină. Se apropie de oblon și privi prin crăpătură. În bucătărie era întuneric beznă. Puse mîna pe mînerul ușii și-l apăsă încet. Spre uimirea ei ușa se deschise. Faptul că putea intra cu ușurință neașteptată o șocă pentru o clipă; îi fu frică să pășească înăuntru.

Ce-ar fi dacă unchiul ei ar ședea pe scaun, așteptînd-o, cu pușca pe genunchi? Avea și ea pistol, dar asta nu-i dădea nici un curaj.

Își vîrî capul în crăpătura făcută de ușa deschisă. Nu auzi nimic. Putea să vadă cu

coada ochiului focul aproape stins. Înțelese că nu era nimeni acolo. Instinctul îi spuse că bucătăria era goală de mai multe ore. Deschise larg ușa și intră. Camera era friguroasă și umedă. Așteptă pînă ochii i se acomodară cu întunericul și putu să distingă forma mesei și a scaunului de lîngă ea. Pe masă se găsea o lumînare, pe care o apropie de flăcăruia slabă a focului, unde se aprinse și începu să pîlpîie. Cînd lumină destul de puternic, o ridică deasupra capului și privi în jur. Bucătăria era plină de lucrurile care fuseseră pregătite pentru plecare. Pe scaun se afla o bocceluță a mătușii Patience, iar pe podea zăcea o grămadă de pături gata pentru a fi împachetate. În colțul camerei, unde îi era de obicei locul, se găsea pușca unchiului. Deci se hotărîseră să mai aștepte o zi și se culcaseră.

Ușa coridorului era larg deschisă. Tăcerea devenise mai apăsătoare decît înainte, stranie și înspăimîntătoare.

Se schimbase ceva ; lipsea un anumit sunet. Atunci își dădu seama că nu mai auzea ceasul. Ticăitul încetase.

Intră în coridor și ascultă din nou. Avea dreptate, în casă era liniște pentru că ceasul se oprise. Înaintă încet, cu lumînarea într-o mînă și cu pistolul ridicat în cealaltă.

Dădu colțul, spre hol și văzu că ceasul, care stătea mereu pe peretele de lîngă ușa salonului, se răsturnase și căzuse cu fața în jos. Geamul se făcuse țăndări pe dalele de piatră și lemnul se crăpase. Pe perete se vedea locul unde fusese ceasul, gol și straniu, cu tapetul galben intens în contrast cu restul peretelui care era necolorat. Ceasul căzuse de-a curmezișul holului îngust și nu putu vedea ce era dincolo de el decît cînd ajunse la picioarele scărilor.

Proprietarul Hanului Jamaica zăcea cu fața în jos în mijlocul sfărîmăturilor.

Ceasul prăbușit îl ascunsese la început, pentru că stătea lungit în umbră, cu un braț deasupra capului și cu celălalt încleștat pe ușa spartă și sfărîmată. Deoarece picioarele îi erau întinse în lături și laba unuia se sprijinea într-un panou de lambriu, părea mai mult mort decît viu, blocînd cu corpul intrarea dintr-un perete în celălalt.

Pe dușumeaua de piatră era sînge negru, aproape uscat, și între umeri, unde îl nimerise cuțitul.

Cînd fusese înjunghiat pe la spate, își întinsese, probabil, mîinile și, împleticindu-se, trăsese după el ceasul.

CAPITOLUL 15

TRECU MULT TIMP PÎNĂ MARY se îndepărtă de scări. O părăsiseră puterile, se simțea neputincioasă, aidoma cadavrului de pe podea. Ochii i se opriră asupra cioburilor de la geamul sfărîmat al ceasului, care erau pătate de sînge și asupra petecului decolorat de pe perete, unde fusese ceasul.

Un păianjen coborî pe mîna unchiului ei și i se părea ciudat că mîna rămînea nemișcată, neîncercînd să scape de el. Unchiul ei și-ar fi scuturat mîna ca să-l îndepărteze. De pe mînă urcă pe braț, apoi trecu peste umăr. Cînd ajunse la rană, ezită, apoi o ocoli, întorcîndu-se din nou la ea, plin de curiozitate. În rapiditatea lui lipsită de teamă era ceva îngrozitor și profanator. Știa că hangiul nu-i putea face nici un rău. Și Mary știa acest lucru dar spre deosebire de păianjen, ea nu scăpase de teamă.

Cel mai mult o speria liniștea. Acum cînd ceasul nu mai ticăia, nervii ei năzuiau după sunetul lui ; bătaia lui înceată și înfundată fusese un simbol al unei existențe normale.

Lumina lumînării dansa pe pereți, dar nu ajungea pînă în vîrful scărilor unde întunericul se căsca la fel ca o prăpastie.

Știa că nu va mai fi niciodată în stare să urce scările acelea și să umble pe palierul gol. Ceea ce se găsea dincolo de ea și deasupra ei trebuia să rămînă acolo netulburat. Moartea se abătuse asupra casei în noaptea aceea și spiritul ei amenințător mai plutea încă în aer. Își dădea acum seama că Hanul Jamaica așteptase mereu acest lucru și se temuse de el. Pereții plini de igrasie, scîndurile care scîrțîiau, șoaptele din aer și zgomotul pașilor necunoscuți : toate acestea erau avertismente ale casei, care se simțea amenințată de multă vreme.

Mary se cutremură. Știa că această liniște își avea originea în fapte de mult îngropate și uitate.

Mai presus de toate se temea de panică ; țipătul gata să-i țîșnească de pe buze, poticnirea prostească a picioarelor care bîjbîie și a mîinilor care bat aerul ca să-și facă drum. Se temea nu cumva să pună stăpînire asupra ei și să-i distrugă rațiunea. Acum, după ce primul șoc al descoperirii își pierduse din intensitate, simțea că s-ar putea să-și facă drum în sufletul ei și să o sufoce. S-ar putea ca degetele să-și piardă puterea de a apuca și a atinge, scăpînd astfel lumînarea din mîini. Atunci ar fi singură și învăluită de întuneric. O cuprinse o dorință chinuitoare de a fugi, dar pînă la urmă o învinse. Se retrase din hol cu spatele înainte și se îndreptă spre coridor,

cu luminarea pîlpîind din cauza curentului de aer. Cînd ajunse în bucătărie și văzu ușa dinspre grădină încă deschisă, o părăsi orice calm și se repezi orbește afară în aerul rece și liber, plîngînd cu suspine și zgîriind zidul de piatră, cu mîinile întinse înainte cînd dădu colțul casei. Traversă în fugă curtea, de parcă o urmărea cineva, pînă la drum, unde o întîmpină silueta voinică și cunoscută a grăjdarului, care-i întinse mîini protectoare. Se aruncă la centura lui, căutînd pistolul, cu dinții clănțănind din cauza șocului.

— E mort, zise ea ; e mort acolo pe podea. L-am văzut.

Oricît încerca, nu-și putea opri clănțănitul dinților și tremuratul corpului. O duse la cabrioletă și o înfășură în pelerină, pe care o ținu strînsă în jurul ei, recunoscătoare pentru căldură.

— E mort, repetă ea ; înjunghiat în spate. Am văzut locul unde i-a fost sfîșiată haina și era sînge. Zăcea cu fața în jos. A căzut și ceasul odată cu el. Sîngele se uscase ; parcă zăcea acolo de mai mult timp. Hanul era întunecat și tăcut. Nu se mai afla nimeni înăuntru.

— Mătușa ta plecase ? întrebă bărbatul în șoaptă.

Mary dădu din cap.

— Nu știu. N-am văzut. A trebuit să vin încoace. Grăjdarul își dădu seama după chipul ei că o părăsiseră puterile și că se va prăbuși, așa că o ajută să urce în cabrioletă, urcînd și el alături de ea.

— Bine, atunci, zise el, foarte bine. Stai liniștită aici. N-o să-ți facă nimeni nici un rău. Așa. Foarte bine.

Vocea lui răgușită o liniști ; se ghemui lîngă el în cabrioletă, înfășurată pînă la urechi în pelerina călduroasă.

— O fată nu trebuie să vadă așa ceva, îi zise el. Ar fi trebuit să mă lași pe mine să merg. Îmi pare rău că n-ai rămas aici în cabrioletă. E îngrozitor pentru tine să-l vezi mort acolo, ucis.

Vorbele lui o linișteau, compasiunea lui grosolană îi făcea bine.

— Poneiul era încă în grajd, zise ea. Am ascultat la ușă și l-am auzit mișcîndu-se. Nici măcar nu terminaseră pregătirile de plecare. Ușa bucătăriei era descuiată și pe podea se găseau pachete și pături gata să fie încărcate. Cred că s-a întîmplat acum îteva ore.

— Nu înțeleg ce face moșierul, zise Richards. Ar fi trebuit să ajungă de mult aici. M-aș simți mai liniștit dacă ar veni și i-ai putea istorisi ce-ai văzut. În noaptea asta s-au petrecut lucruri grave aici. N-ar fi trebuit să vii.

Tăcură amîndoi, privind pe drum și așteptînd să vină moșierul.

— Cine să-l fi omorît pe hangiu ? zise Richards încurcat. Era un om foarte voinic și ar fi trebuit să se apere. S-ar putea să fie mai mulți amestecați în treaba asta. Dacă cineva a fost vreodată urît, apoi știu că el a fost acela.

— Comis-voiajorul, zise Mary încet. Îl uitasem. Cred că el a fost ; a spart ușa de la camera zăvorîtă.

Se agăță de această idee ca să scape de alta. Începu să turuie plină de zel povestea despre venirea comis-voiajorului la han cu o noapte înainte. Părea deodată că crima era dovedită și că nu putea fi nici o altă explicație.

— N-o să ajungă departe ; o să-l prindă moșierul, zise grăjdarul ; poți fi sigură de asta. Nimeni nu se poate ascunde printre mlaștini dacă nu e de prin partea locului și eu n-am auzit niciodată de Harry comis-voiajorul. După părerea tuturor, oamenii lui Joss Merlyn au venit de pe toate coclaurile din Cornwall. S-ar putea spune că erau scursorile provinciei.

Făcu o pauză, apoi continuă :

— O să mă duc la han, dacă vrei, ca să văd dacă nu cumva a lăsat vreo urmă după el. S-ar putea să găsesc ceva.

Mary îl prinse de braț.

— Nu vreau să rămîn singură, zise ea repede. Consideră-mă lașă, dacă vrei, dar n-aș putea suporta. Dacă ai fi fost înăuntru, m-ai înțelege. E o liniște amenințătoare în casă în noaptea asta, o liniște căreia nu-i pasă de cadavrul ce zace acolo.

— Îmi amintesc de timpul dinainte de venirea unchiului tău, cînd casa era goală, zise servitorul, și duceam cîinii acolo să prindă șobolani, ca să ne distrăm. Pe vremea aceea nu ne gîndeam la nimic ; părea un loc izolat, fără un suflet de om în el, nimic mai mult. Dar moșierul a dat dispoziții să se facă reparații, ține minte ce-ți spun, în timp ce aștepta un chiriaș. Eu sînt din St. Neot și n-am venit pe aici înainte de a fi servitor la moșier, dar mi

s-a spus că mai de mult venea lume bună la Hanul Jamaica și se distra, iar ai casei erau prietenoși și cusecade ; totdeauna se găsea un pat pentru un trecător. Pe atunci se opreau și poștalioanele, ceea ce nu se mai întîmplă acum, iar pe vremea cînd domnul Bassat era tînăr, aici se strîngeau copoii înainte de a porni la vînătoare. Poate o să mai revină vremurile acelea.

Mary dădu din cap.

— Eu n-am văzut decît răul, zise ea. Am văzut doar suferința, cruzimea și durerea. Probabil cînd a venit unchiul meu la Hanul Jamaica și-a aruncat umbra peste toate lucrurile bune și au murit.

Vocile lor scăzură pînă la șoaptă și aproape involuntar își întoarseră privirile spre hornurile înalte care se profilau pe cer, distincte și sumbre în lumina lunii. Amîndoi se gîndeau la același lucru, dar nici unul nu îndrăznea să-l pomenească primul ; grăjdarul din delicatețe și tact, Mary doar de teamă. În cele din urmă vorbi, cu vocea răgușită și joasă.

— S-a întîmplat ceva și cu mătușa mea ; sînt sigură. Știu că e moartă. De aceea mi-a fost teamă să urc la etaj. Zace acolo în întuneric. Cine l-a omorît pe unchiul meu a omorît-o probabil și pe ea.

Grăjdarul își drese glasul.

— Poate a fugit în mlaștini, zise el ; o fi ieșit după ajutor.

— Nu, șopti Mary, n-ar fi făcut niciodată asta. Ar fi jos în hol, ghemuită lîngă el. E

moartă și ea. Știu că e moartă. Dacă n-aș fi părăsit-o, asta nu s-ar fi întîmplat niciodată.

Bărbatul tăcea. Nu o putea ajuta. La urma urmei, îi era străină, iar ceea ce se întîmplase la han, cît trăise ea, nu era treaba lui. Îl apăsa destul de greu pe umeri responsabilitatea acelei seri și aștepta cu nerăbdare să-i vină stăpînul. El înțelegea să se bată și să strige ; asta avea sens, dar, dacă într-adevăr se comisese o crimă, cum spusese ea și hangiul zăcea mort acolo și nevastă-sa la fel... păi, ei nu pot face nimic bun dacă stau ca niște fugari, ghemuiți în șanț, așa că mai bine s-ar duce să găsească vreo așezare omenească.

— Am venit aici din ordinul stăpînei mele, începu el cu stîngăcie, dar dînsa zicea că moșierul va fi aici. Văzînd că nu este...

Mary ridică mîna ca să-i atragă atenția.

— Ascultă, zise ea aspru. Auzi ceva ?

Își îndreptară urechile spre nord. Se auzea un vag tropot de cai venind de dincolo de vale, peste creasta dealului.

— Sînt ei, zise Richards agitat ; e moșierul ; în sfîrșit, vine. Privește ; o să-i vedem coborînd în vale.

Așteptară și după un minut apăru primul călăreț, ca o pată neagră pe drumul alb, urmat de un altul și de un altul. Se înșiruiau în linie și se strîngeau din nou, călărind în galop. Calul de la cabrioletă, care aștepta răbdător lîngă șanț, ciuli urechile și întoarse curios capul. Tropotul se apropia și Richards ușurat se repezi pe șosea ca să-i întîmpine, strigînd și făcînd semne cu brațele.

Conducătorul îl ocoli și trase de dîrlogi, strigînd surprins cînd îl văzu pe grăjdar.

— Ce naiba faci aici ? strigă moșierul, pentru că el era în frunte și își ridică mîna ca să-i prevină pe cei care veneau după el.

— Hangiul e mort, ucis, strigă grăjdarul. Nepoata lui e cu mine în cabrioletă. Doamna Bassat m-a trimis aici, domnule. Dar mai bine să vă povestească tînăra cu propriile ei cuvinte.

Ținu de cal ca să descalece stăpînul, răspunzînd cît putea el de bine la întrebările rapide puse de moșier și de grupul de oameni strîns în jurul lui, curios să afle știri. Unii descălecaseră și băteau din picioare, suflînd în mîini ca să se încălzească.

— Dacă individul a fost omorît, așa cum zici, atunci, pe legea mea, o merita, zise domnul Bassat, dar aș fi preferat să-i pun cătușele personal. Nu te poți răzbuna pe un mort. Voi intrați în curte, iar eu am să văd dacă pot să pricep ceva de la fată.

Odată eliberat de răspundere, Richards fu imediat înconjurat de către ceilalți și tratat oarecum ca un erou, care nu numai că descoperise crima, dar îl și prinsese pe autorul ei, fără ajutorul nimănui ; pînă cînd, cu părere de rău, recunoscu că rolul lui în această aventură fusese minor. Moșierul, a cărui minte funcționa încet, nu înțelegea ce căuta Mary în cabrioletă și o considera prizioniera grăjdarului.

Auzi cu uimire cum fata mersese pe jos mile întregi pînă la North Hill, în speranța

că-l va găsi şi, nemulţumită, se reîntorsese la Hanul Jamaica.

— Asta depăşeşte înţelegerea mea, zise el cu asprime. Eu credeam că uneltești împotriva legii împreună cu unchiul tău. De ce m-ai minţit cînd am venit aici la începutul lunii ? Mi-ai spus că nu știai nimic.

— Am minţit din cauza mătușii mele, zise Mary obosită. Tot ce v-am spus atunci a fost doar de dragul ei și nici nu știam cîte știu acum. Sînt gata să explic totul într-un tribunal, dacă va fi necesar ; dar dacă aş încerca să vă povestesc acum, nu aţi înţelege.

— Nici n-am timp să ascult, replică moşierul. Ai dat dovadă de curaj mergînd atîta drum pe jos pînă la Altarnun, ca să mă previi și îmi voi aminti de aceasta în favoarea ta, dar tot acest necaz putea fi evitat și oribila crimă din ajunul Crăciunului împiedicată, dacă erai sinceră cu mine de la început. Dar să lăsăm toate acestea pentru mai tîrziu. Grăjdarul îmi spune că ţi-ai găsit unchiul ucis, dar că nu știi nimic mai mult despre crimă. Dacă ai fi bărbat, ar trebui să vii acum cu mine la han, dar te scutesc de aceasta. Îmi dau seama că ai îndurat destule.

Îşi ridică vocea și strigă după servitor.

— Du cabrioleta în curte și rămîi lîngă ea, cu tînăra asta, în timp ce noi o să intrăm în han.

Se întoarse apoi spre Mary.

— Te rog să aştepţi în curte, dacă îţi permite curajul ; ești singura dintre noi care ştii

cum stau lucrurile și cea care l-ai văzut ultima oară viu pe unchiul tău.

Mary aprobă din cap. Acum nu mai era decît o unealtă pasivă în mîinile legii și trebuia să facă ce i se poruncea. Cel puţin fusese scutită de chinul de a mai intra în hanul gol și de a privi la cadavrul unchiului ei. Curtea, care la venirea ei zăcea în întuneric, forfotea acum : caii dădeau din picioare pe pavajul de piatră, zăbalele și dîrlogii zăngăneau, se auzeau pași și voci de oameni, iar pe deasupra tuturor ordinele aspre ale moșierului.

La indicaţiile lui Mary, moşierul o luă primul spre spatele clădirii și imediat casa pustie și tăcută își pierdu aerul de închisoare. Ferestrele barului fură deschise, la fel și cele ale salonului. Cîţiva oameni urcară la etaj ca să cerceteze camerele pentru musafiri ; dădură obloanele la o parte și deschiseră ferestrele ca să vină aer. Numai ușa masivă de la intrare rămase închisă și Mary știa că trupul hangiului zăcea de-a curmezișul pragului de la ușă.

Cineva strigă pe neașteptate din casă. I se răspunse printr-un murmur de voci și o întrebare pusă de moșier. Strigătul venea prin fereastra deschisă a salonului. Richards aruncă o privire spre Mary și înţelese, după paloarea feţei, că și ea auzise.

Un bărbat, care stătea lîngă cai și nu intrase cu ceilalţi în han, strigă grăjdarului oarecum emoţionat :

— Auzi ce zic ? Mai e un cadavru pe palierul de sus.

Richards nu zise nimic. Mary își trase pelerina mai bine în jurul umerilor și gluga pe față. Așteptară în liniște. Nu peste mult timp moșierul ieși din casă și traversă curtea spre cabrioletă.

— Îmi pare rău, zise el. Am vești rele pentru tine. Poate te așteptai la ele.

— Da, zise Mary.

— Nu cred că a suferit deloc. Cred că a murit imediat. Zăcea în dormitorul de la capătul coridorului. Înjunghiată ca și unchiul tău. S-ar putea să nu-și fi dat seama. Crede-mă, îmi pare foarte rău. Regret că nu te-am putut scuti de toate astea.

Stătea lîngă Mary, stîngaci și trist, repetînd întruna că probabil mătușă-sa nu suferise și nu-și dăduse seama. Văzînd că Mary s-ar simți mai bine singură și că nu putea s-o ajute, se întoarse din nou în han.

Mary ședea nemișcată, înfășurată în pelerină, rugîndu-se în gînd ca mătușă-sa Patience s-o ierte și să-și găsească pacea oriunde ar fi ca lanțurile vieții, care o țineau legată, să cadă de pe ea și să o lase liberă. Se mai rugă ca mătușa Patience să înțeleagă ceea ce încercase ea să facă și, mai presus de toate, să fie și maică-sa acolo, ca mătușă-sa să nu rămînă singură. Acestea erau singurele gînduri care îi aduceau o oarecare consolare, deoarece își dădea pe deplin seama că, dacă ar reflecta la toate cele întîmplate în ultimele ore, ar ajunge la o singură concluzie: dacă n-ar fi părăsit Hanul Jamaica, mătușă-sa poate nu ar fi murit.

Se auzi încă o dată un murmur de agitație din casă și strigăte de data aceasta, zgomot de picioare care alergau, voci ridicate într-un singur cor. Richards alergă la fereastra deschisă a salonului și încălecă pe pervaz uitînd, din pricina agitației, sarcina pe care o avea. Se auzi un trosnet de lemn ce se face țăndări și obloanele fură smulse de la fereastra camerei zăvorîte în care, după cîte se părea, nu intrase nimeni pînă atunci. Oamenii dădură la o parte baricada de lemn de la ușă, la lumina unei făclii, ținută de cineva ca să lumineze camera. Mary vedea cum flacăra juca în curentul de aer.

După aceea lumina dispăru și vocile se stinseră. Mary auzi zgomot de pași în spatele casei, apoi la colțul casei spre curte apărură vreo șase-șapte bărbați, în frunte cu moșierul, ținînd în mijlocul lor ceva care scotea niște țipete răgușite și se sucea și zvîrcolea, încercînd să scape.

— L-am prins! E ucigașul! îi strigă Richards lui Mary.

Ea dădu la o parte gluga care-i acoperea fața și privi spre grupul de bărbați care venea spre cabrioletă. Prizonierul se holbă la ea, clipind din cauza luminii pe care i-o țineau în ochi. Hainele îi erau acoperite de pînze de păianjen, iar fața îi era nebărbierită și neagră: era Harry comis-voiajorul.

— Cine e? strigară oamenii. Îl cunoști?

Moșierul veni lîngă cabrioletă și le porunci să-l aducă mai aproape ca să-l vadă bine.

— Ce știi despre individul acesta? o întrebă el pe Mary. L-am găsit în camera baricadată, zăcînd pe niște saci și neagă că ar avea vreo cunoștință despre crimă.

— Făcea parte din bandă, zise Mary încet și a venit aseară la han și s-a certat cu unchiul meu. Unchiul l-a învins și l-a încuiat acolo, amenințîndu-l cu moartea. Avea toate motivele să-l ucidă pe unchiul meu și nimeni altul n-ar fi fost în stare s-o facă decît el. Vă minte.

— Dar ușa era încuiată; a fost nevoie de trei dintre noi ca s-o spargem din exterior, zise moșierul. Individul n-a ieșit din cameră. Uită-te la hainele lui, la ochii lui încă orbiți de lumină. Nu este el criminalul.

Comis-voiajorul își furișă privirea de la unul din paznici la celălalt, ochii săi mici și răi scăpărînd în dreapta și în stînga. Mary își dădu imediat seama că moșierul spusese adevărul; Harry nu putea comite crima. El zăcuse în camera baricadată de cînd hangiul îl vîrîse acolo, de peste douăzeci și patru de ore. Așteptase acolo, stînd în întuneric, ca să fie eliberat și în acest răstimp venise cineva la Hanul Jamaica și plecase apoi, după ce-și făcuse treaba, în tăcerea nopții.

— Oricine a făcut-o nu știa nimic de ticălosul acesta încuiat în cameră, continuă moșierul și nu ne este de nici un folos ca martor, după cît îmi dau seama, pentru că n-a auzit și n-a văzut nimic. Dar, cu toate acestea, îl vom trimite la închisoare și-l vom spînzura, dacă merită, lucru de care sînt sigur. Mai întîi însă va depune mărturie sub jurămînt și ne va da numele tovarășilor săi. Unul dintre ei l-a omorît pe hangiu din răzbunare, puteți fi siguri de asta, și-l vom găsi chiar de-ar fi să-i punem pe urmă toți copoii din Cornwall. Luați-l și duceți-l pe individ la grajd, cîțiva dintre voi și țineți-l acolo. Restul veniți înapoi cu mine la han.

Îl tîrîră de acolo pe comis-voiajor, care, înțelegînd că fusese descoperită o crimă și că s-ar putea să cadă bănuiala asupra lui, prinse glas în cele din urmă și începu să înșire verzi și uscate despre nevinovăția lui, cerînd îndurare pe un ton tînguitor și jurînd pe Sfînta Treime, pînă cînd un bărbat îi trase un pumn ca să tacă și-l amenință cu ștreangul de deasupra ușii grajdului. Asta îl reduse la tăcere și începu să mormăie blesteme în barbă, întorcîndu-și din cînd în cînd ochii spre Mary, care ședea mai sus decît el, în cabrioletă, la o distanță de cîțiva yarzi. Ea aștepta acolo, cu bărbia în mîini și cu gluga căzută de pe față. Nu-i auzea blestemele și nici nu-i vedea ochii, pentru că își amintea de alți ochi care o priviseră dimineață și de vocea altcuiva, care pronunțase calm și rece, cînd vorbise despre fratele său: „Va muri pentru asta“.

Mai erau apoi vorbele aruncate cu nepăsare, în drum spre bîlciul de la Launceston: „Eu nu am omorît încă nici un om“; apoi țiganca din piață: „Ai sînge pe mîini; într-o zi o să faci moarte de om“. Toate fleacurile pe care le uitase îi veneau în minte și se ridicau împo-

triva lui : ura față de fratele său, înclinația spre cruzime, lipsa de tandrețe, sîngele prihănit al Merlynilor.

Acesta, mai mult decît orice, îl va trăda în primul rînd. Amîndoi sînt la fel. Aceeași stofă. Venise la Hanul Jamaica, așa cum promisese și fratele său murise, așa cum jurase. Întregul adevăr o privea în toată urîciunea și oroarea lui și regreta că nu rămăsese la han, ca s-o ucidă și pe ea. Era hoț și ca un hoț venise și plecase noaptea. Își dădea seama că se puteau aduna dovezi, piesă cu piesă împotriva lui, cu ea ca martor. Se va forma un gard în jurul lui, de unde nu va putea scăpa. Nu trebuia decît să meargă acum la moșier și să zică : „Eu știu cine a făcut acest lucru" și o vor asculta, toți, înconjurînd-o ca o haită de copoi dornică de urmărire. Urma îi va duce la el, pe lîngă Rushyford, prin mlaștina Trewartha, pînă la Twelve Men's Moor. Acum, probabil, dormea acolo, fără să se mai gîndească la crimă, întins nepăsător pe patul din căsuța singuratică, unde se născuseră el și fratele său. Cînd va veni dimineața va pleca, fluierînd, poate, călare pe un cal, părăsind Cornwall-ul pentru totdeauna ; un criminal ca și tatăl lui odinioară.

În închipuirea ei auzea tropotul calului său pe șosea, departe, departe în noaptea liniștită, bătînd un tempo de adio. Dar închipuirea deveni rațiune și rațiunea certitudine. Sunetul pe care-l auzea nu era o creație a imaginației ei, ci tropotul real al unui cal pe șosea.

Își întoarse capul și ascultă cu nervii încordați pînă la limită. Mîinile care țineau pelerina în jurul ei erau reci și umede de transpirație.

Zgomotul de cal se apropia tot mai mult. Venea într-un trap nici grăbit, nici încet și melodia ritmică produsă de izbiturile copitelor pe drum răsuna în inima ei ce zvîcnea.

Nu era singura care asculta. Bărbații care-l păzeau pe comis-voiajor vorbeau unul cu altul în șoaptă și priveau într-acolo, iar grăjdarul Richards, care era cu ei, ezită o clipă, apoi se duse în grabă la han ca să-l cheme pe moșier. Loviturile copitelor se auzeau acum bine, urcînd dealul și sunau ca o sfidare a nopții tăcute și liniștite. Cînd cal și călăreț ajunseră în vîrful dealului și dădură colțul la vedere, moșierul ieși din han, urmat de un bărbat.

— Oprește, strigă el. În numele legii te întreb ce cauți pe drum la această oră din noapte.

Călărețul trase de dîrlogi și intră în curte. Din cauza pelerinei nu i se vedea fața, dar, cînd se înclină și își descoperi capul, nimbul de păr alb străluci în lumina lunii și vocea care răspunse moșierului era blîndă și plăcută.

— Domnul Bassat din North Hill, presupun, zise el și se aplecă înainte în șa, cu un bilet în mînă. Am un mesaj de la Mary Yellan, care-a dat de necaz și-mi cere ajutor, dar, după oamenii adunați aici, văd că am sosit prea tîrziu. Vă amintiți de mine desigur ; ne-am cunoscut mai înainte. Sînt preotul din Altarnun.

CAPITOLUL 16

MARY ŞEDEA SINGURĂ în camera de toate zilele a casei parohiale şi urmărea cu privirea focul de turbă care ardea înăbuşit. Dormise mult şi acum era odihnită şi refăcută, dar liniştea sufletească după care tînjea nu venise încă.

Toţi fuseseră buni şi răbdători cu ea, prea buni, poate, după o atît de lungă încordare, iar domnul Bassat însuşi, cu mîini neîndemînatice şi binevoitoare o bătea uşor pe umăr, ca pe un copil bolnav, zicîndu-i în felul lui aspru : „Acum trebuie să dormi şi să uiţi prin ce ai trecut şi ţine minte, totul aparţine trecutului şi s-a terminat. Îţi promit că-l voi găsi pe omul care a ucis-o pe mătuşa ta, curînd, şi la viitoarea sesiune a Curţii va atîrna în ştreang. După ce îţi vei mai reveni de pe urma şocului din ultimele luni, ne vei spune ce vrei să faci şi unde vrei să mergi.

Nu mai avea propria ei voinţă. alţii hotărau pentru ea şi cînd Francis Davey îi oferise casa lui drept adăpost, acceptase resemnată şi fără nici o emoţie, conştientă că vorbele ei indiferente de mulţumire sunau a nerecunoştinţă. Cunoştea încă o dată umilinţa de a se fi născut femeie, cînd prăbuşirea fizică şi spirituală era considerată firească şi indiscutabilă.

Dacă ar fi bărbat, acum ar fi tratată dur sau în cel mai bun caz cu indiferenţă, cerîndu-i-se să meargă imediat, poate, la Bodmin sau la Launceston ca să depună mărturie, înţelegîndu-se de la sine că ea trebuia să-şi găsească locuinţă şi apoi să plece în lume, dacă vroia, după ce i se puneau toate întrebările necesare. Şi va pleca după ce vor termina cu ea, cu un vapor undeva, plătindu-şi drumul prin muncă sau va hoinări pe drumuri, cu un ban de argint în buzunar, simţindu-şi inima şi sufletul libere. Aici, din cauza lacrimilor gata să curgă şi a capului care o durea, era socotită o povară şi de aceea îndepărtată în grabă, cu vorbe şi gesturi blînde, de locul celor două crime, ca orice femeie şi copil după o nenorocire. Preotul o condusese el personal cu cabrioleta, grăjdarul moşierului venind în urmă călare pe calul lui, şi el cel puţin ştia să tacă, întrucît nu-i puse nici o întrebare şi nici nu încercă să-i adreseze vorbe de compătimire, pe care nu le-ar fi luat în seamă. Mînă calul repede pînă la Altarnun şi ajunseră cînd ceasul din turla bisericii bătea ora unu.

O trezi pe menajeră care locuia într-o căsuţă din apropiere, aceeaşi femeie cu care Mary vorbise în după-amiaza aceea şi o chemă să vină cu el la casa parohială, ca să pregătească

o cameră pentru musafirul său. Femeia veni numaidecît, fără să vorbească sau să scoată exclamații de uimire, aducînd lenjerie curată pentru pat de la ea de-acasă. Aprinse focul în cămin și încălzi la el o cămașă de noapte grosolană din lînă, în timp ce Mary se dezbrăca. Cînd patul fu gata și cearșafurile moi răsfrînte, se lăsă dusă la el, ca un copil purtat către leagăn.

Și-ar fi închis ochii imediat dacă n-ar fi simțit, pe neașteptate, un braț în jurul umerilor și o voce persuasivă și rece în ureche : „Bea asta". Francis Davey stătea lîngă pat, cu un pahar în mînă și cu ochii lui stranii, spălăciți și lipsiți de orice expresie, privind într-ai ei.

— Acum vei dormi, zise el.

După gustul amar, își dădu seama că pusese ceva prafuri în băutura fierbinte pe care i-o preparase și că făcuse aceasta deoarece înțelegea cît era de agitată și chinuită.

Ultimul lucru de care-și amintea era mîna lui pe frunte și ochii aceia albi, liniștiți care-i spuneau să uite ; după aceea adormi, așa cum i se promisese.

Era aproape ora patru după-amiază cînd se trezi, și cele patrusprezece ore de somn făcuseră ceea el intenționase : îi atenuaseră suferința și o fortificaseră împotriva durerilor. Mîhnirea profundă și ascuțită pentru mătușa Patience se domolise, la fel și amărăciunea din suflet. Rațiunea îi spunea că nu putea da vina pe sine, întrucît făcuse doar ceea ce îi dictase conștiința. Dreptatea era cel mai important

lucru. Mintea ei naivă nu prevăzuse tragedia, era singura sa vină. Rămînea regretul, dar el n-o mai putea readuce la viață pe mătușa Patience.

Acestea îi erau gîndurile cînd se sculă. Dar după ce se îmbrăcă, se duse jos în camera de toate zilele, unde găsi focul arzînd și draperiile trase — preotul plecase de acasă cu treburi — o copleși din nou vechiul sentiment chinuitor de nesiguranță și i se părea că ea purta pe umeri întreaga răspundere pentru dezastru. Chipul lui Jem era mereu lîngă ea, așa cum îl văzuse ultima oară, slab și palid, în lumina cenușie, avînd în ochi și în felul de a-și ține gura o hotărîre pe care ea o ignorase cu îndărătnicie. El fusese factorul necunoscut de la început pînă la sfîrșit, din prima dimineață, cînd venise la bar și ea închisese în mod deliberat ochii la adevăr. Era femeie și îl iubea, fără nici un motiv sau justificare. El o sărutase și ea îi era sortită pentru totdeauna. Se simțea decăzută și degradată, slăbită mintal și trupește, ea care cîndva fusese puternică ; mîndria îi dispăruse odată cu independența.

Un singur cuvînt spus preotului cînd se va întoarce și un mesaj moșierului și mătușa Patience va fi răzbunată. Jem va muri cu ștreangul în jurul gîtului, la fel cum murise tatăl lui. Ea se va reîntoarce la Helford, ca să-și caute firul vieții de altădată, care zăcea încîlcit și îngropat în pămînt.

Se ridică de pe scaun și începu să se plimbe prin cameră, cu gîndul că acum se lupta cu

problema ei fundamnetală, dar chiar acum știa că totul era o minciună, un biet șiretlic ca să-și aline conștiința și că acel cuvînt nu-l va rosti niciodată.

Jem n-avea de ce să se teamă din partea ei și va pleca departe, călare, cu un cîntec pe buze și un rîset pe socoteala ei, uitînd de ea, de fratele lui și de Dumnezeu. Anii ei însă se vor scurge încet, va fi posacă, amărîtă și tăcută, ajungînd pînă la urmă o fată bătrînă acră, care a fost sărutată cîndva în viața ei și n-a putut să mai uite.

Cinismul și sentimentalismul erau două extreme ce trebuiau evitate și, în timp ce umbla încoace și-ncolo prin cameră, cu sufletul la fel de neliniștit ca și trupul, simțea ca și cum Francis Davey o urmărea, scormonindu-i sufletul cu ochii lui reci. Camera păstra ceva din personalitatea lui, chiar acum cînd nu era prezent și ea și-l imagină stînd în colț lîngă șevalet, cu penelul în mînă, privind afară pe fereastră la lucrurile care muriseră și dispăruseră.

În cameră se găseau pînze cu fața întoarsă spre perete, lîngă șevalet, pe care le întoarse spre lumină, din curiozitate. Una reprezenta un interior de biserică — presupuse că era biserica în care el slujea — pictată, se părea, în amurgul unui miez de vară, cu naosul în umbră. Pe boltă, pînă la acoperiș, se vedea o geană verde stranie și această lumină era atît de neașteptată pentru ea, că-i mai persistă în minte și după ce puse tabloul la loc, așa că se întoarse din nou la el și-l mai privi o dată.

Poate amurgul acela verde era o reproducere fidelă și proprie a bisericii din Altarnun, cu toate acestea, arunca o lumină obsedantă și sinistră asupra tabloului și Mary se gîndi că dacă ar avea o casă a ei nu i-ar plăcea să-l atîrne pe pereți.

Nu-și putea exprima în cuvinte sentimentul de tulburare dar era ca și cum un spirit, ignorînd biserica în sine, intrase în interiorul ei pe bîjbîite și suflase peste naosul umbrit un aer impropriu. Pe măsură ce întorcea tablourile, unul după altul, vedea că toate erau pictate în aceeași manieră. Ceea ce putea fi un studiu interesant al mlaștinii de sub Brown Willy într-o zi de primăvară, cu norii înalți adunați în dosul piscului, fusese stricat prin culoarea întunecată și prin conturul norilor, care micșorau desenul și copleșeau peisajul cu aceeași lumină verde ce predomina peste tot.

Se întrebă pentru prima oară dacă cineva care se naște albinos și monstru al naturii are simțul culorii alterat și văzul anormal. Explicația putea fi aceasta, dar chiar și așa sentimentul ei de tulburare rămase și după ce puse la loc pînzele, cu fața spre perete. Își continuă cercetarea camerei, care-i spunea prea puțin, fiind mobilată sărăcăcios și lipsită de podoabe și cărți. Chiar și pe birou nu exista nici o corespondență și părea doar rar folosit. Bătu cu degetele pe suprafața lustruită, întrebîndu-se dacă el își scria predicile acolo și deodată, pe negîndite, deschise sertarul îngust de sub birou. Era gol ; îi fu îndată rușine. Era pe punctul de a-l închide cînd observă că hîrtia așezată

pe fundul sertarului avea un colț întors și pe partea cealaltă se găsea o schiță. Luă hîrtia și se uită la desen. Din nou reprezenta un interior de biserică, dar de data aceasta enoriașii erau în strane, iar preotul în amvon. La început nu observă nimic neobișnuit ; era un subiect destul de firesc pentru a fi ales de un preot care avea talent, dar, cînd privi mai atentă, își dădu seama de ceea ce făcuse pictorul.

Aceasta nu era cîtuși de puțin o schiță, ci o caricatură grotescă și oribilă. Enoriașii erau îmbrăcați în haine de duminică, cu bonete și șaluri, dar, în loc de chipuri omenești, le pusese pe umeri capete de oi. Fălcile de animale se căscau prostește la predicator, cu o solemnitate nătîngă și inexpresivă, cu copitele împreunate pentru rugăciune. Trăsăturile fiecărei oi erau conturate cu grijă, de parcă ar fi reprezentat o ființă vie, dar expresia de pe chipurile lor era aceeași : a unui idiot inconștient și nepăsător.

Predicatorul, cu anteriul lui negru și cu nimbul de păr strălucitor era Francis Davey ; lui își dăduse chip de lup și lupul rîdea de turma din biserică. Lucrarea era o batjocură blasfematoare și groaznică. O acoperi repede și o puse la loc în sertar, cu coala de hîrtie albă deasupra ei, închise apoi sertarul, plecă de la birou și se așeză din nou în scaunul de lîngă cămin. Dăduse peste un secret și îi părea rău. Era ceva ce nu o privea pe ea, ci pe caricaturist și pe Dumnezeul său.

Cînd auzi pași pe poteca din fața casei, se ridică în grabă și îndepărtă lumina de lîngă

scaun ca să fie în umbră cînd va intra el în cameră și să nu-i poată citi nimic pe chip.

Scaunul era cu spătarul spre ușă și îl aștepta șezînd, dar întîrzia atît de mult, că în cele din urmă se întoarse ca să-i audă pașii și atunci îl văzu stînd în spatele scaunului, căci intrase în cameră fără să facă nici un zgomot. Tresări de surpriză. El veni în lumină și își ceru scuze fiindcă intrase.

— Iartă-mă zise el ; nu te așteptai să apar atît de curînd și te-am deranjat din gînduri.

Ea dădu din cap și îngăimă o scuză. O întrebă apoi cum se simte și cum dormise. În timp ce vorbea își dezbrăcă paltonul, rămînînd în sutana neagră în fața focului.

— Ai mîncat astăzi ? o întrebă el.

Cînd ea îi răspunse că nu mîncase, își scoase ceasul din buzunar și se uită la el — era șase fără cîteva minute — apoi la ceasul de pe birou.

— Ai mîncat împreună cu mine înainte, Mary Yellan, și-o să mai mănînci, zise el, dar de data aceasta, dacă vrei și dacă te-ai odihnit de-ajuns, va trebui să pui masa și să aduci tava din bucătărie. Cred că Hannah a lăsat-o pregătită și nu vreau s-o mai deranjăm. Eu am de scris ; asta dacă n-ai nici o obiecție.

Îl asigură că era odihnită și că i-ar face mare plăcere să se facă utilă, la care el încuviință din cap și zise : „La ora șapte fără un sfert" și-i întoarse spatele, ceea ce o făcu să înțeleagă că era de prisos.

Se duse la bucătărie, își reveni întrucîtva după emoția provocată de sosirea neașteptată a preotului și se bucură că-i mai acordase o jumătate de oră de singurătate, fiindcă era nepregătită pentru conversație cînd intrase peste ea în cameră. Cina, probabil, va dura puțin și, odată terminată, el se va întoarce la birou și o va lăsa cu gîndurile ei. Îi părea rău că deschisese sertarul. Amintirea caricaturii o urmărea într-un mod neplăcut. Se simțea ca un copil care descoperă ceva ce i-au interzis părinții și atunci își lasă capul într-o parte, vinovat și rușinat, temîndu-se să nu-l ia gura pe dinainte. S-ar fi simțit mai în largul ei dacă ar fi putut mînca singură în bucătărie și ar fi fost tratată de către el ca o servitoare nu ca un musafir. Așa stînd lucrurile, poziția ei nu era clară, deoarece amabilitatea și ordinele lui se amestecau într-un mod curios. Se apucă apoi să pregătească cina, simțindu-se bine în mirosurile din bucătărie și așteptînd fără tragere de inimă bătăile ceasului. Ceasul de la biserică bătu șapte fără un sfert, așa că nu mai avea nici o scuză ; duse tava în camera de fiecare zi, sperînd că nu i se va vedea pe față nimic din starea ei sufletească.

El stătea cu spatele la cămin și trăsese masa lîngă el. Deși nu-l privea, îi simțea ochii fixați asupra ei și din această cauză mișcările îi erau stîngace. Își mai dădu seama că făcuse unele modificări în cameră. Văzu cu coada ochiului că șevaletul fusese demontat și că pînzele nu mai erau lîngă perete. Biroul era pentru prima oară în dezordine, plin de hîrtii

și corespondență. Arsese și scrisori, deoarece în cenușa de turbă se vedeau bucățele de hîrtie galbene înnegrite.

Se așezară împreună la masă și el o servi cu plăcintă rece.

— S-a stins curiozitatea din Mary Yellan de nu mă mai întreabă ce-am făcut în cursul zilei ? zise el în cele din urmă, ușor batjocoritor, făcînd-o să se simtă vinovată și să se îmbujoreze la față imediat.

— Nu e treaba mea să știu unde ați fost, răspunse ea.

— Te înșeli, zise el, e treaba ta. Am fost vîrît în afacerile tale cît a fost ziua de lungă. Tu mi-ai cerut ajutor, nu-i așa ?

Mary se rușină și nu prea știa ce să răspundă.

— Nu v-am mulțumit încă pentru că ați venit atît de prompt la Hanul Jamaica, zise ea și nici că mi-ați oferit un pat în care să dorm noaptea trecută și astăzi. Mă considerați nerecunoscătoare.

— N-am zis asta. Mă miram doar de răbdarea ta. Nu bătuse ora două cînd te-am poftit la culcare azi dimineață și acum e ora șapte seara. Cîteva ore bune ; și lucrurile nu se aranjează de la sine.

— Nu v-ați culcat după ce ați plecat de la mine ?

— Am dormit pînă la opt. Am luat apoi micul dejun și am pornit iarăși la drum. Calul cel sur e șchiop și nu l-am putut folosi, așa că am umblat cam încet cu celălalt. A mers teleap-teleap, ca un melc, pînă la Hanul Jamaica și de acolo la North Hill.

— Ați fost la North Hill ?

— Domnul Bassat m-a invitat la masa de prînz. Cred că am fost vreo zece persoane și fiecare își spunea părerea cu voce tare în urechea surdă a vecinului. Masa a durat mult și m-am bucurat cînd s-a sfîrșit. Oricum, toți am fost de comun acord că ucigașul unchiului tău nu va fi multă vreme liber.

— Domnul Bassat bănuiește pe cineva ?

Vocea lui Mary era reținută, iar ochii și-i ținea în farfurie. Mîncarea avea gust de rumeguș.

— Domnul Bassat e în stare să se bănuiască și pe sine însuși. A interogat pe toți locuitorii pe o rază de zece mile și numărul celor care nu au fost acasă noaptea trecută este foarte mare. Va dura o săptămînă sau chiar mai mult ca să afle adevărul de la toți ; dar nu contează, pe domnul Bassat nu-l poate împiedica nimeni și nimic.

— Ce-au făcut cu... cu mătușa mea ?

— Au fost duși amîndoi la North Hill azi dimineață și urmează să fie înmormîntați acolo. Totul a fost aranjat, așa că nu trebuie să te preocupe asta. În ceea ce privește restul... ei bine, vom vedea.

— Și comis-voiajorul ? Nu i-au dat drumul ?

— Nu, e la loc sigur sub lacăt, înjurînd în vînt cît îl ține gura. Nu mă interesează comis-voiajorul. Cred că nici pe tine.

Mary puse la loc furculița pe care o dusese la gură, fără să atingă carnea din ea.

— Ce vreți să spuneți ? întrebă ea gata de apărare.

— Repet, nu te interesează comis-voiajorul. Înțeleg asta foarte bine, pentru că n-am văzut niciodată pînă acum un individ mai dezagreabil și mai antipatic. Am aflat de la Richards, grăjdarul domnului Bassat, că l-ai suspectat pe comis-voiajor de crimă și i-ai spus și domnului Bassat. De aici concluzia mea că nu-ți pasă de el. Păcat pentru noi toți că acea cameră baricadată i-a dovedit nevinovăția. Ar fi fost un țap ispășitor excelent și ne-ar fi scăpat de multe necazuri.

Preotul mînca nemaipomenit de bine, pe cînd Mary se juca doar cu mîncarea, iar cînd el îi oferi o a doua porție, o refuză.

— Ce a făcut comis-voiajorul de ți-a stîrnit supărarea într-o asemenea măsură ? se interesă el, insistînd asupra acestui subiect.

— M-a atacat cîndva.

— M-am gîndit la asta. Reacție specifică unui anumit tip de indivizi. I-ai rezistat, desigur ?

— Cred că l-am rănit. Nu m-a mai atins a doua oară.

— Nu, presupun că nu. Cînd s-a întîmplat ?

— În ajunul Crăciunului.

— După ce te-am lăsat la Five Lanes ?

— Da.

— Încep să înțeleg. Deci nu te-ai întors la han în noaptea aceea ? Te-ai întîlnit cu hangiul și prietenii lui pe șosea.

— Da.

— Și te-au luat cu ei pe țărm ca să mai aibă o distracție în plus.

— Vă rog, domnule Davey, nu mai îmi puneţi întrebări. Prefer să nu mai vorbesc despre noaptea aceea, nici acum şi nici în viitor, niciodată. E mai bine ca unele lucruri să rămînă îngropate adînc.

— Nu vei mai vorbi despre asta, Mary Yellan. Eu sînt de vină că te-am lăsat să-ţi continui drumul singură. Aşa cum eşti acum, cu ochii senini şi pielea curată, cu felul în care îţi ţii capul şi mai ales bărbia, nu s-ar zice că ai trecut prin atîtea. Cuvîntul unui preot de ţară s-ar putea să nu exprime prea multe... dar ai dat dovadă de un curaj remarcabil. Te admir.

Îl privi, apoi îşi luă ochii de la el şi începu să fărîmiţeze bucata de pîine din mînă.

— Cînd mă gîndesc la comis-voiajor continuă el, după o vreme, punîndu-şi o porţie uriaşă de compot de goldane, socotesc că asasinul a fost foarte neglijent, că nu s-a uitat în camera baricadată. Probabil o fi fost grăbit, dar cîteva minute n-ar fi contat şi întreaga chestiune s-ar fi rezolvat altfel.

— În ce fel, domnule Davey ?

— Ei, trecînd cheltuielile în contul comis-voiajorului.

— Vreţi să spuneţi că ar fi putut să-l omoare şi pe el ?

— Precis. Comis-voiajorul nu-i nici o podoabă pentru omenire cît trăieşte, mort ar fi cel puţin hrană pentru viermi. Asta e părerea mea. Ba mai mult, dacă asasinul ar fi ştiut că te-a atacat, ar fi avut un motiv destul de puternic să-l omoare.

Mary îşi tăie o felie de prăjitură, pe care n-o voia şi o vîrî cu forţa în gură. Prefăcîndu-se că mănîncă, reuşea să se stăpînească. Totuşi, mîna în care ţinea furculiţa îi tremura şi nu reuşi să termine prăjitura.

— Eu nu văd, zise ea, ce am eu de-a face cu această chestiune.

— Ai o părere prea modestă despre tine, replică el.

Continuară să mănînce în linişte, Mary cu capul plecat şi cu ochii fixaţi în farfurie. Instinctul îi spunea că preotul se joacă cu ea, cum se joacă pescarul cu un peşte în undiţă. În cele din urmă, nu mai putu aştepta şi-i scăpă o întrebare.

— Deci domnul Bassat şi ceilalţi n-au prea făcut progrese şi criminalul se află încă în libertate ?

— Oh, dar nu ne-am mişcat chiar aşa de încet. S-a făcut un oarecare progres. Comis-voiajorul, de pildă, într-o încercare disperată de a-şi salva pielea, a depus cea mai bună mărturie sub prestare de jurămînt, dar nu ne-a ajutat prea mult. Avem de la el o relatare precisă asupra celor întîmplate pe coasta mării în ajunul Crăciunului — unde, zice el, n-a participat — precum şi frînturi asupra celor ce s-au petrecut în lunile din urmă. Printre altele am auzit despre căruţele care veneau la Hanul Jamaica în timpul nopţii. Ne-a dat şi numele tovarăşilor săi, adică al acelora pe care îi cunoştea. Se pare că organizaţia era cu mult mai mare decît se presupunea.

Mary nu zise nimic. Refuză din cap gogoldanele pe care i le oferi.

— De fapt, continuă preotul, a mers pînă acolo, încît a sugerat că proprietarul Hanului Jamaica era conducător doar cu numele și că primea ordine de la un superior de-al lui. Asta, desigur, dă o nouă față lucrurilor. Domnii s-au agitat și s-au neliniștit. Ce zici de teoria comis-voiajorului ?

— E posibil, bineînțeles.

— Cred că și tu mi-ai sugerat odată același lucru.

— Se poate. Nu țin minte.

— Dacă lucrurile stau așa, s-ar părea că necunoscutul conducător și asasin sînt una și aceeași persoană. Nu ești de aceeași părere ?

— Ba da, cred că da.

— Asta ar simplifica problema în mod considerabil. Putem neglija prostimea din bandă ca să căutăm pe cineva cu creier și personalitate. Ai văzut vreodată o asemenea persoană la Hanul Jamaica ?

— Nu, niciodată.

— Probabil o fi umblat pe furiș, în liniștea nopții, cînd tu și mătușă-ta erați în pat și dormeați. Nu venea pe drum pentru că ați fi auzit tropotul copitelor calului. Dar există posibilitatea să fi venit pe jos, nu-i așa ?

— Da, există această posibilitate, așa cum spuneți dumneavoastră.

— În care caz omul cunoaște regiunea mlaștinilor sau cel puțin împrejurimile. Unul dintre domni a sugerat că ar trăi în apropiere... adică

la o distanță ce poate fi parcursă pe jos ori călare. De aceea, domnul Bassat intenționează să ancheteze pe toți locuitorii pe o rază de zece mile, așa cum ți-am explicat cînd am început să mîncăm. Deci, după cum vezi, plasa se va strînge în jurul criminalului și, dacă mai zăbovește mult, va fi prins. Toți sîntem convinși de aceasta. Ai și terminat ? Ai mîncat foarte puțin.

— Nu mi-e foame.

— Îmi pare rău. Hannah o să creadă că plăcinta ei n-a fost apreciată. Ți-am spus că am văzut o cunoștință de-a ta azi ?

— Nu, nu mi-ați spus. N-am nici un alt prieten decît pe dumneavoastră.

— Mulțumesc, Mary Yellan. Acesta e un compliment drăguț și îl voi considera în mod corespunzător. Dar nu ești întru totul sinceră. Ai o cunoștință : mi-ai spus-o tu cu gura ta.

— Nu știu la cine vă gîndiți, domnule Davey.

— Haide, acum. Nu te-a dus fratele hangiului la bîlci la Launceston ?

Mary își strînse mîinile sub masă pînă îi intrară unghiile în carne.

— Fratele hangiului ? repetă ea, ca să cîștige timp. Nu l-am mai văzut de atunci. Credeam că a plecat de pe-aici.

— Nu, a mai trecut pe-aici de la Crăciun. Mi-a spus el însuși. De fapt, auzise că ți-am oferit adăpost și a venit la mine cu un mesaj pentru tine. „Spuneți-i că-mi pare foarte rău“. Asta a zis. Presupun că s-a referit la mătușa ta.

— Asta-i tot ce-a spus ?

— Cred că ar fi zis mai multe, dar ne-a întrerupt domnul Bassat...

— Domnul Bassat ? Era acolo domnul Bassat cînd a vorbit cu dumneavoastră ?

— Bineînțeles. Erau mulți domni în cameră. A fost exact înainte de a pleca de la North Hill în seara asta, cînd s-au terminat discuțiile pentru ziua de azi.

— De ce a fost Jem Merlyn prezent la discuție ?

— Avea dreptul, presupun, în calitate de frate al decedatului. Nu pare prea mișcat de pierderea lui, dar probabil aveau idei diferite.

— L-au... l-au interogat domnul Bassat și ceilalți domni ?

— S-a vorbit foarte mult toată ziua. Tînărul Merlyn pare a fi inteligent. Răspunsurile lui erau foarte iscusite. Cred că are mult mai multă minte decît a avut vreodată fratele lui. Mi-ai spus că duce o viață cam nesigură, dacă îmi amintesc. Fură cai, mi se pare.

Mary încuviință din cap. Degetele ei schițară un model pe fața de masă.

— Se pare că făcea acest lucru cînd n-avea altceva mai bun de făcut, zise preotul, dar, cînd s-a ivit o șansă ca să-și folosească inteligența, a profitat de ea și cred că nu e o vină prea mare. Fără îndoială, a fost bine plătit.

Vocea aceea blîndă o călca pe nervi, fiecare cuvînt înțepîndu-i ca un ac. Își dădea seama că o învinsese și că nu se mai putea preface indiferentă. Își ridică fața spre el, cu ochii plini de suferință și își întinse mîinile în semn de rugă.

— Ce-o să-i facă, domnule Davey ? Ce-o să-i facă ?

Ochii decolorați și inexpresivi o priviră ; pentru prima oară văzu o umbră trecînd peste ei și o licărire de surpriză.

— Să-i facă ? zise el în mod vădit încurcat. De ce să-i facă ceva ? Bănuiesc că a făcut pace cu domnul Bassat și nu mai are de ce să se teamă. După serviciul pe care l-a făcut n-o să-i mai arunce în față vechile păcate.

— Nu vă înțeleg. Ce serviciu a făcut ?

— În seara asta îți merge mintea încet, Mary Yellan, iar eu parcă aș vorbi în cimilituri. Nu știai că Jem Merlyn l-a denunțat pe fratele său ?

Mary se holbă prostește la el ; creierul refuza să-i mai funcționeze. Repeta cuvintele după el, ca un copil care învață o lecție.

— Jem Merlyn l-a denunțat pe fratele său ?

Preotul își împinse farfuria la o parte și începu să pună lucrurile în ordine pe tavă.

— Desigur, zise el. Așa mi-a dat de înțeles domnul Bassat. Se pare că moșierul personal s-a întîlnit cu prietenul tău la Launceston în ajunul Crăciunului și l-a dus la North Hill ca să încerce un experiment. „Mi-ai furat calul", a zis el, „și ești un ticălos la fel de mare ca și fratele tău. Am puterea să te bag în pușcărie mîine și să nu mai vezi nici un cal timp de doisprezece ani, ori mai mult. Dar te las liber dacă îmi aduci dovezi că fratele

tău de la Hanul Jamaica este omul pe care-l cred eu."

— Tînărul tău prieten a cerut timp și cînd timpul a expirat, a dat din cap. „Nu", a zis el, „trebuie să-l prindeți dumneavoastră personal, dacă îl vreți. Să mă ia naiba dacă tratez cu justiția."

Dar moșierul i-a vîrît sub nas un anunț oficial. „Privește, Jem", a zis el, „și spune-mi ce crezi despre asta. În ajunul Crăciunului a fost cel mai sîngeros naufragiu de cînd «Lady Gloucester» s-a izbit de țărm, mai sus de Padstow, iarna trecută. Acum o să te răzgîndești ?". Cît privește restul povestirii, am auzit puțin din cele spuse de moșier — oamenii veneau și plecau tot timpul, îți amintești probabil — dar am înțeles că prietenul tău a scăpat din cătușe și a luat-o la sănătoasa în timpul nopții. S-a întors ieri dimineață, cînd toți credeau că n-o să-l mai vadă și s-a dus direct la moșier, pe cînd acesta ieșea din biserică și i-a zis cît se poate de calm : „Foarte bine, domnule Bassat, veți avea dovada". Pentru asta am făcut adineaori observația că Jem Merlyn are mai multă minte decît fratele său.

Preotul strînsese masa și pusese tava în colț, iar acum continua să-și țină picioarele întinse în fața căminului și să stea în tihnă în scaunul îngust cu spătarul înalt. Mary nu-i lua în seamă mișcările. Privea țintă înaintea ei, cu mintea zăpăcită, cum se spune, din cauza veștilor primite, dovezile pe care le clădise

cu teamă și durere împotriva bărbatului iubit se prăbușeau ca un pachet de cărți.

— Domnule Davey, zise ea încet, eu cred că sînt cea mai mare proastă ce s-a născut vreodată în Cornwall.

— Cred că da, Mary Yellan, zise preotul.

Tonul sec, atît de tăios, după vocea aceea blîndă, pe care ea o cunoștea, era ca o mustrare și o acceptă cu umilință.

— Indiferent ce se va întîmpla, continuă ea, acum pot înfrunta viitorul cu curaj și fără rușine.

— Asta mă bucură, răspunse el.

Mary își dădu la o parte părul care-i căzuse pe față și zîmbi pentru prima oară de cînd o cunoștea. Neliniștea și teama o părăsiră în cele din urmă.

— Ce-a mai zis și făcut Jem Merlyn ? întrebă ea.

Preotul își privi ceasul și-l puse la loc cu un oftat.

— Îmi pare rău că nu am timp să-ți povestesc, dar s-a făcut ora opt. Pentru noi doi orele se scurg prea repede. Cred că deocamdată am vorbit de-ajuns despre Jem Merlyn.

— Mai spuneți-mi un lucru... era la North Hill cînd ați plecat ?

— Da. De fapt ultima lui remarcă m-a făcut să mă grăbesc spre casă.

— Ce v-a zis ?

— Nu mi s-a adresat mie personal. Și-a anunțat intenția de a merge în seara asta la potcovarul din Warleggan.

— Domnule Davey, dumneavoastră vă amuzați pe seama mea ?

— Categoric, nu. Pînă la Warleggan e un drum lung, dar sper că se va descurca prin întuneric.

— Ce legătură are vizita lui la potcovar cu dumneavoastră ?

— Îi va arăta cuiul găsit în iarbă lîngă Hanul Jamaica. Cuiul este de la potcoava unui cal ; a fost o treabă făcută fără grijă. Era un cui nou și Jem Merlyn, care e hoț de cai, știe cum lucrează fiecare potcovar din regiunea mlaștinilor. „Priviți aici", i-a zis moșierului. „L-am găsit azi dimineață pe cîmpul din spatele hanului. Ați terminat discuțiile și nu mai aveți nevoie de mine, așa că o să merg călare pînă la Warleggan, cu voia dumneavoastră, ca să i-l arunc în față lui Tom Jory ca pe o lucrare făcută fără pricepere.

— Bine și ce-i cu asta ? întrebă Mary.

— Ieri a fost duminică, nu-i așa ? Duminica nici un potcovar nu-și practică meseria decît dacă are un deosebit respect pentru clientul său. Un singur călător a trecut ieri pe lîngă fierăria lui Tom Jory și a cerut un cui nou pentru calul său șchiop. Cred că era în jur de ora șapte seara. După asta călătorul și-a continuat drumul pe la Hanul Jamaica.

— De unde știți ? întrebă Mary.

— Călătorul era preotul din Altarnun, răspunse el.

CAPITOLUL 17

ÎN CAMERA SE AȘTERNUSE LINIȘTE. Deși focul ardea, în aer plutea o răceală care nu fusese mai înainte. Fiecare aștepta să vorbească celălalt. Mary îl auzi pe Francis Davey înghițind o dată. În cele din urmă, îl privi în față și văzu ceea ce se așteptase : ochii spălăciți și neclintiți o priveau fix peste masă, dar nu mai erau reci, ci ardeau, în sfîrșit, ca două flăcări, sub masca albă a feței. Știa acum că o va birui, totuși nu scotea o vorbă ; se agăța de ignoranță ca de un colac de salvare, contînd pe timp, singurul ei aliat.

Ochii lui Davey o forțau să vorbească, dar ea continua să-și încălzească mîinile la foc, silindu-se să zîmbească.

— Vă place să fiți misterios în seara asta, domnule Davey.

El nu răspunse imediat. Îl auzi înghițind din nou, apoi îl văzu aplecîndu-se înainte. Imediat schimbă subiectul conversației.

— Astăzi ți-ai pierdut încrederea în mine, înainte să vin acasă, zise el. Te-ai dus la biroul meu și ai găsit desenul ; te-a tulburat.

Nu, nu te-am văzut ; nu sînt dintre aceia care se uită prin gaura cheii, dar am văzut că fusese mișcată hîrtia. Te-ai întrebat și acum, ca mai înainte : „Ce fel de om e acest preot din Altarnun ?“ și, cînd mi-ai auzit pașii pe potecă, te-ai ghemuit în scaun, înaintea focului, ca să nu mă privești în față. Nu te sfii de mine, Mary Yellan ; nu mai e nevoie să ne prefacem, putem fi sinceri unul față de celălalt, tu și cu mine.

Mary se uită la el, apoi își întoarse privirea în altă parte ; în ochii lui era un mesaj pe care se temea să-l citească.

— Îmi pare rău că m-am dus la sertar, zise ea. O astfel de faptă e de neiertat și încă nu-mi pot da seama cum de-am putut-o face. Cît privește desenul, eu nu mă pricep la asemenea lucruri și nu pot spune dacă e bun sau rău.

— Nu contează dacă e bun ori rău, important e că te-a speriat.

— Da, domnule Davey, într-adevăr.

— Ți-ai zis atunci din nou : „Omul acesta e un monstru al naturii și lumea lui e alta decît a mea“. Aveai dreptate, Mary Yellan. Eu trăiesc în trecut, cînd oamenii nu erau atît de umili cum sînt astăzi. Oh, nu e vorba de eroii tăi din istorie, îmbrăcați cu pieptar, pantaloni și pantofi cu vîrful ascuțit — aceștia nu mi-au fost niciodată prieteni — ci de începuturile lumii, mult în urmă, cînd rîurile și marea erau una și zeii cei bătrîni umblau pe dealuri.

Se ridică de pe scaun și rămase în fața șemineului, o figură neagră uscățivă, cu părul

și ochii albi, cu vocea blîndă, așa cum i-o cunoscuse la început.

— Dacă ai fi un om învățat, zise el, ai înțelege, dar ești femeie, care trăiești deja în secolul al nouăsprezecelea și din cauza aceasta limbajul meu ți-e străin. Da, sînt un monstru al naturii și un monstru al timpului. Nu aparțin acestor vremuri, de la naștere sînt împotriva acestei epoci și a omenirii. E greu să găsești pace în secolul al nouăsprezecelea. Liniștea a dispărut chiar și de pe dealuri. Credeam că o voi găsi în biserica lui Hristos, dar dogmele ei m-au scîrbit ; întreaga doctrină se bazează pe un basm. Hristos însuși nu-i decît o marionetă creată de oameni. Oricum vom putea vorbi despre aceste lucruri cînd vom scăpa de furia și zarva urmăririi. Avem în fața noastră veșnicia. Cel puțin beneficiem de un singur lucru : nu avem catrafuse sau bagaje, putem călători ușor, cum se călătorea în vechime.

Mary își ridică privirea spre el, în timp ce mîinile strîngeau marginile scaunului.

— Nu vă înțeleg, domnule Davey.

— Ba da, mă înțelegi foarte bine. Ți-ai dat seama pînă acum că eu l-am omorît pe proprietarul Hanului Jamaica și pe nevastă-sa de asemenea ; nici comis-voiajorul n-ar trăi dacă aș fi știut de existența lui. În timp ce îți vorbeam, reconstituiai în minte întreaga poveste, element cu element. Știi că eu dirijam fiecare mișcare făcută de unchiul tău și el era căpetenie doar cu numele. Am stat cu el aici noaptea pe scaunul tău și cu harta Cornwall-ului întinsă pe masă în fața noastră. Joss Merlyn,

teroarea regiunii, își frămînta pălăria în mîini și își atingea cîrlionțul de păr de pe frunte cînd îi vorbeam. Era ca un copil în acest joc, neputincios fără ordinele mele, un biet lăudăros, care abia își putea deosebi mîna dreaptă de cea stîngă. Vanitatea lui era un fel de legătură între noi și cu cît îi era mai mare faima printre tovarășii săi, cu atît era mai încîntat. Am avut succese împreună și m-a slujit bine ; nimeni nu știa de tovărășia noastră. Tu ai fost obstacolul de care ne-am împiedicat, Mary Yellan. Cînd ai venit printre noi, cu ochii tăi mari, cercetători, cu mintea iscoditoare și curajoasă, am știut că se apropia sfîrșitul. În orice caz, am dus jocul pînă la ultima limită și timpul a fost acela care i-a pus capăt. Cît m-ai plictisit cu curajul și conștiința ta și cît te-am admirat pentru asta ! Cred că m-ai auzit în camera de oaspeți de la han și te-ai furișat pînă la bucătărie de unde ai văzut funia după grindă : aceasta a fost prima ta provocare. Apoi te-ai furișat printre mlaștini după unchiul tău, care avea întîlnire cu mine pe Roughtor și, după ce l-ai pierdut pe el, te-ai întîlnit cu mine și m-ai făcut confidentul tău. Ei bine, am devenit prietenul tău, și ți-am dat sfaturi bune, nu-i așa ? Cred că nici un magistrat nu-ți putea da altele mai bune. Unchiul tău nu știa nimic de alianța noastră ciudată ; de altfel, nici n-ar fi priceput nimic. El și-a atras moartea asupră-și prin neascultare. Îți cunoșteam întrucîtva hotărîrea și-mi dădeam seama că-l vei trăda la prima ocazie.

De aceea, el nu trebuia să-ți ofere nici una și timpul ți-ar fi potolit bănuielile. Dar, probabil, unchiul tău a băut în ajunul Crăciunului pînă și-a pierdut mințile și, purtîndu-se ca un sălbatic și un nebun, a aprins întregul ținut. Atunci am știut că se dăduse de gol și cu funia în jurul gîtului va juca ultima lui carte, dînd în vileag că eu sînt căpetenia. De aceea trebuia să moară, Mary Yellan, și mătușa ta, care era umbra lui ; și dacă ai fi fost și tu la Hanul Jamaica noaptea trecuta, cînd eu am fost pe-acolo, ai fi... nu, tu nu ai fi murit.

Se aplecă înspre ea și, luîndu-i mîinile o ridică în picioare la înălțimea lui ; ea îl privi în ochi.

— Nu, repetă el, tu nu ai fi murit ; ai fi venit cu mine așa cum vei veni în noaptea aceasta.

Mary îl privi fix, urmărindu-i ochii. Nu putea citi nimic în ei, erau limpezi și reci ca totdeauna, dar strînsoarea mîinilor era fermă și nu promitea nici o slăbire.

— Vă înșelați, zise ea, m-ați fi omorît atunci, așa cum o să mă omorîți acum. Nu vin cu dumneavoastră, domnule Davey.

— Mai bine moarte decît dezonoare ? zise el zîmbind și linia subțire a gurii sfărîma masca de pe chip. Nu te pun în fața unor asemenea probleme. Ai dobîndit cunoștințe despre lume din cărți vechi, Mary, unde diavolul poartă o coadă sub pelerină și suflă foc pe nări. Te-ai dovedit a fi un adversar periculos și prefer să te am alături de mine ; acesta e tributul. Ești tînără și ai o anumită

grație pe care nu vreau s-o distrug. În plus, cu timpul vom reînnoda firele primei noastre prietenii care s-a spulberat în seara aceasta,

— Sînteți îndreptățit, domnule Davey, să mă tratați ca pe o copilă și o proastă, zise Mary. Am fost și una și alta de cînd v-am întîlnit în seara aceea de noiembrie. Prietenia dintre noi ar fi fost o batjocură și o dezonoare ; mi-ați dat sfaturi cînd pe mîinile dumneavoastră de abia se uscase sîngele unui om nevinovat. Unchiul meu cel puțin era cinstit : beat sau treaz vorbea fără să vrea despre crimele lui, iar noaptea le visa... spre groaza lui. Dar dumneavoastră... purtați veșminte de slujitor al lui Dumnezeu ca să vă feriți de bănuieli ; vă ascundeți în dosul crucii. Dumneavoastră îmi vorbiți de prietenie...

— Revolta și supărarea ta îmi plac cu atît mai mult, Mary Yellan, replică el. În tine există aceeași energie și cutezanță pe care o aveau femeile din vechime. Tovărășia ta nu-i de lepădat. Hai să nu mai amestecăm religia în discuția noastră. Cînd mă vei cunoaște mai bine, vom reveni la ea și atunci îți voi povesti cum am căutat să fug de mine însumi prin creștinism și am aflat că e construit pe ură, invidie și lăcomie — toate atributele artificiale ale civilizației, pe cînd barbarismul vechi și păgîn era simplu și pur. Mi-e sufletul bolnav... sărmană Mary, trăiești din plin în secolul al nouăsprezecelea și mă privești cu ochi uimiți de faun, pe mine, care mă consider un monstru al naturii și o rușine pentru mica

ta lume. Ești gata ? Pelerina atîrnă în hol și eu aștept.

Mary se trase spre perete cu ochii la ceas ; fără să scape însă din strînsoarea mîinilor lui.

— Înțelege-mă, zise el blînd, casa este goală, știi doar, și nimeni nu ți-ar auzi strigătele. Buna Hannah e în căsuța ei lîngă cămin, dincolo de biserică. Sînt mai puternic decît bănuiești. O biată nevăstuică albă pare destul de firavă și te poate înșela, nu-i așa ?... dar unchiul tău îmi cunoștea puterea. Nu vreau să-ți fac nici un rău, Mary Yellan, și nici nu vreau, de dragul liniștii, să-ți stric frumusețea, dar va trebui s-o fac dacă nu te supui. Hai, unde e spiritul acela de aventură care ți-era propriu ? Unde ți-e curajul și vitejia ?

Privind la ceas, Mary își dădu seama că preotul era deja în întîrziere și că îi mai rămăsese puțin timp. Cu toate că încerca să-și ascundă nerăbdarea, ea se vedea în licărirea ochilor și în buzele strînse. Era ora opt și jumătate și, probabil, pînă acum Jem vorbise cu fierarul de la Warleiggan. Între ei erau vreo douăsprezece mile, nu mai mult. Și Jem nu era prost, cum fusese ea. Se gîndi rapid, cîntărindu-și șansele eșecului sau ale succesului. Dacă va merge cu Francis Davey va fi o povară pentru el și o frînă : acest lucru era inevitabil și probabil s-a gîndit la el. Potera va fi pe urmele lui și prezența ei îl va trăda în cele din urmă. Dacă ar refuza să meargă, s-ar alege cu un cuțit în inimă, în cel mai fericit caz, pentru că nu s-ar împovăra el cu un însoțitor rănit, cu toate lingușelile lui.

Îi spusese că e vitează și că are spirit de aventură. Ei bine, atunci va vedea pînă unde o va duce curajul și că e în stare să-și riște tot atît cît și el viața. Dacă era nebun — și ea credea că este — atunci nebunia îl ducea la pierzanie ; dacă nu era nebun, ea va fi pentru el același obstacol care fusese de la început, de cînd și-a măsurat inteligența ei de fată cu mintea lui. Ea avea legea de partea ei, el era un proscris în infernul pe care singur și-l crease.

În momentul acela, zîmbi și-l privi în ochi : se hotărîse.

— Voi veni cu dumneavoastră, domnule Davey, zise ea, dar veți constata că sînt un ghimpe în carne și o piatră în drumul dumneavoastră. În cele din urmă veți regreta.

— Vino ca dușman sau prieten, mi-e indiferent, îi spuse el. Vei fi piatra de moară în jurul gîtului meu și te voi iubi pentru asta și mai mult. Vei renunța curînd la afectare și la toate zorzoanele civilizației pe care ți le-ai însușit din copilărie. Te voi învăța să trăiești, Mary Yellan, cum nu au mai trăit bărbații și femeile de patru mii de ani, dacă nu mai mult.

— N-o să aveți în mine nici un tovarăș de drum, domnule Davey.

— De drum ? Cine a vorbit de drum ? O să mergem prin mlaștini și dealuri. Vom călca pe granit și iarbă neagră, la fel cum făceau druizii înaintea noastră.

Ar fi putut să-i rîdă în față, dar el se întoarse spre ușă și i-o ținu deschisă. Se înclină în fața lui, batjocoritoare, cînd ieși în coridor.

Avea un chef nebun de aventură și nu se mai temea nici de el, nici de noapte. Nimic nu mai conta acum pentru că bărbatul pe care-l iubea era liber și nepătat de sînge. Îl putea iubi fără rușine și o putea spune în gura mare dacă avea chef ; știa ceea ce făcuse pentru ea și că va reveni la ea. Îl auzea, în imaginația ei, urmărindu-i călare pe șosea, îi auzea chemarea și strigătul triumfător.

Îl urmă pe Francis Davey la grajd unde îi așteptau caii înșeuați ; la asta nu se așteptase.

— Nu aveți de gînd să luați cabrioleta ? întrebă ea.

— Nu ești tu o povară destul de mare, ca să mai iau și alt bagaj ? replică el. Nu, Mary, trebuie să călătorim ușor și liberi. Tu știi să călărești ; oricare femeie născută la fermă știe să călărească ; eu o să-ți țin dîrlogii. Nu-ți pot promite că vom merge repede, din păcate, deoarece pe calul cel mărunt l-am muncit astăzi mult și n-o să meargă prea bucuros ; cel sur e șchiop, după cum știi și n-o să poată merge cale lungă. Ah, Restless, dacă ai ști că tu ești pe jumătate vinovat pentru această plecare ; cînd ți-ai lepădat cuiul în iarba neagră, ți-ai trădat și stăpînul. Drept pedeapsă va trebui să duci în spinare o femeie.

Noaptea era întunecoasă, aerul umed și vîntul rece. Cerul se acoperise de nori, luna nu se vedea. Nu va fi lumină pe drum și caii nu se vor vedea. Părea că prima aruncare a zarurilor era potrivnică lui Mary și noaptea însăși îl favoriza pe preotul din Altarnun. Urcă în

şa, întrebîndu-se dacă un strigăt sau un țipăt după ajutor ar trezi satul adormit, dar chiar în clipa cînd acest gînd îi trecu prin minte, îi simți mîna pe picior, ca să-l vîre în scară şi, privindu-l, văzu strălucirea oțelului sub pelerină ; el își înălță capul și zîmbi.

— Ar fi o nebunie, Mary, zise el. În Altarnun oamenii se culcă devreme şi pînă cînd s-ar ridica din pat şi s-ar freca la ochi, eu aş fi departe printre mlaştini, iar tu... tu ai zace cu fața în jos cu iarba umedă drept pernă şi cu tinerețea şi frumusețea ruinate. Hai, acum, dacă ți-e frig la mîini şi la picioare, o să te încălzeşti călărind, iar Restless te va duce bine.

Ea nu zise nimic, doar luă dîrlogii în mînă. Mersese prea departe în jocul ei de-a destinul şi trebuia să-l joace pînă la sfîrşit.

El urcă pe calul cel mărunt murg, cu cel sur legat de el şi porniră în călătoria lor stranie ca doi pelerini.

După ce trecură de biserica tăcută şi întunecată, preotul îşi ridică pălăria neagră cu borul lat, descoperindu-şi capul.

— Să mă fi auzit predicînd, zise el. Şedeau în bănci ca oile, întocmai cum i-am desenat, cu gurile căscate şi cu sufletele adormite. Biserica era un acoperiş deasupra capetelor lor, cu patru pereți din piatră şi, pentru că fusese binecuvîntată la început de mîna omului, o socoteau sfîntă. Ei nu ştiu că sub piatra fundației zac oasele strămoşilor lor păgîni şi vechile altare de granit unde se făceau sacrificiile, cu mult înainte de a muri Isus pe cruce. Am stat în biserică la miezul nopții, Mary, şi am ascultat liniştea ; în aer pluteau şoapte şi murmure de nelinişte venite din adîncurile pămîntului şi nu ştiau nimic despre biserică şi despre Altarnun.

Cuvintele parcă avură ecou în mintea ei, purtînd-o înapoi, în coridorul întunecos de la Hanul Jamaica. Îşi aminti cum stătuse acolo cu unchiul ei mort, cum pereții emanau un sentiment de groază şi spaimă născut din cauze străvechi. Moartea lui nu însemna nimic, era doar o repetiție a ceea ce fusese mai înainte, cu mult timp în urmă, cînd pe colina pe care astăzi se înălța Hanul Jamaica nu era decît iarbă neagră şi piatră. Îşi aminti cum tremurase, parcă atinsă de o mînă rece, neomenească ; tremura şi acum, uitîndu-se la Francis Davey cu părul şi ochii lui albi ; ochi care cercetaseră trecutul.

Ajunseră la marginea mlaştinii, la drumul ce ducea spre vad şi continua dincolo de rîu spre inima neagră a mlaştinii unde nu mai era nici un drum şi nici o potecă, doar smocuri de iarbă aspră şi iarbă neagră uscată. Caii se împiedicau mereu în pietre sau se afundau în pămîntul moale de la marginea mlaştinii, dar Francis Davey îşi găsea drumul ca un şoim în văzduh, oprindu-se o clipă să cerceteze iarba de sub el, apoi ocolind-o şi pornind pe pămîntul tare...

Vîrfurile stîncoase ale dealurilor se înălțau în jurul lor, ascunzînd lumea în urmă ; cei

doi cai se pierdeau printre dealurile abrupte. Unul lîngă altul își căutau drumul, cu pași mici, stranii, prin feriga uscată.

Speranța lui Mary începu să se clatine; privi peste umăr la dealurile uriașe în raport cu micimea ei. Între ea și Warleggan se întindeau mile întregi, iar North Hill aparținea deja altei lumi. Peste mlaștini plutea un fel de vrajă străveche ce le făcea inaccesibile și veșnice. Francis Davey le cunoștea secretul și mergea prin întuneric ca un orb în propria-i casă.

— Unde mergem? întrebă ea în cele din urmă.

El se întoarse spre ea zîmbind sub pălăria cu borul lat și arătă cu mîna spre nord.

— Va veni timpul cînd oamenii legii vor cutreiera coastele Cornwall-ului, zise el. Ți-am spus asta în ultima noastră călătorie, cînd ai venit cu mine de la Launceston. Dar în noaptea aceasta și mîine n-o să-i întîlnim, doar pescărușii și păsările sălbatice trăiesc printre stîncile dintre Boscastle și Hartland. Atlanticul mi-a fost prieten înainte; sălbatic și mai neîndurător decît mă așteptam, dar totuși prietenul meu. Ai auzit de vapoare, Mary Yellan, cred, deși în ultima vreme n-ai vrut să vorbești despre ele; un vapor ne va duce din Cornwall.

— Deci vom părăsi Anglia, domnule Davey?

— Ce altceva ai propune? Începînd de azi preotul din Altarnun trebuie să părăsească Sfînta Biserică și să devină din nou un fugar. Vei vedea Spania, Mary, și Africa și vei învăța ceva despre soare; vei simți nisipul deșertului sub picioare, dacă vrei. Mie puțin îmi pasă unde mergem; tu vei alege. De ce zîmbești și clatini din cap?

— Zîmbesc pentru că tot ceea ce spui dumneata este fantastic, domnule Davey și imposibil. Știi la fel de bine ca mine că voi fugi de dumneata la prima ocazie și, poate, în primul sat. Am venit cu dumneata în noaptea aceasta pentru că altfel m-ai fi omorît, dar la lumina zilei, în văzul oamenilor vei fi la fel de neputincios cum sînt eu acum.

— Cum ți-e voia, Mary Yellan. Eu sînt gata pentru orice risc. Uiți însă, că, în încrederea ta fericită, coasta nordică a Cornwall-ului n-are nici o legătură cu sudul. Mi-ai spus că ești din Helford, unde drumurile șerpuiesc pe lîngă rîu și satele se înșiră unul după altul. Coasta de nord nu e prea ospitalieră, cum o să afli, de altfel. E pustie și necălcată de piciorul omului, la fel ca și ținutul mlaștinilor și nu vei vedea nici un alt chip în afară de al meu, pînă cînd ajungem la portul pe care-l am în minte.

— Admit asta, zise Mary pe un ton amenințător, născut din teamă; admit chiar că vom ajunge pînă la mare și pe vaporul pe care-l așteptați, părăsind coasta. Numiți orice țară vreți, Africa sau Spania, și credeți că vă voi urma acolo și nu vă voi denunța ca pe-un ucigaș?

— Pînă atunci vei fi uitat de astea, Mary Yellan.

— Să uit că ai ucis pe sora mamei mele?

— Da și multe altele. Vei fi uitat mlaștinile, Hanul Jamaica și micile gafe făcute de picioarele tale, care mi-au ieșit în cale. Vei fi uitat lacrimile vărsate pe drumul de la Launceston și pe tînărul care le-a provocat.

— Vă place să fiți echivoc, domnule Davey.

— Da, și sînt fericit că te-am atins la coarda sensibilă. Oh, nu-ți mușca buza și nu te încrunta. Îți ghicesc gîndurile. Ți-am spus mai înainte că am auzit multe mărturisiri și cunosc visurile femeilor mai bine decît tine. Aici am avantaj față de fratele hangiului.

Zîmbi din nou, linia subțire de pe față frîngîndu-i-se. Mary își întoarse privirea de la el, ca să nu i se vadă ochii care o trădau.

Mergeau în tăcere și, după o vreme, lui Mary i se păru că întunericul nopții devine mai intens, iar atmosfera mai încărcată ; nu mai putea vedea nici dealurile din jurul ei, pe care le văzuse mai înainte. Caii își căutau drumul cu grijă și din cînd în cînd se opreau și sforăiau pe nări, temători parcă și nesiguri pe picioare. Pămîntul era îmbibat cu apă și înșelător. Deși Mary nu mai vedea uscat nici în dreapta nici în stînga, își dădea seama, după iarba moale că erau înconjurați de mlaștini.

Aceasta explica teama cailor. Îl privi pe preot ca să-i ghicească starea de spirit. Ședea în șa, aplecat înainte, forțîndu-se să vadă prin întunericul care devenea mai intens și de nepătruns. După profilul încordat și gura închisă, ca o capcană, își dădu seama că fiecare nerv îi era concentrat asupra drumului, devenit

pe neașteptate primejdios. Nervozitatea calului se transmisese călărețului și Mary se gîndea la mlaștini așa cum le văzuse în timpul zilei : smocurile de iarbă cafenie legănîndu-se în bătaia vîntului și încolo, mai departe, trestiile subțiri tremurînd și foșnind la cea mai ușoară adiere, îngrămădite laolaltă și mișcîndu-se ca o forță unică, în timp ce sub ele apa neagră aștepta în tăcere. Știa că înșiși oamenii mlaștinilor se puteau rătăci sau șovăi în mersul lor și că acela care înainta plin de încredere o clipă se putea împiedica în următoarea, scufundîndu-se fără veste. Francis Davey cunoștea mlaștinile, dar chiar și el nu era infailibil și se putea rătăci.

Un pîrîu bolborosea și murmura ; un altul se auzea curgînd printre pietre de la o milă depărtare sau chiar mai mult ; dar apa mlaștinilor nu scotea nici un sunet. Prima alunecare putea fi și ultima. Nervii îi erau încordați din cauza așteptării și, pe jumătate conștientă, se pregătea să se arunce din șa dacă va șovăi cumva calul pe neașteptate și va bîjbîi ca un orb prin buruienile înăbușitoare. Îl auzi pe preot înghițind și ticul acesta îi accentuă teama. El se uita în dreapta și-n stînga, după ce-și scoase pălăria de pe cap ca să vadă mai bine. Umezeala îi strălucea în păr și-i pătrunsese în veșminte. Mary privea la pîcla ce se ridica din pămînt. Simțea în nări mirosul pătrunzător și acru de trestii putrede. Și apoi, drept în fața lor, barîndu-le drumul, se desprinse din întuneric un val uriaș de ceață, un perete alb care înăbușea orice miros și sunet.

Franics Davey trase de dîrlogi și caii îl ascultară imediat, tremurînd și forăind, aburul de pe ei pierzîndu-se în ceață.

Așteptară o vreme, deoarece ceața de pe mlaștini poate dispărea la fel de neașteptat cum apare, dar de data aceasta nu se vedea nici o înseninare, nici un semn de subțiere. Îi învăluia ca o pînză de păianjen.

Francis Davey se întoarse spre Mary : părea o stafie alături de ea, cu ceață pe pleoape și păr, cu masca albă a feței impenetrabilă ca totdeauna.

— Zeii s-au întors împotriva mea în cele din urmă, zise el. Cunosc cețurile astea de multă vreme și aceasta nu se va ridica decît peste cîteva ore. Ar fi o nebunie mai mare să ne continuăm drumul printre mlaștini decît să ne întoarcem. Trebuie să așteptăm zorile.

Mary nu zise nimic ; primele ei speranțe îi reveneau ; dar, chiar cînd îi trecu prin minte acest gînd își aminti că ceața aceea împiedica urmărirea lor și că era dușmanul atît al urmăritorului, cît și al celui urmărit.

— Unde sîntem ? întrebă ea.

Preotul apucă dîrlogii calului ei și îi îndrumă pe amîndoi spre stînga, departe de terenul jos, pînă cînd în locul ierbii moi apăru iarbă neagră mai tare și pietre fărîmicioase, în timp ce ceața albă se ținea scai de ei.

— În sfîrșit o să te odihnești, Mary Yellan, zise el. O să ai o grotă drept adăpost și granitul drept pat. Mîine, probabil, o să ajungi din nou în lume, dar în noaptea aceasta vei dormi pe Roughtor.

Caii îl ascultară și-ncepură să urce încet și greoi, pînă ieșiră din ceață pe dealurile întunecate.

Nu peste mult timp, Mary ședea învelită în pelerina ei, ca o fantomă, cu spatele vîrît în scobitura unei stînci. Își cuprinsese genunchii aduși sub bărbie cu brațele, dar chiar și așa aerul rece pătrundea printre faldurile pelerinei atingîndu-i pielea. Vîrful înalt, zimțat al dealului își ridica fața spre cer, ca o coroană, deasupra ceței, iar sub ei norii atîrnau compacți și nemișcați, un zid masiv ce sfida orice încercare de pătrundere prin el.

Aerul era pur, curat ca și cristalul, indiferent față de existența lumii de jos, unde ființele trebuiau să bîjbîie și să se poticnească prin ceață. Vîntul șușotea printre pietre și mișca iarba neagră ; era o adiere ascuțită, ca un cuțit și rece, care sufla peste lespezile ce slujiseră de altare și răsuna prin văgăuni. Sunetele se amestecau între ele devenind un fel de strigăt în văzduh.

După aceea scădeau din nou, se stingeau și o liniște străveche de mormînt cobora în jur. Caii stăteau la adăpostul unui bloc de stîncă, cu capetele unul lîngă altul, dar chiar și ei erau neliniștiți, agitați, întorcîndu-se din cînd în cînd spre stăpîn. El stătea singur la cîțiva yarzi depărtare de Mary, care-i simțea uneori ochii fixați asupra ei, examinînd-o și cîntărind șansele de izbîndă. Era mereu atentă, gata de atac și, cînd el se mișca pe neașteptate sau se întorcea pe lespedea de piatră, își desfăcea

mîinile din jurul genunchilor și aștepta cu pumnii încleștați.

Îi spusese să doarmă, dar somnul nu se apropia de ea. Dacă cumva s-ar fi furișat spre ea în mod viclean, ar fi luptat împotriva lui, l-ar fi lovit cu mîinile, încercînd să-l învingă, la fel cum ar fi trebuit să-și învingă dușmanul. Știa că somnul s-ar putea s-o ia pe neașteptate, fără să-și dea seama, trezindu-se cu mîinile lui reci pe gît și cu fața palidă deasupra ei. I-ar vedea părul alb, scurt, încadrîndu-i chipul, ca un nimb, iar ochii nemișcați și lipsiți de expresie ar străluci la fel ca și mai înainte. Aici era împărăția lui, singură și tăcută, cu piscurile de granit mari și răsucite ca să-l apere și cu ceața albă dedesubt ca să-l ascundă. La un moment dat îl auzi dregîndu-și glasul, de parcă vroia să vorbească, și atunci se gîndi la cît de departe se găseau de tărîmul vieții, două ființe azvîrlite împreună în eternitate, și ceea ce trăia acum era un coșmar fără sfîrșit, iar ea va trebui să se destrame în curînd și să se topească în umbra lui.

El nu zicea nimic ; se auzea doar șoapta vîntului. Creștea și scădea, gemînd printre pietre. Era un vînt nou, care lăsa în urma lui suspine și plînsete, un vînt ce nu venea de nicăieri și nu ajungea la nici un liman. Se năștea din pietre și din pămîntul de sub ele. Cînta prin văgăuni și prin crăpăturile din stînci ; la început un oftat apoi un bocet. Se auzea în văzduh ca un cor al morților.

Mary înfășură pelerina în jurul ei și trase gluga peste urechi ca să înăbușe sunetul, dar

chiar în clipa aceea vîntul se intensifică, zburlindu-i părul, iar un fir de curent se furișă șuierînd în scobitura stîncii din spatele ei.

Tumultul acesta se născuse din nimic, pentru că la poalele dealului ceața deasă stătea lipită de pămînt, îndărătnică și nici o boare de vînt nu adia, ca să risipească norii. Aici în vîrf, vîntul fremăta și plîngea, scotea murmure de teamă, suspina amintindu-și de străvechi vărsări de sînge și vremuri de deznădejde. O melodie sălbatică și rătăcită răsuna în granitul ce se înălța deasupra capului lui Mary, chiar pe piscul Roughtor-ului, de parcă zeii înșiși stăteau acolo cu capetele lor uriașe ridicate spre cer. În imaginația ei auzea șoapta a o mie de voci și tropăitul a o mie de picioare, iar lîngă ea vedea cum pietrele se preschimbă în oameni. Aveau chipuri neobișnuite, mai vechi decît timpul, crestate și colțuroase ca granitul. Vorbeau o limbă pe care nu o înțelegea, iar mîinile și picioarele erau îndoite ca ghearele păsărilor.

Își întorceau ochii lor de piatră asupra ei și priveau prin ea, neluînd-o în seamă, iar ea își dădea seama că era ca o frunză bătută de vînt, mînată încoace și-ncolo, fără o țintă precisă în timp ce ei trăiau și dăinuiau, monștri din vremurile străvechi.

Veneau înspre ea, umăr la umăr, fără să o vadă sau să o audă, mișcîndu-se ca niște ființe oarbe ca s-o distrugă. Țipă brusc și sări în picioare, fiecare nerv din trupul ei vibrînd puternic.

Vîntul se domoli, nu mai era decît o adiere în părul ei. Lespezile de granit stăteau dincolo

de ea, întunecate și nemișcate, ca și mai înainte ; Francis Davey o supraveghea, șezînd cu bărbia pe mîini.

— Ai dormit, zise el.

Îi răspunse că nu, îndoindu-se de propria-i afirmație, mintea ei încă mai luptîndu-se cu visul care nu era vis.

— Ești obosită și totuși stărui să rămîi trează pînă în zori, zise el. E de-abia miezul nopții și mai sînt multe ore de așteptat. Supune-te naturii, Mary Yellan, și destinde-te. Crezi că vreau să-ți fac vreun rău ?

— Nu cred nimic, dar nu pot dormi.

— Te-a pătruns frigul stînd ghemuită în pelerină cu o piatră la spate. Nici eu nu mă simt mult mai bine, dar aici nu e nici o crăpătură în stîncă prin care să vină curentul. Ne-am simți mai bine dacă am sta unul lîngă altul ca să ne încălzim reciproc.

— Nu, mie nu mi-e frig.

— Ți-am făcut această propunere, pentru că eu știu cum e noaptea, zise el. Cel mai frig e spre revărsatul zorilor. Nu e înțelept să stai singură. Vino și reazemă-te de mine, spate în spate și apoi dormi, dacă vrei. N-am nici intenția nici dorința de a te atinge.

Drept răspuns clătină din cap, împreunîndu-și mîinile sub pelerină. Nu-i putea vedea fața, pentru că ședea în umbră cu profilul întors spre ea, dar știa că zîmbește în întuneric și o ia în derîdere pentru că îi este teamă. Îi era frig, așa cum spuse el, trupul îi tînjea după căldură, dar nu vroia ca el să o ocrotească. Mîinile îi amorțiseră, picioarele nu le mai

simțea. Granitul devenise parcă parte din trupul ei, ținînd-o îmbrățișată. Cînd și cînd, cădea într-un vis în care el apărea ca un uriaș, o figură fantastică, avînd părul și ochii albi, care îi pipăia gîtul și-i șușotea în ureche. Ajungea într-o altă lume, populată cu oameni ca el, care cu brațele întinse o împiedicau să înainteze. Se trezea apoi din nou, adusă la realitate de vîntul rece și vedea că nu se schimbase nimic, nici întunericul, nici ceața, nici noaptea însăși, trecuseră doar șaizeci de secunde.

Uneori umbla cu el prin Spania și el îi culegea flori uriașe cu corole purpurii, zîmbindu-i, și, cînd ea le arunca, se agățau de fusta ei, ca niște cîrcei, tîrîndu-se spre gît și ținîndu-se de ea, de parcă voiau s-o otrăvească și s-o ucidă.

Alteori mergea alături de el într-o trăsură, mică și neagră, ca un cărăbuș, iar pereții trăsurii se lăsau asupra lor, presîndu-i laolaltă, storcîndu-se viața și răsuflarea din trupuri pînă ajungeau plați, zdrobiți, distruși, întinși unul lîngă altul pentru veșnicie, ca două lespezi de granit.

Se trezi din acest vis cînd îi simți mîna pe gură și de data aceasta nu mai era halucinația minții ei rătăcite, ci crunta realitate. S-ar fi luptat cu el, dar o ținea strîns, vorbindu-i aspru în ureche și poruncindu-i să stea liniștită. Îi duse mîinile la spate cu forța și i le legă cu propria lui curea, fără grabă și cruzime, ci cu o băgare de seamă rece și calmă. Legătura era bine făcută, dar nu dureroasă și

își plimbă degetul pe sub curea, ca să se asigure că nu-i va roade pielea.

Ea îl urmărea neputincioasă, fixîndu-i ochii, încercînd în acest fel să sesizeze vreun mesaj trimis de creierul lui.

După asta el scoase o batistă din buzunarul hainei și o împături, apoi i-o vîrî în gură, legîndu-i-o la ceafă. Îi era imposibil să mai vorbească sau să strige, trebuia să stea întinsă acolo și să aștepte următoarea mutare din joc.

După ce termină, o ajută să se ridice, deoarece picioarele îi erau libere și putea să umble și o conduse dincolo de lespezile de stîncă spre panta dealului.

— Trebuie să fac asta, Mary, în interesul amîndurora, zise el. Cînd am pornit în această expediție aseară nu m-am gîndit la ceață. Dacă acum voi pierde, va fi din cauza ei. Ascultă la ce se aude și vei înțelege de ce te-am legat și de ce tăcerea ta ar putea totuși să ne salveze.

Stătea pe muchia dealului, ținînd-o de braț și arătîndu-i în jos spre ceața albă de dedesubt.

— Ascultă, zise el din nou. Poate tu auzi mai bine decît mine.

Își dădea acum seama că probabil dormise mai mult decît credea, pentru că întunericul se risipise și se crăpase de ziuă. Norii hoinăreau pe cer amestecați cu ceața, iar la răsărit o lumină slabă vestea soarele palid și șovăitor.

În jurul lor mai era încă ceață, ascunzînd mlaștinile de jos, ca o cortină albă. Urmări direcția mîinii lui, dar nu văzu decît pîclă și iarbă neagră. Ascultă apoi, așa cum o rugase, și departe, departe, din ceață, răzbătea un sunet,

nici strigăt nici chemare, ci un fel de poruncă. La început era prea slab ca să-l distingă și ciudat de ascuțit ; nu avea nimic omenesc în el, nu semăna cu strigătul oamenilor. Se apropia sfîșiind văzduhul cu un oarecare freamăt. Francis Davey se întoarse spre Mary ; mai avea încă pîclă albă pe gene și păr.

— Știi ce-i asta ? întrebă el.

Îl privi fix și clătină din cap, de altfel, chiar dacă ar fi putut vorbi, nu ar fi știut ce să-i spună. Nu auzise un astfel de sunet niciodată. El zîmbi, un zîmbet sinistru, fără viață, ce-i tăia chipul ca o rană.

— Am auzit cîndva și am uitat că moșierul din North Hill are copoi în cotețele sale. E păcat de noi amîndoi, Mary, că nu mi-am amintit.

Înțelese și, cu o bruscă intuiție a acelui vuiet îndepărtat și grabnic, își ridică ochii plini de oroare spre preot, apoi spre cei doi cai ce stăteau liniștiți lîngă lespezile de piatră.

— Da, zise el, urmărindu-i privirea, trebuie să-i dezlegăm și să-i mînăm spre mlaștinile de jos. Acum nu ne mai pot fi de folos, ar aduce doar haita asupra noastră. Sărmane Restless, m-ai trăda încă o dată.

Îl urmări cu sufletul plin de repulsie cum dezleagă caii și-i duse pe panta abruptă a dealului. Îl văzu apoi că se apleacă să adune pietre și începu să le arunce spre cai, care alunecau și se poticneau în feriga udă de pe deal. Împinși la acțiune de instinct, cînd loviturile continuară, o rupseră la fugă în josul pantei abrupte,

fornăind de groază și dislocînd bolovani și pămînt în coborîrea lor, pînă dispărură în ceața albă de jos. Lătratul copoilor se apropia, intens și stăruitor. Francis Davey alergă spre Mary, dezbrăcîndu-se de sutana neagră care-i atîrna în jurul genunchilor și aruncîndu-și pălăria în iarba neagră.

— Vino, zise el. Prieteni sau dușmani, ne amenință același pericol.

Începură să se cațere pe deal printre bolovani și lespezi de granit, el cu brațul în jurul ei, deoarece ea înainta greu cu mîinile legate. Treceau printre crăpături și stînci, intrînd pînă la genunchi în feriga și iarba neagră udă, urcînd din ce în ce mai sus spre marele pisc al Roughtor-ului. Aici, chiar în vîrf, granitul avea o formă monstruoasă, strîmbă și răsucită, semănînd cu un acoperiș. Mary se întinse sub lespedea mare de piatră, fără răsuflare și plină de zgîrieturi ce sîngerau. El se cățără deasupra ei, unde găsi un loc sigur pentru picioare în scobitura stîncii. Se aplecă spre ea și în ciuda semnului ei că nu mai poate urca, o ridică în picioare din nou ; îi tăie cureaua care o lega și-i smulse batista din gură.

— Salvează-te, atunci, dacă poți, strigă el, cu ochii aprinși pe chipul palid și cu nimbul alb al părului fluturînd în vînt.

Ea se prinse de o masă de piatră înaltă de vreo zece picioare, sleită și gîfîind, în timp ce el urcă deasupra ei ; figura lui uscățivă și neagră părea o lipitoare pe suprafața netedă a stîncii. Lătratul cîinilor, așa cum răzbătea prin cortina de ceață, părea dintr-o altă lume, nepămîntean. La corul cîinilor se adăugau și țipetele oamenilor, o zarvă și o agitație care umpleau văzduhul și erau cu atît mai îngrozitoare cu cît nu se vedeau. Norii alergau pe cer, strălucirea aurie a soarelui se ițea deasupra ceței ce se destrăma și se ridica de pe pămînt într-o coloană de fum răsucită, apoi se pierdea în norii ce treceau, iar pămîntul, acoperit atîta vreme de ea, privea la cer, palid și regenerat. Mary se uită în josul pantei. Oamenii se vedeau ca niște puncte mici, stînd în iarba neagră, pînă la genunchi cu lumina soarelui strălucind deasupra lor, în timp ce copoii roșii-cafenii pe fondul cenușiu al pietrei chelălăiau și fugeau înaintea lor printre bolovani, ca șobolanii.

Vreo cincizeci de bărbați, dacă nu mai mulți, înaintau repede pe potecă, strigînd și arătînd cu mîinile spre plăcile mari de piatră. Pe măsură ce se apropiau, larma copoilor răsuna ca o tînguire prin văgăuni și grote.

Norii se destrămaseră la fel ca și ceața, și un petec de cer mai mare decît palma unui om apăru albastru deasupra lor.

Cineva strigă din nou și un bărbat care îngenunche în iarba neagră, cam la vreo cincizeci de yarzi de Mary, își ridică arma la umăr și trase.

Glonțul izbi bolovanul de granit fără să o atingă. Cînd bărbatul se ridică în picioare, văzu că era Jem, dar el nu o văzuse.

Trase din nou și, de data asta, glonțul șuieră pe lîngă urechea ei și-i simți suflul pe față.
Copoii umblau încoace și-ncolo prin ferigă, iar unul din ei se repezi la stînca de sub ea și o adulmecă. Jem trase din nou. Mary privi deasupra ei și văzu figura înaltă și neagră a lui Francis Davey profilată pe cer, stînd în picioare pe o lespede mare ca un altar. O clipă rămase nemișcat, ca o statuie, cu părul fîlfîind în vînt, apoi își aruncă brațele în lături, cum își desface pasărea aripile ca să zboare, se aplecă brusc și se prăbuși de pe piscul de granit în iarba neagră umedă, rece și pe pietricelele fărîmicioase.

CAPITOLUL 18

ERA O ZI FRIGUROASĂ și senină, la începutul lui ianuarie. Făgașurile și gropile de pe șosea, de obicei pline de noroi și apă, erau acoperite cu o pojghiță subțire de gheață, iar urmele roților erau albe de promoroacă.
Aceeași promoroacă își pusese mîinile-i albe deasupra mlaștinilor care se întindeau palide și nedefinite pînă la orizont, într-un contrast slab cu cerul senin, albastru. Pămîntul era tare și iarba scurtă scîrțîia sub picioare ca pietrișul. Într-un ținut cu drumuri și garduri vii căldura și strălucirea soarelui ar fi avut ceva primăvăratic, dar aici aerul era pătrunzător, tăios și pretutindeni se simțea mîna aspră și rece a iernii. Mary se plimba singură pe Twelve Men's Moor cu vîntul tăios biciuindu-i fața și se întreba de ce Kilmar, din stînga ei, își pierduse din aerul său amenințător nefiind acum nimic mai mult decît un deal negru plin de crăpături. Poate necazurile o făcuseră să nu mai vadă frumusețea și în mintea ei confundase omul cu natura. Austeritatea mlaștinilor se împletise într-un mod straniu cu teama și

ura față de unchiul ei și Hanul Jamaica. Mlaștinile erau încă pustii și dealurile neprietenoase, dar vechea lor răutate dispăruse, putînd acum să umble nepăsătoare pe ele.

Era liberă să meargă unde voia și gîndurile ei se îndreptară spre Helford și văile verzi ale sudului. Simțea o dorință ciudată, bolnăvicioasă în inimă după casă și după chipuri cunoscute, prietenoase. Fluviul lat fugea de mare și apa acoperea plaja. Își amintea cu durere de fiecare mireasmă și sunet care-i aparținuseră atîta vreme și cum rîurile se despărțeau de fluviul părinte, ca niște copii năbădăioși, ca să se piardă printre copaci și pîraie înguste ce susurau.

Pădurile ofereau adăpost celor obosiți, iar vara foșnetul răcoros al frunzelor era melodios și chiar iarna găseai adăpost sub ramurile desfrunzite. Tînjea după păsări și zborul lor printre copaci. Ducea dorul sunetelor obișnuite de la fermă : cloncănitul găinilor, cîntecul strident ca de trîmbiță al cocoșului și găgăitul aspru și iritat al gîștelor. Dorea să mai miroasă bălegarul cald, să simtă pe mîini răsuflarea caldă a vacilor, să audă pași grei călcînd prin ogradă și zăngănit de găleți lîngă fîntînă. Dorea să se razime de o poartă și să privească pe ulița satului, să zică noapte bună unui prieten care trece și să vadă fumul albastru ieșind în spirale din hornuri. Ar auzi voci pe care le-ar cunoaște, aspre și plăcute pentru urechile ei, iar de la fereastra unei bucătării ar răsuna un rîs. S-ar ocupa de treburile fermei, s-ar scula devreme și ar scoate apă din fîntînă, ar umbla

printre oi plină de încredere și liniște, s-ar speti muncind, socotind efortul o bucurie și un antidot împotriva durerii. Toate anotimpurile ar fi binvenite pentru recolta pe care ar aduce-o, iar în sufletul ei ar fi pace și mulțumire. Ea aparținea pămîntului și se va reîntoarce în el ; se simțea legată de pămînt, la fel cum fuseseră străbunii ei. Helford-ul o adusese pe lume și cînd va muri, va deveni din nou o parte din el.

Singurătatea era un lucru lipsit de importanță și nu se gîndea la ea. Muncitorul nu acordă nici o atenție singurătății, el doarme cînd ziua a trecut. Hotărîse ceea ce va face și calea de urmat i se părea cinstită și bună. Nu va mai zăbovi cum zăbovise în timpul săptămînii, slabă și nehotărîtă ; cînd se va întoarce pentru masa de prînz va vorbi familiei Bassat despre proiectul ei. Ei erau amabili și plini de sugestii... prea amabili, poate, cu insistențele lor de a rămîne la ei, cel puțin pe timpul iernii — și, ca să nu se socotească o povară pentru ei, i-au explicat, plini de tact și bunăvoință, că voiau să-i ofere o situație în gospodărie... poate să aibă grijă de copii sau să o însoțească pe doamna Bassat.

Ascultase la aceste discuții plină de sfiiciune și fără tragere de inimă, neangajîndu-se cu nimic, silindu-se să fie politicoasă și mulțumindu-se întruna cu ceea ce făcuseră deja pentru ea.

Moșierul o dojenise prietenește la cină pentru tăcerea ei.

— Haide, Mary, zîmbetele și mulțumirile sînt destul de bune în felul lor, dar tu trebuie

să te hotărăști. Ești prea tînără ca să trăiești singură și ți-o spun pe șleau că ești prea drăguță. Ai la North Hill un cămin, știi doar, și soția mea te roagă, împreună cu mine, să rămîi. Ai multe de făcut, să știi, foarte multe. Va trebui să tai flori pentru casă, să scrii scrisori și să muștruluiești copiii. Ai avea foarte multe de făcut, îți promit.

Doamna Bassat îi spusese cam aceleași lucruri în bibliotecă, punîndu-i o mînă prietenească pe genunchi.

— Ne face o deosebită plăcere să te avem în casă ; de ce nu rămîi aici pentru totdeauna ? Copiii te adoră, Mary, iar Henry mi-a spus ieri că ar fi de-ajuns să rostești o vorbă și poneiul lui ar fi al tău ! Te asigur că acest lucru e un mare sacrificiu pentru el. Ți-am oferi o existență plăcută, lipsită de griji și necazuri, iar cînd domnul Bassat ar fi plecat de acasă mi-ai ține de urît. Tot mai ți-e gîndul acasă, la Helford ?

Mary zîmbise și-i mulțumise, dar nu reușise să găsească vorbe care să exprime cît de mult însemna pentru ea amintirea Helford-ului. Ei bănuiau că tensiunea prin care trecuse în ultimele luni mai avea încă influență asupra ei și în bunătatea lor se străduiau să găsească ceva care să amelioreze lucrurile ; casa de la North Hill era deschisă pentru vecinii de la multe mile depărtare și, destul de firesc, subiectul conversațiilor era unul singur. Domnul Bassat își spusese povestea de o sută cinci zeci de ori, că numele de Altarnun și Jamaica

ajunseseră insuportabile pentru urechile lui Mary, care voia să nu mai audă niciodată de ele.

Mai era încă un motiv pentru a pleca : devenise prea mult obiectul curiozității și discuțiilor, iar domnul și doamna Bassat o prezentau cu oarecare mîndrie prietenilor lor ca pe o eroină.

Mary se străduia, din recunoștință, să se porte foarte frumos, dar nu se simțea în largul ei printre ei. Erau alt neam de oameni, altă clasă. Îi respecta, îi simpatiza, dar nu-i putea iubi.

În bunătatea inimilor lor vroiau ca atunci cînd au oaspeți să intre și ea în conversație și se străduiau să nu o lase să stea deoparte, pe cînd ea tînjea tot timpul după liniștea dormitorului ei sau după bucătăria simplă a lui Richards, grăjdarul, a cărui nevastă cu obrajii roșii o primea cu plăcere.

Și moșierul, străduindu-se să fie plin de umor, apela la ea pentru sfaturi, rîzînd din toată inima la fiecare cuvînt pe care îl spunea.

— La Altarnun parohia va fi vacantă. Vrei să te faci pastor, Mary ? Garantez că ai fi mai bun decît ultimul.

De hatîrul moșierului trebuia să zîmbească, întrebîndu-se de ce era atît de greu de cap să nu priceapă că prin cuvintele lui trezea amintiri amare.

— Ei bine, nu se mai face contrabandă la Hanul Jamaica, zicea el și dacă ar fi după mine nici nu s-ar mai bea. O să curăț localul

de toate pînzele de păianjen și nici un braconier sau țigan n-o să îndrăznească să-și arate mutra pe-acolo după ce termin. O să pun acolo un om cinstit, care n-a mirosit coniac în viața lui ; va purta șorț la brîu și deasupra ușii va scrie cuvintele „Bine ați venit". Și știi cine o să-l viziteze mai întîi ? Tu, Mary, și cu mine.

Izbucnea atunci într-un hohot de rîs, lovindu-se cu palma pe coapsă, în timp ce Mary se străduia să zîmbească drept răspuns, ca nu cumva gluma să nu-i reușească.

Se gîndea la toate acestea cînd se plimba singură pe Twelve Men's Moor și își dădea seama că va trebui să plece de la North Hill foarte curînd, deoarece acești oameni nu erau oamenii ei și că nu va cunoaște pacea și mulțumirea decît prin pădurile și rîurile din valea Helford-ului.

Dinspre Kilmar venea o căruță către ea, lăsînd urme în bruma albă, ca un iepure. Era singurul lucru care se mișca pe cîmpia tăcută. O urmări bănuitoare cu privirea, pentru că prin aceste locuri nu erau locuințe decît la Trewartha, departe în vale, lîngă Withy Brook și, după cîte știa ea, Trewartha era nelocuită. Și nu-l mai văzuse nici pe proprietarul de acolo de cînd trăsese cu arma spre ea, pe Roughtor. „E un ticălos nerecunoscător, ca toți cei din neamul lui", zicea moșierul. „Dacă n-aș fi fost eu, ar fi acum în pușcărie, cu o sentință pe termen lung care l-ar distruge. I-am forțat mîna și a trebuit să cedeze. Recunosc că după aceea s-a purtat frumos și prin el am dat de urma ta, Mary și a nemernicului acela îmbrăcat în sutană ; dar nici măcar nu mi-a mulțumit că l-am scos din această încurcătură, iar acum, după cîte știu, a plecat în lumea largă. Nici unul din familia Merlyn n-a ajuns bine pînă acum și el o s-o ia pe calea celorlalți." Deci Trewartha era nelocuită și caii se sălbăticiseră, hoinărind liberi prin mlaștini, iar stăpînul plecase cu un cîntec pe buze, așa cum îl știa ea.

Căruța se apropie de panta dealului și Mary își feri ochii de soare ca s-o urmărească. Calul se încorda de efort, trăgînd după el o încărcătură ciudată de oale și cratițe, saltele și catrafuse. Cineva plecase în țară cu casa în spinare, dar ea nu putea pricepe cine. Doar atunci cînd căruța fu în dreptul ei și vizitiul, care mergea alături, își ridică privirea spre ea și-i făcu semn cu mîna, îl recunoscu. Coborî spre căruță cu o înfățișare plină de indiferență și se apropie de cal ca să-l mîngîie și să-i vorbească, în timp ce Jem puse o piatră la roată ca s-o înțepenească.

— Te simți mai bine ? strigă el din spatele căruței. Am auzit că ești bolnavă la pat.

— Cred că ai auzit greșit, răspunse Mary. Am stat în casă la North Hill și m-am plimbat prin parc ; n-am avut nimic, decît că nu-i suportam pe cei din jurul meu.

— Se zvonea că vrei să te stabilești acolo ca să-i ții de urît doamnei Bassat. Socot că ăsta-i adevărul. Păi, cred că vei duce o viață ușoară la ei. Fără îndoială sînt oameni cumsecade, cînd ajungi să-i cunoști.

— Au fost mai buni cu mine decît oricine altcineva în Cornwall de cînd a murit mama mea ; acesta-i singurul lucru important pentru mine. Cu toate acestea nu voi rămîne la North Hill.

— A, nu ?

— Nu ; mă întorc acasă la Helford.

— Ce o să faci acolo ?

— Voi încerca să pun ferma din nou pe picioare sau cel puțin să-mi croiesc un drum în această direcție, întrucît încă nu am bani. Dar acolo am prieteni, și la Helston de asemenea, care mă vor ajuta la început.

— Unde o să locuiești ?

— Nu există casă în sat pe care să nu o pot numi căminul meu, dacă aș vrea. Știi, în sud oamenii sînt prietenoși.

— Eu n-am avut niciodată vecini, așa că nu te pot contrazice, dar totdeauna am avut sentimentul că a trăi într-un sat e ca și cum ai trăi într-o cutie. Îți vîri nasul peste gard în grădina vecinului și dacă el are cartofi mai mari decît ai tăi, vorbiți despre asta și vă certați. Și știi și tu că dacă gătești un iepure pentru cină, mirosul ajunge la el în bucătărie. La naiba, Mary, asta nu-i viață.

Rîse de el, pentru că strîmbă din nas a dezgust, apoi își trecu privirea peste harababura de lucruri din căruță.

— Ce faci cu astea ? întrebă ea.

— Și eu, la fel ca tine, nu-i pot suferi pe cei din jurul meu, răspunse el. Vreau să fug de mirosul de turbă și de mlaștină și de priveliștea Kilmar-ului care se încruntă la mine cu fața lui urîtă din amurg pînă în zori. Căminul meu, Mary, e aici în căruță, cu toate lucrurile ce le am și pe care le iau cu mine. O să mă stabilesc cu ele unde mă va duce fantezia. Sînt vagabond de cînd eram copil ; fără legături sau rădăcini și fără pasiuni de durată. Cred că voi muri vagabond ; e singurul fel de viață care îmi convine.

— Nu e nici o liniște, Jem, într-o viață de hoinar. Dumnezeu știe că existența însăși e o călătorie destul de lungă, fără să mai adăugăm ceva poverii ei. Va veni o vreme cînd vei vrea să ai propriul tău petec de pămînt ; patru pereți ai tăi, un acoperiș și un loc unde să-ți odihnești bietele oase ostenite.

— Dacă-i vorba de așa ceva, Mary, toată țara e a mea, cu cerul drept acoperiș și pămîntul drept pat. Tu nu înțelegi. Ești femeie și căminul tău e împărăția ta, cu toate lucrurile mărunte de fiecare zi. N-am trăit niciodată așa și nu voi trăi. O noapte voi dormi pe dealuri, următoarea în oraș. Îmi place să-mi caut norocul încoace și-ncolo, cu necunoscuții ca tovarăși și trecătorii ca prieteni. Astăzi întîlnesc un om pe șosea și călătoresc cu el timp de o oră sau un an ; iar mîine, el pleacă din nou. Noi doi, tu și cu mine, vorbim limbi diferite.

Mary continua să mîngîie calul, simțind pielea caldă și umedă sub mînă. Jem o urmărea din ochi cu o urmă de zîmbet pe buze.

— Încotro mergi ? întrebă ea.

— Undeva spre est de Tamar, indiferent unde, răspunse el. N-o să mai vin niciodată spre vest, pînă cînd voi îmbătrîni și voi încărunți și după ce voi fi uitat o mulțime de lucruri. M-am gîndit s-o iau spre nord după Gunnislake și să mă îndrept spre inima țării. Acolo sînt oameni bogați și luminați ; cine se duce acolo după bogăție o va găsi. Poate, într-o zi, o să am și eu bani în buzunare și o să-mi cumpăr cai de plăcere în loc să-i fur.

— Interiorul țării e un loc urît și întunecat, zise Mary.

— Nu-mi fac eu griji din cauza culorii pămîntului, răspunse el. Și turba din regiunea mlaștinilor e neagră, nu-i așa ? La fel și ploaia care cade în cocinile tale de la Helford. Care-i deosebirea ?

— Tu, Jem, vorbești doar de dragul de-a vorbi ; ceea ce spui n-are nici o noimă.

— Cum pot să vorbesc cu noimă cînd tu te reazemi de calul meu, cu părul tău sălbatic și aiurit, încîlcit în coama lui și cînd știu că peste cinci sau zece minute voi fi dincolo de dealul acesta, fără tine, cu fața întoarsă spre Tamar, iar tu te vei întoarce la North Hill ca să bei ceai cu moșierul Bassat.

— Atunci amînă-ți călătoria și vino și tu la North Hill.

— Nu fi proastă, Mary. Mă vezi pe mine bînd ceai cu moșierul și săltîndu-i copiii pe genunchi ? Nu fac parte din clasa lui socială și nici tu.

— Știu. Și din pricina asta mă întorc la Helford. Mi-e dor de casă, Jem. Vreau să miros din nou rîul și să calc pe pămînt cunoscut.

— Atunci, pleacă ; întoarce-mi spatele și pornește chiar acum. După vreo zece mile o să ajungi la o șosea care te va duce pînă la Bodmin, de la Bodmin la Truro și de la Truro la Helston. Odată la Helston, îți vei găsi prietenii și vei locui la ei pînă îți va fi ferma gata.

— Ești foarte aspru astăzi și crud.

— Sînt aspru cu caii mei cînd sînt încăpățînați și pripiți, dar asta nu înseamnă că-i iubesc mai puțin.

— Tu n-ai iubit nimic în viața ta, zise Mary.

— N-am prea folosit acest cuvînt, acesta-i motivul, îi spuse el.

Se duse la spatele căruței și lovi piatra de la roată cu piciorul.

— Ce faci ? întrebă Mary.

— E trecut de amiază și ar trebui să fiu pe șosea, am îndrugat destule, răspunse el. Dacă ai fi bărbat, te-aș invita să vii cu mine. Ți-ai arunca picioarele pe capră, ți-ai vîrî mîinile în buzunare și ți-ai freca umărul de al meu cît ți-ar plăcea.

— Aș face-o acum dacă m-ai duce spre sud.

— Da, dar eu o iau spre nord și tu nu ești bărbat, ești doar o femeie și-ai simți-o pe pielea ta dacă ai veni cu mine. Dă-te la o parte din cale, Mary, și nu răsuci hățurile. Acum plec. La revedere.

Îi luă fața în mîini și i-o sărută ; îl văzu rîzînd.

— Cînd o să fii fată bătrînă la Helford, să-ţi amintești de asta, zise el, va trebui să-ţi ajungă pînă la sfîrșitul zilelor. „Fura cai", o să-ţi zici „și nu-i plăceau femeile ; dacă n-ar fi fost mîndria mea, aș fi fost acum cu el."

Se urcă în căruţă și privi jos spre ea, scuturînd din bici și căscînd.

— Pînă diseară o să fac cincizeci de mile, după aceea o să dorm, ca un căţeluș, într-un cort la marginea șoselei. O să aprind un foc și o să-mi gătesc slănina pentru cină. O să te mai gîndești la mine ori nu ?

Nu-l asculta. Stătea cu faţa spre sud, ezitînd și frîngîndu-și mîinile. Dincolo de dealurile acelea, mlaștinile sterpe deveneau pășuni, pășunile văi și rîuri. Liniștea și pacea Helford-ului o așteptau lîngă apa curgătoare.

— Nu e mîndrie, îi spuse ea, tu știi că nu e mîndrie ; e dorul de casă din inima mea și de toate lucrurile pe care le-am pierdut.

El nu zise nimic, trase doar de hăţuri și fluieră la cal.

— Așteaptă, zise Mary, așteaptă și dă-mi mîna.

El puse biciul la o parte, se aplecă spre ea și o săltă lîngă el pe capră.

— Și acum ? întrebă el. Unde vrei să te duc ? Ești cu spatele spre Helford, știi ?

— Da, știu, răspunse ea.

— Dacă vii cu mine o să duci o viaţă grea, uneori plină de primejdii, Mary, fără nici un sălaș, fără odihnă, fără confort. Bărbaţii nu sînt tovarăși buni cînd îi apucă pandaliile, și eu, Dumnezeu știe, sînt cel mai rău dintre toţi. Va fi un schimb nerentabil pentru ferma ta și o slabă perspectivă a liniștii după care tînjești.

— O să risc, Jem, întîmplă-se ce s-o-ntîmpla.

— Mă iubești, Mary ?

— Cred că da, Jem.

— Mai mult decît Helford-ul ?

— Nu pot răspunde la această întrebare.

— Atunci de ce stai aici lîngă mine ?

— Pentru că așa vreau ; pentru că trebuie ; pentru că acum și totdeauna acesta este locul unde doresc să fiu, răspunse Mary.

Atunci el rîse, îi luă mîna și-i dădu ei hăţurile. Ea nu mai privi în urmă peste umăr, ci își îndreptă faţa spre Tamar.

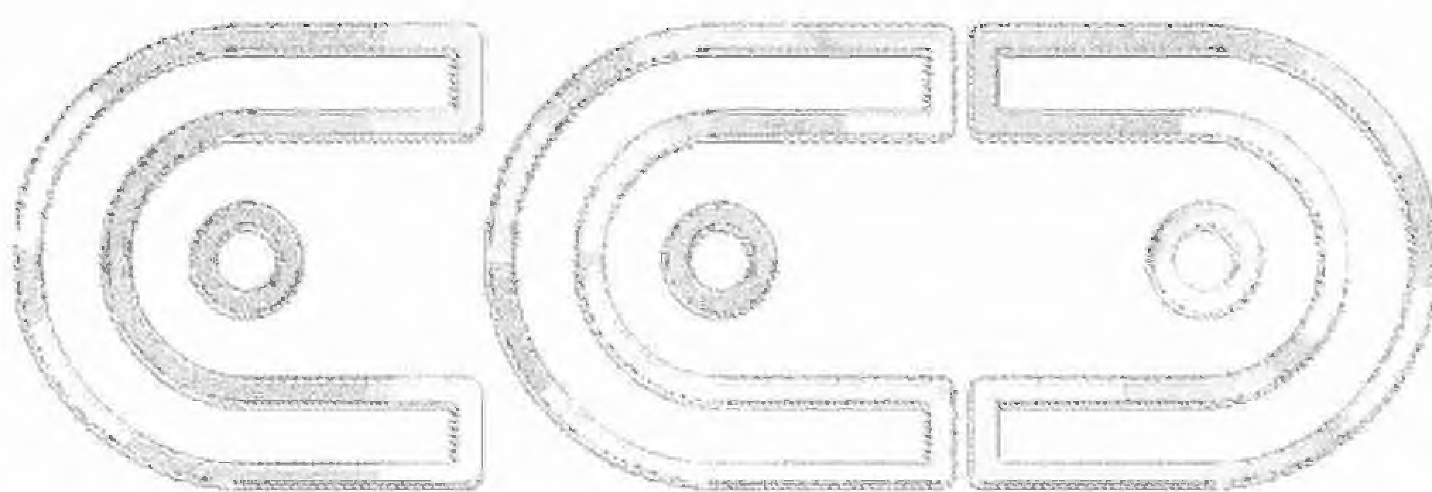
Lector : RUXANDRA VASILESCU-POTLOG
Tehnoredactor : ELENA DINULESCU

Bun de tipar : 12. X. 1986
Coli de tipar : 12,5
Tipărit sub cd. 5198-986 la
Întreprinderea Poligrafică Bacău
Str. Mioriței nr. 27

REPUBLICA SOCIALISTĂ ROMÂNIA

Scanare și prelucrare digitală

de

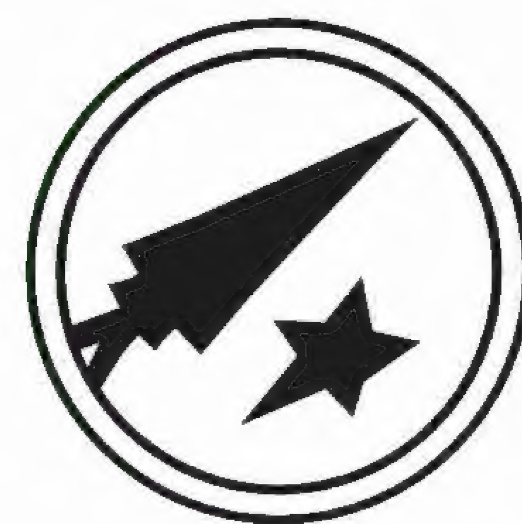

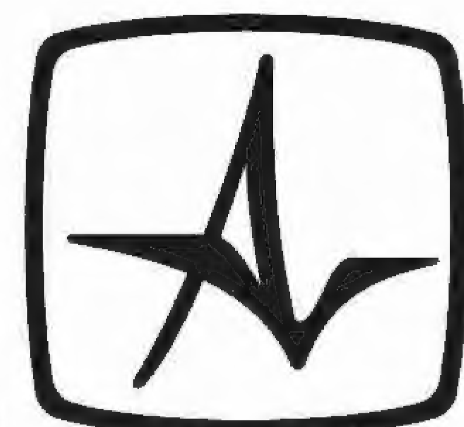
Anonim

și

CAT Graur

Antwerpen

2024